

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATED DESTINIES BOOK TWO

THE BROKEN MATE

HEATHER K. CARSON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Th e Br o k e n M a t e
†
Fa t e d D e s t i n i e s S e r i e s
B o o k T w o

Heather K. Carson

Telif Hakkı© 2023 Heather K. Carson
www.heatherkcarson.com
Mavi Salı Kitapları'nın izniyle

Kapak Tasarımı Fay Lane tarafından

faylane.com adresinde ISBN: 9798391346128

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, kısa alıntılar dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, kopyalanamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Lütfen telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığını teşvik etmeyin veya buna katılmayın. Korsanlık hırsızlıktır.

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#) - Mercan
[İkinci Bölüm Üçüncü Bölüm](#)
- Skoll - Mercan
[Dördüncü Bölüm](#) - Skoll
[Beşinci Bölüm](#) - Mercan
[Altıncı Bölüm Bölüm](#)
[Yedinci](#) - Skoll - Mercan
[Sekizinci Bölüm Bölüm On](#)
[Birinci Bölüm](#) - Skoll
[Dokuzuncu](#) - Mercan
[Onuncu On Bölüm İkinci](#)
[Bölüm](#) - Skoll - Mercan -
Skoll
[On Üçüncü Bölüm](#) - Mercan
[On Dördüncü Bölüm Bölüm](#)
- Skoll [On Beşinci](#) - Mercan
[On Altıncı Bölüm Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#) - Skoll [On](#)
[On Yedinci Bölüm Yirminci](#)
[Bölüm](#) - Mercan - Skoll [On](#)
[Dokuzuncu](#) - Mercan - Skoll
[Bölüm Yirmi Bir](#) - Mercan [BölümÜç](#)
[Yirmi İki Bölüm Yirmi](#) - Skoll -
Mercan [Bölüm Bölüm Bölüm Sekiz](#)
[Yirmi Yirmi Yirmi Bölüm Yirmi](#)
[Bölüm Yirmi Bölüm Yirmi Dokuz](#)
[Dört](#) - Skoll [Beş](#) - Mercan [Altı](#) -
Skoll [Yedi](#) - Mercan - Skoll -
Mercan [Bölüm Otuz](#) - Skoll
[Bölüm Otuz Bir](#) - Mercan [BölümÜç](#)
[Otuz Otuz İki Bölüm Otuz Otuz](#) -
Skoll - Mercan [Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm Sekiz Dört](#) -
Skoll [Beş](#) - Mercan [Otuz Otuz Yedi](#)
[Otuz Altı](#) - Skoll - Mercan - Kera

Yaptığım her şeyi destekleyen ve ben bu kitabı bitirirken ekstra babalık göreviyle canavarlarımızla boğuşan kocama, eğlenceli saha araştırması gerektiren bir türde yazmayı seçtiğim için rica ederim.

Coral'dan birinci kitabın özeti:

Son kitapta ne olduğunu hatırlıyor musun? İşte en önemli kısmı:
Lanet bir kurda dönüştüm.

Ancak sanırım bundan önce başlamalıyız çünkü unutmanızı istemediğim bazı kilit noktalar var.

Kız kardeşim Sage ve ben, insanların soylarını saf tutmaya çalıştığı Ethica'da büyüdük. Kanımın saf olduğunu öğrendikten sonra kesinlikle saf değildi, beni bir hükümet araştırma tesisine kilitlemeden önce ayrılmak zorundaydık.

Neyse ki sözde zehirli topraklar o kadar da zehirli değilmiş ve annemin geldiği Cerberus sürüsü bize kucak açtı.

Pek sayılmaz. Eski Alfa Apollo, arkadaşım Kera'nın babası, tam bir pislikti. Annemin yıllar önce onu reddedip gitmesine şaşmamalı. Bölgedeki diğer sürüler de Apollo'dan hoşlanmıyordu ve kardeşinin kader arkadaşı Fenrir sürüsünden Delilah ile yanlışlıkla evlenip onu öldürdükten sonra sürümüzü sürgün ettiler.

Ama bunu söylemekten nefret ediyorum, Fenrir sürüsünden gelen Beta Bruce da daha kötüydü. Yine de bilime şükürler olsun, çünkü ikisi de öldü ve Kera Cerberus sürüsüne liderlik ediyor.

Bilgin olsun diye söylüyorum, kız kardeşimin cadı olduğunu hep biliyordum. Kader arkadaşı Maddock'u bulduğuna sevindim, her ne kadar sürekli hırlasa da. Şimdi bir de kendi kurdumu benimle işbirliği yapmaya ikna edebilseydim, tadından yenmezdi...

"Coral lütfen bana geri dön." Parmaklarını beni bu hapishaneye hapseden tüylü derinin üzerinde gezdirirken Sage'in sesi yatıştırıcıydı.

Kurt, bebeğin önüne yerleşirken memnuniyetle içini çekti. odun sobasında yanan ateş.

Kurt.

Benim kurdum değil.

Çünkü eğer bu benim kurdum olsaydı.

Sayfa. Hepsinin söylediği buydu, değil mi? Bu sürtüğü serbest bırakacağımı ve doğanın istediği gibi bir takım olarak birlikte çalışacağımızı.

Ama doğa tellerini karıştırmış ve burada bir insan olduğunu unutmuş olmalı.

Ben.

İnsan.

Bu inatçı kurdun uygun bir şekilde görmezden geldiği. Kendi gözlerim düşmeyen hayalet gözyaşlarıyla doldu, çünkü ben aslında gözleri var. Kurdun gözleri vardı. Ve kulakları. Ve dişleri. Ve hiç dinmeyecekmiş gibi görünen bir açlığı.

Kendimin bir yankısıydım, sadece düşüncelerimi ve sesimi duyabiliyordum ama kurt beni duymuyordu.

Emin olmak için tekrar bağırdım, "*Çıkarın beni buradan!*"

Kurt homurdandı ve burnunu pençelerine gömdü, gözlerini kapattı ve dünyayı görmemi engelledi. Bu noktada, ben benimle dalga geçtiğine karar verdim.

Diğer teorim ise itiraf edemeyeceğim kadar korkunçtu.

"O iyi olacak," Maddock'un sesi ön kapının dışından kulübenin içine süzüldü.

Beni kaçıran kurt, gözleri hâlâ kapalıyken dişlerini göstererek hırladı. Tahammül ettiği tek insan formları Sage ve Kera'ydı. Öyle bile olsa, Kera'yı kurt olarak tercih ediyordu. Vahşi canavar ona güvendiği için Sage'i serbest bırakmıştı. Biz kendimizi koruyamazken o bizi korudu.

Sage kurdun kulaklarının arkasını kaşıdı ve çenesini dinlendirdi Yumuşak beyaz kürküne karşı. "İkinizi de seviyorum ama insan tarafınızı özleyorum."

"Ben de seni özledim!" Çığlığım sağır kulaklara kayboldu. Kurt ablamın yüzünü yalamak için döndü.

"Seni duyuyorum Coral. Denemeye devam et. Eninde sonunda yola gelecektir," dedi Maddock sürü bağlantısından bana. Bu, katılmaya çok hevesli olduğum o çok görkemli Cerberus sürüsünün bir parçası olmanın avantajlarından biriydi. Şimdi kutlama yapmadığım için beni bağışlayın.

Kurt Maddock'a doğru tekrar hırladı ve Sage onun kollarının rahatlığına doğru geri çekildi.

"Ona iyi bak," diye fısıldadım, kendi sesimi bile kurda kaptırmadan önce buna daha ne kadar katlanabileceğimi merak ediyordum.

"Ben buradayım." Kera, kurtla paylaştığımız kulübenin kapısından hızla içeri girdi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Kulübedeki herkes Toplantının söyleyecek bir şeyi vardı ve ben gündemin yarısını ancak tamamlayabildim."

Arkadaşım kanepeye yığıldı ve kurdu yanına çağırdı. Kurt canlandı, Alfa'sını seviyordu ve ayrılıktan sonra tekrar yakın olmak istiyordu. Kera kardeşime bakarken kurdun çenesinin altını kaşıdı. "Bugün bir değişiklik var mı?"

"Yakında gelecek." Sage ağlamak üzereydi. Keşke ben de yapabilseydim. Endişesini giderecek bir şeyler yapmalıydım ama bu bencil kurt beni anlamadı. Kulak tırmalamaktan, kulübenin etrafında avlanmaktan ve genellikle beni görmezden gelmekten memnundu.

"İkimizin de formuna ihtiyaçları var," diye kelimeleri gıcırdatarak söyledim ve tekrar mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştım. *"Geri dönmeme izin vermelisin."*

Kurt oflayıp pufladı ve gözlerini kapatırken çenesini Kera'nın kucağına koydu.

"Siz gidip yalnız zaman geçirin." Kera alaycı bir kahkaha atarak Maddock ve Sage'e el salladı.

Kurdum gözünü bile kırpmadı ama ben içten içe ürperdim. Sage'in eşine bu kadar aşık olması hâlâ tuhaftı. Onun adına mutluydum. Gerçekten mutluydum. Ama Sage kendine ait bir hayat kurarken biz de yeni yetişkin alanımızın özgürlüğünün tadını çıkarmalıydık.

Onun yerine, kanepede kendine bir yer edinmiş ve Kera'nın yanına kıvrılmış olan kurdun merhametine kalmıştım. Alfa'nın günüyle ilgili konuşmasını dinlemeyi sevmeye başlamıştı.

*

"*Coral, benimle misin?*" Kera sürü bağlantısından konuştu ve beni sarsarak uyandırdı. Kurdun gözlerinden ormana ve gökyüzünde dalların arasından süzülen öğle güneşine baktım. Hava artık daha sıcaktı ve kurt hafif öğle sıcaklığında nefes nefese kalmıştı.

Yine mi?

Saatlerin ve günlerin izini kaybediyordum. Ölçecek bir şeyiniz olmadığında ve vücudunuzdan sayı saymayan yabancı bir varlık sorumlu olduğunda zaman önemsizdi.

Farkındalıkla hırladım, kurdun artık beni duyup duymadığından bile emin değildim.

"Oh iyi. Bugün kendini çok alıngan hissediyorsun." Kera kurdun önünde çömeldi ve başını iki yana çevirdi. "İşe yarayabilecek bir şey düşünüyordum. Seni kadın kadına bir dövüşe davet ediyorum. Ortaya çık ve bana neyden yapıldığını göster."

Emrindeki Alfa gücü üzerime çöktü ve bu kurdu ikna etmek için yeterli olacağına dair bir umut kırıntısına tutundum. geri çekil.

Ama inatçı canavar kışının üzerine oturdu ve boynunu gösterdi, Alfa'sının onu korumak için her şeyi yapacağını bilmesini sağlıyordu. Bu da zayıf insan tehdidine izin vermediği anlamına geliyordu.

Ya da en azından ben öyle yorumladım. Canavarı anladığımdan değil.

İnleyerek gözlerimi tekrar kapattım ve onu ikna etmeye çalıştım.

"Bir gün beni dışarı çıkarmalısın."

Kera yorgun bir iç çekişle sırt üstü yere düştü ve gökyüzüne baktı. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama kurdunu nasıl kontrol edeceğini öğrenmezsen daha ne yapabilirim bilmiyorum. O bir Emir verebileceğim serseri bir yavru değil ve söz dinlemeyecek kadar inatçı.

Ben. Burada doğa kanunlarına meydan okuyan daha derin bir şeyler dönüyor."

"Sana onun vahşi olduğunu söylemiştim," diye sürünün içinden bir ses gönderdim.

Kim bilir ne kadar zamandır sesini duymadığım için kendime ait olduğunu umduğum bir bağlantı. *"Kurt bir sürtüktür ve kendi kurallarını koyar."*

Ne demek istediğimi kanıtlamak için Kera'nın yanına uzandı ve sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi kendi patilerini yaladı. Uzun tırnaklarından biri dişine takıldı ve ona saldırmaya başladı.

Tıka beni. Ağzımı geri alabilseydim, kusabilirdim. "Bu olabilir," diye devam etti Kera tüm sonsuz bilgeliğiyle.

"Onu henüz bir parçanız olarak görmüyorsunuz, bu yüzden ona söylediğinizde varlıklarınız birleşmiyor."

"Bunu denedim," diye homurdandım, kurdun pençelerini temizlerken çıkardığı höpürdetme seslerini tıpkı beni görmezden geldiği gibi görmezden geldim. *"Olmuyor*

hatta dili anlıyor gibi görünüyor. Temel komutlar üzerinde çalışıyorum ve o bunun tam tersini yapıyor."

"Belki de senin sorunun budur." Kera kollarını gerdi, esnedi ve tişörtünü başının üzerine çekti.

"Ne sorunu?" Can kulağıyla dinliyordum.

Kelimenin tam anlamıyla, bir bok dinlemeyen iki büyük ve kabarık kulak.

Kera pantolonunu tekmeledi ve giysilerini katlayarak ağacın yanında bir yığın haline getirdi. Kız yırtık pırtıktı. Böyle karın kaslarına sahip olmak için adam öldürürdüm.

"O sen, sen de o olduğun halde ona "o" deyip duruyorsun."

Kera'nın sözleri Zen tarzındaydı ve ben de başımı sallayarak eşlik ettim. Bunu daha önce düşünmüştüm. "Bir ayrılık olmamalı. Kurdun senin bir uzantın."

Mantıken, bu mantıklı geliyordu. Ama mantıklı olan hiçbir şey yoktu. Nefes nefese bir iç çektim ve bedenimizi kontrol eden kurda geri döndüm. Bir sopa bulmuştu ve arka dişleriyle onu parçalıyordu. Diş hijyenini anlayabilirdim.

"Tamam, kurdum. Alfa'yı duydu. Sen bensin ve ben de senim. Şimdi beni bu kafesten çıkar."

Kera'nın kemikleri kırılıp kurda dönüşürken etrafımızdaki hava büyüyle dalgalandı. Sesi zihnimdeki çılgınlığın içinden geldi. *"Öyle değil. Hala anlamıyorsun. Bir şey talep etmeyi bırak bir süre. Hadi gidip biraz eğlenelim."*

*

Koşmanın özgürlüğü ikimizin de içinde titreşiyordu ve devam etmek için can atıyorduk. Kurdu kontrol edemediğim için On sekizinci doğum günümünden beri kulübeye yakın kalmaya zorlandım.

Ne parti ama, değil mi?

Kurt, Sage'in pastasını yemiş ve ardından yatağın altına girerek yaklaşacak kadar aptal olan herkese saldırmıştı.

Nefes nefese kalan Kera'nın arkasındaki kurtla birlikte itişip kakıştım. ve bunun ne kadar zaman önce olduğunu anlamaya çalıştım.

"Kaç tane Luna töreni kaçırdım?"

Kera'nın kurdu yavaşlayarak tırısa kalktı ve etrafımızdaki ormanı taradı. Kulübeden çok uzaktaydık ve benim kurdum daha ileri gitmek için can atıyordu ama o Alfa'sının yanında adım attı.

"Birkaç tane," dedi Kera ve öylece bıraktı.

Gerçeği bilmek istemediğim için gözlerimi kapattım. *"Beşten az mı çok mu?"*

"Daha az," diye açıklamak için acele etti.

Ama bu bile çok fazlaydı. *"Bu şekilde devam edemem."*

Kera'nın göğsünden alçak bir hırıltı çıktı ve tüm orman Alfa'dan yayılan gücün içinde hareketsiz görünüyordu. *"Yapabilirsin ve yapacaksın da. En yakın arkadaşım olarak, kendini toparlamana ihtiyacım olacak. Yakında."*

Beni esir tutan kurt, Kera'nın sitemini duymaktan hoşlanmamış gibi sızlandı. **Aaapphhaa.**

Donup kaldım. Tekrar konuşmaya çalışıyordu. Bu sefer gerçek bir kelime olduğundan neredeyse emindim. *"Alfa! Evet! O sizin Alfa'nız ama aynı zamanda bizim dostumuz."*

Hatıralarım gözümün önüne geldi, sanki doğru hatırlanmıyorlarmış gibi çarpıtılmışlardı, okuldaki çocuklar not tutuyorlardı.

Giysilerimdeki delikler. Sage, parka oynamak için yürüdüğümüzde ortak bahçelerde elimi tutuyordu.

Kurt yeri eşelerken inledim. Bu ilkti Vardiya gecesinden beri benimle doğrudan iletişim kurduğu ilk geceydi,

ama her şeyi yanlış anlıyordu.

"Hayır. Arkadaş Mia gibidir." Geride bıraktığım en iyi arkadaşımın yüzüne odaklanmaya çalıştım, eğer kurt hayatımı gördüyse, o zaman Mia'yı kesinlikle tanıyordu. Kurt homurdanarak başını salladı ama sanki beni dinliyormuş gibi görüntülerle durdu.

Evet. Bir yerlere varıyorduk. *"Kera bizim arkadaşımız ve onu daha fazla incitmek istemiyorum. Belki de şimdi beni bırakmalısın."*

Hayatım üzerine yemin ederim ki kurt gözlerini devirdi. Yine de son kısmı araya sıkıştırmak benim için biraz şaibeli oldu. Ama bunu yapamazsın.

Denediği için bir kızı suçlayamazsın.

Batı esintisi değişti ve burnunu havayı koklamak için kaldıran kurdumun burun delikleri seğirdi. Arkadaşlarla ilgili tüm düşünceler gitti ve o anda onun koruma dürtüsünü hissettim.

Vardiyamızın olduğu gece de aynı duyguyu hissetmişti ama ben onun vahşi olduğunu haykırdığım için onu tutmuşlardı.

Zincirlenmekten gerçekten hoşlanmıyordu. Aynısı, kızım. Lanet olası aynısı.

"Bölgenin batı kısmını kontrol etmek istiyorsun," dedim.

dedim, Kera'nın bu planı öğrenmesi ve bizi yaptığı gibi geri sürmemesi için sesimi sürü bağlantısından dışarı verdim.

Kuyruğu sallanırken kurdun tüyleri diken diken oldu ve tekrar kokladı.

"Eğer gidersek, Kera'nın söylediği her şeyi dinlemek zorundasın. Alfa'nı ve arkadaşımızı takip edeceğin konusunda sana güveneceğim."

Kurt omzunun üzerinden Kera'ya baktı ve başını salladı. *Hah. Bu yeni bir şey.* Sanki ne dediğimi gerçekten anlamış gibiydi...

Biliyordum.

Benimle kafa buluyordu.

"Ne yaptığınızı bildiğinizden emin misiniz?" Kera sordu.

"Hayır." Güldüm. *"Ama denemekten zarar gelmez diye düşündüm. Sen söylemedikçe senin yanından ayrılmayacaktır. Ama belki onun arkadaşı gibi davranmaya başlarsam benden nefret etmekten vazgeçer."*

*

Kurt, Kera'nın böğrünün solunda kalarak düzenli bir tırısla uzaklaştı. Kemiklerindeki kısıtlamayı fiziksel olarak hissedebiliyordum. Her parçası Kaçmak istiyordu ama yeni verilen bu güvenle yanlış davranmayacak kadar akıllıydı.

Sonunda bir yerlere varıyorduk.

Endişeli enerjisi içime işliyordu ve onun heyecanıyla neredeyse başım dönüyordu.

"Kera, biraz daha hızlı gidebilir miyiz?" Kurdu memnun etmeyi umarak sınırları biraz zorlamaya çalıştım. Eğer aynı tarafta olduğumuzu düşünüyorsa, arkadaş olmaya bir adım daha yaklaşmıştık ve beni bu kürk giysiden kurtarabilirdi.

"Emin misin?" Kera tereddütle sordu. *"Eğer çılginca bir kovalamacaya girerse, onu yakalamak çok daha zor olacak."*

"İyi olacaksın, değil mi?" Kurda fısıldadım.

Cevap olarak, mutluluktan kabardı ve etrafta zıpladı kuyruğunu sallayarak. Kurdu koşmaya teşvik ederken Kera da benimle birlikte güldü.

Ormanın içinde uçarak havalandı. Adrenalin yükseldi damarlarımızda dolaşıyordu. Kovalamacanın verdiği özgürlükle başım dönüyordu.

Onun gözünden doğanın vahşiliğini olması gerektiği gibi görebildim.

Ağaçlar yoluna çıkan engeller değildi. Onlar onun için barınak ve gölge. Çalılıklar adımlarını engellemiyordu. Oynanacak oyunlar ve avlanacak yiyecekler saklıyordu. Orman tabanının zengin çürümesi canlı, topraksı ve canlıydı. Temiz hava ciğerlerini dolduruyor ve ona bu heyecan verici hızla devam etmesi için yeterli gücü veriyordu. O buraya aitti, Ethica'ya değil.

Kaybettiğimiz her şeyi hatırladıkça düşüncelerim karardı. Üniversiteye gidebilmek için iyi notlar almak için canımı dişime takarak çalışıyordum. Sage'e söylememiştim çünkü muhtemelen Çıldıırıp beni danışmana falan gönderdiler ama ben de babam gibi tıp okumayı düşünüyordum.

Hiç tanışamadığım annem gibi.

Acı bulutu etrafımda daha da yoğunlaştı ve zihnimde geri çekilmeye başladım. Bütün arkadaşlarım gitmişti. Hayatım artık benim değildi.

Lekeli. Saf olmayan. Mutant.

Kurt daha hızlı koşarken nefes nefese kaldı ve ortak bağımızdan öfke fışkırdı ama geleceğimi kaybettiğim için kızgın görünmüyordu. Sanki bana kızmış gibiydi.

Uzaklaştığını, bağlantıyı koparmaya çalıştığını hissediyordum ve onu dizginlemezsem yine o vahşi kurt şeyini yapacağını biliyordum.

"Gitme," diye fısıldadım, Kera'nın bir şekilde öğrenmesinden endişeleniyordum. Kurt daha hızlı koştu. Kasları yanıyordu. Benden uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Dur!" Çığlık attım. Sesim kafamın içinde kırık ve acı dolu bir çığlık olarak çınladı. *"Anladım, tamam. Özür dilerim. Ama şunu anlamalısın ki senin varlığından bile haberim yoktu."*

Kurt yavaşladı ve başka bir kurtla iletişim kurmaya çalıştı. görüntü. Apollo'nun malikânesinin bodrumunda duran demir parmaklıklardan yapılmış gizemli kafesi net bir şekilde gördüm. Beni ürpertti.

Kapana kısılmış. Bu kelime bana kurdun herhangi bir gıcırdayan sesler. Anlamaya çalışırken ses tonumu yumuşattım. *"İçimde sıkışıp kaldığını hissettin."*

Kurt oflama sesi çıkardı. aptalca bir şeydi. Ethica'nın dışındaki çite dokunduğumda hissettiğim acı. Güney kapılarının yakınındaki araştırma tesislerinin resimleri. Kız kardeşimin elini tutarken babamızın küllerini gömmek. Sage'in keşfedilme korkusuyla dökmesine asla izin vermediği gözyaşlarını görmek. Sistemin beni aldığı kabuslar.

"Seni bir kafese koyacaklarından mı endişelendin?" diye sordum. Kurt dövüş pozisyonu aldı ve hırladı.

"Beni korumak mı istedin?" Aklıma Sage geldi ve görüntüyü kurda geri gönderdim. Küçükken kız kardeşimizin on iki saatlik bir vardiyadan sonra bitkin düştüğü ve akşam yemeği yapmak için eve koştuğu anı. Hissettiğim suçluluk duygusu. *"Beni korumak için hepinize ihtiyacım yok."*

Kurt hayal kırıklığı içinde ofladı ve Sage'in bir görüntüsünü gönderdi ellerini buzlu suya sokarken farkında olmadan kendini büyüünden uzak tuttu.

"Kulak misafiri olduğum için özür dilerim." Kera ağzını yan tarafıma doğru itti.

"Ama kurt sensin, unuttun mu? O sadece kendini koruyor olacak."

Gözlerimi kapattım, parçaları bir yapboz gibi birleştirmeye çalıştım. Eğer her zaman oradaysa, tüm bunları zaten biliyordu. Her parçamı. *"Zaten bir kafesin içindeydik."*

Kurt bana doğru bir rahatlama dalgası gönderdi, beynimizin aptal insan kısmının nihayet yetişiyor olmasından memnundu. Tüm bunların saçmalığına kıkırdadım. Gerçekten de bir kurtla sohbet ediyordum.

Benim kurdum.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum kardeşim ama Ethica'da kapana kısıldığımızı çok çabuk anladım. Ailemiz bile başaramadı.

dışarı." İçimi çektim, bu tekrarlayan düşüncelerden yorulmuştum. Bunları tekrarlayanın ne anlamı vardı?

Aklımın gittiği yeri seven kurdum canlandı. Bu Bu sefer daha çabuk anladım. "Yani, geçmişini düşünmeyi bırakırsam, ateşkes yapabilir miyiz?"

Yesss. Hayatımda hiç bu kadar basit bir kelime duyduğumda bu kadar mutlu olmamıştım.

"Pekala, kurt kız. Ne istersen yap. Her şey geride kaldı. Artık kara kara düşünmek yok. Şimdi bana insan formuma dönmek için ne yapmam gerektiğini söyle ki geleceğimize odaklanabilelim ve belki de lanet bir duş alabilelim."

Kurdum uludu ve onun neşesi bana yeni bir yaşam amacı aşıladı, hızla yola koyulduk.

"Bu iyi görünüyor," diye benimle birlikte güldü Kera. yetişmek için mücadele etti. *"Ama ne kadar uzağa gidiyoruz? İlgilenmem gereken bir sürü var."*

"O nereye götürürse, ben de onu takip ederim." Gülümsedim, suçluluk duygusu üzerimde ağırlığını hissettirse de kurdumu bu anın tadını çıkarmaya teşvik ettim. Sage gibi, Kera benim sorunlarımla ilgilenme işini hak etmiyordu. Keşke beni kendi başıma çözmem için yalnız bıraksalardı ama endişelendiklerini biliyordum. Şimdilik, birlikte çalışabilmemiz için kurdumu yatıştırmaya odaklanmaya karar verdim.

Kera ve Sage'in bana ihtiyacı vardı. Ama kurdumun da bana ihtiyacı vardı.

Dünya yanıyormuş gibi koştuk.

Her birkaç dakikada bir kurduma dokunmak için uzandım. iyi olduğunu söyledi. Vahşi ya da kontrolden çıkmış gibi görünmüyordu. Ben biraz kaybolmuş olsam da onun için mutlak bir anlam ifade eden tek bir amacı vardı. Onu rahatsız etmek istemedim. Güven verilmeliydi.

Eğer bu arkadaşlığı yürüteceksek iki şekilde de.

"Daha ne kadar sürecek?" Kera nefes nefese, omzunun üzerinden patilerimizin kaldırdığı tozun içinde terk etmekte olduğumuz Cerberus bölgesine bakıyordu. *"Fenrir sürü hattı hemen ileride ve tüm bu olanlardan sonra bir savaş başlatmadan o sınırı geçemeyiz."*

Ağzının kenarlarından tükürükler fışkıran Kera'nın sözleri karşısında kurdum yavaşladı. Endişelendiğinden mi, yoksa hedefimize ulaştık.

"Konuş benimle," diye onu nazikçe ikna ettim.

Kurdum durdu ve burnunu gökyüzüne çevirdi. kokladı. Çürüyen kütükler, keskin çam ve zengin toprak, başkalarının yersiz kokusunun arka planını oluşturuyordu. Şekil değiştirenler. Maddock'un kokusu sınırı açıkça işaretlediği yerde keskin bir koku vardı. Ama Apollo ve Beta Bruce'un soluk kokuları vardı.

Anında midem bulandı.

Kera'nın kurdu da onları kokladığında yanımızda kaskatı kesildi. Üstesinden gelmek zorunda kaldığı her şeyi hatırlatan bu şeyden nefret ediyordum.

kurdumu geri çekmek istedim. Cerberus sürüsünü yok eden şeyin hayaletlerinin hâlâ dolaştığı bu yerden ayrılmamız gerekiyordu.

Ama kurdum sınıra yaklaştı, burnunu yere çevirdi ve işte o zaman kokuyu aldım.

Yıpranmış deri ve mürekkebin solgun kokusu, Merkezin teşhir kütüphanesinde eldivenli ellerle açılan eski bir kitap gibi Sanat. Oraya yaptığım saha gezileriyle ya da Sage'in birkaç saat izin alıp benimle özel bir tura çıktığı zamanlarla ilgili tüm değerli anılarım. Zengin, güçlü ve kuvvetliydi.

Sınırdaki biri vardı. Bir erkek buradaydı.

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken tek yapabildiğim aptalca göz kırpmak oldu.

Eşim. Kurdum ilk net kelimesini söyledi ve karnıma bir yumruk yememiş olsaydım sevinçten ağlayabilirdim.

Apollo ve Bruce'un kokusu sınırdaki durdu, tam olarak çizgiye yaklaştı. Yeni erkek kokusu sanki bir şeylerin üstünü örtmüş gibi onları bastırmıştı. Bunu hiç anlamamıştım. Bir şekilde ikisiyle de arkadaş mıydı? Eğer durum buysa, bu adamı tanımak istiyor muydum?

Başka seçeneğim var mıydı?

Kurdum yeri eşelerken sızlandı. Sınırı geçip Kera'ya ihanet etmeyecekti ama ihtiyacı her zamanki gibi güçlüydü. I Sonunda, işaretlerin yaşının bir ipucu olup olmadığını ilk kez değiştirdiğimizde ne olduğunu anladık.

O gece buradaydı ve ona gitmek istiyordu. Eşinin burada olduğunu biliyordu.

Onu geri iterken panik beni ele geçirdi. *"Sen Anlıyorum. Tüm sürüler arasında bizden en çok nefret eden Fenrir. Ona koşmak için kuralları çiğnersek, Alfa'mız ve dostumuz Kera'yı öldürecektir."*

Kurdum toprağın üzerine karnının üstüne düşerken içli bir uluma sesi çıkardı. Kalbim onun için kırıldı, gerçekten kırıldı, ama bu kötüydü. Çok kötüydü.

Bu sınırı geçip Kera'nın annesinin geldiği sürüye giremezdi. Delilah'ın ölümünden sonra Cerberus'u izole eden ve onlardan uzak duran ilk kişiler onlardı. Tüm detayları bilmiyordum ama Kera'nın bununla başa çıkmakta zorlanacağını bilecek kadar.

Eğer kurdum kaçmak isteseydi... Eğer o gitmek isteseydi... *Eşimize.*

Bilimin canı cehenneme. Bu iş ciddiydi. Eşlerin şekil değiştirenler için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Kız kardeşim bir insandı ve bir kurda olan eş bağıyla mücadele edememişti. Duygularını kapatma konusunda tam anlamıyla bir uzman olmasına rağmen bu onu çıldırtıyordu.

Bunu yapamazdık. Kuralları çiğnemek ve bu arkadaşımızın peşine düşmek için her şeyi feda etmemiz mümkün değildi.

Ama solan kokusu beni de içine çekiyordu. Rahatlıkla sarmalanmış yeni bir macera gibi kokuyordu. Sarhoş ediciydi. Bu Mükemmel.

"Her şey yolunda mı?" Kera başımın üstünü okşadı.

Kurdum iç çekerek çenesini yere indirdi. Biliyordum Bunu bana bırakıyordu. Bu, bana gerçeği gösterdiğine göre nerede durduğumuza dair bir testti.

Kurdumu memnun etme arzusu ile Kera'yı korumaya duyduğum gerçek ihtiyaç arasında kalmıştım. Ama ne kadar güzel kokarlarsa koksunlar, bencil arzuların zamanı değildi. Anlaması için kurduma göndermek üzere zihnimde resimler canlandırarak açıklamaya çalıştım.

Sonunda mutlu olduğu için mutfakta dans eden Sage, yeniden inşa etmeye çalıştığımız sürü, saçında çiçekler ve elinde Luna kutlamasını yönetirken gülümseyen Kera

Tüm aile onun yanındaydı. Uğruna çalıştığımız şey buydu. Şimdi onların geleneklerini ve kurallarını çiğneyerek her şeyin dağılması riskini göze alamazdım.

Kurdum beni görmezden gelmek istercesine uzaklaştı ama Son saniyede, onun hareketsiz olduğunu hissettim. Bana görüntü göndermesini bekledim, konuşmamıza devam etmek için, ama bunun yerine bana acı gönderdi.

O geri çekilirken omurgam kırıldı ve uyluk kemiklerim kırılırken dişlerimi sıktım. Acı şiddetlendi ve öyle bir çılgılık attım ki kafatasım kırılıp kendini yeniden inşa ederken ağaçlar sallandı. Tüm dünya siyah ve kırmızının tonlarına dönüşene kadar görüş alanımda bir renk prizması patladı.

Ellerimdeki ve göğsümdeki kanı yıkarken kırmızıya çalan su beyaz porselen lavaboya sıçradı. O zaman Tepedeki ampul benim onu kapatmamın etkisiyle hâlâ bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Tuvalete gireli bir dakikadan az olmuştu ve işi bitirmem bundan daha da kısa sürdü.

Bu taşra kasabasının kendi kendini belediye başkanı ilan eden kilolu şekil değiştiren bedeni, küvetin hâlâ ılık olan köpüklü suyunda şişmiş ve ıslanmış bir şekilde yatıyordu. Karşı koymadı bile. Belki de bunun olacağını biliyordu ve beklemekten yorulmuştu.

Ona olması gerekenden dört ay daha fazla zaman vermiştim. Vurulduktan sonra başka bir avcının hedefimi almak için harekete geçebileceği ekstra zaman. Gerçi çoğu bu topraklara gelecek kadar aptal olduğumu düşündüm. Fenrir sürüsü benim evimdi ve çeşitli sürülerden avcılarının bir tür onur kuralları vardı.

En azından önce benimle konuşmaya çalışırlardı.

Öte yandan, kurdum ve ben hala anlayamadığım bir izindeydik. Eğer kimse bana ulaşamıyorsa, muhtemelen bu hedeften para kazanmaya çalışmadan önce beklemenin en iyisi olduğuna karar verdi.

Doğru, gitmeden önce halledebilirdim ama kurdum bile herhangi bir kanıt olmadan temkinli davranmıştı. Kan borcu izleri Farklı -bir cana karşılık bir can- mantıklı geliyordu ama avcılar, bir Alfa'nın tepki çekmeden üstesinden gelemeyeceği bir sorunu çözmeleri için çağrılınca işler karıştı.

Eğer Alfa'm ve Fenrir sürüsünün lideri Nolan'a inanılacak olursa, bu şişkin şekil değiştiren yıllardır radarda. Ancak bir rouge shifter dişisi kaybolana kadar kanıtlanabilecek hiçbir şey yoktu. Bunu bile kanıtlamak zordu. Bu ölü aptala nokta atışı yap.

Hizmetimi talep etmelerinin sebebi buydu. Benim gibi avcılar sürü politikasından uzak, farklı bir yeminle yaşarlardı. Gün ışığında çözülemeyen sorunları gölgelerde hallederdik.

Ve bunu halletmek için beklediğime memnundum. Elimdeki kanıt öldürmeyi çok daha tatlı hale getirdi.

Kurdum bana **genç dişinin beklediğini** hatırlattı, Ön bahçedeki hareketi hissediyordum. Vücudumda kalan kanı yıkadım ve dışarı çıkarken yumuşak bir melodi mırıldandım.

*

"Gitti mi?" Dişi yavru henüz on üç yaşındaydı ve yarılmış dudağına uygun olarak iki siyah gözü vardı. Şekil değiştirenler hızlı iyileşirdi ama bu yaralar, yüzeyin altında saklı olan ve iyileşmeyen birçok yaraya eklenmişti. Hafif bir titremesi vardı ve bu titremenin, yaşama cesaretini yeniden kazandıkça yaşla birlikte kaybolacağını umuyordum.

Başımı salladım ve kollarını bana dolamaya çalışırken onu omzundan yakaladım. "Kapıyı açarak iyi bir şey yaptın. Kız kardeşin onun intikamını almana yardım ettiğin için seninle gurur duyardı. Hazır olduğunda Alfa'ya git ve o sana yeni bir başlangıç yapman için yardım etsin. Ya da burada kal ve hak iddia et. Biri sana meydan okursa benim adımı kullan."

"Teşekkür ederim, Skoll." Kolunu damlayan burnunun üzerine çekti. "Bugün seni gördüğüme kimse inanmayacak."

"Ah, ama sen beni görmedin." Göz kıptım. "İşkenceciniz hak ettiği kaderi paylaştığında siz gezintiye çıkmıştınız."

"Doğru." Gülümsedi. "O piç daha kötüsünü hak ediyordu ama öldüğü için mutluyum."

Onu bahçede bıraktım, başka bir yer bulmasını umuyordum. Bu gece uyuyacağım ve daha hafif adımlarla yürüyeceğim. Bir işaretin beni adalet duygusuyla baş başa bırakması pek sık rastlanan bir şey değildi ve kurdum bundan memnundu.

Bunu daha önce yapmalıydık.

Yapardım ama senin daha acil ihtiyaçların vardı.

Kurdum sessizliğe gömüldü. Onu suçlamıyordum ve o da bunu biliyordu ama ben hâlâ anlamaya çalışıyordum.

Sokağın karşısındaki beta erkek şekil değiştirenin kokusu dikkatimi çekti ve inledim.

"Ne istiyorsun Steven?" O kendini hazırlarken sordum biliniyor. Eğer gerçekten saklanmaya çalışıyorsa, çok kötü bir iş yapıyordu.

Çalışmaya çalıştığı çoğu iş gibi bir iş.

"O işareti yapacağını düşünmemiştim." Steven Başının üstündeki kızıl saçlarını kaşırken ne kadar beta olduğunu gösteren bir çalımla caddeyi geçti.

"Şimdi de hurdalarımı mı arıyorsun?" Yürümeye devam ettim.

"Uzun zamandır yoktun." Sanki orada öylece durup konuşacağımı düşünmüş gibi tereddüt etti ve hemen yanıma geldi.

"Nereye gittiğin seni ilgilendirmez." Hırladım, dışarı çıktım Alfa kurdum çocuğu geri çekmeye yetti. Sarah'nın oğluydu, bu yüzden ona çok fazla baskı yapmadım, ama lanet olsun sinir bozucuydu.

Steven bir taşı tekmelerken, "Bu işi yapabilecek tek kişi sen değilsin," diye mırıldandı.

İçimi çektim ve başımı salladım. "Bu annenin senin için isteyeceği bir iş değil ve eğer inandığın buysa kolay bir iş de değil. Eğer iş arıyorsan, git küvetin dışında bıraktığım cesedi al ve dışarı çıkar."

Omzunun üzerinden baktı ve yüzünü buruşturdu. Dediğim gibi, işe yaramazın tekiydi. "Kastettiğim bu değildi..."

"Git." Tekrar homurdandım ve sesimin gücünü kullanarak onu yolun aşağısına doğru koşturdum.

Sarah'dan sonra özür dileyeceğim.

*

Martılar ciyaklayarak sahilden uzaklaşırken, yırtıcı hayvanla aralarına mesafe koyuyorlardı. Benim kurdum tiksinti. Gök sıçanlarının tadını bile sevmezdi.

Yüzlerce yıl önce sahil şeridinde inşa edilmiş olan Alfa malikanesinin basamaklarında kaydım ve kendime geldim. insan formunda. Kurdum çabucak geri çekildi. Burada hiç rahat edememişti. Sayısız tadilata rağmen, hala fazla insani hissettiriyordu. onun için lekeli.

"Evine hoş geldin, oğlum." Gertrude beni büyük fuayede keten bir bornoz ve kapıyı kapatır kapatmaz sıcak bir kucaklamayla karşıladı.

Saygıyla sırtını sıvazladım, bunca yıl sonra bile tanıdık sevgi sözcüklerinden hâlâ rahatsızlık duyuyordum. "Teşekkür ederim." Giysiyi omuzlarımdan üzerinden kaydardım. "Alfa uyandı mı?"

"Baban çalışma odasında." Gertrude bornozun yakasını düzeltti ve yüzüne göre fazla boş görünen aynı yorgun mavi gözlerle bana baktı. "Neden önce sana kahvaltı hazırlamıyoruz? gidip onunla konuşur musun?"

Baba. Anne. Bunlar kendilerine böyle hitap edilmesinden hoşlanıyorlardı ve Tanrı biliyor ki bu unvanları hak etmişlerdi. Ama kurdum uzakta geçirdiğimiz zamandan sonra hâlâ gergindi ve eve dönerken uğradığımız mola yerinin verdiği gurur hızla azalıyor, beni her zamankinden daha sinirli yapıyordu. Ayrıca vücudum hâlâ bu derinin içinde olmaya alışmaya çalışıyordu.

Gertrude'un alınına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Teşekkürler, ama ben zaten yedim."

Gözleri bazen kendini gösteren o soluk kıvılcımla parladı. "Umarım martı değildir."

Bir sırıtış dudaklarımı kıvrırken ürperdim. "Asla."

"Pekâlâ, git bakalım." Sırtıma vurarak beni kovdu. "Ama bu gece dönüşünün şerefine bir ziyafet vereceğiz."

Bu beni duraksattı. Kutlamalardan nefret ettiğimi biliyordu.

Gertrude uzanıp yanağımı çimdikledi. "Korkarım bu sefer bundan kaçış yok. Baban çoktan şenlikler."

Tekrar yavru bir köpekmişim gibi inledim, ama o sadece gülerek uzaklaştı.

Gertrude, sabahlığının kuyruğu koridorda kaybolurken, "Görevlilere odana bir takım elbise koymalarını söyledim," diye seslendi.

Bunu düşünmek bile boynumu kaşındırdı ve omuzlarımı esneterek bu sabaha kadar aylardır kullanmadığım kaslarımı çalıştırdım. Tüm bunlardan kaçmayı tercih ederdim ama Alfa, evlatlık babam, uzun süreli yokluğumla ilgili bir açıklama için yeterince uzun süredir bekliyordu.

*

Çalışma odası her zamanki gibi zengin deri kokuyordu. Alfa bana sert bir nutuk çekmeden ve sonra izin vermeden önce cılız bir yavruyken gizlice kaçtığım ciltli kitaplar. Hafif bir puro izi Alfa'nın Luna'sından sigara içmek için izin almamış olmasına rağmen duman tütüyordu. Gertrude onun derisini bronzlaştırırdı. onu yakaladı. Buraya nadiren gelmesi iyi bir şeydi.

Nolan, Fenrir sürüsünün Alfa'sı ve büyük lideri. Beni çocukken yanına almış, sıcak bir gülümsemeyle masasından başını kaldırmıştı ama gözünün altındaki kaslarda bir öfke seğirmesi vardı.

Onun alfa baskınlığı benimkine karşı savaşıırken kırbaç için kendimi hazırladım ve hayatımda bir kez olsun boynumu çevirmeme izin vermesi için kurduma yalvardım. Asla bir Alfa olmamam gerekiyordu ve yaptığı onca şeyden sonra üvey babamıza daha fazla saygı borçluydum. Ama kurdum yerinden kıpırdamadı.

"Otur evlat." Nolan not aldığı defteri kapatırken içini çekti ve tüm dikkatini bana verdi. İkimiz de kan dökülmeden bir boyun eğme savaşını kazanamazdık ama Alfa'm ve babam doğamı kontrol edemeyeceğimi bilecek kadar güçlüydü, bu yüzden işleri olurluna bıraktı. "Sanırım annen sana bunu çoktan söylemiştir.

Steven yeni mesaj taşıyıcısı olarak görev yapıyor ve dönüşünüzü haber verdi, böylece bu gece bir ziyafet planlayabildik."

Başımı salladım ve süslü ahşap sandalyeye oturdum. Zihinsel olarak o kurdu neden öldürmem gerektiğine dair listeye bir neden daha ekliyordum. Muhbir beni ispiyonlamıştı.

"Güzel." Nolan arkasına yaslandı ve iri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yüzündeki gülümseme kayboldu ve yerini çilli cildinin çizgilerini derinleştiren acı bir kaş çatmaya bıraktı. "Doğu sınırlarımızdan bize ne haberler getirdin?"

Ona gerçeği tam olarak söylememekten nefret ediyordum -çılgın Alfa ve Beta'sının bizim bölgemize geçtiğini, oysa genellikle Sigma erkeği kendi hatlarını sıkı bir şekilde korurdu- ama içgüdülerim bilmesine gerek olmadığını söylüyordu. Ve içgüdülerime güvenmekle ilgili hiçbir sorunum yoktu. O noktaya çekilmemin bir nedeni vardı.

"Havada bir farklılık hissettim. Cerberus sürüsünden yıllardır duymadığımız kadar çok ses geliyor. Sanırım bir çeşit değişiklik oldu."

Nolan bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı. "İçgüdülerin her zaman güçlü olmuştur. Bu yüzden kurdunun bu aptalca göreve çıkarken bir amacı olduğuna inandım. Çılgın Alfa'nın öldüğüne dair onay aldın mı?"

"Öldüğünün teyidi mi?" Takip etmiyordum. Deli herifin kokusu birkaç ay öncesine kadar çok canlıydı ama o zamandan beri etrafta dolaşıp... Henüz çözemediğim bir şeyi bekliyordum. Ama Apollo ya da Bruce'dan başka iz yoktu.

Nolan beni bir avcının dikkatiyle izliyordu ama kaybetmeye degeceğine karar verene kadar hiçbir şey belli etmeme konusunda yetenekliydim. Sürü politikası dünyasında, bu sizi hayatta tutan bir özellikti.

Nolan yüzümü okuyamayınca, "Kurdunu bu kadar kızdıran şeyin bu olduğunu düşündüm," diye devam etti. "Amarok sürüsü Cerberus'un yeni Alfa'sı dişi Kera'nın kuzey sınırlarını yeniden açmak ve ticareti yeniden tesis etmek için bir toplantı talep ettiği haberini aldık."

"Kera Alfa mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Bu sürümüz için iyi bir haber."

Nolan başını salladı ve odanın üzerine bir karanlık çöktü. Ölen kızı hakkında konuşmak zorunda kaldığında her zaman gelen fırtına bulutu. "Eğer bu doğruysa, kızın önce benimle irtibata geçmesi gerekirdi. Annesi bize asla bu şekilde ihanet etmezdi."

"Ne düşünüyorsun?" Kollarımı kalçalarımaya yaslarırken esnedim, sürü politikalarından ve bu işlerin hep böyle çarpık bir şekilde ilerlemesinden bıkmıştım. Ama Nolan'ın Alfa pozisyonunu bu kadar uzun süre korumasının bir nedeni vardı. Güç oyunlarını oynayabiliyor ve rekabette bir adım önde kalabiliyordu.

Nolan pencereden dışarı bakmak için döndü. "Ne düşünmem gerektiğinden emin değilim ama bilge bir adam kendisine söylenen her şeye inanmaz. Apollo bir yıldı ve kızımı koruması için ona asla güvenmemeliydim."

Hikayede bundan daha fazlası vardı. Bunu duyarak büyümüşüm. Eğer Nolan ve Gertrude Delilah'ın çocukken kader arkadaşını kaybetmiş olsaydı, o zaman

Kızları ve Cerberus'un Alfa'sı arasındaki seçilmiş eş birleşmesi. Ama ben bile Apollo'yu tamamen suçlamakta zorlanıyordum.

Alfa kurtların ne kadar değişken olabileceğini biliyordum.

Eğer kaderler çarpıtılmasaydı, eğer Beta Gabriel Lone Pine'daki savaştan döndüğünde kardeşinin evlendiğini ve kaderindeki eşinden bir çocuk sahibi olduğunu görseydi, belki Delilah hâlâ hayatta olurdu ve hayaleti bu eve musallat olmazdı. Sonra bir de sadakat yemini eden ve onun ölümünden sonra sürüyü terk eden Beta Bruce'un sorunu. Bu hikâyelerin hiçbiri bana doğru gelmemiştii ama anlatacak benim hikâyem değilken geçmişii gündeme getirmek bana düşmezdi.

Nolan sanki düşüncelerimin nereye gittiğini sezmiş gibi, "Boş ver şimdi bunları," diye devam etti. "Apollo kangren olmuş bir et yarasıydı ve doğurduğu yavrunun kanında zehir var. Eğer bu bir çeşit hileyse ve o hâlâ yaşıyorsa hiç şaşırmam."

Ellerim yumruk haline geldi ve maun masanın yanındaki kitaplığa odaklandım. Eğer bir tehdit olsaydı hissetmiştim. Ama kurdum sürümüzü korumak için sınıra gitme ihtiyacıyla beni tırmalamıyordu. Onun arzularını anlamıyor olabilirdim ama bunlar bencilce arzularıdı. Kurdum nadiren bir şey istediğinden, bunu onun için yapmak istedim. Hala bana acı veriyordu. İhtiyacını karşılamadan gitti, ama dört ay bu sürüye olan görevimi bırakmak için uzun bir süreydi.

"Sen yokken hiç vardiya değiştirdin mi?" Nolan'ın sesi hak etmediğim bir babalık endişesiyle doluydu.

Gözlerimi kırptırdım ve kurdumu geri çektim. Yüzeye tehlikeli derecede yakındı ve gözlerimin içinde parlıyordu. Dişlerim geri çekilirken yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Gerek yoktu. Kurdum olarak seyahat etmek daha kolay."

"Beni endişelendiriyorsun," dedi Nolan. Ses tonundaki acıma hissi beni

irkilir. "Canavarlarımızla olan bağlantımız denge gerektirir. İnsanlardan hoşlanmadığınızı biliyorum, ancak insan formunuzda aynı türden başkalarının yanında ne kadar az zaman geçirirseniz, tek bir varlığın eşit parçaları olduğumuzu o kadar unutursunuz."

"Bu yüzden mi bu gece bir ziyafet sipariş ettin?" Konuyu değiştirmeye çalışırken sıırttım.

"Diğer şeylerin yanı sıra." Nolan omuz silkti, beni henüz rahat bırakmamıştı. "Kim bilir? Bu sürünün dişileriyle daha fazla vakit geçirirsen belki sonunda eşini bulursun."

Tanrılar bana oğlum diyen Alfa'yı korusun. İyi niyetliydi ama bu sürüdeki çiftleşmemiş dişilerin çoğuyla yattığımı ve hâlâ aradığım eş bulamadığımı ona nasıl söyleyebilirdim? Birkaçı seçilmiş bir eş olarak yerleşmeye çok istekliydi ama benim kurdum bunu reddetti. Onlar.

Ben romantizm fikrinin sadece raflarda tozlanan kitaplarda var olduğuna ikna olmuşken, o hala çoğu kurt gibi aptalca bir kader kavramına tutunuyordu.

Nolan ve Gertrude kader arkadaşlarıydı ve onların aşkının Tanrılar tarafından yazıldığını düşünmüyordum. Aslında kadere inandığımdan da emin değildim. Önemli olan sadece durumlar ve onlara nasıl tepki verdiğimizdi.

"Belki." Ayağa kalktım ve Alfa'ya başımı sallayarak bornozumu düzelttim.

Bu konuda onunla tartışmak olmazdı. "Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, teyit edemem ama Apollo'nun artık bir tehdit olmadığını hissediyorum."

"Bu bana biraz huzur veriyor ama yine de nöbet tutmaya devam edeceğiz ve Cerberus sürüsünü sürgün etmeye devam edeceğiz." Nolan ellerini inceledi, sanki söylediği sözlerin nasırlarda ve yıpranmış çizgilerde yazılı olduğunu görüyordu.

Onu düşünceleriyle baş başa bırakmak için döndüm ama kapıya ulaştığımda beni geri çağırdı. Bana bakarken omuzları çökmüştü. "Skoll, kadere inanmadığını biliyorum ama onu bulduğunda anlayacaksın. Bu dünyada senin için yaratılmış ve canavarını susturabilecek tek bir kadın var."

*

Canavarımı susturmak mı?

Büyük merdiveni ikiye ikiye çıkarken başımı salladım. Kurdum gürültücü değildi. Sessiz ve ölümcüldü. Bu yüzden bu kadar iyi bir takım olduk. Şu anda bile, uzun ve dikkatli bir uykuya dalmak için geri çekilirken, sessizce bizim

geri dönmek zorundaydım. Çocukluğumun yatak odasına girdiğimde Kral boy dört direkli yatakta yatan takım elbise, onu suçlamadığımı söyleyebilirim.

Denize bakan cumbalı pencerenin yanındaki sandalyeye oturmuş, dalgaların aşağıdaki kıyıya çarpışını izliyordum. Cerberus sınırı boyunca koşarak geçirdiğimiz aylar boyunca onun aradığı şeyi bulamamış olmak beni hâlâ rahatsız ediyordu. bölge. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Geri dönebiliriz.

Yakında, söz verdim. Önce buralarda yüzümüzü göstermeliyiz. Ayrıca Jareth bir sorun çıkacağından bahsetmişti ve onu ziyaret etmemizin zamanı çoktan geldi.

Jareth'in adı geçince kurdumun kulakları dikildi. Güneydeki Anubis sürüsünün Alfa'sı en yakın arkadaşımızdı. Onu daha çok bir kardeş gibi görürdüm. Beş yıl önce Alfa olduğundan beri birlikte pek vakit geçirmemiştik. Onu tekrar görmek ikimize de iyi gelecekti.

Kapının çalınması dikkatimi denizden çekti ve duyularımı dışarı iterek kurdumun gücünden yararlandım. dışarıda kimin beklediğini hissetmek için özgürce verdim. Taze kesilmiş odun kokusu zeminin üzerindeki çatlaktan süzülürken gülümsedim.

"Evde kimse yok."

Bir anlık sakinlik ve sessizlik, fırtınanın gözünün durgunluğu vardı. Kapı açıldı ve küçük kasırga İçeride.

Yavruyu bir diziyle kasıklarına doğru inerken yakaladım ve anlık bir acı patlamasıyla inledim.

"Ben de avlanıyorum dedim!" Aiden kollarını boynuma dolayarak hırladı.

Bağırsaklarımı derin bir nefesle mideme geri çektim, yıldızlar görüşümü sınırlarken yeniden ayarladım ve yavruyu daha fazla zarar vermeyecek kadar uzağa dizimin üzerine yerleştirdim. "Ahh."

"Ahh işte." Aiden tombul parmağını kalbine doğru bastırdı ve hırlarken dişlerini uzattı.

"Seni incitmek istememiştim," diye yumuşak bir sesle konuştum. dişlerini göstererek vahşi hayvanı yatıştırmaya çalıştı. "Ve bu benim çıktığım bir av değildi. Kurdumun bir şeyi kontrol etmesi gerekiyordu."

"Ben büyüğüm. Yardım ederim." Genç kurdu ortaya çıkınca sesi havlamalarla çatırdadı.

"Öyle olduğunu biliyorum." Dağınık kahverengi buklelerini alnından geriye doğru düzelttim, acı azalırken hâlâ derin nefes alıyordum. "Ama ben Alfa'nın varisinin korunması gerektiğini ve seni ava götürmeme izin vermeyeceklerini zaten söylemiştim."

"Ben kendimi korurum." Hırladı ve kolumu ısırarak için hamle yaptı. Tam zamanında çenesini yakaladım.

Kahkahalar göğsümün derinliklerinde gümbürdedi. "Evet. Sen güçlü bir savaşçısın."

Tutuşuma karşı kıpırdandı, kollarını sıkıştırdığımda hırladı ve ben de öldürmek için içeri girdim.

Ben onu acımasızca gıdıklarken çocuğun kurdu geri çekildi ve küçük kıkırdamalar sessiz odayı doldurdu.

"Efendi Skoll! Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim." Sarah. Dadı, kahkaha sesleri arasında açık kapıdan koşarak içeri girdi. Pembe yanakları da ateş gibi saçları kadar kızarmıştı ve geniş kalçalarının üzerine kalın bir önlük bağlamıştı. "Bilmeliydim ki sana gelirdi."

Gıdıklama saldırısından vazgeçtiğimde Aiden ayıldı ve minik canavar sandalyemin arkasına daldı.

"Özür dilemene gerek yok." Ayağa kalktım ve kollarımı açarak, kendim bunu yapamayacak kadar genç ve vahşiyken kurdumu dinlemeyi öğrenmeme yardımcı olan tek kadına doğru yürüdüm. Steven'in boynunu defalarca kırmamamın tek sebebi oydu. ara sıra. Böyle bir çocuğa nasıl sahip olduğunu anlamak mümkün değildi. "Yavru sana zor zamanlar mı yaşıyor?"

"Senden daha fazla değil." Sarah kıkırdadı. Aramızdaki mesafeyi açtı ve beni bir şekil değiştiren annenin gücüyle kucakladı. "Ama daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim, beta Kurtları yetiştirmek çok daha kolay. Hoşlarına gitmeyen her şeyi öldürmek yerine balla sinek yakalamayı biliyorlar."

"Steven seninle konuştu mu?" Kaşlarımı kaldırdım ve ne kadar hasar kontrolü yapmam gerektiğini merak ettim.

"Ona kötü davrandığını söyledi." Bana bakmak için bir adım geri çekildi. "Oğullarımın ikisinin de hassas kalpleri var."

Delilah gibi, Bruce'dan bahsedilmesi de hassas bir noktaydı. Ancak Alfa kızının ölümü yas tutarken, Bruce'un ortadan kaybolması utançla konuşulan bir şeydi. Bildiğim kadarıyla bu konuyu bana sadece benim de kendi şeytanlarım olduğu için açmıştı. Hainin kokusunu aldığımı söylemeyi düşündüm ama Sarah'nın kalbini olduğundan daha fazla kırmak istemedim. En başta kokuları gizlememin nedeninin yarısı buydu.

Elimi enseme, saç örgümün altında gezdirdim. omuzlarımı aşağı sarkıttım ve omuz silktim. "Çocuğa karşı daha nazik olmamı mı tercih edersin?"

"Sizin yerinize geçmek istemesini engelliyorsanız, ne kadar sert olmanız gerekiyorsa o kadar sert olun." Elini uzatmadan önce göz kırptı. "Şimdi gelin, Efendi Aiden. Kardeşinizin dinlenmesine izin vermelisiniz. Bu gece konuklar gelmeden önce seni hazırlamalıyız."

Aiden nefesini tutarken sakın bir sessizlik vardı ama bacaklarımın arkasına saklanmak için yaklaştığında varlığını hissettim. O benim gölgemdi ve ona acı çektirmeden onu gönderemezdim. Benim Bakışları yataktaki elbiseye kaydı. "Daha ne kadar zamanımız var?"

"Birkaç saat." Sarah yumuşak bir kahkaha atarak başını salladı ve ne yapacağımı tahmin ederek kenara çekildi.

"O zaman fazla zamanımız yok."

Onu yerden kaptığım gibi omuzlarıma attığımda Aiden ciyakladı. Saç örgümü sırtıma vurarak odadan çıkıp büyük merdivenden aşağı indik.

Büyük Fenrir sürüsünün üç yaşındaki gelecekteki Alfa'sı daha hızlı gitmemi istedi.

Kurdum tam bir sürüttü.

Yani, cidden, bunu kim yapar?

Beni en yakın giysilerden en az altmış mil uzakta, ormanın ortasında aylardır kullanmadığım titrek bacaklarımın üzerinde sallanırken bıraktı. Aslında ona geri dönmesi için yalvarmıştım, Kera'nın yapmak istediği gibi önce sürüye dönebilirsek, bu yeni kokunun ne anlama geldiğini yakında keşfedeceğimize söz veriyorum.

Ama canavarımı ikna etmenin bir yolu yoktu. İsteddiği şey buydu. Eşimiz. Kera'nın öz annesinin ve bizim sürümüzle tüm bağlarını koparmış olan sürünün yerinden gelmiş olması önemsizdi. Ama değildi. En azından benim için. Kera, yeni yeni anlamaya başladığımız bu toprakların doğal kanunlarını çiğnemek için sürü sınırlarını aşmaktan daha önemliydi.

Kafam allak bullak olmuştu. Daha beş dakika önce insan olmuşum ve şimdi bir şekilde Kera'yı bizden nefret eden bu sürüyle çalışmamız gerektiğine ikna etmem gerekiyordu ki...

Bir arkadaşım vardı.

Bu düşünce kalbime küçük bir heyecan gönderdi. Aşk romanlarına bayılırdım.

Kurdum zihnimde ön plana çıktı ve bana bir Çocukken tekrar tekrar izlediğim bir filmde, güzel bir kadını uçsuz bucaksız bir kütüphanenin etrafında döndüren canavar bir yaratığın görüntüsü.

Beni iyi tanıyordu. Lanet olsun.

Şimdi zamanı değil. Ona nasıl olduğunu anlatmaya çalıştım. Kera ile çalışmak önemliydi. Cerberus sürüsünün Alfa'sı olarak yeni yeni kendini göstermeye başlamıştı. Kurdum bir huff ile geri çekildi.

Kera, kurt poposunu yere oturturken sürü bağlantısından "Atla," diye seslendi.

Lütfen geri dön ve birlikte eve gidelim, diye kurduma tekrar yalvardım. Karşılığında bana dördüncü sınıftayken aynaya baktığım, yeşil göz farı ve Sage'in kırmızı rujunun yüzüme bulaştığı bir anımı gönderdi. Bilime yemin ederim ki o da sinir bozucu küçük bir kurt gibi kıs kıs güldü.

Palyaço gibi görünmemi istediğini anlamak için roket bilimine gerek yoktu.

Gururumu bastırarak Kera'nın sırtına tırmandım ve en azından iç çamaşırı giymiş olmayı diledim. Yeterince iç çamaşırı harcamıştım. herkesin zamanını aldı. Psikopat kurdumla daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktım.

Tercihen üzerimde kıyafetler varken.

*

"Dönmüşsün!" Sage çoktan Maddock'la paylaştıkları kulübenin kapısından dışarı fırlamıştı.

"Bir dakika," diye bağırdım, bizim için inşa ettikleri kulübeye koşarken çıplak göğüslerimi kollarımla tutuyordum. Maddock Çoğunu elle oymuş ve içini Sage sevgiyle tasarlamıştı. Kera ve benim için bir hediye olması gerekiyordu.

On sekizinci doğum günü. Şımarık kurdum sayesinde hiç tadını çıkaramadığım bir doğum günü.

Kulübe, şimdi insan gözüyle baktığımda hatırladığımdan daha küçük görünüyordu. Benim olması gereken odaya gittim. Kapısı kapalı olan tek odaydı.

Buradaki ilk haftalara ait tüm anılar, uyandığınızda hatırladığınız kabus parçaları gibiydi. Kurdum hırlıyor, ahşap yatak direklerini tırmalıyor, duvarları tırmalıyor ve kıyafetlerimi yırtıyordu.

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve yüzümü ellerimin arasına gömerek yere yığıldım. Bununla başa çıkmak çok zordu.

Tamam, Coral. Nefes al.

Her şey yoluna girecekti. Elbette, kurdumla hemen harika bir ilişkiye sahip olamamam berbattı ama bunun üzerinde çalışabilirdik.

Olmamız gereken yer burasıydı. Babam benim ve Sage'in buraya, annemin büyüdüğü yere gelmemizi istedi. Ama Gençken ondan kaçmıştı. Onu uzaklaştıran gerçekten Apollo muydu? Ya da ya onun kurdunda da bir sorun varsa ve biz lanetli falan mıydık?

Yoksa neden Ethica'da yaşamak için kurdunu bilerek saklamış olsun ki?

Kurdum hırlarken gözlerim büyüdü. Belli ki burası hassas bir noktaydı. Ben de kabul ettim. Hayatımda ilk kez annemin hayatta olmasını dilemiyordum ama şimdi sadece onun cevaplayabileceği sorularım vardı. Kızgın olmak istemiyordum ama kızgındım.

Sıcak gözyaşları gözlerimin arkasını sızlattı.

Ve tabii ki şimdi bir eşim olduğunu öğreniyorum. Annemin ve diğer herkesin biz daha doğmadan önce verdiği hasarı düzeltene kadar henüz göremediğim bir eş.

"Bize bir dakika verin." Sage'in sesi hâlâ kulübenin dışındaydı, Kera'yla konuştuğunu varsaymışım ama bu yüksek şekil değiştiren duyuları bunu algılayabildi.

En azından benim için iyi oldu.

Gözlerimi ovuşturdum ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, Sage'in parmak eklemleri başımın üstündeki tahtaya çarptığında yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"İçeri girebilir miyim?" Onun sözleri akıl sağlığım için bir dayanak noktasıydı. Nerede olursak olalım hep aynı kelimeleri kullanırdı. onlarla rahatlık.

Ayağa kalktım ve kapıyı açtım, ona en cesur yüzümü göstermeye çalışıyordum ve son birkaç ayın ne kadar zor geçtiğinden sonra onu daha fazla endişelendirmek istemiyordum. "Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Seni daha önce çıplak görmüştüm." Sage elime bir kumaş tutuşturup beni göğsüne doğru çekerken güldü. Kendine özgü kokusu odayı doldurdu. Maddock tarçın ve kavrulmuş meşe palamudu olduğunu söyledi ama bana taze pişmiş kurabiye gibi koktu. Eğer öyle olmasaydı adamın rafine bir damak tadı olduğunu söyledim.

Maddock, huysuz canavar.

"Yakında döneceğini biliyordum." Duygusal sesini çatlattı ve dünyevi bir sihir dalgası havayı doldurdu, sanki beni Rahatla.

Rahatlatıcı büyüü tenime işlerken memnuniyetle iç çektim. Gerçek benliğini kucakladığından beri, bir şekilde *daha fazlası* olmuştu.

Sanki bir zamanlar torbaların ardına gizlenmiş bir donukluk olan gözlerinde bir ışık dans ediyordu ve gücünün tüm kuvveti bir odaya hükmederek içindeki herkese bir nebze huzur getirebiliyordu. Onun bu hale gelişini izlemek için orada, tenle kaplı bedeninin içinde olamadığım için nefret ediyordum.

Kalan acıyı yok etmek için başımı salladım ve sııttım. "Cadı otların sana geleceği mi söyledi?"

"Kes şunu." Sage gözlerini devirdi. "Fal bakma işini Lisa'ya bırakalım." Dudaklarında bir çatık kaşla odamı taradı. "Vay canına. Kurdun buraya gerçekten de bir numara yapmış."

Bakışlarının insan hayatımın kalıntıları üzerinde oyalandığı yeri takip etmek istemedim. Zaten bir kez vahşi kurdumun öfkesini izlerken mahkûm ve seyirci olarak oturmuştum. Elimdeki kıyafetlere döndüm.

onun yerine.

Bana muhtemelen sadece baldırlarıma ulaşacak bir çift siyah tayt getirmişti ama tereyağı yumuşaklığında ve rahattı Tam benim tarzımdı. Gri tişörtü salladım ve göğsünde yazan kelimeleri okuduğumda yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi.

Asla bir atoma güvenme. Her şeyi uydururlar.

O kadar çok güldüm ki ağlamaya başladım.

"Olamaz, sorun ne?" Yüzümü omzuna gömdüğümde Sage kollarımdan tuttu ve onun yatıştırıcı büyüüne rağmen Yan yana yere yuvarlanırken ikimiz de hıçkıra hıçkıra ağlıyorduk. Sonunda sihri devreye girdi ve o gözlerindeki mutlu yaşları silerken ben de kıkırdadım. Duygusal iniş çıkışlar beni sersemletti. Dinlendim başını duvara yasladı.

"Bana bu tişörtü aldığın zamanı hatırlıyor musun? Bunun çok komik olduğunu düşündün." Sage hıçkırdı ve eliyle ağzını kapattı. el.

Hatırladım.

Alışveriş merkezinde bunlardan oluşan bir pop-up mağaza vardı. distopik anarşi ürünleri. Bir sürü düğme, poster ve baskılı kıyafet. Birkaç arkadaşımı kontrol etmeleri için oraya sürüklemiştim. Tişört çok komikti, ama ellerinde yoktu. büyüklükte. Sage için bir tane kapmışım ve geri dönmeye niyetliydim ama Ethica'daki yetkililer dükkânı kapatmıştı.

Bacağını kendi bacağımla dürttüm. "Kötü şaka zevkimi sen."

Gülümsedi. "Şimdi böyle bir şaka olması çok komik."

"Belki de değil." Gömleği kavradım ve kollarımı içine soktum.

"Bunu nasıl söylersin?" Gömleğine dokunduğunda çenesi düştü.

Kalp. Daha da vurgulamak için dişlerimi işaret etti. "Büyü. Dostum, bu gerçek."

"Öyle." Yanağımın içini çiğneyerek başımı salladım.

Çoğunlukla, eklemek istedim.

Çünkü tıbbın bilimsel çalışması kesinlikle özellikle de ruh sağlığıyla ilgili. Benim kurdumun ciddi bir yardım. Şu anda Ethica'da olsaydık ve benim bir tür mutant ucube olduğumu düşünmeselerdi, kesinlikle bir psikologdan randevu alırdım.

Ya da belki bir veteriner.

Sage bana o tanıdık kahverengi gözleriyle baktı. Gözlerinde benimkilerle aynı renk yansıyor. Ve bir cadı -ya da kız kardeş- gibi neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. "Kurdunla tanışmak nasıl bir şeydi?"

"Korkunçtu ve benden nefret ediyor." İçimi çektim. Kurdum biraz kıpırdandı, gözlerini devirdi ve Sage'in yaydığı huzurlu büyüye geri yerleşti.

Kız kardeşim omuzlarımı ovarak kaslarımdaki gerginliği hafifletti.

"Senden nefret eden biriyle hiç karşılaşmadım. Bu sadece yeni bir alışma süreci."

Beni sahte bir rahatlık hissine sürüklemekten önce geri çekildim.

"Anlamıyorsun. Beni orada tuzağa düşürdü."

Amaç. Ne tür hasta bir varlık başkasını rehin tutmaktan zevk alır?

Harcadım... Harcadım..." Hayal kırıklığına uğramış gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. "Orada ne kadar kaldım?"

"Dört aydan biraz fazla oldu." Sage ellerini kucağına bıraktı ve dudağını ısırdı. "Gerçekten kapana kısılmıştın. Bunu içten içe biliyordum ama

Kurdunla nasıl konuşacağını ve onu nasıl kontrol edeceğini öğrenene kadar bunun normal olduğuna beni ikna ettiler."

Bir kahkaha attım. "Bu canavarı kontrol etmek mümkün değil."

"Onu öldüreceğim." Sage ayağa fırladı ve etrafını saran koruyucu büyü girdabı karanlık ve tehlikeli bir enerji türüydü.

Kurdum kıs kıs güldü ve bana binlerce kez yeniden çekilmiş bir Harley Quinn karakterinin seyirciler alkışlarken beyzbol sopası salladığı bir görüntü gönderdi.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Yerden kalkarken avuçlarımı göz çukurlarıma bastırdım.

"Um... Ne?" Sage durdu, eli kapı kolundayken bana doğru döndü.

"Ugh." Kendimi tekrar yatağın üzerine attım. Beyaz tüylü tüyler bir bulut halinde havalandı ve yatağın pençe yarıklarından kaçarak kumaş. "Kurdum bana sürekli tuhaf resimler gönderiyor ve nedense film referanslarını seviyor. Sanırım senin gidip biriyle dövüşmeni istiyor. Sana deli olduğunu söylemiştim."

"Bir dakika bekle." Yatakta yanıma oturmak için hareket etti. "Eğer onunla konuşabiliyorsan, neden seni kapana kısırdı?"

"Alfa ve evet demek dışında pek konuşmuyor." *Eş* kelimesinden bahsetmedim çünkü hâlâ sindirmeye çalışıyordum. "Sadece ondan gelebilecek duygular hissediyorum ve eğer anlamazsam bana görüntüler gönderiyor."

"Yine de bu bir iletişim." Sage başımın üstünden bir tüy kopardı. "Eğer onunla iyi geçinmek istiyorsan onun dilini öğrenmen gerekecek."

Kolumun altından dışarı baktım. "Deliliğin hangi kısmını anlamıyorsun? Birkaç saniye önce senin birini öldürmeni izlemek istedi."

Bir kase patlamış mısır yiyen birini net bir şekilde gördüm. Bilime lanet olsun, kurdum deli olmasa bile beni çıldırtacaktı.

"Henüz kimseyi öldürmüyorum," dedi Sage göz kırparak. "Ama bu iyi bir şey. Kurdu senin bir parçan ve sağlıklı bir yaşam sürmek istiyorsan onunla iletişim kurmaya devam etmen gerekecek. Maddock'un kurdu basit bir canavar ama onun da duyguları var. Bazen ona bir kemik atmanın en iyisi olduğunu öğrendim."

Sage'in gözleri eşine duyduğu aşkın büyüyle parlıyordu ve yanlışlıkla yaptığı cinsel imaya çok fazla sinirlenmemeye çalıştım.

"Ama Maddock'un kurdu onunla konuşuyor." Doğruldu ve saçlarımdan daha fazla küçük tüy koparmaya başladım. "Duyduğum kadarıyla -bu arada kurdumun kulakları aracılığıyla- ne istediğini biliyor gibi görünüyor."

Omuz silkti. "Belki de çözüm budur. Kurdun ne istiyor?"

Gözlerimi kapattım ve Bay Darcy ile Elizabeth Bennet'in eski ve neredeyse unutulmuş bir yerde yürüyüşe çıktıklarını hayal ettim. Jane Austin oyunu, sahneyi kurdum mu yoksa ben mi düşündüm emin değilim. Ama sanki kalbim daha önce hiç duymadığı bir acıyla dolarken geleceğimin ortaya çıkışını izliyor gibiydim.

Dostum, dedi kurdum ve ben de başımı salladım. "Onu istiyor..."

"Böldüğüm için özür dilerim," diye kapımı çaldı Kera ve ben de saçlarımı hızla savurup dağınık bir topuz yaptım. Sürü Alfa Öz babasını öldürmek zorunda kalan ve son birkaç aydır benim çılgın kurt kışma bakıcılık yapan kadın kafasını odadan içeri soktu. "Güzel, birkaç kıyafet bulmuşsun. Dolabımdan daha fazlasını ödünç almaktan çekinme.

Dinle, bunu sana bu kadar erken yapmaktan nefret ediyorum ama sürü dışarıda toplanmış durumda."

Bu küçük kasabada haberlerin hızlı yayıldığını çoktan öğrenmiştim ve Alfa'nın sırtına binmiş çıplak bir kızın dedikodu manşetlerine çıkacağından emindim. Muhtemelen artık saflarda kuduz bir kurt olmadığını bilmelerini sağlamak için bir tür açıklama yapmak zorundaydı.

Derin bir nefes aldım ve annemin kızı olduğum için benim hakkımda zaten çekinceleri olan kurt sürüsünden özür dilemeye hazırlandım. Telafi etmem gereken çok şey varmış gibi hissediyordum.

"Şimdiden mi?" Sage yataktan atlarken ciyakladı.

Tereddüt ettim, kız kardeşime bakarken yavaşça ayağa kalktım.

"Bekle.

Neler oluyor?"

"Harika olacaksın." Sage yanağımı öptü ve kesinlikle benden kaynaklanmayan sakinleştirici bir büyü kıvılcımı yayıldı. Cadı Odadan çıkıp beni Alfa'yla baş başa bıraktı, neyse ki arkadaşımı da ona laf anlatmak zorunda kalmadım.

"Kera, neler oluyor?"

"Oh, önemli bir şey değil." Kera kızardı ve gülümsemesini gizlemek için yüzünü eğdi. Korkunç bir yalancıydı. Bu sürünün lideri olarak bunun bir kusur mu yoksa bir erdem mi olduğunu bilmiyordum. "Son Luna kutlamasını kaçırdığınız için burada küçük bir parti verelim dedik."

"Benim için bir parti mi düzenledin?" Bu istediğim son şeydi ama Sage'in sakinleştirici büyüü damarlarımı doldururken şikâyet edemezdim. *Lanet olası cadı kardeş.*

"Kızgın değil misin?" Kera gözleri benimkilerle buluştuğunda sordu. Bu yönünü çok sevmiştim. Sadece Maddock'un yanında gösterdiği kırılganlığı, Sage ve ben. O doğuştan bir liderdi ve onu görmek Son birkaç aydır kurdumun gözlerinden gördüğüm şey bu gerçeği daha da pekiştirdi. Ama değer verdiği kişilere karşı yumuşak davranması bence onu daha güçlü kılıyordu.

"Sorun değil." Güldüm ve kolumu bükülmüş dirseğinden geçirdim. "Hadi gidip bir parti verelim."

*

Şekil değiştirenler kutlayacak bir şeyleri olduğunda hızlı hareket eder.

Cerberus sürüsü parti yapmak için bir neden olmaksızın bu kadar uzun süre geçirdiğinden, warp hızında hareket ediyor gibi görünüyorlardı. Bahçede bir şenlik ateşi yakıldı.

Avlunun ortasında, şişin üzerinde kızarmakta olan bir domuz vardı. Alevler. Ay ışığı bu gece burada toplanmış olan gülümseyen yüzleri yıkadı.

Sage, kendisini sıcak bir şekilde karşılayan kalabalığın arasından sıyrılarak verandaya çıktı ve Maddock'un kollarına atıldı. Erimiş gibiydi ona karşı mükemmel bir uyum içinde. Kader arkadaşlarının şakası yoktu. İnfazcı gülümseyip bana başını sallarken kız kardeşimi kendine yakın tuttu.

Kurdum bir kıskançlık acısıyla kıpırdandı. Başımı salladım ve Kera kolumu bırakıp beni yanlış yöne çekmeyi bıraktıktan sonra Sage ile bu eş meselesini konuşacağıma söz verdim. yön.

Alfa toprağa ayak bastığı anda, tüm Parti durdu ve herkesin gözü bize döndü. Cerberus sürüsüne, annemin sürüsüne, vahşi bir kurt olmadığımı ve benim de buraya ait olduğumu göstermek için onlara doğru mükemmel bir gülümseme gönderdim.

Kera kararlı adımlarla ilerledi. Şekil değiştirenler onun konuşmasını beklerken vücudundan alfa enerjisi yayılıyordu. Kendi kurdum durgunlaştı, dinlemeyi bekliyordu, her ne kadar ne kadar emin olamasam da anlaşıldı.

"Bu akşam bize katıldığınız için teşekkür ederiz," diyen Kera'nın sesi kalabalığın üzerinde doğal olmayan bir şekilde yükseldi.

Toplantıyı izlerken bakışlarımı kaydırdım.

Kathryn ve Sadie, kan davası çoktan unutulmuş, potluck tarzı yiyeceklerden oluşan katlanır bir masanın yanında birlikte duruyorlardı ve Laura bana el sallarken birasının kalanını geri attı. Tanıdık yüzler birbirine karışmıştı.

ve son birkaç ay içinde sayımızın arttığını fark ettim.

"Hepinizin bildiği gibi," diye devam etti Kera. "Bu özel duyuru için dört dolunay ve neredeyse iki hafta bekledik. I Bir sonraki Luna kutlamasını bekleyebilirdim ama hepinizin kararımı duymak için sabırsızlandığını biliyorum."

Grupta iyi huylu kahkahalar vardı ve ben şaşkınlığımın yüzümdeki gülümsemeyi değiştirmesine izin vermedim. *Ne kararı?* Kurdumun kulakları seğirdi.

Kera bana göz kırpmak için döndü. "Size geçmişimizin tüm geleneklerini veremesem de, size yeni bir şey getirebilirim. Kader Cerberus sürüsüne bir hediye verdi ve bunu inkâr etmek aptallık olur."

Alfa ateşe yaklaştı ve kehribar rengi ışık yüzünün keskin açılarını vurgularken alevler büyüyor gibiydi. "Üçüz doğum. Atamızın canavarının üç başı bizi yüceliğe taşıyacak. İnfazcı ve onun eşi bizim Luna."

Şekil değiştirenler saygıdan boyunlarını bükerek Sage'e doğru dönerken kalabalıktan saygılı fısıltılar yükseliyordu. Nabzım Kız kardeşim bana bilmiş bir gülümsemeye bakarken hızlandı. Doğum günlerimiz bir tesadüftü. *Düşündüğüm şeyi söylüyor olamaz.*

"Ve ben kararımı verdim. Coral, Cerberus sürüsünün gerçek Beta'sıdır." Kera toprakta topukları üzerinde dönerek bana elini uzattı.

Beta mı? Kurdum bana paintball turnuvalarındaki yardımcım Mia'nın görüntüsünü gönderdiğinde sertçe yutkundum ve bu işin ciddiyetini kabul ederek başını eğdi

Duyuru.

Yapamam.

"Lütfen." Kera kelimeyi mırıldandı, hâlâ elini uzatıyordu. Bu kadar az şeye sahipken onu reddedemezdin. Onun için orada olmalıydım. Sage'in başka kimsem yokken benim için olduğu gibi.

Enine boyuna düşünmeden, ona doğru adım attım.

Çenemi dik tuttum. "Onur duydum ve Cerberus paketine annemin yapması gerektiği gibi iyi hizmet etmek için elimden geleni yapacağım."

Kurdum seçtiğim kelimelerden dolayı sızlandı ama kabulümün tezahüratıyla ne demek istediğini anlayacak zamanım olmadı.

Kulak zarlarımda uğuladı ve gecenin içinde çınladı. Bunu yapmak zorundaydım. Kurdum ağır bir iç çekişle sakinleşti.

Şekil değiştirenler etrafımı sararken gülümsedim ve sırtıma vurulan sert tebrikleri kabul ettim. Bu duygu Topluluk kurdumu sakinleştirmiş gibiydi ve onun beni anladığını hissettim. En azından artık birbirimize karşı savaşıyorlardık.

"*Sen delisin.*" Ben onun yanında yerimi alırken Kera sürü bağlantımız aracılığıyla konuştu.

Elini kendi elimde sıktım ve başımı salladım. Bu konuda nasıl üzülebiliyordum ki? Annemin kırık bıraktığı bir sürünün i y i l e ş m e s i n e yardım etme şansım vardı ve arkadaşım bana ikinci kişi olmamı isteyecek kadar güveniyordu. "*Ama küçük bir uyarı iyi olurdu.*"

Kera elimi bırakıp kolunu omuzlarıma atarken güldü. "Sen olmasaydın bunların hiçbirini yapamazdım. Sürpriz bir kutlamaya ihtiyaç vardı. Keşke senin ve Sage'in benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için daha fazlasını yapabilseydim."

Ben de kolumu kaldırıp onun omuzlarına doladım ve Sage ile Maddock kamaralarına doğru uzaklaşırken arkamıza baktım.

Dostum, kurdum bu kelimeyi bir fısıltı olarak söyledi.

Beta, ona hatırlattım. *Eş olayını sonra hallederiz.*

Bu gece için endişelenecek, ormandaki rastgele bir adamın kokusundan daha önemli şeyler vardı.

Büyük salondaki sesler, ziyafet sona erdiğinden enstrümanlarını tıngırdatan müzisyenlerin sesini bastırmak için daha da yükselirken köpüklü biramı yudumladım. Örtülü masalar, dansçılara mermer zemin üzerinde yer açmak için odanın etrafında bir sınır oluşturdu. Genç şakil değıştirenler merkezde toplanmış, birbirlerine bağlanmayı umuyorlardı. ya da en azından bu gece sevişmek.

Başka bir gece olsa, ben de onlara katılırdım. Bu kıyafetin üst düğmelerini gevşetmek ve kendimi kalabalığın anonimliği. Ama kurdumun melankolisi beni yıpratıyordu. Bu yüzden oturmaya devam ettim ve onunla birlikte düşüncelere daldım.

"Yatma vakti." Sarah, Alfa'nın masasının başındaki kapıdan çıktı ve kollarını genç Aiden'a doladı.

"Hayır!" Vahşi kurt yavrusu uzaklaştırılırken bağırdı. Pençeleri uzandı ve kalmak için elbisemin kolunu kesti. Kıyafetlerimdeki ya da cildimdeki kesikler için endişelenmedim, her ikisi de ama yavru yemek boyunca uslu durdu. Geç saatlere kadar kalma şansını hak etmişti. Sarah'ya baktım ama o çoktan gölgelerin arasında kaybolmuştu.

Bir alfa çocuğunu bu kadar çabuk uzaklaştırmak bir tür sihir numarası olmalıydı.

"Sen daha kötüydün." Nolan, Aiden'ın boş sandalyesi üzerinde gözleri benimkilerle buluştuğunda güldü. Yavru Alfa'nın sağında oturuyordu ve ben de olması gerektiği gibi bir koltuk uzaktaydım. Evlat edinilmemiş olsaydım, bu masada hiç olmayacaktım. Doğduğum aile Fenrir bölgesinin dış mahallelerindenmiş. Hâlâ hayatta olsalardı, hiçbirimiz bu eve hiç adım atmadım.

"Öyleydi." Gertrude bana yumuşak bir gülümseme verdi ve ayağa kalktı. "Ben olacağım Aiden'a iyi geceler dedikten sonra döneceğim." Nolan, Luna'sına başını salladı ama birama dönerken fark etmemiş gibi davrandığım bu harekette bir gerginlik vardı.

Marques ailesinin reisi Alfa'ya yaklaştı ve Gertrude'un boş sandalyesine oturdu. Nolan onu selamladı ve iki adam

konuşmak için. Cerberus sürüsünden bahsetmek kurdumu heyecanlandırdı ve ben kadın liderle sürgün edilen sürünün geleceğini tartışan sessiz seslerini dinledi. Görünüşe göre diğerleri de Nolan'ın sınırları kapalı tutma konusundaki düşüncelerini paylaşıyordu. Bu benim sorunum değildi ama içimde bir huzursuzluk vardı. Biramın kalanını bitirdim ve garsona yeniden doldurması için işaret etti.

"Ben hallederim." Logan'ın Beta'sı Calder, çevreyi güvenlik açısından taradıktan sonra döndü ve garsondan bira sürahisini aldı. Bardağımı ağzına kadar doldurduktan sonra sürahidenden uzun bir yudum aldı ve ağzındaki köpüğü sildi. "Bize katılmanız ne güzel."

Sürahiyi masaya bırakıp kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdığında güldüm. Sert askeri kişiliğini bir kenara bırakıp sırtıma okkalı bir tokat attı ve ortada buluşan gür kaşlarının altındaki keskin gözleriyle bana baktı. "Bize sınırlardan ne haberler getirdin?"

Yüzümdeki gülümseme kaybolurken çenemi ovuşturdum, göz göze gelmekten kaçındım.

beni savaş sanatında eğiten şekil değiştirenle temas kurdum. "Bu resmi bir görev değildi. Canavarım kontrolü istedi, ben de ona verdim. I Alfa'nın açıklayacağını düşündüm."

"Piyadelerin sürü politikasına karışmadığını biliyorsunuz."

Calder aynı takımdaymışız gibi kaburgalarımıza dirsek atarken kıkırdadı, gerçi Beta olmak ona benden daha fazla içgörü kazandırmıştı normal karşılanır. "Ama hayır. Bunun başka bir sır olduğundan başka bir şey söylemedi. Mezarlığı atlayıp arkadaşlarımızın güneyde neler yaptığını görmeye gittiğini umuyordum."

Jareth'in son şifreli mektubu hakkında konuştuğumuzu neredeyse unutmuştum. Calder bu tür şeylere benden daha çok dikkat ederdi. Jareth ve ben Mojave'deki son gerçek kavgamızda birlikte gençtik. Anubis sürüsünün Alfa'sı seçilmeden önce insanlarla birlikte olmuştu.

Bu altı yıldan fazla bir süre önceydi ve biraz aksiyon ummama rağmen, saf bir devriye Anubis bölgesine girdiğinde bir çatışmadan biraz daha fazlasıydı. Hiçbir kurt ciddi şekilde yaralanmadı ve Kaçan iki insan kuyruğunu kıstırıp kaçtı. Bu Aiden'in yaşından daha büyük olmayan bir çocukken Lone Pine'da yaşanan savaş gibi bir şey değildi. Geçtiğimiz on sekiz yıl nispeten sessiz geçmişti.

Sonra da insanlar ve şehirleriyle. Eskiler daha çok çoğundan daha uyanık. Bu uzun döneme güvenmediklerini söylediler. Barış. Calder da Jareth'i seviyordu çünkü genç olmasına rağmen onların komplo teorilerini besliyordu.

Ancak yaşımla ilerledikçe, onların savaş hikayelerinin paranoyaya yol açan geçmişin görkemli abartıları olup olmadığını daha çok merak ettim

gelecek hakkında. Yavrurken tek gerçek savaşıma vermiş ve hikayeyi anlatacak kadar yaşamıştım.

"Başka haber yok mu?" Calder dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Dans pistinin karşısından güzel bir esmer gözüme ilişince başımı salladım. "Hiç haber olmaması iyi haberdur, değil mi?"

Calder elini omzuma vurarak görüş alanımı takip etti. "Çılgın Alfa'nın sınırlarında kurdunun aradığı şeyi buldun mu?"

Kurdum kıpırdandı ve karşılık olarak hırladı.

"Hayır, ama yakında tekrar deneyeceğiz," dedim canavarımı susturmak için.

"Pekâlâ." Calder beni ileri doğru itti. "Gecenin tadını çıkar ve Alfa Jareth başka bir haber gönderirse bana haber ver."

Zümrüt yeşili elbisenin dalan yakası tatlı kıvrımlarını vurguluyordu. Lennette masalar arasında ilerlerken bir Luna zarafeti sergiliyor, bir ya da iki kadınsı şekil değiştirenle sohbet etmek için duruyordu. Ama kalın ve boyalı gözlerinin altından bana doğru sivri bakışlar fırlattı.

Kirpikleri, oynamaya hevesli ve istekli olduğunu gösteriyordu.

Nolan'ın evlatlık oğluyla takılmanın rütbe atlamak için bir bilet olduğunu düşünmesi beni rahatsız ediyordu ama ona asla Alfa olamayacağımı ve onun da asla olmak istediği Luna olamayacağını defalarca söyledikten sonra, oyun fikrinin onu daha çok tahrik ettiği sonucuna vardım.

Biramın kalanını yudumladım ve yakamı açtım, Masama doğru ilerlerken gecenin eğlencesinde kaybolmaya hazırды.

"Skoll, sevgilim, seni tekrar görmek güzel. Seyahatin nasıl geçti?" Lennette dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken dişlerinin biraz uzamasına izin verdi.

İkinci düğmeyi açmayı bitirdim ve hınzır bir gülümsemeyle masanın üzerinden atladım. Yatakta bir iki kez yaptığı gibi dramatik bir solukla geri adım attı.

"Beni özledin mi?" Her zamanki gibi sordum. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Temizlemek için öksürdüm ve gözlerim sulanmaya başladı.

"Tabii ki yaptım." Elini uzattı ve pençelerini boynumun yan tarafında gezdirdi. "Yatağım soğuktu."

Kurdum hırlamaya başladığında midemde bulantı çalkalandı. Sendeleyerek geri çekildim, bira bardağına baktım ve kendimi kontrol etmeye çalıştım. *Zehir mi?*

"Hadi dans edelim." Elini benimkinin içine sokarken pençelerini geri çekti. Pürüzsüz teninin avucuma dokunuşu zımpara kağıdı gibi gıcırdadı ve kurdum, algılanan bir tehdide kızarak yüzeye çıktı.

Elimi geri çektim, canavarımı emredici bir hırıltıyla kontrol etmeye çalıştım.

"Skoll," diye fısıldadı Lennette sertçe. "Neyin var senin? Beni utandırıyorsun."

Yüzler bize doğru dönüyordu ama kurt görüşüm sayesinde balo salonunun renklerini zar zor seçebiliyordum. Eğer biri beni zehirlemeye cüret etseydi, bağırsaklarını deşer ve bedenini bağırsaklarından iskeleyle asardım.

"İyi misin evlat?" Alfa'nın eli omzumda ağırdı ve kararlı varlığı kurdumu kızdıran öfkeyi yatıştırdı.

Başımı salladım ve Nolan'a baktım, zehrin etkileri vücudumu yakıp kavururken olay çıkardığım için anında utanç duydum.

"Ailene selamımı söyle, Lennette." Nolan beni masalara geri götürdü ve onu kovdu. Dans pistinde ilerleyen topuklarının çıkardığı tıkırtılar kurdumun geri çekilmesine neden oldu.

"*Bana söylemediğin bir şey mi var?*" Nolan sürü bağlantısından sordu, yaşam alanlarımıza giden koridorun arka çıkışına doğru yürürken konuklara gülümsedi ve başını salladı.

"Sanırım biri beni zehirledi." Tedirginliğim azalırken sertçe yutkundum ve Nolan kapıyı arkamızdan kapatmadan önce gaspçıyı görmeye çalışarak misafirlere baktım.

Gülüşü yumuşaktı. "Sen de annen kadar paranoyaksın."

"Alfa, ben ciddiym. Canavarıma sanki vücudumuza yapılan bir istilaya karşı savaşıyormuş gibi vahşi bir şey geldi." Boş salonun sessizliğinde biraz daha rahat nefes aldım ama hâlâ böyle bir şeye kalkışmaya cüret eden herkese saldırmaya hazırdım.

Nolan'ın gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı ve bana çocukken yarı vahşi ve kana bulanmış kurdumu yatağın altından çıkardığı zaman gösterdiği nezaketi hatırlattı. "O kadındı."

"Lennette?" Şaşkınlık yüzümde belirgindi. Güce aç olduğunu biliyordum ama neden buna tenezzül etmişti?

"Kurdun ondan hoşlanmadı." Kıkırdadı. "Bu genellikle kader eşinle tanıştıktan sonra olur."

Arkadaşım mı?

Sanki burada bir yerde saklanıyormuş gibi dönüp koridorda etrafıma bakındım çünkü tüm hikâyelerde anlatıldığı gibi canavarımı çağıran biriyle karşılaşmadığımdan emindim.

Nolan yüzümdeki soruyu okudu. "Belki onunla henüz tanışmadınız ama ben olsam kurdunuza güvenirdim. Muhtemelen ondan haberdar olmuştur.

Bu gece. Eğer istersen, kaderindeki kişiyi ararken arkadaşlarından herhangi biri sana yaklaşırsa canavarını kontrol etmene yardımcı olmak için dans pistinde seninle birlikte yürüyebilirim."

Utanç enseme yaktı. "İzninizle Alfa, bu gece için çekilmek istiyorum. Sizi yeterince utandırdım."

"Çok fazla beklemeyelim." Kollarını bana doladı ve ben kucaklamanın altında hareketsiz kalırken iç çekti. Çoğu şekil değiştiren ama bu bana hep garip gelmiştir. O hep Bunu bir hakaret olarak algılamayacak kadar uzun süre etrafta dolaştım. "Ay hastalığının sende nasıl görüldüğünü görmek istediğimden emin değilim."

Ay hastalığı. Ay hastalığı. Endişelenmesine gerek yoktu çünkü kendimi başka bir çılgın şekil değiştiren hikâyesine kaptırmadan önce eşimi bulmam gerekiyordu.

*

Senin derdin ne be? Yatak odamın ahşap zemininde volta atarken kurduma hırladım. Tiksintiyle oflayıp pufladı ve söylenmelerimi duymazdan gelmeye başladı.

Saç örgümü çekiştirdim, öfkelendim. Toplum içinde canavarımı kontrol etmeyi öğrenmem yıllarımı almıştı. Ben de burada olmayı sevmiyordum ama onu toplum içinde utandırmamayı Alfa'mıza borçluydum. Bu yüzden gölgelerde kaldım. Orada yaşamak daha kolaydı.

Belki de canavarıma çok fazla kontrol vermiştim ve Nolan Doğru. Bir kurt olarak çok fazla zaman geçirmiş ve insan olmanın kurallarını unutmuştu.

Kurdum bana hırladı.

Tamam, tamam. Bu değildi.

Nolan'ın suçlaması üzerinde durdum. İlk kez sormuyordum ama şimdi emin olmam gerekiyordu. *Eşinin kokusunu aldın mı?*

Bilmiyorum. Yumuşak bir mırıltı çıkardı.

Böylece ikimiz olduk.

Taze deniz esintisinin odaya girmesi için panjurları açtım. Döneli bir gün olmuştu ve ben şimdiden tekrar gitmek istiyordum.

Belki de artık güneye gitmeliyiz. Jareth'i ziyaret etmek için birkaç haftalığına uzaklaşmak canavarıma iyi gelebilir.

Ama ya bir eşim olsaydı?

Pasifik Okyanusu'nun mürekkep gibi siyah suları üzerinde parlayan aya bakıp bir eşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Lennette gibi Alfa'ya meydan okumam için bana yalvarır mıydı? Olur. Gertrude gibi içine kapanık ve depresif mi? Yoksa yavru doğurmaya hazır, gürbüz ve nazik mi? Bir parçam kurdumu Cerberus sınırlarına çeken şeyin bu olduğunu düşünüyordu ama aylarca sürümüzün topraklarının kenarındaki eski av mağaralarında yaşadıktan ve hiçbir işaret ya da bağlantı olmadan bölgede devriye gezdikten sonra bu fikre dair umudumu kaybetmiştim.

Şimdi en başa dönmüştük.

İyi olacak mısın? Serin esinti hayal kırıklığımı yatıştırırken sordum.

Bir yolunu buluruz. Her zaman çözeriz.

İç çekerek takım elbisenin pantolonunu çıkardım ve çamaşır sepetine attım. Koridorun dışındaki ayak sesleri yatağa girmeden önce duraksamama neden oldu.

Posta yuvası açıldı, kapının yanındaki sepete kalın bir zarf bırakıldı ve ayak sesleri geri çekildi. Kurdum kıpırdandı, Mektubu alırken merakı daha da artmıştı.

Jareth'in karalanmış el yazısı sayfayı kaplıyordu. Kadere pek inanmazdım ama tesadüfleri görmezden gelmek daha zordu. Kelimeleri tararken kalp atışlarım hızlandı.

Yanılmışım ama konuşmamız gerek. Ophelia ve ben haftaya ziyarete geliyoruz.

Bir daha ortadan kaybolma.

-J

Tipik Jareth tarzında, bana sadece şifreli bir cevap verdi. Bilgi. Mektubu komodinin üzerine bıraktım ve gözlerimi ovuşturdum. Eğer yine yanılıyorsa, o zaman aşağıda bir sorun yoktu.

Güneye. Son beş yıldır Anubis topraklarından ayrılmadığına göre, seyahat etmek için yeterince güvenli olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Kendi sorunlarım onunkilerin yanında önemsiz kalıyordu ve bu kadar endişelendiğim için kendimi azarlıyordum. Jareth'i görmek iyi olacaktı ve yılın en sıcak zamanında oraya gitmek zorunda kalmayacaktım.

Kurdum bile canlanmış gibiydi.

Biz buraya, Fenrir sürüsüne aittik ve Alfa için çalışıyorduk. Burası bizim evimizdi. Ve belki de kurdum eşinin kokusunu hiç almamıştı. Lennette'i hiç sevmemişti ve zaten Lennette de giderek saldırganlaşıyordu. Muhtemelen bu ilişkiyi sonsuza dek bitirmenin zamanı gelmişti.

Belki de. Ben ipek çarşafların altına girip yatağın başucundaki raftan Uğultulu *Tepeler*'in yıpranmış kopyasını çıkarırken yine mızızlandı.

Kurt şekil değiştirenle ilgili en sevdiği hikayelerden biriydi. Heathcliff ve ben biraz okumanın onu neşelendireceğini umuyorduk.

Göz kapaklarım ağırlaşırken ışığı kapattım ve yatak odamın kapısı açıldı. Dört tüylü pati ahşap zeminde sürünüyordu.

Gecenin sessiz karanlığı, yatağının dibinde bekleyen küçük kurdun nefes alış verişleriyle bölünüyordu.

"Kalk," diye mırıldandım yastığı okşarken.

Aiden yalnız olduğumdan emin olmak için burnunu çekti.

"Öyle olmasaydım sana yukarı gelmeni söylemezdim." İçimi çektim. battaniyeleri çekip çıkardı, böylece artık yatağın altına sıkışmamış oldular ve kuş tüyü yorganı ortaya yığdılar.

Küçük kurt yatağın üzerine sıçradı ve yaptığım kumaş yuvasına yerleşmeden önce birkaç tur attı.

"Bu gece iyi iş çıkardın ve geç saatlere kadar uyanık kalmana izin verilmeliydi." Kulaklarının arkasını kaşıdım ve canavarımı üç yaşındaki bir çocuk kadar iyi kontrol edemediğim için utanç duydum. "Annen sana şarkı söyleyeceğini söylemişti. Bu güzel olmalı."

Aiden sızlandı ve başını patilerinin altına gömdü. Bu evin hayaletleri onun hüznünü yankıladı ve ben de kendi hüznümü hatırladım. Evlat edinilmiş olmak da beni Delilah'nın en sevdiği şarkıların yürek parçalayan seslerinden kurtarmamıştı.

Aiden elimi ısırarak beni geçmişe götürdü ve elimi çekerken güldüm.

"Pekala. Sana bir masal anlatacağım."

Battaniyenin içine daha da sokuldu ve kurdum kafamın içinde esnedi. İpek çarşafının altından ayaklarımı uzattım ve tenimdeki soğuk havanın tadını çıkardım.

"Bir zamanlar bir grup kurdu tehlikeli bir ava götüren büyük bir savaşçı varmış. İlk günün sabahında yola koyulmuşlar..."

"Sanırım bugün sürü koşusunu atlamak zorunda kalacağım." Banyo kapısına yaslandım ve Kera'nın bir şeyler yapmaya çalışmasını izledim.

Kızıl altın rengi saçlarını iki Fransız örgüsü haline getirmişti. Sage son birkaç aydır ona bunu öğretmeye çalışıyordu ama tek başına yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum. "İşte. Yardım edeyim."

Kera saç bağını uzattı ve ben çalışırken aynadan beni izledi. "Kurdun hâlâ seninle iletişim kurmayı reddediyor mu?"

"Bu artık bir sorun değil." Yansımadı gözlerimin altındaki koyu renkli torbaları fark ederek güldüm. "Bütün gece tartıştık. Kontrolü tekrar ele alırsa ne yapacağını bilemeyiz."

Ellerini tezgâhın üzerine koyan Kera'nın omuzları çöktü. "Lütfen sizi aceleye getirdiğimi düşünmeyin, ancak bir sonraki hamlemi bekledikleri için sürünün morali şu anda gergin. Babamın onlara veremediği birleşik cepheyi sunmak istiyorum."

"Biliyorum," diye fısıldadım, kurdumdan nefret ederek. Bu yüzden bir şey söylemek istemedim. Ama çalışmayı reddettiğinde vahşi canavarımı serbest bırakarak Kera'yı tekrar utandırmak da istemiyordum Benimle.

"Mercan," dedi Kera. Gözlerimi kaldırdım ve aynada onunkilerle buluştum. "Gizli olmak bazen olur ve bu korkulacak bir şey değil. utanıyorum. Bir olarak yer değiştirmeyi öğrendikçe acınız azalacaktır." *Biri olarak mı?* Bu, yetişkin fiziksel test sonuçlarım geldiğinde içimde bir kurt olduğunu öğrendiğim gün kadar imkânsız görünüyordu Geri. Ama kurt gerçektir ve belki de bunu yakında atlatacağık. Arkadaşımın iyiliği için yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Beni rahatsız eden acı değil."

"O zaman ne var?" Etrafında o kadar hızlı döndü ki Elimden kaymadan önce örgüyü bağlamak için zamanım oldu. "Her ne ise, bana söyleyebilirsin."

Alfa gücü kurdumu çağırdı ve aşk sahnelerinin hızlı bir makarası beynime hücum etti. **Eş.**

Başımı salladım. "Bunu sana söylemek için en kötü zaman ama a..."

Kera elini kaldırmış, bir şeyler dinliyordu.

Sürü bağlantısı. Kaşları çatılırken dudağımı ısırdım, gerçek hâlâ dilimde bekliyordu.

"Tanrım, Alfa olmak berbat bir şey," diye homurdandı. "Herkesin lanet olası bir sorunu var ve kimse bunu kendi başına çözemiyor."

Bana yönelik olmadıklarını bilsem de sözleri canımı yaktı. Sürü sınırlarını aşmak istiyorsam bu sorunu onun çözmesi gerekiyordu. Ve bu istemek için büyük bir şeydi.

"Kusura bakma, ne diyordun?" Kera omzunun üzerinden bakarak aynada saçını kontrol etti.

"Önemli bir şey değil. Sana sonra anlatırım." Kapıya doğru ilerlerken ona yer açmak için geri çekildim.

Durup omuzlarımdan tuttu ve bana nazikçe Salla. "Bugün izinli olman için bir mazeret uyduracağım ama yarın benimle ve büyüklerle buluşmanı istiyorum. Diğer sürülerle iletişim hatlarını açıyoruz ve kaderimdeki Beta'nın desteğini göstermek için orada olması gerekiyor."

"Tabii ki." *Bu iyi bir şey, diye* uluyan kurduma söylemeye çalıştım. İletişim hatlarını açmak, bu sınırları aşmanın ilk adımıydı. "Anlayışın için teşekkür ederim, Alfa."

"İğrenç. Yalnızken bana öyle deme." Kera bana bir hızlı ve garip bir sarılma. Bunları nasıl iyi yapacağını hâlâ öğreniyordu. "Bu gece eve döndüğümde görüşürüz. O zamana kadar kurdunun seni delirtmesine izin vermemeye çalış."

*

İnsan formumda koca bir gün. Sanki uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım. Oh, bu doğru. Yapmamıştım.

Çünkü biri beni rehin almıştı.

Televizyonda yayınlanan bir konserden gelen keman sesi kafamın içinde yankılandı.

Bu kadar film makarası yeter! Gözlerimi kapadım ve saçlarımı avuçladım. *O kadar çok televizyon bile izlemedim.*

Bu doğruydu. Ethica'da her yerde holograf ekranlarımız vardı ama ben Sage geç saatlere kadar çalıştığında zamanımı okulun yakınındaki az kullanılan Merkez Kütüphanede geçirmeyi tercih ediyordum. Eldiven takarak göz atabileceğimiz, hala kağıda basılı gerçek kitaplardan oluşan bir seçki vardı ve bazılarını kontrol etmek için adınızı bekleme listesine ekleyebiliyordunuz. Okuduğum öykülerin çoğu dijitaldi ama bazen eve kiralık bir kitap getirebiliyor ya da omurgası kırık bir kitap satın alabiliyordum. kimse artık gerçekten istemiyordu.

Bir keresinde kütüphanecinin benim için ayırdığı iki eski baskıyı yanımda taşıyordum ve koleksiyonuma ekleyeceğim için çok heyecanlıydım. Fakat Tank Tony'nin küçük saf arkadaş grubuyla birlikte beni takip etmesi ve onları...

Bunu hatırlamak istemediğimden eminim.

Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?

Kurdum kendini beğenmiş bir şekilde sessizdi.

Oyun oynamak istedi. Bana uyar.

Elimden geldiğince yüksek sesle Panem Pop'un son hit şarkısını söylerken bir yandan da kurdumun elinde kalan insan hayatımın parçalarını kurtarmaya çalışıyordum. yok etmeye çalıştı.

*

Boğazım düğümlenene kadar şarkı söyledim. Kurdum bir süre önce geri çekildi ama şu anda onunla uğraşacak havada değildim. Dışarıda Eski hayatımdan aldığım her şey, iki çift iç çamaşırı ve bir çift paralanmiş kot pantolona kadar düşmüştü. şık bir görünüm elde etmeyi başardım. Sage bunları Ethica'da giymeme asla izin vermezdi ama artık orada değildik.

En azından kurdum kitaplarıma dokunmamıştı. Minnetle bebeklerime baktım.

Ama telefonum ve kulaklıklarım da parçalanmıştı. *Kayıtlı müziğimi dinlemek buraya kadarmış.* Beni cezalandıran kurttu. Kendini. Artık sonsuza dek benim şarkı söylememi dinlemek zorunda kalacaktı.

Odam vahşi bir canavarın dağınık mağarasına değil de bir insaninkine benzediğinde, iki ayağımın üzerinde nasıl görüldüğünü anlamak için sessiz kulübenin etrafında dolaştım.

Hayatım hiç de hayal ettiğim gibi gitmemişti. Mia ve ben Seçtiğimiz üniversitelere gitmek için bir barınma birimi tahsis edildiğinde birlikte oda tutma planlarımız vardı. Tüm yurt birimleri tek bir şehir bloğunda yer alıyordu, bu yüzden nereye gittiğimiz önemli değildi. Biz çok Kendi başımıza hareket edeceğimiz için heyecanlıyız.

Mia'yı düşünmek kalbimi sızlatıyordu. Tony the Tank Günü'nde kendimi ve kitaplarımı almamın nedeni oydu.

"Onlardan daha zeki olmalısın." Gülmüştü. *"Hayatta kalmanın tek yolu bu."*

İkimiz de birkaç yıl sonra okul birincisi ve aynı zamanda paintball takımının lideri olacağımı tahmin edemezdik. Dövüşmek ve Ethica'da kaba kuvvet hoş karşılanmazdı ama ben hem sınıfta hem de arenada üstünlük kurmuştum.

Telefonun kırık parçalarını çöp kutusuna attım. Orada kayıtlı tüm fotoğraflarım da gitmişti. Mia artık eski hayatımla birlikte sadece bir anıdan ibaretti.

Rrrriidd. Boğuk ses kurdumdan geldi. Bu Neredeyse kırık bir hırıltıydı ama dördüncü kelimesini söylemeye çalışıyordu. Heyecandan içim içime sığmıyordu.

Tekrar söyle, diye ısrar ettim.

Oooo. Uluma gibi, ama daha tiz. **Riddd**. Başka bir hırıltı.

Ohrah? Orkide? Resmen alkışlıyordum.

Kurdum sinirlendi ve Sage'in beni gıdıkladığı bir görüntü gönderdi.

Anladım. Sage'i seviyorsun. Dramatik kurduma gözlerimi devirdim.

Şimdi kelimeleri kullanma konusuna geri dönelim.

Kurdum arkasını dönüp tekrar saklanmaya giderken homurdandı.

Hayır hanımefendi. Bu kadar kolay kurtulamazsın. Yatak

odasına koştum ve raftan kitapları aldım, *Jane Eyre*'in eski kopyasını çevirip başlığını elimle çizerken duraksadım

Parmaklar. Bu kitap paha biçilemezdi. Sage, on üçüncü yaş günümde hediye olarak almak için yüklü bir miktar kredi ödemişti ama benim için her şey demekti.

Kurdum bir sürtük olabilirdi ama kitaplarımı bir sebepten dolayı yok etmemişti.

O kadar da kötü değildi.

Kitabı burnuma götürdüm ve derin derin içime çektim. Eski deri hâlâ aynı kokuyordu.

Dostum, dedi, gün gibi açık.

Kitabı rafa kaldırdım ve okumak için daha kolay bir kitap buldum, kır çiçeklerine ve şırıl şırıl akan dereye bakan cumbalı pencerenin yanındaki bank koltuğuna taşıdı. *Evet. Bu kelimeyi biliyorsun. Haydi. Başka bir şey dene.*

*

İyi kurtulduk.

Söylemeye çalıştığı şey buydu. Yine de kelimelerin tamamını söylemedi. Saatlerce öğrettikten sonra şakaklarımı ovuşturdum ve pes ettim. Tüm alfabeyi ve her harfin anlamını öğrenmişim. ama ona ne kadar öğretmeye çalışsam da, inatçı kurdum insan diline başvurmadan ne dediğini anlamayı öğretti.

Sage vardı ve tek önemseydiği buydu. Diğerlerinden kurtulduk.

Gözlerim yaşlarla doldu ve kelimeler kalınlaşıp bulanıklaşana kadar sayfadaki mürekkebe baktım.

"Senin tarafında olduğumu biliyorsun, değil mi? "Senin tarafında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

artık geçmişte kaldı. Ama Sage'den bizi buraya getirmesini isteyen bendim, böylece araştırma merkezinde bir kafeste kilitli kalmayacaktık ve Annemizin sürüsü hakkında daha fazla şey öğrenebilmemiz için her şeyi geride bırakan kişi."

Kurdum geri çekilirken acı içinde sızlandı. Annemiz hakkında konuşmamdan hoşlanmadığını öğreniyordum.

"Sage zaten bizim annemiz sayılırdı," diye hatırlattım ona nazikçe.

Kurdum sustu ve aramızdaki sessizlik, Sage'in paintball sahasında bir pastayı taşıırkenki görüntüsünü bana gönderene kadar uzadı On beşinci doğum günüm için VIP salonu. Ama kurdum, ameliyatla yüzleri geliştirilmiş diğer kendini beğenmiş annelerin odanın köşelerinden Sage'i yargılamalarını izlerken hissettiğim üzüntüye zoom yapmayı ihmal etmedi.

Yine de bu onların yemeğin tadını çıkarmasına engel olmadı.

İyi kurtulduk. Kurdum haklıydı. Ben dizlerimi göğsüme çekip pencereden dışarı bakarken o gözlerini kapattı, anladığım için benimle gurur duyuyordu. Kır çiçekleri tarladaki esintide dans ediyordu.

Olmamız gereken yer burasıydı. Sage burada çiçek açmıştı ve mutluydu. Bunu herkesten çok hak ediyordu. Çılgın kurdumla bile, her zaman olmam gereken kişi gibi hissetmeye başlamıştım. Kera'nın bize ihtiyacı vardı. Bu sürüyü düzeltecekti. Ona yardım edecek kişi olmayı gerçekten istiyordum.

Ama bu eş durumu stresliydi. Kera'dan Fenrir sürüsüyle çalışmasını istemek çok fazlaydı. Bir eş istiyor muydum ki? Ne olurdu onu bulduğumda ne olacaktı? Hayatımın bir anda kaç kez değişebileceğini bilmiyordum. Sanki tüm geleceğim ellerimden alınıyordu ve benim bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu.

Kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım ve saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak derin bir nefes aldım.

"Kötü bir zaman mı?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Zorla gülümsedim. "Ama şu anda sihirli sarılmalarından birini gerçekten kullanabilirim."

"Daha iyi bir şeye ne dersin?" Kız kardeşim gülerek kapıyı tekmeleyerek açtı ve elindeki tabağı gösterdi. "Doğum günü pastası olmadığını biliyorum ama en sevdiğin fıstık ezmesinden yaptım.

çikolata parçacıklı kurabiye."

*

Ağızma fıstık ezmesi tıktırırken içimi döktüm ve ona her şeyi anlattım. Sage dinledi, başını sallayarak eşlik etti. kendi kurabiyesini yemişti. Kera'ya yardım etme konusunda gergindim. Tüm bu eş durumu beni mahvediyordu. Kurdumun bir şekilde zarar gördüğünden endişeleniyordum. Ardında kaos bırakan annem olduğu için sürü beni kabul edecek miydi? Bitirdiğimde sanki üzerimden bir yük kalkmış gibiydi. Ama gerçekte ne kadarını duyduğundan emin değilim.

"Seni en çok rahatsız eden kısım ne?" Kucağındaki kurabiye kırıntılarını fırçaladı ve bir süpürge bulmaya gitti.

"Hepsi." Kanepenin kolağına yaslanırken bir kaşımı kaldırdım. "Dinliyor muydun? Bunun her bir parçası berbat."

"Katılıyorum." Sage gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırđı ve kırıntıları faraşa süpürdü. Bununla da kalmadı, odanın geri kalanını süpürmek için döndü. "Ama her seferinde bir sorunu çözmeye çalışmazsak hiçbir yere varamayız."

Onu izlemek için başımı yana çevirdim. "Tamam, bilge cadı, Tüm sihirli bilgeliğınle bana ilk olarak hangi sorunuma saldırmam gerektiğini söyle."

"Artık bunu yapamam." Göz kırptı. "Artık bir yetişkinsin ve bu senin hayatın."

Bilime lanet olsun. Bu sözleri duymak için uzun zamandır bekliyordum ve şimdi söylemeyi seçmişti.

"Tamam." Uzun bir nefes verdim ve dudaklarımın nefes verirken titremesine izin verdim. "Tavsiye yok mu?" Emin olmak için ona baktım.

Sage başını sallayıp dudaklarında bir fermuar hareketi yaparken gülümsemesini hâlâ saklıyordu.

"Peki. Kera'nın ya da sürünün önünde beni utandırmaması için kurdumla bir olmak istiyorum."

"Peki kurdunu seninle çalışacak kadar mutlu edecek şey nedir?" Bana sırtını dönüp süpürgeyle mutfağı doğru ilerlerken sesini eşit tutmaya çalıştı.

"Gördün mü!" Bağırdım. "Bu konuda bir fikrin olduğunu biliyordum." "Hayır. Ben öyle bir şey demedim." Sage süpürgeyi yerine koyarken güldü. uzaklaştı ve kanepeye oturmak için geri geldi. Heyecanı taşmak üzereydi. Ellerini zorlukla sabit tutabiliyordu.

Bu berbat duruma rağmen gülümsedim. Hayatım boyunca duygularını kontrol altında tutmuş ve soğukkanlı bir yüz ifadesi takınmıştı. Onu bu kadar özgür görmek biraz can sıkıcı olsa da kalbimi mutlulukla kabarttı.

"Çıkar onu," dedim.

Ayak bileklerini çaprazladı ve tırnaklarını karıştırdı, dışarıdan sakın görünmeye çalışarak oyalandı. "Bunun tek nedeni sordunuz ama kaderinizde bir eş olduğu gerçeğini görmezden gelerek kendinizi inkâr edip etmediğinizi merak ediyorum."

"Çok konuşuyorsun." Kanepenin yastığını kafasına fırlattım, eğildiğinde güldüm. "Maddock gözünün önünde olduğu halde onu ne kadar süre inkâr ettin?"

"Hey şimdi." Ciddi bir yüz ifadesi takındı ama gözlerindeki aşk dolu parıltıyı gizleyemedi. "Sadece birkaç haftaydı. Kaderin planladığı şeyin yoğunluğunu bilseydim, bu kadar beklemezdim. "Anlaşmayı imzalamak için uzun bir süre."

Parmaklarımı kulaklarıma soktum. "Seks hayatın hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Bunu seninle paylaşmak istememem iyi bir şey." Sage bacağıma bir şaplak attı. "Maddock benim. Onun yerine arkadaşın hakkında konuşalım."

Ben şakaklarıma masaj yaparken kurdumun kulakları dikildi.

"Biliyorum

Fenrir sürüsünden olması ve kokusunun eski deri ve mürekkep gibi olması dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana sakladıkları kitapları hatırlatıyor.

Merkez Kütüphane arşivleri."

"Bu çok komik." Dudaklarına dokundu ve hülyalı bir bakış attı.

"Maddock benim için de özel kokuyor. Eski kitapları hep sevmişsindir."

"Sorun koku değil." Ona baktım, nasıl olduğunu merak ediyordum. ne kadar da duygusal bir romantik olmuştu. "Sorun şu ki Fenrir sürüsü bizden nefret ediyor ve Alfa da Kera'nın ona hiç yardım etmeyen büyükbabası. Biz buraya gelmeden önce yaşadığı hayatı gördün. Kimsesi yoktu.

Şimdi onu en kötü duruma sokarak sorunlarımı çözmesini sağlamalıyım. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Komik bir şey bilmek ister misin?"

Başımı salladım ve o da devam etti: "Bir zamanlar kendi arzularıma yenik düşersem seni hayal kırıklığına uğratacağımı düşünüyordum."

"Bu hiç komik değil." "Hiç komik değil. "Açıkçası kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor."

"Çünkü itiraf etmek istediğinden daha çok bana benziyorsun." Sage sanki bu dünyanın en komik şakasıymış gibi güldü.

Eğer geçmiş yaşamlar diye bir şey varsa - ki ben değildim kız kardeşim bir zamanlar babaydı. Yemin ederim.

"Kötü şakalar bir yana." Elime uzandı. "Bu konuyu Kera'yla konuşmalısın. O senin arkadaşın ve seni anlayacaktır."

"Başka bir sorun olmak istemiyorum," diye mırıldandım, gözleriyle buluşmayı reddederek.

"Coral, sen asla bir sorun olmadın." Parmaklarımı sıktı, birleşen ellerimizi kalbine bastırdı. "Hayatın boyunca böyle hissetmemen için uğraştım."

Bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

"Geri dönmek gereken bir restoran yok mu?" Pencereden dışarı baktım ve güneşin konumunu hesapladım. Güneş hâlâ Aylar önce ileri matematikte başarılı olduğumu düşünürken, şu anda yanan bir ateş topuna bakarak zamanı tahmin ediyor olmam çok garip. Gökyüzü.

Şekil değiştirenler doğaya daha yakın yaşamayı tercih ederek ve dünyadan almak yerine onu yenilemeye çalışmak. İlk başta basitliği sevmiştim. Ama sonra kendi kurduma sahip olmanın gerçekten karmaşık olduğunu fark ettim.

"Kathryn'in kızı Ava, Cadejo sürüsünden eşiyle birlikte geri döndü. Mutfakta iyidir, bu yüzden ben izinliyken öğle yemeği işlerini ona yaptırıyorum." Sage konuya devam etti değişti, rahatsızlığımı anladı. İzin hakkında önemli bir şey değilmiş gibi konuştu ama bu benim suçluluk duyguma bir katman daha ekledi.

İşini kurarken ona yardım eden ben olmalıydım. Ben kapana kısılmışken o dışarıdan yardım istemek zorunda kalmamalıydı.

Bunu anlıyor musun? Kurduma sordum.

Karşılığında bana hırladı.

"İstedğim kadar zaman ayırabilirim," dedi Sage. Gözleri Kurdumu sakinleştirmek için yatıştırıcı büyü gönderirken endişeyle doluydu. Canavar esnedi ve tekrar yerine oturdu.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim. "Sorun değil. Unutma, ben artık bir yetişkinim. Neden restoranına geri dönmüyorsun? Kurdumla bağlantı kurma pratiği yapmak için yalnız zaman geçirebilirim."

Sage ellerini kucağına koyarken beni inceledi. Bir süre için Bir an büyüünün ne kadar güçlendiğini merak ettim. Çoğumu her zaman anlayabilirdi, ama büyülerimin ötesini görmesini istemedim.

kalbimin en derin yerlerine kadar gülümsedi. Bir şekilde kırılmış olduğuma dair düşüncelerimle onu endişelendirmek istemedim.

Tüm bu ilgiyi hak etmedim.

"Emin misin?" diye sordu, kararsız görünüyordu.

Gülümsememin gücünü artırdım ve cadı olmasam da sihirli sözcükleri bildiğim için omzumla onu dürttüm. "Bu canavarın beni dinlemesini sağlamak biraz zaman alacak. Neden akşam yemeği için buluşmuyoruz? Masa artıkları ya da kanlı et dışında bir şeyler yemeyi özledim ve senin yemeklerini tatmak için sabırsızlanıyorum. tekrar pişirmek."

Sage beni kucaklamak için yukarı çekerken güldü. "Anlaştık. Ve Dinle, tek istediğim senin mutlu olman. Kurdun senin bir parçan olduğu için onun da mutlu olmasını istiyorum."

Kız kardeşim, havada asılı duran ve beni bir battaniye gibi saran sakinleştirici bir büyü bırakarak uzaklaştı. Kapı kapanırken kurdum yumuşak bir inilti çıkardı. Sage gittiği için üzgündü.

Ben de öyle. Kanepeye uzandım ve gözlerimi ovuşturdum. Ama artık sorunlarımızla herkesi rahatsız edemeyiz. Birlikte çalışıp bunu kendi başımıza çözmenin zamanı geldi. Anlıyor musunuz?

Kurdum bana siyah beyaz bir resim gönderdi. Bir diktatörü selamlamak için kollarını havaya kaldırarak birlikte yürüyen eski birlikler.

İğnelemeyi de keser misin? Bir gün için yeterince saçmaladın.

Beyaz şapkalı dalgalar kuma çarptı ve iri taneleri kendileriyle birlikte denize sürükledi. Martılar zıpladı Güneşin ısıttığı kumsalın etrafında, bu topraklarda sinsice dolaşan kurtlardan uzak durarak. İleride kol kola girmiş genç şekil değiştirenlerin savaş çığlıkları geliyordu. Okyanusun saldırıları.

Gençken aldığım bu tür bir eğitimin tuzunun tadını hala boğazımda hissedebiliyordum.

Calder'ın uzakta genç birliklere komuta eden silüetini ararken gözlerim çok parlak güneşte yandı. Kurdum parlaklıktan saklanmak için kendini derinlere gömmüştü. Biz burada, deniz kenarında doğmamıştık. Lone Pine, Fenrir bölgesinin doğusundaydı, çok uzakta ve ormanın içinde saklıydı. Kıyı şeridi evimizdi ama hiçbir zaman doğru gelmedi. Çok parlaktı. Çok tuzluydu. Çok açıktı.

"Skoll!" Beta'nın sesi martıların havalanmasına ve genç şekil değiştirenlerin nefes nefese oturup etraflarına bakmalarına neden oldu.

Calder gruba ters ters bakarken el salladı. "Yukarı gelebileceğinizi söyledim mi?"

Vites değiştiricilerin zincir halkası tekrar kuma düştü ve üzerlerine bir dalga daha çarptı.

Antrenmanı böldüğüm için kendimi biraz suçlu hissederek hızımı artırdım.

"Bok gibi görünüyorsun." Calder sırtımı sıvazladı. "Serseri bekârimızın sonunda kaderindeki eşi bulduğuna dair söylentiler yayıldı. Buna inanmamıştım ama bu sabah seni görünce bütün gece ne yaptığını sorgulamaya başladım."

"Genç Alfa geceyi beni çiğneme oyuncağı yaparak geçirdi." Kanıt olarak kolumdaki iyileşme izlerini gösterdim. "Ve henüz kader eşimi bulamadım."

En azından ben öyle düşünmüyordum.

Uzun bir gece boyunca karnıma tekme yedim ve Arka azı dişleri hâlâ büyümekte olan yavrunun kemirdiği dişler bana

Düşünmek için bolca zaman. Bu sabah buraya gelmemin nedeninin yarısı buydu. Kurdumun davranışlarıyla ilgili bir şeyler aklıma yatmıyordu. Onun orada, Cerberus sürüsünün içinde bir yerlerde olduğu düşüncesini tekrar gözden geçirmek zorunda kaldım.

Ya öyle ya da kurdum yine vahşileşiyordu.

Buna inanmayı reddettim. Ona bu kadar güvenirken olmazdı. Güneye gitmek için bir nedenim olmadığına göre, Cerberus'a nasıl döneceğimi bulmam gerekiyordu ki bu işi onun için çözebileyim.

"Nefesinizi tutun ve ekip olarak çalışın," diye emir verdi Calder. "Düşman topraklarında ölüm kalım söz konusu olduğunda, kız ve erkek kardeşleriniz başınızı dik tutmak için güvenebileceğiniz tek kişilerdir."

Sözleri beni karanlık bir yere geri götürdü ve başımı kurt postumdan su çıkarır gibi salladım. Bunların çoğu şekil değiştirenler asla savaş görmezdi. Daha sonra doğmuş olsaydım ben de kaçırabilirdim. Diğer sürülerle olan birkaç kavga ya da güneydeki safkanlarla olan rastgele kavgalar bu seviyede bir savaş gerektirmiyordu.

Eğitim.

Ama Calder her zaman hazırlıklıydı.

Bu yüzden bugün onunla konuşmak istedim. Çoğundan daha fazla şey dinlerdi ve çenesini kapalı tutmakta iyiydi. Cerberus sürüsü hakkında içeriden bilgi sahibi olan biri varsa, o da oydu.

"Dün gece Nolan'ın bana doğu sınırlarına gitmem için izin verdiğini bilmediğini söylemiştin." Beta'nın yanında durdum. birlikleri düzene soktu ve onları insan formunda sahile doğru koşturdu.

"Bana söylenmesi gereken bir şey var mıydı?" Calder düdüğü kısa aralıklarla çalarak şekil değiştirenleri daha hızlı koşturdu.

Çenemdeki kirli sakalı kaşıdım, okyanusun uçsuz bucaksız ufkuna bakmak için döndüm ve bir sonraki sözlerimi tarttım. "Pek sayılmaz. Ancak Nolan çılgın Alfa'nın öldüğünden bahsetti ve teyit istedi."

Calder yere tükürdü. "Evet. Bunu ben de duydum. Eğer sen Bana sorarsan, o pisliği lanetle derim. Umarım ölmüştür. O ve Delilah'yı koruması gereken o korkak öbür dünyada çürüyebilir."

Bildiğim kadarıyla Fenrir'deki şekil değiştirenlerin çoğu, Delilah'ya eskort olarak eşlik eden beta kurt Bruce'un öldüğünü varsayıyordu. Sarah buna inanmak istemiyordu ve Nolan'ın da şüpheleri vardı ama ben onu birkaç ay önce koklamıştım, bu yüzden gerçeği biliyordum.

Sürgün edildikten sonra sürü sınırlarını aşarak ihanetini gizlemek aptalca olabilirdi ama Sarah her zaman bu kadar nazik davranmışken onu incitmek içimden gelmiyordu. Eğer bu daha sonra başıma bela olacaksa, öyle olsun.

"Bana söylemediğin başka ne var?" Calder kollarını göğsünde kavuşturdu.

İfademi boş tuttum. "Bir şey yok." Belki de öyleydi. Gün ışığında, çıkardığım garip sonuçları göz ardı etmek daha kolaydı. çiziyordu. Kurdumun güdülerini anlamaya çalışarak, olmayan bağlantılar kuruyordum. Canavarım da diğerleri kadar vahşi ve kana susamıştı. Mantıkla hareket etmiyordu.

Jareth gibi düşündüğümü fark ederek kendi kendime kıkırdadım. Bu Onun çılgınlığı bana bulaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Alfa Jareth'in ziyarete geleceği haberini aldım."

Gözleri ilk avına çıkan bir yavru gibi parlıyordu. "Anubis sınırlarından haber gönderiyor mu?"

"Sakin ol, yaşlı kurt." Kıkırdadım, gözlerimdeki uyku ve tuzu sildim. "Bana yanıldığından başka bir şey söylemedi. Her şeyi şifreli bir şekilde ifade edişini bilirsin. Ama ona kendin soracaksın. Birkaç gün içinde gelecek."

Calder'ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve dudaklarının etrafındaki gülme çizgileri, düdüğü dudaklarına bastırıp şekil değiştirenleri dalgalara geri yönlendirirken derinleşti.

*

"Skoll. Ofisime gel."

Emir paket bağlantımızdan gelirken parmak eklemlerimi büyük merdivenin tırabzanlarına vurdum, hayal kırıklığına uğramıştım. Öğleden sonrasının geri kalanında saklanıp düşüncelerimi toparlama planım yarıda kesilmişti.

Kurdumun asi doğasına rağmen, Alfa çağırdığında cevap veriyorsun.
"Yola çıkıyorum." Döndüm ve merdivenlerden aşağı koşarak indim.

*

"Bugün nasıl hissediyorsun?" Nolan kapıyı kapatmamı işaret etti.
Topuğumla kapıyı tekmeleyerek kapattım ve pencerenin yanındaki koltuğa geçtim, enseme ovuştururken büyük koltuğa çöktüm. İşkence dolu gecem için Alfa'nın varisini ispiyonlamamın imkânı yoktu. "Ne hakkında nasıl hissediyorum?"

Parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve meraklı bir ifadeyle beni izledi. "Eşinin peşinden gitme dürtün var mı?"

Başımı salladığımda kurdumun kulakları dikildi. "Pek sayılmaz. Sanırım yanılmış olabilirsin. Ama Jareth'in birkaç gün içinde ziyarete geldiğinde ne gibi haberler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Evet, rahatsız edici durumlardan kurtulmak için arkadaşımı ateş hattına atmaya devam ettim.

Hayır, bu konuda hiç pişmanlık duymadım.

"Jareth mi geliyor?" Nolan sandalyesinde arkasına yaslandı, hala beni izliyordu. "Bu iyi bir haber. Genç Alfa bizi ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu."

Yaşına hakaret etmek istememişti. İkimizin de yaşı küçüktü. artık gençtik. Yirmi iki yaşında kendi ailelerimizi kuracak yaşa gelmiştik. Ama Nolan'ın kendi yöntemleri vardı ve bunlar Geçmiş.

"Babası sık sık ziyarete gelirdi," dedim ciddiyetle, merhum arkadaşına saygımdan.

"Yazık oldu." Nolan sonunda beni izlemeyi bırakıp pencereden dışarı baktı. "Ölüm hepimiz için geliyor."

Normalde onun duygularıyla empati kurardım ama beynim kafatasıma vurmaya başlamıştı. Gençleri umursamıyordum. alfa, ama bu gece kapılarımı kilitliyor ve baş parmaklarımı kulaklarıma koyuyordum. Kendime yalan söylüyordum ama bu beni daha iyi hissettiriyordu.

"Birkaç gün mü demiştiniz?" Nolan sandalyesinde döndü ve bir defterine not düştü. "Bu da benim için bir görevi tamamlamana yetecek kadar zaman bırakıyor." Gözlerini defterden kaldırdı. "Tabii kurdun eşini bulduktan sonra ayrılmak konusunda bir tereddüt yaşamıyorsa?"

Hadi gidelim. Omuz silktim, onunla aynı fikirdeydim. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Nolan masanın üzerindeki zarfı uzatmadan önce bir süre daha beni inceledi. "Benim yerime vekalet etmeni istiyorum ama bu çiftte görev. İlk ve en önemlisi, Amarok sürüsünde keşif. Alfa Uki, Amarok sürüsü hakkında bilgi toplama arzumu anlıyor. kendi zekamla."

Tabii ki öyle. Alfa'nın oynadığı oyunlara alışmıştım, bu yüzden Jareth'e hala arkadaşım diyordum.

Anubis'i devrilmek zorunda kalmasına rağmen. Deli olabilirdi ama en azından politik değildi.

"Hangi istihbaratı topluyorum?" Zarfı cebime soktum.

"Gözüm ve kulağım olmanıza ihtiyacım var. Dişi Alfa Kera iki gün içinde bir toplantı ayarladı ve Uki buna göz yumduğu için aptalın teki ama orada bulunmanız karşılığında hizmetlerimizi teklif ettim."

Torununun adını tiksintiyle anması beni tereddüde düşürdü ama hayaletler hakkında yorum yapmak bana düşmezdi. onu rahatsız etti. Ben kendiminkini yeterince yaşadım.

"Ve vekâleten, çılgın Alfa gelirse ona meydan okumamı isteyeceğinizi varsayıyorum." Bu oyunun kurallarını biliyor olsam bile daha önce hiç bu kadar yüksek rütbede oynamamıştım. Resmi olarak, Alfa'mın adına başka bir sürünün Alfa'sına meydan okuyabilirdim ve kazandığımda sürünün topraklarının kontrolünü ele geçirebilirdi.

"Aynen öyle." Nolan sandalyesinde arkasına yaslandı. Bundan heyecan duymuş gibi görünmüyordu. Sanki tahtadaki bir taşı hareket ettiriyor gibiydi.

"Eğer bu bir numaraysa neden Uki meydan okumayı kabul etmiyor?" Amarok'un dişi Alfa'sıyla tanışmıştım. Bulaşılacak bir şekil değiştiren değildi.

"Ona bir iyilik borçluyum." Nolan iç çekti. "Bunun benim için kişisel olduğunu anlıyor."

"Peki ya bu bir numara değilse?" Bu kadar çok soru sormaya alışık değildim. Ama kurdum beni kızdırmıştı ve uykusuz bir gece geçirmiştım.

yardımcı olmuyordu.

"Bu yüzden seni bu göreve gönderiyorum." Alfa'nın bakışları daraldı. "Fenrir sürüsü birçok savaşçıyla övünür ama hiçbirinin senin gibi kaba kuvvetin de senin yeteneğine sahip. Gölgeler. Tanrılar nedenini biliyor ama Uki şimdilik dışı Kera'ya korumasını uzatıyor. Ona hiçbir zarar gelmeyecek ve çılgın Alfa bir şey yapmadığı sürece sürü müzakerelerinde herhangi bir gerginlik yaşanmayacak. varlığı biliniyor."

"Yani, ben görünmemeliyim." Başını salladığında içimi bir heyecan kapladı. Bu tür görevlere alışkındım ama hiçbir nabzımı heyecanla attırmamıştı. Politik oyunlar genellikle beni iğrendirirdi. Bu sefer kendime ait sebeplerim vardı.

Neden mutlusun? Kurdum sordu.

Sana sonra açıkla.

"Başka bir şey yoksa, iznimi alıp sabah kuzeye, Amarok topraklarına doğru yola çıkacağım."

Nolan gülümsedi ama yüzünde bir yorgunluk vardı ve geniş omuzları çökmüştü. "Teşekkür ederim evlat. Bu gibi hassas konularda güvenebileceğim başka kimse yok. Senden söz istiyorum, eğer kurdun eşini bu sürüde tanırorsa, bu görevi almak zorunda değilsin. Sonunda yerleştiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Duyduklarım karşısında göğsümde tanıdık bir sıkışma hissederek ayağa kalktım.

Fenrir sürüsünün büyük Alfa'sı, kendisinden olmayan bir şekil değiştiren oğlu için bu kadar alçakgönüllüydü. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum baba."

*

Yatak odamın kapısına varmadan önce onun kokusunu aldım. Gül sularının kokusu salona yayıldı. Kısa bir süre önce banyo yapmak gibi olurdu. Keskin kokusu beni hapşırtırdı ama yine de rahatlatıcı bir zaman vaat ederdi. Şimdi ise farklı çiçek kokularına sahip şekil değiştiren dişilerle dolu bir odada durmak gibi baskındı.

Odaya adımımı atarken burnumu sıktım. "Burada ne yapıyorsun, Lennette?"

Yatağımın kenarına oturmuş, pembe yüksek ökçeli ayaklarını çaprazlamıştı ama kendini taşıırkenki zarafeti azalmıştı. Gözleri kırmızı çerçeveliydi ve bakışlarıyla hançer fırlatırken dolgun dudakları somurtuyordu. "Neden bana bu şekilde davranıyorsun?"

Kokusunun tüm gücü boğazımın arkasına çarptığında nefesimi tuttum. Kurdum bir hırıltıyla tepki verdi, pençelerini keserken dışarı çıkmaya çalıştı.

"Dürüst olmak gerekirse? Bilmiyorum," diye sözcükleri boğuk boğuk söyledim. "Bence artık gitmelisin. Canavarımın seninle bir sorunu var etrafta."

"O zaman onu kontrol et." Elini umursamaz bir tavırla havada salladı. "Ayrıca, benim her zaman oynamaya istekli olduğumu biliyor."

Kurdum tiksintiyle homurdandı, Lennette onu kendi kurdu gözlerinden parlıyordu. Başkaları için bu bir baskınlık gösterisi gibi görünebilirdi. Ama kurdum ve ben ikimiz de biliyorduk ki Lennette'in kurdu, insanın kaprislerine göre kullanılan ürkek bir yaratıktı.

"Senin kurdunu hiçbir zaman eşit olarak görmediğini biliyorsun." Sesimi düz ve duygusuz tuttum, onu incitmek ya da bu konuşmayı tekrarlamak istemiyordum.

"Böyle yapma." Ayak bileklerini çözdü ve ayağa kalktı. Bir şekil değiştiren hızıyla aramızdaki mesafeyi kapattı. "Kontrol onda değil. Ayrıca, anlaşmamıza göre istediğin herhangi bir kurtla birlikte olabilirsin, yeter ki toplum içinde ilgi alanlarını biliniyor."

"Böyle bir anlaşmamız hiç olmadı." Kurdum onu ısırp koparmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce gömleğimin düğmesine uzanan elini ittim.

"Öyle değil mi?" Dudaklarını bastırmak için öne eğildi boğazıma karşı. "En son birlikte olduğumuzda birçok şey için söz verdiğini hatırlıyor gibiyim."

Derim onun nefesinden gelen asit gibi yandı ve kurdum bizi kurtarmak için serbest kalmaya çalıştı. Onu kontrol altına almak için bir adım geri attım. Hayatımda hiçbir zaman etimin bu şekilde süründüğü olmamıştı. "Gitmen gerekiyor."

"Neden?" Suratını asarak tekrar yaklaştı.

Odanın uzak tarafına doğru ilerlemeye devam ettim ve biraz temiz hava almak için panjurları açtım. Kurdum kontrolünü kaybediyordu. Onu zar zor tutuyordum. "Şimdi git. İşimiz bitti."

"Söylentiler doğru mu?" Kurdumun tüm öfkesini hissedince tereddüt etti. "Kaderini buldun mu?"

Ciğerlerimi iğrenç kokudan arındırmak için temiz havadan derin bir nefes aldım. "Yapmadım ama konu bu değil. Sana işimizin bittiğini söylüyorum."

Lennette kıkırdadı. Sesinin tınısı beni rahatsız etti. sinirler. "Her zaman bunu söylüyorsun ve ihtiyaçlarını karşılayacak birini bulamadığında sürünerek geri geliyorsun. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır."

Ama yine de pencerenin önünde yanımda durmaya devam etti, "Sanırım korkuyorsun." Gülümsemesi alaycı bir ifadeye dönüştü. "Alfa olmak için mücadele edecek kadar güçlüsün ama şımarık bir çocuk yolunuzda durur. Şunları yapsaydınız nasıl bir hayatınız olacağını hayal edin

O veledin üzerine titremeyi bırak ve doğa hiyerarşisinde hak ettiğin yeri almak için ikisini de öldür."

"Sen Luna olarak yanımdayken," diye alaycı bir şekilde tükürdüm, bunun bu kadar uzun sürmesine nasıl izin verdiğimi merak ederek. Onun acı sözleri benimkileri de kapladı dili safra içinde. Yıllardır bunu ima ediyordu ama hiçbir zaman açıkça söylememişti. Tanrım, sikim tam bir aptaldı.

Aramızdaki sessizlik bana konuyu anlayıp gideceği umudunu verdi.

Öyle bir şansımız yok.

"Eğer eşini bulursan seni yargılamam." Sesini baştan çıkarıcı bir şekilde alçalttı. "Tıpkı senin beni yargılamayacağını umduğum gibi. benimkini buldum. Ama aşk ve güç iki farklı şeydir. Sen Alfa gücüne sahipken ben zaten sürünün kulağına sahibim. Biz büyük olabilir ve Fenrir sürüsünü altın çağa taşıyabilir. Yanımızda aşklarımız olsa da fark etmezdi."

Esinti yükseldi, kokusunu uzaklaştırdı ve uçsuz bucaksız okyanusa bakarken bana nefes almam için yeterli alan sağladı. "Sen Senin hain kışınla asla bir hayat kurmayacak onurlu bir kurdum olduğunu unutarak."

Pençeleri kalbime birkaç santim uzanırken elini yakaladım. Yüzü vahşi bir hırıltıyla buruştu.

"Sende hiç onur yok!" diye bağırdı. "Sen Alfa seni sürünerek çıktığın domuz ağılından kurtarmadıysa hiçbir şey. Ama o seni sevmiyor. Sen omega kaltağı gibi boynunu açarken o seni kukla olarak kullanıyor. Hepimiz biliyoruz ki gerçek Kabul edemeyecek kadar aptal olsanız bile, sizi burada parmağının altında tutmasının nedeni. Bu sürü bizim olabilirdi eğer..."

"Burada bir sorun mu var?" Sarah açık kapı aralığında durmuş, Aiden'in elini tutuyordu. Çocuk ütülenmiş bir pantolon giymişti. ve içine sokulmuş beyaz yakalı bir gömlek. Meleksi bir hava etrafını sarmış, kurdu ise bu havanın içine girmemişti.

"Bu artık benim sorunum değil ve buna uzun zaman önce son vermeliydim. Lennette şimdi gidiyor." Sırıttım ve bileğindeki tutuşumu bıraktım. Sanki tokat yemiş gibi sendeleyerek geri çekildi.

"Tamam o zaman." Sarah öksürüğünün altındaki öğürme sesini bastırdı ve yavruyu benim odama götürdü. "Sakıncası yoksa Efendi Skoll, ben... Bayan Lennette'e dışarı kadar eşlik ederken lütfen genç Aiden'a göz kulak olun."

"Elbette. Onun güvenliği olmaktan mutluluk duyuyorum ve hayatına yönelik herhangi bir tehditten Alfa'yı haberdar edeceğimizden emin olabilirsiniz. Bugünlerde çok dikkatli olamayız. Ortalıkta ne zaman bir yılan olduğunu asla bilemezsiniz. çimen."

Aiden kollarıma atladığında kurdum rahat bir nefes aldı.

"Ben demedim ki..." Lennette alt dudağını kaşıyarak iri gözlerle bana baktı ama Sarah onun dirseğini yakaladı ve başka bir şey söyleyemeden onu dışarı çıkardı.

"Beni terk ediyorsun." Tombul ellerim yüzümün iki yanında kenetlendi ve beni çocuğa bakmaya zorladı. "Seninle geliyorum."

"Bu sefer değil, ufaklık." Başının tepesini okşadım, ön kapı çarpıp gül suyu kokusu kaybolurken gerginliğin azaldığını hissettim. "Ben yokken senin için önemli bir görevim var. Birkaç gün içinde iyi bir arkadaşım gelecek ve o gelmeden önce dönmezsem onunla uğraşman gerekecek."

Gerçekten bu eve geri dönmek istemedim. Ciddiyim. Eğer birisi buldozerle yıkmış olsaydı, bu eve adımımı bile atmak istemezdim. ezilmiş kalıntılar. Bruce'un bizi kaçırdığı o korkunç gecenin anıları sonsuza dek beynime kazındı.

Sage'in arabasını Alfa'nın malikânesinin önüne park ettiğimde kurdum bile kılıandı. Hafifçe sızlandı ve hücredeki kanla kaplı parmaklıklar gözümün önüne geldi.

Biliyorum. Orta konsolu acil durum için kazdım. Sage'in her zaman orada sakladığı yağlar. *Ama Kera'nın bize ihtiyacı var ve onu hayal kırıklığına uğratamayız.*

Lavanta yağı ikimizi de sakinleştirdi ve Sage'in sihri bana arabadan çıkmam için gereken ekstra desteği verdi.

Birkaç vardiyacı çim biçme makinelerini itiyor, diğerleri ise evin yan tarafındaki iplerden sarkıyordu. panjurları ve süsleri yeniden boyadı. Yüzlerce göz bana çevrilmiş gibi görünürken aceleyle yanlarından geçerken hava durgunlaştı.

Bakışlar, öğretmenlerin, arkadaşlarımin annelerinin ve tüm Ethica toplumunun benim işleri berbat etmemi bekleyen temel hafızasına çekildi. Tek bir yanlış hareketimde yetkilileri kız kardeşimin saklayacak bir şeyi olduğu ya da hükümetin yaşam standartlarına uygun yaşamadığımız konusunda uyarcaktım.

Kalbimi sakinleştirerek hızımı yavaşlattım ve her bir şekil değiştirene başımı salladım. Eğer bir şey arıyorlarsa, onu burada bulamazlardı. Birinin saldırmasını istemediğiniz sürece zayıflık göstermemeyi hayatımın erken dönemlerinde öğrenmişim.

*

"Erkencisin." Verandaya adımımı atar atmaz Kera kapıyı açtı.

"Geç mi kalmam gerekiyordu?" Kolunu omzuma atıp beni içeri sürüklerken güldüm.

Kokusunu içime çekerken vücudumu bir ürperti kapladı. ev. Bu yeni keşfettiğim şekil değiştiren burnum süper bir güç gibiydi. Kokulara karşı her zaman duyarlıyım ama şimdi kurdum ortaya çıktığından, daha önce hiç fark etmediğim şeyleri algılayabiliyordum.

Pencereler açıldı ve mobilyalar temizlenmişti ama acının ve korkunun kalıcı hissi hâlâ duvarlara yapışmıştı. Benim Kurdum alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırlarken bakışlarım kapalı bodrum kapısına yöneldi.

"Merak etme. Her şeyi söktürdüm," dedi Kera. "Bodrum katı hücre aptalca bir kalıntıydı. Eskiden suçlulara işkence etmek için kullanılırdı. Geçmişin bu sürünün geleceğine musallat olmasına izin veremem."

Her ne kadar aynı şeyi zihnime yapmak istesem de -o gecenin anısını yırtıp atmak- insan ya da şekil değiştiren doğasının nasıl işlediğini bilmiyor değildim. Şimdiye kadar gördüklerime göre, o kadar da farklı.

"Sorun çıkaranlarla nasıl başa çıkmayı planlıyorsunuz?"

Kollarını iki yanına indirdi ve omuz silkti. "Öldür onları." Şaşkınlıkla arkadaşına bakarken ağzım kurudu.

"Kera, Alfa olarak seni seviyor ve destekliyorum ama aynı fikirde olmadığın herkesi öldürmeye devam edemezsin."

Birbirimize sessizce baktık ve ben haddimi aştım. Ama inançlarımda güçlü durdum ve Yerimde duracaktım. Beni Beta olarak istiyorsa, fikirlerimi dinleyecekti.

"Yüzünü görmeliydin." Kera kahkahayı patlattı. "İnan bana, burada olmayı ben de senden daha fazla istemiyorum. Süpürgecilere eski belediye binasını temizletmeye başladım bile. Oraya bir hapishane hücresi kuruyorlar ve gelenek görüntüsünü korumak için bu evi sadece resmi sürü işleri için kullanmamız gerekecek."

"Oh." Göğsüm söndü.

"Hadi gel." Kolumu çekiştirirken hâlâ gülüyordu. "Bu arada nasıl hissediyorsun? Bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum. Ama

Senin Beta olarak yanımda durduğunu ne kadar çabuk görürlerse, tüm bunları kabullenmeyi o kadar çabuk öğrenirler. Senin kurdun..."

"O iyi," diye kestim sözünü güven verici bir gülümseme ve dramatik bir selamla. "Buradayız ve sana hizmet etmeye hazırız, dostum."

"Sen benim şimdiye kadar yaşamış en sevdiğim insansın." Kera yemek odasının kapılarını iterek açarken gülümsedi ve Gözlerinde büyük bir minnettarlıkla omzunun üzerinden geri döndü. "Şimdi Bugünün gündemini gözden geçirelim ki büyükler beni sorgulamaya çalıştığında hazırlıklı olalım."

*

"Büyüklerin pek söz hakkı yok, değil mi?" Kera'nın yazısının ne kadar kötü olduğunu daha önce hiç fark etmediğim için el yazısıyla yazılmış programı karıştırdım.

"Bunu onlara söyleme." Göz kırptı.

Dışarıdan yaklaşan ayak sesleriyle ikimiz de sustuk ve Kera gömleğinin kırıksıklıklarını düzeltti.

"Onların konuşmasına izin vermek gelenektir," diye ekledi paketin içinden

Bağlantı. *"Törelerden öte bir şey olmasa da bunu onurlandırmak isterim."*

Başımı salladım ve Kera'nın arkasından sağa doğru bir adım attım. Betaların yapması gerektiğini açıkladı. Bir avuç yaşlı şekil değiştiren erkek ayaklarını sürüye sürüye içeri girerek üç metrelik meşe masanın etrafına oturdular. İçlerinden dördü

Tanıdım ama diğer ikisinin adını öğrenip öğrenmediğimi hatırlayamadım. Altısı da beni olduğum yerde yargılayan çatık kaşlı gözlerle oturuyordu.

Avuçlarımda ter oluşmuştu ve onları pantolonuma dikkatlice silerek her erkekle göz teması kurdum. Şu anda sadece Maddock'u bekliyorduk, bu yüzden koridorun aşağısından hafif bir çingirak sesi geldiğinde biraz kafam karıştı.

Lisa, oğlu ve Kera'nın yanında yemek odasına doğru yürüdü. sertleşti. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. Aylardır onda gördüğüm ilk gerginlik belirtisiydi, bu yüzden paniğe kapıldım. mümkün olan en sakin şekilde.

"Lisa, seni tekrar görmek güzel, ama büyüklerle toplantıya başlamak üzereyiz. Oturma odasında beklemek ister misin?"

işimiz bitene kadar?"

Evet. Bir zamanlar bu sürünün Luna'sı olan belalı bir şekil değiştiren cadıyı aradım.

Kera için her şeyi yaparım.

Lisa'nın gözleri önce bana, sonra da torunu olan Alfa'ya bakarken neşeyle parladı. "Bir yaşlı kaç yaşında olmalı? Çünkü ben yaşıma çoktan geçtim."

Sandalyeler hareket etti ve toplanan adamların kahkahaları yumrukların ardına gizlendi. Kurdum hırladı ve onu içimden gelen bir sesle susturdum.

Sus. *Şimdi sırası değil.* Bir adım öne çıkıp Lisa'ya kolumu uzatarak dışarı çıkmasına eşlik etmek üzereydim ki Lisa boynunu açtı, hepsinin önünde Kera'ya boyun eğdiğini gösteriyor.

"Eğer senin için de uygunsa, Alfa. Kalmak istiyorum. Biliyorum. Geleneksel olarak bu odada sadece erkekler söz sahibiydi, o yüzden isterseniz ben giderim." Lisa o kadar ince bir şekilde göz kırptı ki başka birinin bunu fark edip etmediğinden emin değildim.

Ama ben yaptım.

Oynadığı oyunu fark ettiğimde rahatlamış bir şekilde yavaşça nefes verdim. Kera göz ucuyla bana baktı.

"Eğer daha fazla kadın varsa tartışmaları daha az olasıdır. yedekleme." Paket bağlantısından konuşurken dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırdım.

Kera başını salladı ve omuz silkerek yaşlılara baktı. "Eğer büyükanнем infazcımızın yanında yer alırsa, masada onun sesini duymamak için aptal bir kurt olurum."

Lisa teklif edilen sandalyeye oturduğunda grupta gülümsemeler yayıldı. Bir an tereddüt ettim ve bunun Kera'yı zayıflatıp sürüye liderlik etmek için çok gençmiş gibi görünmesine neden olup olmayacağından endişelendim.

Ancak Kera ayakta duruyordu, oturan yaşlıların üzerinde yükseliyordu ve bir diğeri konuşurken onun hakimiyeti açıktı. Kaydırıcı elinde bir tepsi unlu mamulle geldi. Lisa yaşlıların ailelerini sordu. Ormandaki yalnız kulübesinde neler kaçırdığını ona anlatmaya fazlasıyla hevesliydi. Odaya doğruluk ve nostalji duygusu yerleşti. Kera bunun içinde rahatladı.

Fıstık ezme kurabiyeleri ve limonlu haşhaşlı kekleri görünce gülümsedim. Bu Sage'in işiydi. Ve Lisa'nın burada olması

Kera için bir başka destek gösterisiydi. Zekice ama kesin bir şekilde, etrafını saran sert ve sadık bir çevresi vardı.

Joseph bir çörek ısırды ve yüzü rahat bir transa geçerken inledi. "Eski günlerdeki gibi. Kalbimi iyi hissettiriyor böyle bir araya geldiler."

Sage'e sihirli sakinleştirici kekleri için teşekkür etmeyi unutmazdım. Daha sonra.

"Keşke ben de orada olabilseydim." Kera boğazını temizledi, odadakilerin dikkatini çekti. "Hepinizin bildiği gibi, elimde sadece hikâyeler var. Maddock ve Lisa bana babamın hükümdarlığından önceki tarihi öğretti ama Cerberus'un ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

çöküşümüzden önceki haline benziyordu. İşte burada yaşlıların bilgeliği devreye giriyor. Bana geçmişte özlediğiniz şeyleri anlatın."

Göğsüme bastırmadan önce el yazısıyla yazılmış ajandaya hızlıca bir göz attım. *Onları kazanmak* listenin en üstünde yazıyordu. Bütün sabahı bunun için ayırması iyi bir şeydi.

İsimlerini ve şikâyetlerini çabucak öğrenip hafızama kazıyıştım. Joseph diğer sürülerle, özellikle de en iyi kürklere sahip olan Amarok'la paylaştığımız sınır ötesi avları özlüyordu. Wallace sürgünden bu yana eski savaş arkadaşlarıyla bağlantı kuramadığını çünkü artık kimsenin buraya seyahat etmediğini açıkladı. Peter tükenen hazineden bahsetti.

Bir ara onunla bu konuyu konuşmak için aklıma bir not aldım. Yakında.

Brian, pazarın daha mutlu olduğu zamanlardan bahsetti. gelişıyordu ve ticaret kolaydı. Stockton, kızı Ava'yı uzağa gönderdiği ve diğer genç şekil değıştirenler gibi bir daha geri dönemeyeceği korkusuyla boğuldu ama Apollo gittiğinden beri onun geri gelmesinden duyduğu sevinci paylaştı.

"Alfa'mızdan korkmuyorduk," diye ekledi Victor sessizce. "Ama diğer tüm sürüler korkuyordu."

Oda onun duygularıyla sessizleşti.

"Artık korkmanıza gerek yok." Kera dik durdu ve konuşmanın akışını sağlamak için Maddock'a doğru başını salladı. "Enforcer, en çok neyi özlüyorsun?"

Maddock, parmakları masaya vururken Kera'nın yanından geçip duvardaki uzak bir noktaya baktı. "Gençken Cerberus sürüsüne daha fazla onur kazandırmak için büyük planlarımız vardı. Baban bile bir pislik olduğu için bu düşüşü istemedi."

Sertçe yutkundum, yaşlılar yan gözle bana bakarken annemi suçlamanın da bu konuşmaya dahil olmasından endişe ediyordum.

İnfazcı eski hayaletleri kovar gibi başını salladı. "Apollo kaderini kontrol etmeye çalışarak doğaya karşı gelmeye karar verdiğinde ona bakmak yerine, asla iyileşmeyecek bir çibana neden oldu. Ama bu, sürüdeki hastalığın sadece başlangıcıydı. Gabriel ve ben Lone Pine'a püristlerle savaşmaya gittiğimizde geride kaldı ve Delilah'ı seçilmiş eş olarak almak için Fenrir sürüsünün Alfa'sıyla bir anlaşma yaptı. Karışıklığı anlıyorum, Gabriel

Savaştan dönüp Delilah'yı bulduğunda onun gerçek kaderi olduğunu ve şimdi kardeşinin çocuğunu taşıdığını öğrendi ama Apollo, Alfa unvanını kaybetme korkusunun ötesine geçip mantıklı bir karar veremedi. Diğer sürüler yaşanan trajedinin cezası olarak onu dışlamakta haklıydı. Ama buradaki kurtlar onun suçunu hak etmiyordu."

Lisa sanki geçmişi engelleyebilecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapattı. Kalbim hepsi için acıyordu. Kaderin bu acımasız cilvesine çok fazla katlanmışlardı.

Maddock'un sesi kısılmıştı, "Sürümüzün kederle boğulmadığı ve kaderlerimizle savaşmak yerine onları kucakladığımız zamanları özlüyorum."

"Ben de öyle, oğlum." Lisa Maddock'un koluna dokundu ve gözleri buğulanarak odaya baktı. "Sürümü özlüyorum kocası kardeşleriyle birlikte yönetiyordu. Bir zamanlar sahip olduğumuz birlikteliği özlüyorum."

"Ve tekrar sahip olacağız." Kera, tüylerimi diken diken eden bir Alfa gücüyle konuştu.

Yumruklar masaya çarparak ahşabı çatlatmakla tehdit etti ve destek tezahüratları yükseldi. Programa baktım, Kera'nın yazmıştı: *Gelecek planlarıyla onları kendinize çekin.*

Tanrı bilimi kutsasın, o iyiydi.

"Benimle paylaştığın için teşekkür ederim." Kera volta atmaya başladı

masanın başına kadar uzanıyor. "Düzeltmek istediğim şeyler bunlar.

Ortak payda sınırların yeniden açılması ve ticaretin yeniden tesis edilmesi gibi görünüyor."

Maddock'a bakmak için durakladı. "Bununla birlikte istila tehdidi de geliyor. Gücümüzü korumamız ve geliştirmemiz gerekecek. diğer sürülerle bağılıklarını test etmelerini istiyorum. Kimseyi koruyucu birliklerimize katılmaya zorlamayacağım ama herkesin kendini savunmak için eğitilmesini istiyorum. Bu haftadan itibaren, tüm güçlü vücutlu şekil değiştirenler haftada iki gün sürü eğitimine katılırken, normal kuvvetler beş güne çıkacak."

"Nasıl istersen, Alfa." Maddock başını eğdi ve dudaklarında herkesin fark etmediği alaycı sırıtışını gizledi. Ben bir kurt olarak kapana kısılmışken bu konu hakkında önceden ne kadar konuştuklarını merak ediyordum.

"Amarok ve Cadejo paketleriyle toplantılar ayarladım bile." Kera'nın güçlü sesi odaya yayıldı. Alfa titreşimlerinden mi yoksa yeni şeylerin heyecanından mı bu kadar çok nefes alındığından emin değildim.

"Kasabayı yeniden inşa etmeye devam ederken sürü ilişkileri üzerinde çalışmaya başlayacağız. Cadı'nın Mutfağı ve Lennox'un Hanı tamamen faaliyete geçti. Belediye Binası neredeyse tamamlandı ve toplantılar düzenleyeceğiz.

bundan sonra orada. Pazardaki tezgahlar için kalıcı yapılar ve ana caddedeki diğer binaların yenilenmesini istiyorum. Uygulanmasını istediğiniz fikirleriniz varsa, bunları önümüzdeki birkaç gün."

"Ama Kera... Alfa..." Stockton yanakları kızarıırken kekeledi. "Tüm saygımla, bu..."

"Hızlı mı?" Sözünü kesti, avuçlarını kaldırarak duvara yaslandı. "Yoksa zaten çok fazla yılı boşa harcadığımız için mi yavaş?"

Programa baktım.

Bana meydan okusunlar.

Ben olsam öyle demezdim ama görünüşe göre hâlâ doğru yoldaydık. Başlar onaylarcasına sallandı ve Lisa gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Toplantı sona ermeden önce son bir şey daha var," dedi Kera. "Ben Amarok ve Cadejo sürüleriyle görüşmek için seyahat ederken, İnfazcımız

Günlük işleri yürütmek ve gelecek değişiklikleri denetlemek için geride kalacağım. Bunun bir sorun teşkil etmeyeceğine inanıyorum."

Bunun nedenini anlayamadım. İşleri Maddock'un yürütmesine alışkınlardı ama mideme endişeli bir düğüm yerleşti. Biz hiçbir yere seyahat etmeyi konuşmamıştık. Maddock kalıyorsa, bu benim kalmayacağım anlamına mı geliyordu?

Sage çıldırarak.

Sakinlik maskemin düşmesine izin vermiş olmalıyım çünkü başımı kaldırdığımda Joseph beni izliyordu.

"Özür dilerim, Alfa." Gözlerini indirdi. "Ama işler bu şekilde yürümüyor. Beta senin yerine vekil olarak gönderilmeli. Hayatın riske atılamayacak kadar büyük."

"Kendimi savunamayacağımı mı söylüyorsun?" Kera'nın sesi kırılmıştı.

Yusuf başını hızla salladı ve saygıyla boynunu büktü. Ama diğer yaşlılar bana baktı.

Lanet olsun.

Gidecek kişi ben olmalıyım. Yalnız gibi. Bildiğim kurt sürülerine hiçbir şey hakkında. Kera'yı seviyordum ama beni Beta yapması konusunda ciddi şüphelerim vardı.

Kurdum son birkaç saattir sıkılmış ve sessizdi ama şimdi kırırdandı ve hırladı. *Zayıf görünme* gibi hissettirdi. I

yükselen paniğimi bastırdım. "Eğer işler bu şekilde yürüyorsa, ben..."

"Yeter." Kera ellerini masanın üzerine koyarak odanın dikkatini üzerine çekti. Diğerleriyle birlikte benim kurdum da hareketsiz kaldı. onun konuşmasını bekledi. "Babamın bizi içine soktuğu durum, protokolü bozma zamanıdır. İyi niyetimizi kanıtlamak ve ittifakları yeniden inşa etmek için,

Kendim gitmeliyim. Ben bu kararı çoktan verdim. Tartışmaya açık değil."

"Elbette, Alfa." Joseph yüzünü eğik tutarak bana bir bakış daha attı. "Yine de bir öneride bulunabilir miyim? Güvenliğiniz için belki Maddock da sizinle gelmeli."

Kurdumun ileri atılmasına hazırlıklı değildim. Pençelerim uzadıkça tırnaklarımın altındaki iğneler kesildi ve insan boğazımdan hırlayarak çılgılığımın sesini kesti. Oda

Kontrol için savaşırken görüşü bulanıklaştı. Sandalyeler Geriye doğru çığlık attı ve ben sessizce ona durması için yalvarırken kurdum ileri atıldı.

"Sorun yok, Beta." Kera elini omzuma koydu ve dokunuşuyla Alfa gücü göndererek hem kurdumun hem de benim geçişin ortasında donup kalmamı sağladı.

"Alınmak yok." Yusuf sandalyesini düzeltti ve tekrar üzerine oturdu.

Lisa bir kahkaha patlattı. "Yeni salıverilmiş bir kurda meydan okumaman gerektiğini biliyorsun Joseph. Odanın hâlâ sağlam olmasına sevindim. Bu masayı hep sevmişimdir."

Yaşlılardan birkaçı kıkırdamaya başladı ve hem benim hem de kurdumun kafasını karıştırdı.

"İyi miyiz?" Kera sürü bağlantısından sordu. Başımı salladım. Kurdum aynı şokla geri çekilirken aptalca. Artık bazılarının yüzünde saygı ifadesi vardı. Lisa bana bir komplocu bir göz kırpması. Maddock bile gülümsedi.

Ama bunların hiçbirini bilerek yapmamıştım.

Kera toplantıyı sonlandırırken utançtan yanaklarım kızardı. İstediği gibi onun yanında kurdum ama kalbim duracak gibi değildi. Bu baskın bir güç gösterisi değildi. Onları bir şekilde Beta olmam gerektiğini düşünmeleri için kandırmıştım. Kurdum benim rızam olmadan tepki vermişti. Bu korkutucu ve tehlikeliydi. Kendi canavarımı kontrol edemediğim için birinin zarar görmesini istemiyordum.

*

Yaşlılar gittikten sonra Kera, "Benimle gel," dedi.

Programı masanın üzerine bıraktım. "Seni utandırdıysam özür dilerim."

"Beni utandırdın mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Ayrılmam konusunda onlarla tartışmaya hazırdım. Beklemediğim şey, senin bunu kendi başına halletmendi. Bana kurdunu kontrol edemediğini söylemiştin. Bu kontrollü gücünün oldukça iyi bir göstergesiydi. orada gösterdi."

"Bu kontrollü değildi," diye homurdandım, yüzümdeki bir tutam saçı üfleyerek. "Az önce yaptiğı şey ikimizi de şaşırttı."

Kera başını arkaya eğdi ve iç geçirdi, bizi şekil değiştirenlerin hâlâ izleri silmeye çalışmakla meşgul olduğu malikaneden dışarı çıkardı. yapılan hasar.

"Bunu açıklamaya çalışıp duruyorum, ama belki de Ta ki onun sizin gerçek bir parçanız olduğunu anlayana kadar. Bazen öyle hissettirse de kurt ayrı değildir. Onu ikinci benliğiniz ya da uyuyan canavar doğanız olarak düşünün. şimdiye kadar bastırılmış. İstekleriniz ve arzularınız ve İşlerin üstesinden gelmek farklı olabilir, hatta farklı şekillerde konuşabilirsiniz, ancak bunun tek nedeni aynı sayfada olmak için yeterince uzun süre birlikte çalışmamış olmanızdır."

"Kesinlikle farklı şeyler istiyoruz." Kurdum onaylarcasına homurdandı. "Ve bana bir yabancı gibi geliyor. O kendi insan ya da hayvan, sanırım. Ama merak etme sevgili Alfa, bir yolunu bulacağız."

Meyve bahçesindeki elma ağaçlarının yanından geçerken Kera kolumu tuttu. "Seni bu kadar güçlü yapan da bu."

"Güçlü mü?" Arkadaşıma akıl sağlığını sorgulamaya başlayarak sordum. İçimde vahşi bir kurt olsa bile, onunkinin daha güçlü olduğunu garanti edebilirdim.

"Çoğu şekil değiştiren, kim olduğunu hayatının erken dönemlerinde öğrenir ve değişmekte tereddüt eder. Sen şu anda bir joker kartsın çünkü diğerlerinden daha çabuk adapte olacaksın." Kera omuz silkti. "Artı, sende tüm o pozitif Hayata bakış açınız çok iyi. Bu benim içimi ısıtıyor ve tüylerimi ürpertiyor."

Bana iltifat etme çabasına güldüm. Bir süre daha siyasette kalacaksa bu konuda çalışmamız gerekiyordu. Üzerimizdeki dallar esintiyle sallanıyordu ve ben yüzümü güneşe döndüm, Artık hayatım olan bu basit mucizenin tadını çıkarıyordum. En azından artık manzaramı bozan yüksek binalar yoktu. imal edilmiş gökyüzü.

"Değişiklikleri hoş karşılamadığımı söylemiyorum, ancak Dediğiniz gibi, içimdeki bu kurtçuğu kontrol etmek için mücadele ediyorum. Bu beni çok güçlü hissettirmiyor."

"O zaman temel doğanızla savaşmaya çalışmayı bırakın ve bana gösterin Elinde ne varsa." Kera'nın yüzü vahşi bir sırıtişla aydınlandı ve

Omuzlarını kaldırıp ormanın açıklığına doğru geri adım attı. "Yumrukla beni."

"Dostum. Sen delisin." Başımı salladım ve etrafımda benimle aynı fikirde olacak bir tanık aradım. Ama ormanın sandığımdan daha derinlerindeydik ve kimse yardıma gelmiyordu.

"Ben sormadım. Vur bana. Şimdi." Gözleri kurduyla parlıyordu ve Alfa gücü teninin üzerinde yuvarlanarak beni itaat etmeye zorluyordu.

"Bu hiç hoş değil," diye homurdandım parmak eklemlerim gerilirken.

Yumruğum yüzüne çarptı. Burnundan kan fışkırdı ve yere damladı.

Kera başparmağını dudaklarına sildi ve ellerini savunurcasına başının iki yanına kaldırırken kanlı dişleriyle bana gülümsedi. "Yine."

Kurdum acı içinde uluyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. Ama kiminle dövüşmek istediğini bilmiyordum, benimle mi yoksa Alfa'yla mı? Bana bir mesaj gönderdi.

Kera'nın kanlar içindeki görüntüsü ve bundan sonra onu kesinlikle bırakmayacaktım. "Dövüş benimle," diye emretti Kera. Ayak bileğimi yakaladı.

göğsüne tekme attım, bunu bana o yaptırmış olsa da. Yana doğru daldım, ayağımı onun elinden kurtardım ve çömelip yuvarlandım.

"Bu hiç eğlenceli değil!"

Kera gömleğini başından çekerken güldü. "Kurdunu serbest bırak. Bunun harika olduğunu düşünecek."

"Kera. Hayır." Dayanmaya çalıştım ama Alfa ile ve kurdumun arzusu, sayıca üstündüm. Canavarım ileri atıldı. Hep birlikte homurdandık. "Ne yapacağını ben kontrol edemem."

"*O zaman onu serbest bırakın ve birlikte bir çözüm bulalım,*" diye seslendi Kera zahmetsizce yer değiştirirken sürü bağlantısından.

Gömleğimi çıkardım ve gözlerimi kapattım.

Acı. Kurdum muzaffer bir hırıltıyla kontrolü ele aldı. Gerçekten mi? Bu sefer o kadar da kötü değildi. Her biri ayrı ayrı kırılmak yerine daha çok kaburgalara atılan bir yumruk gibiydi.

Kurdum dört ayak üzerine düşerken rahat bir nefes aldım.

Kir.

"*Sana kolaylaşacağını söylemiştim.*" Kera'nın kurdu geri çekildi devasa çenesi havayı kemiriyor. "*Şimdi dövüş benimle ve kanıtla*

benim Beta'm olacak kadar güçlüsün."

*Ona zarar verme, dedim
kurduma.*

Sustu. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi tüm duyguları ve dönüp duran arzuları bir anda sustu. O kadar gürültücü ve talepkâr olduktan sonra bu biraz korkutucuydu.

Kera yeri eşeleyerek canavarımı kışkırttı ama Kera ona aldırış etmedi. Kurdum ağaçların arasına doğru geri çekildi ve başka tehditler için bölgeyi taradı. Bu benim yapacağım şeydi. Paintball turnuvasında bir hedef çok kolay görüldüğünde yaptığım gibi. Bir parçam bunun kendi eğitimim olup olmadığını ya da kurdun her zaman içinden sızıp sızmadığını merak etti.

Alfa başını yana eğdi, sanki neden acele etmediğimizi anlayamamış gibi yavaşça ilerliyordu. Benim kurdum hırladı ve geri çekildi.

Arkadaş mı?

Evet! Seni zeki kurt. Eğer kendi bacaklarım olsaydı. sevinçten zıpladı. O kadar akıllıydı ki. *Başka bir kelime daha biliyorsun. Kera bizim arkadaşımız.*

Bomba, uçak ve silah resimleri zihnime hücum etti. Ah, kahretsin. İçimi çektim. *Arkadaşın seni saldırtmaya çalışıyor, ama o sadece oynuyor...* Sözlerim, aklıma gelen anlamasını sağlayacak bir şey. *Parktaki salıncakları hatırlıyor musun?*

Birlikte oynarken arkadaş gibi davranan çocukları gözümün önüne getirebildiğim her mutlu görüntüyü canlandırmaya çalıştım. İp atlamak, maymun çubukları üzerinde birbirlerine yardım etmek, sıranın size gelmesini beklemek
Kaydır.

Kurdum oflayıp pufladı ve Kera'nın yaptığını taklit ederek yeri eşeledi. Tamam, belki de kibarca oynamayacaktık.

Kera'nın kurdu saldırdı ve bize kafa atmadan önce kısa bir süre durdu. Benim kurdum tepki vermedi. Kera sızlandı ve sola doğru fırladı. Ağır pençesini kurdumun kafasına vurmak için savurdu ama eğildi ve pençeyi iskaladı, saldırmak yerine dişlerini gösterdi.

Kera hırladı ve hızını artırdı, kurdumla alay etmeye çalışırken ağaçların etrafında dolanmaya başladı. O hızlıydı ama benim kurdum sabitti. Bekledik, izledik ve bu oyunu öğrenmeye çalıştık.

Koşmaya devam ederken Kera'nın arka patilerinin arkasındaki kirler havalandı, bize doğru hamle yaptı ve onu kızdırmak için sekerek uzaklaştı. Kurdum yoruldu ve kalçalarının üzerine oturdu. O artık Kera hayal kırıklığıyla cesur bir hamle yaptığında kontrolü tekrar bana bırakmaya başlamıştı.

Alfa güçlü bir sıçrayışla hırladı ve bana saldırdı. kurdun sırtına. Bir kalp atışından daha kısa bir süre içinde Kera'yı havada yakaladı ve köprücük kemiğinden tutarak yere yapıştırdı.

Dişlerini Kera'nın boynuna geçirdi.

"Şu gidişine bak!" Kera bağlantımız üzerinden çığlık attı.

Alfa. Dostum.

Tanrı bilimi kutsasın, bu neredeyse tam bir cümleydi. Ama şu anda onun açıkça belli olan ileri zekâsı hakkında yorum yapmanın zamanı değildi. Sözlerinin arkasındaki anlamı ve duyguları anladığımda değil. *Evet, tatlı kız. İşte arkadaşımız. Artık gitmesine izin verebilirsin.*

Kurdum geri çekilirken oflayıp pufladı, beni çırılçıplak ve titreyerek ormanın zemininde bıraktı, gözlerim yaşlarla doldu.

Kera omuzlarımı kavradı ve beni dikleştirdi. "Senin kurt tam bir baş belası. Bunu biliyordum. Beni böyle yakaladığına inanabiliyor musun?"

Tüm bunlardan nefret ederek gözlerimi kapattım. Kurdum ne yapacağını bilmiyordu çünkü daha önce hiç oynamamıştı. Daha önce hiç

sosyalleşti. Tüm çocukluğu elinden alınmış, kapana kısılmış bir şekilde oturup gözlerimin içine bakarken kaybolmuştu. Gerçekten arkadaş diyebileceği biri bile olmamıştı. Kırılmasına şaşmamalı.

"İyi misin?" Kera yüzümün iki yanını tuttu. "Eğer seni çok zorladıysam, bana haber ver. Bunun yardımcı olacağını umuyordum, ama eğer berbat..."

"İyisin," diyerek sözünü kestim ve gözyaşlarımı silerken sıcak bir şekilde gülümsedim. Ben delirmeden önce herkesin benim için endişelenmeyi bırakması gerekiyordu. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Amarok'a ne zaman gidiyoruz?"

Kera ellerini indirirken rahat bir nefes aldı. "İki gün sonra. Ama gerçekten gelmeni beklemiyordum. Bunu tek başıma yapabileceğimi düşündüm. Geride kalmak istersen sorun değil."

"Sen delisin dostum." Artık sahip olduğumdan emin olmadığım bir güven taklidi yaparak omzunu kendiminkiyle dürttüm. "Ayrıca

Seninle gelmezsem sürü beni evlatlıktan reddeder. Gitmeden önce Sage ile konuşmak ve kurdumla biraz yalnız vakit geçirmek için kulübeye geri döneceğim. Bugün benden başka bir şey istedin mi?"

Ben kıyafetlerimi toplarken Kera başını salladı. "Teşekkür ederim. Cidden, her şey için. Bunu benimle yaptığın için çok mutluyum."

"Endişelenme, Alfa." Ona sahte bir selam verdim. "Arkadaşlar bunun içindir."

Ay ışığı yüksek kemerli pencerelerden girişteki taş döşemelerin üzerine süzülüyordu. Ağır kapıları sessizce açtım ve seyahat çantamı ön sahanlığa koyup gökyüzüne baktım.

Eskiler ayın şekil değiştirenlere güç verdiğini söylerdi, Ama bunlar insanların gündüzleri çalıştığı ve kurtların geceleri avlandığı zamanlardan kalma batıl inanç hikayeleriydi. Her iki türün de yakalayamadıklarının peşinde koştuğu ve her zaman Zaman.

Yine de gelenekler zor ölür ve her dolunay parti zamanıdır. Neredeyse Mersin Balığı Ayı'ydı ve yılın bu zamanı en iyi deniz balıkçılığının zirvede olduğu Amarok sürüsünde kutlanırdı Yaz aylarının en yoğun olduğu dönemde. Eğer bir görevde olmasaydım, oradaki şenliklere gitmekten keyif alabilirdim.

Belki başka zaman.

Ben kapıyı arkamdan kapatırken, o varlığını belli etti. İpek cüppelerin yumuşak kayışı büyük merdivenden indi.

"Hep gecenin bir yarısı gidiyorsun." Gertrude tısladı. Geceliğinin beyazlığı fısıltısının hayalet sesini daha da artırıyordu.

"Seyahat etmek için en iyi zaman." Omuz silktim. Bunu söylemek, daha erken yola çıkmayı planladığımı açıklamaktan daha kolaydı ama Aiden, *Odysseia*'yı tekrar okuyarak onu uyutana kadar boynumdaki pençeleri bırakmayacaktı.

Merdivenlerin geri kalanını süzülerek indi ve soğuk bir el uzattı. yanağıma değdi. Şekil değiştirenler doğaları gereği sıcak kanlıydı ama Delilah'nın ölümünün annesinin sıcaklığını da alıp almadığını merak ediyordum. "Dikkatli ol. Cerberus sürüsüne güvenmiyorum ve bunun bir oyun olmasından endişeleniyorum."

"Nolan... Babam da aynı şeyi söyledi." Elini okşadım. güven verici bir şekilde. "Eğer öyleyse, sana söz veriyorum o çılgın Alfa'yı çıplak pençelerimle lime lime edeceğim."

"Yapacağını biliyorum." Gertrude'un gözlerinde kurt parladı. "Eğer Bunu halledebilecek biri varsa, o da sensin. İyi yolculuklar, ve geldiğinde

Evde sakın bir aile yemeği yiyeceğiz ve sen de bize..." duraklayarak göz kırptı, "potansiyel eşin".

"Fazla umutlanma." Yıpranmış yanağını öperken güldüm. "Yakında döneceğim. Umarım Jareth buraya gelmeden önce. Ve eğer Aiden sabahları ele avuca sığmıyor, onu zamanında uyutmak için elimden geleni yaptım, bu yüzden beni suçlamayın."

"Sarah onunla başa çıkabilir." Gertrude, ben yer değiştirdikten sonra kapıyı kapatmak üzere kapıyı tutarken bana el salladı. "Sen kendi işine odaklan.

ve bize iyi haberler getir. O piçin ölmesini istiyorum."

*

Büyük Fenrir sürüsünün şehir merkezi, eski bir insan sahil kasabasının kurtarılmış kalıntılarıydı.

Sahil. Hızlıca geçtik ve kuzeydoğuya doğru daha kolay seyahat alanlarına yöneldik.

Diğer sürülerle aramızda yüzlerce kilometre vardı ama Fenrir'in ulaşabildiği alan hepsinden daha genişti. Çürümeye yüz tutmuş Doğal dünyanın geri kazandığı yerleşim yerleri ve şehirler, şekil değiştirenlerin yeniden inşa ettiği ve gelişmeye devam ettiği küçük kasabalar. Yenilenleri beslediler

Dünya'yı yeniden hayata döndürdü ve insanların gezegene verdiği zararı onarmaya çalıştı.

O yıllarda hayatta olmasam bile, yine de Yolları için kazdıkları geçitleri, tünelleri ve saf şehirlerine kaçarken arkalarında bıraktıkları atıkları görmek ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Bu yüzden diğer pek çok şekil değiştiren gibi insan icatlarıyla rahatmışım gibi davranmak yerine kurdum olarak seyahat etmeyi tercih ettim.

Eski dünyalarımızın karmaşık bir karışımı vardı. Şekil değiştirenler hâlâ makine ve teçhizat kullanıyor, onları yenilenebilir doğal kaynaklarla çalışacak şekilde dönüştürüyorlardı ama çoğu, insanların her zaman için çabaladığı teknolojinin ilerlemesinden kaçınıyordu.

Zayıf bir argümandı. Ne söyledikleri umurumda değildi. geceleri daha iyi uyumak için. Tek bildiğim, püristlerin bu dünyada kadınları ve çocukları kendi yataklarında öldüren şeytani bir kanser olduğuydu. İnsan olmanın onuru yoktu.

Hasarın en kötüsünü arkamızda bırakıp Sierra Nevada dağlarının av topraklarının derinliklerine doğru ilerlerken kurdum kontrolü tamamen ele aldı. Kartal uçarken Amarak sınırlarına ulaşmak için yaklaşık iki yüz mil yolumuz vardı. Bütün gece ilerlemeye devam edersek, yarın akşam yemeğinden çok önce orada olurum.

*

Yabani adaçayı ve seyrek çamın keskin kokusu ikimizin de duyularını harekete geçirirken esinti kürkünü karıştırdı. Kurdumun güçlü kasları kararlı ve emin adımlarla esnedi. Burada kendisi olmakta özgürdü. Ona tam güven verdim ve düşüncelerime daldım.

Doğrusu, Lennette'le başıma gelenlere sevinmişim. Belki de bu sefer sonsuza dek bitecekti. Sonunu daha erken getirmeliydim, ama bir parçam onu bu durumdan korumak istemişti. Yalnızlık. Çoğu şekil değiştiren ergenlikten sonra kader eşlerini bulmak için ava çıkar ve bu duyulmamış bir şey olmasa da, ikimiz de yirmili yaşlarımızın başındaydık ve eşleşmemiştik. Birbirimize eşlik etmek Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu.

Ahlaki kararlarda hiç iyi değildim.

Luna olma hevesi bir süredir artıyordu ama Aiden'dan bahsedişini duyunca kan beynime sıçradı. Eğer Sarah onu kurtarmaya gelmeseydi, ne yapacağımı bilemezdim.

Aiden kurtlar dünyasında bir masumdu. Öfkesini kontrol altında tutmayı öğrendiğinde bir gün iyi bir Alfa olacaktı. Çocuğa karşı bir zaafım olduğunu biliyordum ama çocukluk bana doğru gelmiyordu. Daha fazla oyun zamanını ve daha az akılda kalan anıları hak ediyordu. Gertrude istediği zaman berbat bir anne olmuyordu ama Sarah'nın onu büyütmesine yardım ettiği için minnettardım.

Kendi kendime kıkırdadım.

Jareth henüz yavruyla tanışmamıştı ve çocuğu onun üzerine saldığım için kendimi kötü hissetmiyordum. Anubis'in Alfa'sı ne olursa olsun onu şımartacaktı. Jareth ve Ophelia'nın çocuklarla arası iyiydi. Yine de şimdi yanında hangi çılgın fikirleri getirdiğini merak ediyordum.

Son seferinde, püristlerin bizi yok etmek için bir hastalık biyomühendisliği yapmasıyla ilgili bir şeydi. Ama bunu daha önce denemişlerdi.

İşe yaramamıştı.

Ayrıca, hatalı olduğunu kabul etmişti. Her ne ise bu yeni Teori iyi bir teori olmalıydı. Nolan ve Calder ben bu görevden dönene kadar onu oyalayacaklardı.

Ve başarısız olacağıma dair hiçbir endişem yoktu.

Eğer çılgın Alfa hala hayatta olsaydı, belki de bu Fenrir sürüsünün üzerindeki keder perdesini kaldıracak bir şey. Bir an bile suçluluk duymadan onun işini bitirirdim. Aiden'in çocukluğu daha iyi olurdu. Gertrude koridorlarda dolaşmayı bırakabilir. Nolan sınırlarımızı genişletirdi.

Peki neden onun izlerini kapattım?

Bu soru hâlâ kurdumun ıstırabıyla birlikte yankılanıyor ve tam olarak kaşıyamadığım bir noktayı sızlatıyordu.

Bruce ve Apollo'nun topraklarımızdan geçtiği haberiyle Nolan'a dönmüş olsaydım, bu savaş anlamına gelirdi. Onları istila etmek ve sürülerini ele geçirmek için her hakka sahip olurduk. Ama kurdumun içgüdüleri korumaktı. Kader arkadaşı oradaysa bu mantıklı olabilirdi ama yine de emin olamıyordu...

Biliyor musun, eğer bana eş konusunda sağlam bir cevap verebilirsen bu çok daha kolay olurdu. Kurdumla yeniden bağlantı kurmak ve kaydettiğimiz ilerlemeyi kontrol etmek için dalgın düşüncelerimden sıyrıldım.

Gözlerimi kırıpıştırarak dünyayı onun gözlerinden gördüm ve gecenin çoğunu kaybettiğimi fark ettim. Güneş, üzerinde durduğumuz doğu dağının sırtını aşmıştı.

Tanrılara lanet okudum, yer değiştirmeye zorlarken yukarıdaki göklere ve aşağıdaki yere lanet okudum.

Sabahın keskin havasında nefesim sıcak çıktı ve yumruğumu göğsüme vurdum. "Neyin var senin?"

Derin bir özlem duygusu kemiklerimi sızlattı ve dizlerimin üzerine çökerek parmaklarımı kayalık toprağın içine soktum. Cerberus topraklarına bakan dağın zirvesindeydik. Son birkaç ayı eski av mağaralarında yaşayarak ve taze geyik ve tavşanla hayatta kalarak geçirdiğimiz ıssız arazinin hemen üzerindeydik.

Kesin şunu. Homurdandım. Bu yabancı duygular beni tüketiyordu ve üzüntü midemi bulandırıyordu.

Benim kurdum hiç üzgün değildi.

Öfke. Acı. Tiksinti. Bu duyguları çok iyi biliyordum ama bu tür bir acıyı hissetmeme asla izin vermemişti. Temiz dağ havasından derin bir nefes aldım ve yüzümü ellerimin arasına aldım.

Yardım etmemi istiyorsan, nasıl yapacağımı bilmem gerek.

Orada bir şey var. Kurdum sızlandı.

Normalde pek konuşmazdı ama konuştuğunda da böyle bilmecelerle konuşmazdı.

Bunu söyleyip duruyorsun ama bana ne olduğunu ya da kim olduğunu söylemiyorsun. Yemin ederim, eğer o senin eşinse, seni ona ulaştırmak için tüm sürü kurallarını çiğneyeceğim.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, canavarımı rahatsız eden her neyse onu düzeltmek için her şeyi yapardım.

Bilmiyorum.

Ve yine buna geri döndük.

Ayağa kalktım ve omuzlarımı gevşettim. Artık bir planım olduğuna göre daireler çizmenin bir anlamı yoktu. Dağdan aşağı doğru yürümek için döndüğümde çıplak ayaklarımın altında gevşek kayalar kayıyordu. İstedğimden daha fazla yoldan sapmıştık ama ona güven vermediğim için bu benim hatamdı.

Amarok'a neden gittiğimizi anlıyor musunuz?

Kurdum sessizce açıklamayı bekledi. Rüzgârın dövdüğü bir çamın sarkan dalını yakaladım ve onu uçurumdan aşağı tırmanmak için kullandım.

Eğer deli Alfa'yı öldürmek zorunda kalırsam, Nolan Cerberus topraklarına girebilecek. O ölür ölmez sınırı geçip rapor vermek için geri dönerken istihbarat toplayacağız.

Zihnimde kuyruk gümlemesine eşdeğer bir ses çıkardı ve ben de başımı sallayarak onayladım. İlk defa bir görevde kendi güdülerimle uyumlu olarak gönderildi. Böyle bir tesadüfün gerçekleşmesi heyecan verici bir duyguydu.

Ve eğer bu bir hile değilse, diye açıklamaya devam ettim, kısa bir süre durup, kafamın arasına saplanmış bir keçi başı dikenini çıkardım.

O zaman yeni dişi Alfa'yı inceleyip dönmesini bekleyeceğim.

Cerberus topraklarına bir gezgin olarak ziyaret etmek istediğime dair mesaj göndermek için. Nolan'ın bundan haberi olmayacak ve seni oraya neyin çektiğini bulacağız.

Bunu neden daha önce söylemedin? Kurdum yeni bulduğu bir amaçla hırlayarak zihnimi tırmaladı ve serbest bırakılmak için yalvardı.

Onun dizginlenemez heyecanını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve ben de bunun tadını çıkarıyordum.

Doğru, bu yeni Alfa'nın isteğimizi reddetme ihtimali vardı. Tüm seçenekleri tüketene kadar canavarıma bunu söylemeyecektim. Eğer diğer Alfalar gibiyse, şartlarımı kabul etmeden önce siyasi bir ittifak ya da bir iyilik isteyecektir. Ama ben umudumu Genç ve deneyimsiz olduğunu.

Kadınlarla olan geçmişim hariç.

Son birkaç gündür, bunun bir numara olmasını ve kurdumu yatıştırmak için çılgın Alfa'yı öldürebilmeyi dilemek daha kolay olabilirdi.

Hadi gidelim.

Vücudumu o adama bırakırken onun coşkusuna kıkırdadım. vardiya.

Daha fazla dolambaçlı yol yok, tamam mı? Bunu bitirmek istiyorum.

Kurdum aynı fikirdeymiş gibi uludu ve hızla aşağıya indi. Amarok sınırına ulaşmak için gitmemiz gereken yola geri dönüyoruz.

*

Tam güneş batarken sürü hatlarını geçtik. Dağların arasına sıkışmış eski otelin dışındaki ormanda yer değiştirdim. Bu eskiden vardiyacılar tarafından işletilen bir kayak merkeziydi ve insanlar kendilerini aşağıya taşıyan tahtaları kiralamak için uzak bir yere akın ederlerdi.

karla doluydu. Şimdi kuzey topraklarına giden yolcular için bir mola yeri olarak hizmet veriyordu. Bir saatlik bir yolculuk daha beni Uki'nin hüküm sürdüğü ve Alfalar arasındaki buluşmanın gerçekleşeceği gelişen Medford şehrine getirecekti.

Ama burası gece kalmak için her zamanki yerimdi. Bu müesseseyi işleten şekil değiştirenlerin ağzı sıkı değilse hiçbir şey değildi. Üzerime çektim

Hafif seyahat çantamdan büzgülü pantolonumu çıkardım ve çantanın deri kayışını omuzlarıma geçirdim.

Resepsiyonda çalışan vites değiştirici yeniydi, ancak bir yıldan fazla bir süredir bu kadar kuzeye gitmemiştim, bu yüzden muhtemelen birçok kişi vardı. değişiklikler.

"Bu gece için bir oda? Bayım..." Gülümsedi ve uzun kirpiklerini kırıştırarak ismini bekledi.

"Otuz yedi numaralı oda." Arkasındaki duvarda asılı duran anahtarı işaret ettim. "Mervin bu gece hâlâ yemek yapıyor mu yoksa eve mi gitti?"

Cildi solmuş, porselen yüzündeki tek renk olarak dolgun kırmızı dudakları kalmıştı. Güzel bir şeydi. Canavarımın zihnimde ona hırlaması çok kötüydü. Eğer Cerberus'ta eşini bulamazsak Onu bir şifacıya götürüyordum.

Bu şekilde yaşamaya devam edemezdik.

"Bu taraftan." Anahtarı kaptı, biraz titreyerek tabelayı çevirerek pencereyi kapattı. "Size odanızı göstereyim, Bayım..."

Sürekli bilgi araması çok hoştu. Anahtarı elinden aldım. "Gerek yok. Buraya daha önce de gelmiştim. Sadece hâlâ yemek yiyebilir miyim yoksa mutfak bu gece için kapalı mı bilmek istiyorum."

İleriye doğru cesur bir adım atarken yanaklarının rengi yeniden kızardı. "İstersen odana bir şeyler getirebilirim."

Kurdumun hırıltısı kafamı ikiye bölüyordu ama kibar olmaya çalıştım. "Buna da gerek yok."

Reddedilmeyi bir şampiyon gibi karşıladı, tabelayı tekrar açmak için çevirirken tek omzuyla omuz silkti. Yine de bu bir kader arkadaşı reddi değildi. Ben sadece gece için iyi vakit geçirebilecek gizemli bir gezgindim.

"Mervin eve gitti ama bar açık. Lena birkaç tencere turtası yaptı, hala ısıtıcıda duruyor ya da Henry size patates kızartması yapabilir."

Teşekkür ederek başımı salladım ve oda yerine bara yönelerek oradan ayrıldım. Uzun bir yolculuktan sonra kemiklerimiz yorgun ve kaslarımız gergindi.

Yolculuk. En ağır yükü benim kurdum taşısa da birbirimize güç verdik. İyi bir gece uykusu bize iyi gelecekti ama önce yiyeceğe ihtiyacımız vardı.

İşine devam etseydin gerçek bir yemek yiyebilirdik.

Akşam yemeğini yakalayabilirdim. Kurdum, tüm bunların nasıl sonuçlanacağını izlemek için yerleşirken iç çekti.

Her şeyi yedi ama Kuzeybatı balıklarına olan takıntıyı ve Mervin'in sedir üzerinde tütsüleme yöntemini anlamıyordu.

Tahtalar.

"Skoll." Tezgâhın, altı kabinin ve dört orta masanın bulunduğu loş odaya adım attığımda yaşlı barmen el salladı.

"Henry." Elini sıkmak için uzandım, herhangi bir tehdit olup olmadığını anlamak için duyularımı barda gezdirdim. Yanık yağ ve bayat bira havada asılı duruyordu. Genç bir çift arka kabinin karanlık köşesinde toplanmış, aşıkların sözlerini fısıldıyordu.

Yoksa burası ölü bir yerdi.

"Yarınki şenlikler için daha kalabalık bir grup bekliyordum," dedim bir tabureye kaykılıp kollarımı tezgâha dayarken.

Neon ışıkları başının arkasında parladı ve çatladı. Kenevir biyodizeliyle çalışan jeneratörler burada da Fenrir paketinde olduğu kadar yaygındı.

Ancak Cadejo Amarok'a daha yakın olduğundan ve en büyük distribütörler onlar olduğundan, çubuklar bile burada güç kazandı.

"Asıl kalabalığı kaçırdınız. Hepsi şu anda şehirde toplanmış durumda." Henry musluktan bir bardak doldurdu ve birayı önüme koydu. "Başka ne olabilir ki?"

"İki tencere böreği ve bir sepet patates kızartması." Bara yeni bir koku yayılırken elim bardağın üzerinde durdu. "Sanırım herkes şehirde değil."

Henry bilmiş bir gülümsemeyle bir bardak altlığı uzattı. "Yemeğiniz hazır olduğunda getireceğim."

Ayağa kalkmadan önce köpüklü biradan uzun bir yudum aldım. Çoktan odanın ortasındaki kulübenin gölgelerine girmiş, traşlı kafasındaki pelerini çıkarmış, barın her köşesini ve çıkışını kolağan ediyordu.

Kurdum rahatladı ve sakinleşti. Bu dişi şekil değiştirenle bir sorunu yoktu.

"Soğuk Sarina," diye şakacı bir şekilde hitap ettim politikaya atılan ve şimdi Alfa Uki için özel güvenlikte çalışan avcıya. "Ben

Bu gece bana katılacak mısın yoksa seni bulmak zorunda mı kalacağım diye merak ediyordum."

"Otur." Uyarmak için dişlerini gösterdi.

"Yaralıyım." Elim kalbimin üzerine koydum ve karşısındaki kabine oturdu. "Beni gördüğüne sevinmişe benzemiyorsun. Leonard nasıl bu arada?"

Yeni bulduğu eşinden bahsedince, sert dış görünüşü yumuşadı. Her nasılsa daha da genç görünüyordu. benden çok daha yaşlı değildi. Ama gözlerinde hâlâ sadece avda geçen yılların getirebileceği o temkinli bakış vardı.

"Tabii ki seni takip ediyordum. Bana onun adını hiç söylemedin ama avcıların konuştuğunu biliyorsun." Biramdan bir yudum daha alırken göz kırptım.

"Leonard iyi. Sorduğun için teşekkürler." Bakışlarını korumaya çalıştı ama başaramadı. "Ve beni takip mi ediyorsun? Şimdi sen de onları."

Bardağı ellerimin arasında yuvarlarken gözlerim karardı. "Avcıların nasıl konuştuğunu bilirsin. Ama sana hiç resmen tebrikler demedim."

Kadınlara karşı bu kadar kibar ve kırılmış olmak garipti. şekil değiştiren. Lafı dolandırmayan bir geçmişimiz vardı ama şimdi sadakatinin nerede olduğundan emin değildim.

"Söylentilerden bahsetmişken," bir tepki vermem için beni inceledi, "burada olmanın çifte nedeni var mı?"

İfademi nötr tutarak yüzümü düzelttim. Söylemiş olmam onu ilgilendirmezdi ama nasıl bildiğini merak ediyordum. "Dedikoduları kim yayıyor?"

"Benimle oynama, Skoll." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hâlâ tüm kanallarla temas halindeyim. Bu kan borcu hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

"Kan borcu mu?" Dürüst şaşkınlığımı belli ettim. "Yeni bir tane duymadım. Hedef kim ve nereden geliyor?"

Sarina gözlerini kapadı ve kurdu kendini uzatırken bir süre sessizce oturdu. Cevabımdan tatmin olmuş gibi görünerek gülümsedi. "Boş ver. Henüz kimse bir şey bilmiyor gibi görünüyor, ama ben

Bunu çöz. Şimdi, senin bu görevine gelelim. Uki bu durumun hassasiyetini bildiğinizden emin olmak istiyor."

"Narin benim göbek adımdır." Sırıttım. Ama değildi. Harry'ydi.

Bunu kimseye söyleyemeden ölürüm.

"Hassas." Sarina homurdandı. "Arkasında kan izleri bırakan Fenrir'in Skoll'u söylüyor bunu."

"Söylentiler." Kestirip attım. "Ben asla iz bırakmam."

Sarina kapıya doğru bakarken kıkırdadı. Bunca yıllık etkileşimimizde onu hiç böyle davranırken görmemiştim. Burada olmak istemiyordu. Başka bir yerde, başka biriyle olmayı tercih ederdi. Bir eşe sahip olmanın şu anda karşımda oturan dişi şekil değiştireni ne kadar değiştirdiğini fark ettiğimde kurdum yumuşak bir sızlanma sesi çıkardı.

"Bu göreviniz çok gizli," diye devam etti buz gibi ses tonuyla. "Sen bir gölgeden başka bir şey değilsin. Amarok sürüsü ya da Cerberus sürüsünden hiçbirisi burada olduğunuzu bilemez. Varlığını duyurmanızın tek yolu, çılgın Alfa'nın kendisini tanıtmasıdır."

"Uki'nin beni burada istemediğini varsayıyorum." Biramdan bir yudum daha alırken onun tepkisini izledim.

Kahverengi gözleri kurtla birlikte kıpkırmızı parlıyordu. "Hayır, korkmuyor. Herhangi bir korkusu olsaydı ben hallederdim. Ama Nolan reddedilemeyecek kadar iyi bir teklif yaptı. Tanrılar sürü politikasına tükürür."

Bardağımda kalana baktım. "Eski günlerin hatırına, ne teklif etti?"

"O senin Alfa'n. Sana söylemedi mi?" Cevap vermeyince sesine ağır bir yorgunluk yerleşti. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Amarok topraklarında vekâleten mücadele etmene izin vermesi karşılığında Cerberus sürüsünü onun lehine bölecek ve ona bir Ne zaman ihtiyacı olursa, hizmetlerinin karşılığını alacak."

İşte bu yüzden beni bu göreve yalnız gönderdi. Keşke daha fazla bira içti. Lanet olası sürü politikası. Sarina haklıydı. Tanrılar onların yüzüne tükürebilirdi.

"Biliyorsun, bu yüzden oyundan çıktım." Beni rahatlatmak istercesine elini masanın üzerine koydu ve iki kez düşündü

kucağına geri çekmeden önce. "Sürü yasaları çerçevesinde hareket edersek o kadar da harcanabilir değiliz."

"Ah, ama bunun neresi eğlenceli?" Şakam kendi kulaklarıma kuru geliyordu. Bu benim ilk takas edilişim değildi ve eminim son da olmayacaktı. Bana söyleseydi iyi olurdu. Yine de bu eş meselesi hakkında o kadar endişeliydi ki belki de bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Zaten bir önemi yoktu. İlgilenmem gereken kendi sorunlarım vardı. Bu planlarımı değiştiren bir şey değildi.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü zaten bildiğin için burada oturup seni şımartmayacağım. Kimse seni görmeyecek. Bunun diğer sürülerin araştırması için bir sorun haline gelmesine izin veremeyiz ve Uki, eğer bu bir tür hile değilse Cerberus'un yeni Alfa'sını kızdırmak istemiyor. Meydan okumak için tek başına geldin. Eğer bir meydan okuma yoksa ortadan kaybol."

Pelerinini başının üzerinden geri çekti.

"Resepsiyonist yeni." Ses tonumda hiçbir duygu yoktu. Gölgeler duyulmamalı.

"Onu büyülemeye giden bir cadım var zaten." Sarina Henry dumanı tüten bir tepsi yemek ve bir bira daha getirirken sırtımı sıvazladı. "Afiyet olsun. İşler ters gitmezse seni yarın öğleden sonraya kadar görmek istemiyorum."

Başımı salladım, geçerken yan profiline baktım. Karnı şişmiş ve çocukla birlikte şişmişti. Gözlerim onunkilere kilitlenince şokla irkildim.

"Merak etme. Hormonlar beni daha da hırçınlaştırıyor." O pelerininin kravatını düzeltirken güldü. "Eğer çılgın Alfa'yla başa çıkamazsan, onu kendim parçalara ayıracağım ve suçu hamileliğine atacağım."

*

Yemeği ağızıma tikiştirdim, tadını bile zar zor alıyordum. arka kabinde sıkışıp kalmış genç çifte odaklandı. Adam ona dünyaları vaat ediyordu ve kadın da bunu yutuyordu.

Yağlı patates kızartması mideme oturdu. Belki de bu hayatı bırakmanın zamanı gelmişti.

Alfa'nın oyunlarını oynadıkça ve sürü kurallarının dışında ava çıktıkça, politik hilelerle daha da fazla çarpıtıldım ve kontrolüm dışındaki güçlere borçlandım. Kurdum bundan daha iyisini hak ediyordu.

Baş ağrımı hafifletmek için bir bira daha söyledim ve geceyi geçirmek üzere her zamanki odama çekilmeden önce hızlıca içtim.

Yarın ne olursa olsun, kurduma verdiğim sözü bozamazdım. Benim tam sadaketime sahip olan tek kişi oydu ve onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Kera'nın bize ihtiyacı var ve onu hayal kırıklığına uğratamayız.
Çıplak ayak parmaklarımı ormanın zengin toprağına gömdüm ve sabahın erken saatlerinin soğuşundan korunmak için göğsümü kollarımla kapattım.
Unutmayın. Artık vardiyayı zorlamak yok.

Kurdum sessiz ve düşünceliydi.

Gerçekten huysuz bir kaltaktı.

Dün bütün günü ve bu sabahın büyük bir kısmını
daha iyi kontrol edebilmek için vites değıştirme alıştırımları
yapıyordum. Yapmıştım

Başka bir sürüye giderken kendimi rahat hissedecek kadar ilerleme kaydetmiştim -yani bilinmeyen kurtların inine giderken ne kadar rahat olunabilirse o kadar- ama kendi kurdum hâlâ şımarıklık yapıyordu. Onun tek endişesi bu eş meselesiydi.

Bunun için zamanımız yoktu.

Güneş hızla yükseliyordu ve bu diplomatik girişim için Kera'yla birlikte yola çıkmaya hazır olmamız gerekiyordu. Tam pes edip Sage'e bir tür kurt bastırma büyüğü için yalvaracakken, kurdum dramatik bir iç çekiş yaptı.

Alfa.

Evet! Alfa. Yumruklarımı havaya kaldırdım ve zor kazanılan zaferi alkışladım. *Uslu dur ve bana kurt gibi davranma.*

Alfa'mızı korumamız gerekiyorsa, tüm bunlar bittiğinde Kera'yla eşin hakkında konuşacağımıza söz veriyorum. Anlaştık mı?

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen sessizlik boyunca nefesimi tutarak bekledim. Sonunda aklıma Mia'yla serçe parmaklarımızı birbirine kenetlediğimiz ve aşık olduğunu kimseye söylemeyeceğimize dair gizli bir söz verdiğimiz an geldi

Jake.

Seçtiğı imgeye kıkırdadım. *Biliyor musun, o kadar da kötü değilsin. Bana böyle şeyleri hatırlattığında eski hayatımdan bir arkadaşımın burada olması gibi bir şey.*

Sage arkamızdaki ormana doğru yürürken kurdum tiksintiyle homurdandı ve geri çekildi.

"Kendi kendine konuşman bitti mi?" Bana bir battaniye fırlattı.

"Sanırım iyiyiz." Tahtaya vur. Henüz tam olarak umutlanmamıştım ama ilerleme ilerlemeydi. Aynı takımda birlikte çalışabileceğimiz konusunda kendime daha önce hiç olmadığım kadar güveniyordum.

"Gitmeye hazırlanıyorlar." Sage battaniyeyi omuzlarıma sardı ve iri kahverengi gözlerini dolduran yaşlarla başını kaldırdı. "Buna hazır olduğuna emin misin? Bir bahane uydurabilirim ya da onun yerine Maddock'u gönderebilirim."

Hayal kırıklığı içinde homurdandım.

"Biliyorum." Kollarımı ovdu ve yanağımı öpmek için ayak parmaklarının üzerinde durdu. Büyü tenimi ısıttı ve içimde bir güven dalgası oluştu.

"Bunun için teşekkürler." Gülümsedim.

"Elbette." Kulübeye doğru geri döndü. "Kera'yla eş meselesini konuştun mu?"

Kendimi olacaklara hazırlayarak onun yanında yürüdüm. "Hayır. Şu anda yapacak çok işi var. Şu toplantıları bir atlatalım, o zaman konuyu açarım."

"Senin adına çok mutlu olacak." Sage elime uzandı ve sıkarak içime bir güven patlaması daha gönderdi.

"Dikkatli ol. Koca bir kafam olacak." Kız kardeşimi serbest bıraktım. Maddock'un yanına gitti, o da onu kocaman kollarıyla sardı ve Çenesini saçının üstüne koymuş.

İki kamyon motorlarıyla ısınmaya başlamıştı bile. koşuyordu. Kera Maddock'un kamyonetinin önünde dururken, dört vites değiştiren erkek Alder'in kamyonetinin arkasında bekliyordu. Aceleyle Kera'nın yanına gittim.

"Hazır mıyız?" diye sordu. Alfa motivasyon konuşması yapmadı. Adamlar sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmiş gibi başlarını salladılar.

Zaten bu onlar için daha çok bir kamp gezisiydi.

Kera beni arkamdan alkışladı ve ben de onun yanından geçip sürücü koltuğuna tırmandım, gergin olmamaya çalışarak ve Sage'in bana verdiği sihirli desteğe tutunarak.

"Ciddi misin?" Koltuktaki sepeti görünce ablama gülmek için camı indirdim. "Üç saatlik yol. Yarından önce dönmüş oluruz."

Maddock koruyucu bir hırıltı çıkarırken Sage utangaç bir şekilde gülümsedi ve ben de gözlerimi devirdim.

Kera yolcu kapısını çarparak kapatırken, "Şikayet etme," diye tısladı. Vitesi boşa aldım.

"Teşekkürler Sage," diye bağırdı Cerberus sürüsünün Alfa'sı açık pencereden.

Toprak yola çıktığımızda vites değiştiricili ikinci kamyon arkamızdan geldi.

Kera koltuğa yaslandı ve iki eline birer muffin aldı. Her birinden bir ısırık alırken göz ucuyla onu izledim ve hiçbir şey söylemedim.

"Ne?" diye sordu beni bakarken yakaladığında. "Beni yargılama. Ben açım."

*

"Gergin misin?" O konuştuktan sonra gergin sessizliği ben bozdum. yemeyi bıraktı. Kera yolcu camına yaslanmıştı.

yoğun bir odaklanma ile dosdoğru ileriye bakıyordu. İki saattir yoldaydık ve her virajlı yola girdiğimizde kamyon hâlâ arkamızdan geliyordu.

"Hayır." Kera ilerideki sağa dönüşü işaret etti ve ben de direksiyonu onun gösterdiği yöne çevirdim. "Öyle mi?"

Sage'den uzaklaştığımız her kilometre beni hiç beklemediğim bir şekilde yıprattı. Bu gerçek hayattı. Artık bir yetişkindim. Ve sorumluluklar birikmeye devam ediyordu. İşin komik yanı, eski hayatımda tıpkı Kera gibi davranmış olmamdı. Ekibimiz ve benim

Arkadaş grubum zor zamanlarda benim sayemde bir arada kaldı. Nasıl cesur bir yüz takınacağımı biliyordum. Ama bu ergenlik saçmalığıydı.

Bu artık bir oyun değildi. Kera'nın liderlik etmesi gereken gerçek bir sürü vardı.

"Yalan söylediğinde seni uyarmasaydım berbat bir Beta ve daha da kötü bir arkadaş olurdum, biliyorsun," dedim usulca, daha rahat hissetsin diye ona gülümseyerek.

"Bunun peşini bırakacak mısın?" Tekrar pencereden dışarı bakmadan önce bana baktı.

"Hayır." Başımı sallarken p'yi patlattım. "Dökül bakalım."

Kera ellerini kucağında kavuşturdu. "Gergin değilim."

"Yalan," diye belirttim.

"Tamam." Hırladı. "Bu diğer Alfaların hiçbiri beni tanımıyor ve bunun babamın bir oyunu olduğunu düşüneceklerinden eminim."

Dikiz aynasından kamyonlarımızın arkasında bıraktığı toz bulutuna baktım. "Eğer buna gerçekten inanıyorsan, bir pusuya düşmüş olmayacak mıyız?"

"Evet," dedi sessizce. "Ben de bunu bekliyordum."

Ellerim direksiyonda sıkıştı ama istediğim gibi frene basmadım. "Kızım, seni seviyorum. Ama belki de bu çılgın planı yeniden düşünmeliyiz."

"Ve ne yapacaksın?" Omuz silkti, şişkin bakışlarıma karşılık vermedi. "Güvenin bana. Zaten her senaryoyu sayamayacağım kadar çok kez oynadım. Cerberus topraklarında kalırsam ve gelmelerini istersem Benimle buluşun, akli başında hiçbir Alfa doğru söylüyor olma ihtimalime karşı bir elçinin ölümünü göze almaz. Benim yerime birini gönderirsem, bunun bir numara olmadığına inanmazlar. Sınırları aşan ben olmalıyım. Onlara var olduğumu göstermeli ve iddiamın doğruluğunu kendi dudaklarımla söylemeliyim."

Sessizce oturdum, konuşmalarımız sırasında diğer sürüler hakkında öğrendiğim tüm bilgileri sıraladım ve bir şey düşünmeye çalıştım.

boşluk. "Neden önce Amarak? Neden Fenrir sürüsündeki büyükbabana ulaşmıyoruz? Bize sempati duyması ve bu durumun neden farklı olduğunu anlaması daha muhtemel."

Kurdum birden uyandı, bu sorunun cevabını duymaya ihtiyacı vardı.

Kera ellerini daha da endişelendirerek keskin bir tırnağını başparmağının dibinde. Alnı kırışırken ön pencereden dışarı bakmaya devam etti. Tam aklından geçenleri okuyabilmeyi dilediğim anda yavaşça nefes verdi.

"Sekiz yaşındayken ona bir kez yazmıştım. Apollo öğrenseydi beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Ama eşini bulmak için Fenrir sürüsüne giden genç bir çocuk vardı ve ona mektubu teslim etmesi için annemin kolyelerinden biriyle ödeme yaptım. Bu riski göze aldım.

yardım istedi. Haftalar geçti. Yıllarca bekledim. Ama o asla

bana cevap verdi. İşte o zaman kanın hiçbir şey ifade etmediğini anladım. Bunu bana öğreten tek kişi babam değildi."

"Belki birileri araya girmiştir," dedim.

Kera'nın kurdu gözlerinde parladı ve ham güç, kalan tüm umutları ezdi. "Eğer babam o mektubu bulmuş olsaydı, bugün size anlatacak bir dilim olmazdı. Benim büyükbabam Cerberus'un geri kalanıyla birlikte beni de sürgün etti."

"Pekâlâ." Kuru bir şekilde yutkundum, birdenbire dil. "Büyükbabanın canı cehenneme. Amarok ve Cadejo Alfaları ile buluşacağız ve sonra ne olacak? Kör çekiciliğinle onları kazanacak mısın?"

Pencereden dışarı bakarken kahkahasını bastırdı. "Teşekkür ederim sen."

"Kraliçe kışını gezdirdiğin için mi?" Şaka yaptım. "Şanslısın ki bu şeyi yönlendirebilirim bile."

"Hayır, aptal. Hayatıma girdiğin ve beni her şey daha iyi." Kera rahatlayarak dizlerini göğsüne çekti ve çenesini dizlerinin üzerine koydu. "Soruna cevap vermek gerekirse, Cadejo ve Amarok sürülerinin desteğini aldıktan sonra Nolan'dan bir görüşme talep edeceğim. Bu şekilde en büyük sınırlarımızdan ikisi benim tarafımda olacak ve beni öldürmeleri çok daha zor olacak."

"Böyle söyleyince çok normal görünüyor." Olayları hafifletmeye çalıştım ama kurdum öfkeyle öne çıktı. Onunla savaşmak yerine anladım. *Ona nasıl hissettiğini söyleyeceğim.* "Ayrıca, kurdum sana bir şey olmasına izin vermeyecek."

Kera sırtıma öyle sert bir tokat attı ki, yeni keşfettiğim bu müthiş güce sahip bir şekil değiştiren olmasaydım pencereden uçabilirdim. "Bunu biliyorum. Seni neden Beta yaptığımı sanıyorsun? Ayrıca, benim tam bir aptal olduğumu düşünme diye söylüyorum, Lisa bana bugün ölmeyeceğimizi söyledi."

*

Şaşırtıcı bir şekilde, falcı büyükannenin buluşmadan sağ çıkacağımızı söylediğini bilmek bana o kadar da güven vermedi. Sage'in büyüünün hâlâ damarlarımda dolaşıyor olmasına şükrediyordum. Çünkü bu aptal plan üzerinde daha fazla tartışmaya devam edebilirdim.

Alder ve diğer erkek şekil değiştirenler, Maddock'un bölgemizi açıkça işaretlediği sınırın kenarına çim sandalyeler yerleştirdiler.

Amarok'un kalbine arabayla bir saatten daha kısa bir sürede ulaşmıştık ve Medford şehri her yıl düzenlenen ve büyük bir olay olduğu söylenen Sturgeon Moon kutlamalarının tam ortasıydı.

Kera bu ayaktakımından oluşan grubun destek isteyebilecekleri kadar yakın bir yere yerleştirilmesini ama kıyamet kopmadıkça Amarok topraklarına ayak basmamalarını istiyordu. Sandalyelerine oturup dışlarını karıştırırken onları dikkatle izledim. Eğer Amarok söylediği kadar büyükse bu pek de güvenlik önlemi sayılmazdı ama sanırım bir şeyler daha iyiydi

hiç yoktan iyidir. Ayrıca bunlar Cerberus'un sunduğu en iyi eğitilmiş şekil değiştiricilerden bazılarıydı. Gerçi arkadaki çiftleşmemiş iki erkek çürük yumurta gibi koktukları için bir duş alsalar iyi olurdu.

Evet. Bu pek umut vermiyordu.

"Şekil değiştirmenin senin için sorun olmayacağından emin misin?"

Kera, iki basit pamuklu elbiseyi kurdunun taşıyabileceği küçük bir çantaya tıktırırken bana milyonuncu kez sordu.

"Sana sorun olmadığını söyledim. Artık birlikte çalışıyoruz."

Bunu hem Alfa'yı yatıştırmak hem de kurdumun notu aldığından emin olmak için söyledim.

çantayı elinden çekip aldı. Kendi eşyalarını taşımamalıydı. Ona eşlik eden bir ekibimiz olmalı.

Bunların hiçbirisi doğru gelmedi.

Çocukken, Sage mutfakta yükselmeye çalışırken Dr. Bradley'nin evimize gönderdiği çantalardan elden düşme bir sürü şey giydim.

Benimle acımasızca dalga geçilirdi.

çünkü daha yüksek bir sektörde yaşamıyorduk ve kıyafetlerim berbattı.

Bir öğretmenim bana sosyal yardım gönderdiğinde hissettiğim utancı hala hatırlıyorum.

evimize çek.

Tüm bunları düşündüm, kurdum Kera'nın kurdunun yanında Cerberus topraklarından farksız ama yeni ve heyecan verici kokularla dolu ormanda koşarken içten içe ürperdim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş ve yardım etmeye çalışıyormuş gibi, kurdum bana bacaklarımı ilk kez tıraş ettiğim anın görüntüsünü gönderdi.

Ne dediğini anlamam bir dakika sürdü. Kendi gözlerim olsaydı, onları yuvarlardım.

Ha ha. Çok komik. İnsanlar ısınmak için kürkle dolaşamazlar. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, beni rahatsız eden bu değil. Kera diğer sürülere bizimle uğraşmamalarını söyleyen kraliyet eskortu ya da güç gösterisi gibi bir şey olmalı.

Görünüşe göre, yabancı ülkelere giden bir hayır kurumuyduk. topraklar. İki genç kadın ve basit pamuklu elbiseler. Kolay hedefler. Daha kötüsü olmasa bile ona güleceklerdi.

Lisa ve falcıları haklı çıksa iyi olur.

Kera'nın kurdu sanki tereddüt ettiğimi hissetmiş gibi durgunlaştı.

"Ne?" "Sana hak ettiğin saygıyı göstermeyeceklerinden endişeleniyorum."

dürüstçe cevap verdi.

"Bilge bir cadı ve kız kardeşi bir keresinde bana saygının kazandım." Kera güldü. *"Ama artık korkmak için çok geç. Sınırı çoktan geçtik. Gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın. İleride gözcüler olduğunu hissediyorum."*

*

Kurdum ve ben bir bütün olarak hareket ettik, nefeslerimizi durdurduk ve duyularımızı zorladık. Birlikte çalışmanın ne kadar doğal gelmeye başladığına şaşırmıştım. Uzakta kurumuş çam iğneleri üzerinde yumuşak bir pençe ve bizi uzaktan izleyen gözler vardı, ama ben hissetmedim kötü niyetli. Dışarıda her kim varsa bize göz açtırmıyordu ama kesinlikle bizi takip ediyorlardı.

Kera bunun olacağını açıklamıştı. O da böyle yapardı. Mesafelerini korudukları sürece endişelenmemize gerek yok.

Kurdum zihnimizi daha fazla kontrol etmek için savaştı ve ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar şaşkınlıkla geri çekildim. Benim insan düşüncelerim onun dikkatini dağıtıyordu. Olası bir tehdide odaklanmak için sessizliğe ihtiyacı vardı.

Gergin bir nefesle onu serbest bıraktım ve zihnimin o çok zaman geçirdiğim karanlık noktasına geri döndüm. I hata yapacağından endişelenmemeye çalıştım. En azından artık buradan nasıl çıkacağımı biliyordum.

İnsanların bunaltıcı sesi daha da arttığında ve burnu düzinelerce yeni kokuyla dolduğunda, beni ileri itti

kendi iradesiyle hapşırdı.

Aferin *kızıma*, diye onu alkışladım. İltifatımı duymazdan geldi, ama gururla biraz kışkırtıldığını gizleyemedi.

"İşte başlıyoruz." Kera'nın sesi güçlüydü, onun için hissettiğim gerginlikten eser yoktu. *"Kurtlarımıza iyice bir baksınlar da bize bulaşmamaları gerektiğini anlasınlar."*

Kera'nın böğrüne yakın durdum ve her meraklı şekil değiştirenin en iyi "denemeye cesaret et" bakışımla baktım. Kalabalığın arasına karışmış insanlar ve cadılar da vardı. Eşsiz kokuları onları ayırdı. Satıcılar şehir merkezi boyunca sıralanmıştı ve tüm kokular artmaya devam ettikçe kurdum vücudunu ve duyularını daha fazla kontrol etmemi sağladı.

İnsanların yumuşak tonlardaki sessiz konuşmaları bizi takip etti Kera'nın kırmızımsı altın kürkünün güzelliği hakkında yorum yapıyorlardı. Benim bembeyaz kürküm de iltifatlardan nasibini aldı ama ben bunu Gürültü. Tek dinlediğim Alfa'ya yönelik tehditlerdi. Gerçi kimse onun kim olduğunu bilmiyor gibiydi.

"Şimdi yer değiştirelim mi?" Şehrin derinliklerine indikçe bu yenilik etkisini yitirmeye başlamıştı. İki yeni dişi kurt, şenliklerle kıyaslandığında hiçbir şeydi ve kalabalık tarafından yutuldu.

"Olabilir," dedi Kera. *"Saldırıya uğrayacak olsaydık şimdiye kadar çoktan uğramış olurduk."*

Yan sokakta kayarak ilerlerken ve pamuklu elbiseleri başımıza geçirirken kimse kılını bile kıpırdatmadı.

"En azından Lisa'nın tahmini bu sefer doğru çıktı ve henüz ölmedik." Kera güldü.

"Sage ile çok fazla takılıyorsun. Bu hiç de komik değil." Omzumun üzerinden geriye bakarken inledim. Görünmeyen varlık bir ağırlık gibi hissettiriyordu ama yine de tehlikeli görünmüyordu.

"Bizi izliyorlar ama yaklaşmıyorlar ya da size eşlik etmiyorlar. Neden?"

Kera omuz silkti. "Belki de ne yapacağımızı görmek için bekliyorlardır."

Ona bakarken alt dudağımı çiğnedim. Sade güneş elbisesi ayak bileklerini çıplak ayaklarının üzerine kadar sıyırmış, yandan yırtmaçlı olduğu için içinde dövüşmek için yeterince bol ve yırtmak için yeterince kolaydı

bir vardiya sırasında. Elimizde fazla bir şey yoktu ama en azından o hazırlıklıydı.

Ve eğer onu ne yapacağını incelemek için izliyorlarsa, tamamen masum ve yersiz görünmeye devam etsek iyi olur.

"Toplantı ne zaman?"

"Bir saatimiz var." Gözlerini kısarak güneşe baktı. "Neden?"

"Burada ziyaretçiyiz, hadi gidip yerel kültürü keşfedelim."

Omzundan tutup onu kalabalığın içine doğru çektim ve bizi takip edebilecek kişilere karşı gözümü dört açtım.

*

Medford şehrinde kol kola yürürken Kera, kendisinden yayılan ince bir Alfa enerjisiyle dimdik ve gururlu duruyordu.

Etrafta dolaşan yüzlerce şekil değiştiren olmalıydı. Cerberus'un yavaş yavaş artan sayısıyla karşılaştırıldığında, burası Ethica.

Taş girişli yüksek tuğla binalar her iki taraftaki yollarda sıralanmıştı, ancak tüm işyerleri bugün için kapalıydı.

sokaklar açılır kapanır çadır satıcılarıyla doluydu. Izgaralarda pişirilen etlerden ve yağ fışıklarında kızartılan keklerden yükselen dumanlar Kutlama için burada toplanan tüm varlıklardan gelen farklı kokuların saldırısı.

"Bizim için istediğim şey bu." Kera bir sanatçının tuval üzerine resmettiği duvar resimlerinin sergilendiği alanın dışında duraklayarak su dökülen altın bir vazoyu tasvir eden bir parçayı inceledi. "Cerberus'un daha fazlasına sahip olmasını istiyorum.

yaşamak için savaşmak ve öldürmek. Sanata ihtiyacımız var."

"Ne düşünüyordum biliyor musun?" Yavaşça tararken sordum Sokakta tehditler arıyor ama rahat görünmeye çalışıyordu. "Eski binalardan birinde bir kütüphane olsa iyi olurdu."

"Bunu isteyeceğini biliyordum." Yüzünü aydınlatan geniş bir gülümsemeyle bana baktı. "Olmuş bil."

Kera sanatçı çadırının derinliklerine doğru ilerledi ve o içerideki eserleri incelerken ben de kalabalığı izlemek için geride durdum. Yandaki standta dişsiz bir sırtışı olan yaşlı bir kadın gözüme çarptı bitti. Bana yaklaşmamı işaret etti ve ben de Alfa'mı tam arkamda tutarak kaldırıma çıktım.

Ondan belli belirsiz bir büyü yayılıyordu, tam anlamıyla bir cadı kadar güçlü değildi ama beni duraksatmaya yetti. Kurdum herhangi bir tehdit algılamak için ileri atıldı ve tehdit hissetmediğinde rahatladı.

Kadın vitrindeki bir rafa uzandı ve minik çan çiçekleriyle örülmüş ve altın rengi kumaş kurdelelerden oluşan çiçekli bir tacı çözdü.

Bana uzattı. "Senin için."

"Oh, ihtiyacım yok. Yine de teşekkür ederim." Kibar bir gülümsemeyle başımı salladım.

"İsrar ediyorum." Göz kırptı. "İhtiyacın olmayabilir ama bütün kızlar böyle özel bir günde saçlarına çiçek takmalı."

Tereddüt ettim, sözlerini çözmeye çalıştım. Yeterince zararsız görünüyorlardı. Muhtemelen ay kutlaması hakkında konuşuyordu.

"Bu da senin için." Kadın arkamdaki gölgeye adım atan Kera'ya döndü. "Kraliyet için mor."

"Teşekkür ederim, Büyükanne." Kera, kadının saçındaki tacı düzeltebilmesi için eğildi ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

"Siz ikiniz bir sonraki ziyaretinizde beni görmeye gelin." Kadının yüzü gülme çizgileriyle kırışırken ikimizin de yanaklarına dokundu ve bizi yolumuza gönderdi.

Belki de düşündüğümde daha fazla büyü vardı.

Kera, bu tuhaf etkileşimden en ufak bir rahatsızlık duymadan sokağın ortasına atladı ve havayı kokladı. "En iyi yiyecekler bu tarafta gibi görünüyor. Öğle yemeği yiyelim, sonra da Alfa'nın evini buluruz."

"Biliyor musun, çok iştahlı olduğumu sanıyordum." Kera hırlarken ben kıkırdadım. Hafifçe eğilerek elimi uzattım. "Senden sonra, benim Alfa."

Sokakta koşmaya başladı ve beni aç kışını yemek kokusuna doğru kovalamaya zorladı. Rüzgâr saçlarımı yakaladı, kurdeleleri arkasından sürükledi ve ben aptal küçük tacıma sıkıca tutunurken güldüm.

Ormandaki yaşlı bir çam ağacına yaslandım, varlığımı belli etmemek için herkesten yeterince uzaktaydım. Sarina kalın dalların gölgesinde benimle buluştu ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

"Bu kadar basit olamaz," dedim.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Omuz silkti, çalılardan birkaç yabani böğürtlen kopardı ve biz onları yerken yürüdü. "Şu anda şehirde onları izleyen bir ekibim var. Sadece genç Alfa ve yanındaki dişi Beta var. Uki deli Alfa'nın öldüğüne gerçekten inanıyor. Görünüşe göre eve gidebilirsiniz."

Ama bir şeyler garipti. Havada statik bir yük vardı ve içgüdülerim bana gardımı düşürmememi söylüyordu. Burada bana ihtiyaç vardı.

"Cerberus sınırına yerleştirilmiş dört erkek şekil değiştireni görüyor musun?" Tüm temelleri kapsamaya çalışarak sordum. Burası benim korumam gereken bir bölge değildi ama henüz çekip gidemezdim.

"Bu benim ilk rodeom değil." Sarina gözlerini devirdi. "Herman ve Sander şu anda onlarla göz göze gelme yarışında ama kimse gözünü kırpmayacak ya da kıpırdamayacak. Alfa Kera'nın hakkını vermeliyim. Tanrı'nın dürüst gerçeğini söyleyerek saygımı çoktan kazandı."

Ormana bakarken çenemi kaşıdım, bu işi uzatmanın aptalca olduğunu biliyordum. Eğer bir pusu varsa, şimdiye kadar kokusunu almış olurduk.

Sarina'nın nefesi kesildi ve elleri karnına gitti. Sakin bir Parmaklarının altındaki deri dalgalanırken yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bazı şeyleri olurlarına bırakmayı öğrenmelisin, dostum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Çok konuşuyorsun."

"Hey şimdi, insanlar değişebilir."

Ona boş boş baktım, hala gerçekleşmeyecek bir kavgaya hazırlanırken oluşturduğum saldırganlıktan kurtulmaya çalışıyordum. "Sanırım biraz daha kalacağım."

"Ne istiyorsan onu yap." Pençeleriyle karnını ovuşturdu. uzatılmış. "Burada hiç bulunmadığını unutma. Uki genç Alfa'ya zarar gelmemesi konusunda kararlı.

Nolan'ın paranoyasına kapıldığını bilmesini sağlayarak yanlış bir adım attı. Toplantıda onun yanında olmak için yirmi dakikam var. Senin çirkin suratınla takılmayı ne kadar sevsem de, gitme vaktim geldi."

Sarina vardiyasını bitirdi ve ormana doğru yola çıktı. O sırada Siyah kürkü şişmiş karnını zar zor örtüyordu ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi.

Topuklarımın üzerine çömelip sessiz sınırı inceledim. Bir şeyi kaçıırıyorduk ama neyi? Uyarıyı iliklerimde hissedebiliyordum. Uzun vadeli bir oyun oynuyor olabilirlerdi ve bu Kera bir yemdi. Saldırı sürü topraklarının dışında olmayacaktı. Onları bir ittifak vaadiyle cezbedeceklerdi ve sonra...

Düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım ve Jareth gibi konuşmaya başladığımı fark ettim. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Apollo saldıracak olsaydı, bunu bugün yapardı. Topraklarına bir katliam getirmek için bu kadar uzun süre beklediğini düşünmek mantıklı değildi.

Nolan burada daha fazlası olduğunu düşündüğü için kör bir aptaldı. Genç Alfa sürüsüne sahip çıkmıştı ve şimdi bunu telafi etmeye çalışıyordu.

Fenrir'e geri dönüp bulgularımı rapor etmeyi kendi Alfa'ma borçluydum ama bunun yerine ayaklarım beni batıya, Medford'un kalbine götürdü.

Bu artık benim kendi görevimdi, ama bir gölge olmak karmaşık şeyler. Yeni Alfa'ya doğrudan yaklaşmadım.

Fenrir ve Amarok sürüleri arasında gerginliğe neden olmadan, ama bir dişi üzerinde kullanmak için istihbarat toplayabilirim.

çok yakında. Cerberus sınırları açılsaydı, ziyaret etmek için ilk sırada ben olurdum.

Ve bu yeni Alfa'yı kendi gözlerimle görmeyi merak ettiğimi söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Bira sokaklara aktıkça ve güneş öğle vaktine yaklaştıkça kalabalık daha da arttı. Yaklaşık sekiz saat sonra ay yükselmeye başlar ve satıcılar mallarını istiflerken kavga ve düzüşme başlardı. Burada bir Mersin Balığı Ayı kutlamayalı uzun zaman olmuştu, ama hiç şaşmamıştı hayal kırıklığına uğrattı.

Yine de, kurdumun içinde bulunduğu korkuyla, muhtemelen o kadar da iyi bir zaman olmazdı.

Kutlamaları tararken karanlık sokaklara ve yürüyüş yollarına takıldım, sokak aşçıları ve bu alana tıkılmış yüzlerce cesetle boğulmuşken koku alma duyuma burada tam olarak güvenemedim. Yine de insan kokusu alıyordum. Kile benzeyen düzlük burun deliklerimin açılmasına neden oldu.

Bu, daha uzak sürüler hakkında yapabileceğim bir şeydi. asla anlayamadılar. Şekil değiştirenler saf şehirden uzaklaştıkça, doğal düşmanımızın kim olduğunu unutmak da o kadar kolay oluyordu. Dişlerimi sıkıyorum.

Dişler, merhametli davranışları için şekil değiştirenleri affediyor.

Benim gördüklerimi görselerdi, belki de bu kadar nazik olmazlardı. Ama bu cehennemi kimseye dilemedim. Belki püristler hariç.

Gölgelerin gizlediği şehrin derinliklerine doğru kaydım ve bu Kera'yı bir an olsun görmeye çalıştım. Alfaları fark etmek kolaydı çünkü güç yayıyordu ama şimdiden büyüklerini etkilemeye başlayan genç kadından hiçbir iz göremedim. Soğuk Sarina'nın başka bir Alfa'yı savunmak için bu kadar acele ettiğine hâlâ inanamıyordum.

Burada kaçırdığım bir şey vardı. Parmağımı koyamadığım bir şey. Kalbimin etrafında bir sarmaşık gibi kıvrıldı ve daha sert pompalamasına neden oldu.

Bir kişi şarkı söylemeye başladı ve sanki tüm şehir şarkıya katıldı, mısraları bir sopa gibi her yeni sokağa aktardı. Herhangi bir gürültü saçmalığın içinde kaybolup gitti, ama ben yapmadım. ses çıkaramıyordum. Kalbimin hızla çarpmasına rağmen, bir gölgeden başka bir şey değildim.

Sarina bir zamanlar soğukken, ben hâlâ hayalettim. Eğitimim bana iyi hizmet etti ve çevreme uyum sağlamak için kökleşmiş davranışlardan yararlandım. Ben bile onların anlattığı hikâyeleri kabul etmek zorundaydım.

Benim hakkımda anlatılanlar korkunç görünüyordu. Çoğunlukla söylentilerdi ama kendi başlarına bir hayat sürmüşlerdi.

Gün normalden daha sıcak görünüyordu. Güneşten uzak durmama rağmen tenimde ter birikmişti, sokaklarda ilerlerken Uki'nin evine doğru gidiyordum, buluşmanın orada olacağından emindim. gerçekleşecekti.

Avuçlarım bile kaygandı ve kurdum kafamın içinde hırladı, ateşlendi. O da farkı hissetmişti. Gitmeliydim. Orada Burada olmam için gerçekten bir sebep yoktu. Eğer Uki Kera'yı değerli bir müttefik olarak gördüyse o zaman Cerberus Alfa ile konuşmam için Sarina ile konuşabilirdim. Şekil değiştirenin bana bir ya da iki iyilik borcu vardı ama ben normalde toplanacak tür.

Yüzler denizini incelemeye devam ederken kendime *sadece* bir bakış dedim. Nolan zaten bu bilgiyi isterdi. Bu Nolan içindi. Çantamın yararına.

Durmam gereken zamanı çoktan geçtim, ayaklarım beni ileriye taşımaya devam etti ve bahanelerim çoğaldı. Bu ben değildim. Kontrolüm dışındaki bir şey tarafından motive ediliyordum.

Çok geç fark ettim.

Bak, canavar fısıldadı.

İstemiyordum. Ter ensemden aşağı damlıyordu ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki yerinden fırlamak istiyordu.

göğüs. Vücudumun kontrolünü tekrar ele geçirdim ve meraklı canavarımın beni kendi hedefine yaklaştırdığını fark ettim.

Bize bir şifacı bulmam gerekiyordu.

Ama altın parıltısı gözüme çarptı ve tüm dünya durdu. Kalabalığın gürültüsü

Nabzım kulaklarımda çınlarken ve şenliklerin renkleri bir kaleydoskop bulanıklığına dönüşürken bir an önce donuk bir uğultuya dönüştü.

Mükemmel bir netlikle, çıplak ayağının kaldırımdaki bir su birikintisine çarpışını izledim.

Gözlerim ayak bileğini takip ederken nefes alışım yavaşladı. yontulmuş bacak. İnce pamuklu elbise vücuduna yapışmıştı ve güneş Öpülesi omuzları, üzerlerindeki çiller dışında çıplaktı. Uzun sarı saçları bir pelerin gibi arkasında uçuşuyordu. Küçük mavi bir halka

Saklandığım sokağın yanından koşarak geçerken ışıktaki parıldayan altın rengi çiçekler saçlarına dolandı.

Bir adrenalin iğnesi gibi, kokusu rüzgârda bana çarptı ve vücudumdaki her his canlandı. Bu bir güneş yağmuruydu. Sıcak bir günde, altın rengi ışınlar kara bulutları dağıtırken hafifçe yağın yağmur toprağı ıslatıyor. Sıcak, temizleyici ve...

Benimkini.

Avın acısı varlığıma çarptı. Gölgelelerin örtüsünden ayrıldım ve ışığa adım attım. Kalabalık kabardı ve aynı anda ayrıldı. Cadde boyunca ilerleyen bir ceset dalgası, kayıp gitmekte olan peri masalı kadınının yutmakla tehdit ediyordu.

Ulurken kurdumun gücü ortaya çıktı, şenliklerin kaosunu soğuk bir durma noktasına getirdi ve gökyüzü komutunun sesiyle ağırlaştı. Dondu kaldı, yavaşça dönüp gözlerini kısmış, bir tehdit arıyordu.

Benim için.

Nefes nefese, göğsü kabarırken pembe dudakları aralandı ve sonra gözlerimiz buluştu. Güzel yüzünde bir tanıma belirdi. O iri kahverengi gözler kurduyla birlikte altın renginde parladı ve zaman durdu.

"Dostum," diye fısıldadı.

O kadar sessizdi ki başka birinin duyabileceğinden emin değildim. Ama ben duydum. Bu sadece benim için bir sestti. Onun tatlı nefesiyle birlikte kaçan o tek kelime, içimi titreten bir melodiydi.

Yaklaştım. Ona dokunma, onu ele geçirme ihtiyacı tüm mantıklı düşüncelerin önüne geçti.

O buradaydı. Ve benimdi.

"Skoll! Burada ne işin var?" Caddenin karşısındaki tavernadan gürültülü bir ses seslendi.

Bu beni duraksatmalıydı. Yıllar süren eğitim bir anda unutuldu. Çünkü artık bir önemi yoktu. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Onun üzerinde yükseldim ve parmaklarımı saçlarında gezdirmeye ihtiyacıyla elimi uzattım. Neredeyse hiç görünmüyordu. Gerçektir. Rüya gibiydi. Benim rüyalarım değil, onlar normalde

kabuslar, ama başka birinin rüyası. Sahip olmamam gereken bir hayat. Ama bunu her şeyden çok istiyordum. Dünyanın geri kalanı kaybolurken ilkel bir arzu kontrolü ele geçirdi. Bu kalabalık caddede sadece ikimiz vardık.

"Eş." Kurdum ve ben bu kelimeyi birlikte söyledik.

Bir nefes çekerken gözbebekleri büyüdü ve altın rengi kurdunun gözleri devraldı. Canavar beni çağırdı, ihtiyaçtan ağırıyordu. Parmaklarım saçlarının ipeksi yumuşaklığına takılırken dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim. Ona ne isterse verecektim.

"Hayır. Bu şu anda olmayacak." Koluma vurup uzaklaştırırken yüzü korkuyla çarpıldı.

Onun narin bileğini yakalayıp burnuma bastırmalıydim. Kurdumun onun kokusuna daha çok ihtiyacı vardı. Ama ben şok olmuştum, onun sözlerinde kaybolmuştum, insan beynim Anlamak.

"Ne?" Gözlerimi kırptım, onun varlığıyla sarhoş olmuştum. O kadar güzel kokuyordu ki. Küçük ayrıntılar canlı ve netti. Yüksek elmacık kemiklerini süsleyen çiller. O pembe peluş dudaklar. Dips ve boynunun ve köprücük kemiğinin kıvrımları.

Neden titriyor?

Onun özü tarafından çekilerek, onu benim yapma ve korkacak bir şey olmadığına dair ona güvence verme ihtiyacıyla daha yakına eğildim. Kurdum bu arzuyu sert bir şekilde bastırdı ve zihnimde uluyarak eşini çağırdı.

"Şimdi olmaz. Gitmek zorundasın." Ellerini dikti göğsüme yasladı ve itti. Yüzündeki korku kalbimi parçaladı.

Kurdum hırlayarak eşini korkutan her neyse onu yok etme ihtiyacıyla saldırırken sendeleyerek geri çekildim.

Güçlü eller kollarımı kavradı ve beni ara sokağa sürükledi. Tehdidi yok etmeye hazır bir şekilde ambarda çırpındım. Kemik dirseğimi geri attığımda çıtırdadı ama bu yeterli değildi. Kana susamış sisin içinden gözlerinin genişlediğini gördüm.

Benden. Benden korkuyordu.

"Ne halt ediyorsun Skoll?" Beni geriye doğru çeken saldırganlara saldırırken sıcak nefes kulağıma tısladı.

Uzayan pençelerim ve uzayan dişlerimle boynumu Sarina'ya doğru uzattım. Kurt görüşümde diğer üç muhafızın yüzü bulanıklaştı ama görmek istediklerim onlar değildi.

Kolumu çekerek kurtardım ve eşime döndüm. Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyordu.

Ve sonra arkasını döndü.

Arkasını döndü.

"Bırakın beni!" Kendimi kaybettim. Kurdumun acı dolu çığlığı ruhumu ikiye böldü. Uki'nin muhafızlarını fırlattığımda havan çatladı ve parçalara ayrıldı.

sokağın aşağısında. Şaşkınlık içinde Sarina'ya döndüğümde yumruğuyla karşılaştım. "Tanrılara lanet olsun. Neyin var senin?" Sesi geldi dizlerimin üzerine çöktüğümde suyun altından. Uki'nin güvenlik ekibinden daha fazla şekil değiştiren geldi ve omuzlarımdan tutularak bir sonraki sokağa sürüklendim.

Reddedildim. Kurdum ağladı.

Hayır. Görüşüm değişirken başımı salladım. Olan bu değildi.

Böyle bir şey olamaz. Beni tanı mıyordu bile. Gerçi tanı saydı belki de beni reddederdi. Ama çok uzun süre bekledik. Denedik.

Sarina yüzüme bir tokat attı. "Şu anda bu saçmalığa ihtiyacım yok. Ne yapıyorsun sen?" Dudaklarından tükürükler uçarken havladı.

"BEN... BEN..." Kafatasımı sıkıştıran öfke ve acı yüzünden zar zor düşünebiliyordum.

"Sürüne geri dönmen gerek." Kolumu tuttu ve beni gözlerindeki tehdide bakmaya zorladı. "Senin zavallı kıcını temizlemek için o bloğu heceleme bütün sabahımı alacak. Sen Şanslısın ki seni tutuklamalarına izin vermeyeceğim. Ve bu şekilde davranmak için iyi bir sebebin olsa iyi olur."

Yaptım. Tanrılara yemin ederim ki yaptım. Ona o zaman söylemeliydim. Sarina anlayacaktı. Dünyadaki her şekil değiştiren anlardı. Ama eşim anlamadı. Onu bir şekilde korkutmuştum. Kurdum acı içinde uludu.

Bu iş yüzünden. Bu aptal Alfa oyunları. Normal bir şekil değiştiren gibi ona doğru yürüyebilseydim. Eğer bu kadar çok şeyi boşa harcamamış olsaydım.

Cerberus sınırlarında... Başım dönüyor ve midem sıkışıyor. Yana döndüm ve kustum.

"Sarhoş musun sen?" Sarina homurdanarak safralarımın yolundan çekildi.

"Hayır." Dudaklarımdaki salyayı sildim. Kalan tüm asaletimi toplayarak omuzlarımı dikleştirdim ve ayağa kalktım. Uki'nin muhafızları Sarina'nın arkasında duruyordu. Çökmüş yüzleri beni dikkatle izliyordu.

Gitmek için döndüm.

Destek için sokağın tuğla duvarlarına tutunurken, daha fazla zarar vermemek için gölgelerde kalırken kaslarım titredi ve her adımda fiziksel olarak acı çektim.

Bunca zaman sonra onu buldum. Ve adını bile bilmeden onu kaybettim.

Hayır. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken kurdum hırladı. Ama ailemin öldüğü gün ağlamamıştım ve şimdi de ağlamalarına izin vermeyecektim.

Canavarımı kontrol etmek daha zordu, ama tekrar ortaya çıkmakla tehdit eden kusmuğumu yuttum ve onu rahatlatmak için uluyan acısını düşünmeye çalıştım.

Geri döneceğiz, söz verdim. Nerede olduğunu biliyoruz.

Reddedildi. Uludu.

Reddedilmedim. Başımı salladım, ayaklarımı hareket etmeye zorladım. *Bunu doğru yapmadık.*

Acıya rağmen kurdum yumuşak bir iniltiyle aşağı indi, onunla ilgileneceğime güveniyordu.

Bu Alfaların ve onların çarpık kurallarının hayatımın sonucunu belirlemesine izin vermeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Beni buraya kader koymamıştı, Nolan koymuştu.

Kendi kaderimden sorumlu olsaydım, o sokakta yürür ve onu kollarıma alırdım. Onu korkutmayacaktım, canavarımı inkâr etmek zorunda kalmayacaktım. Fenrir'e geri dönecektim.

Buna bir son verip geleceğimi kontrol altına almalıydım. Kokusunu almıştım; onu tekrar bulacaktım. Bu dünyada saklanabileceği bir yer yoktu.

Çünkü kesin olan bir şey vardı.

Artık güneşi gördüğüme göre, gölgelerde saklanmaktan bıkmıştım.

Oh, kahretsin. Olamaz. Bilime lanet olsun. Pençelerimi sırtımın arkasına geçirdim ve derim kurdumdan kurtulmaya çalışırken dalgalanırken insan bedenime tutundum.

Kera çıtır hindi budu için sırada bekliyordu ve dönüp kalabalığın içinde beni fark etti. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Sıkılmış dişlerimin arasından nefes verdim. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Dostum! Kurdum çığlık attı, dışarı çıkma ihtiyacıyla kalbimi tırmaladı.

"Seni temin ederim ki seni besleyeceğiz genç Alfa." Şekil değiştiren bir kadın Kera'nın yanına doğru yürürken kalabalık dağıldı.

Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Uki Alfa gücü yayıyordu. Boyut ve kas olarak Kera'ya denkti. tanımlanmıştı ama sanki bir karış daha uzun duruyordu. Sıkı saç örgüleri kafasına doğru örülmüş ve dolgun sırtından aşağı sarkıyordu. Deri pantolonu ve bol beyaz gömleği koyu teninde dalgalanıyordu. Sokaktaki şekil değiştirenler, yanından geçerken saygıdan boyunlarını bükerek ona geniş bir alan bıraktılar.

Kera daha dik durarak kendi Alfa hislerini yansıttı. Korkmadı ya da gözünü kırpmadı. Tek yaptığı gülümsemekti.

"Çok iştahlıyım." Elini uzattı. "Bu bir atıştırmalık olacaktı. Ama beni dinlediğiniz ve topraklarınıza davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

Maattteee. Kurdum ulumaya devam etti.

Sessizlik lütfen. Yalvarırken gözlerim yaşlarla doldu.

Dişlerim uzadı ve onları örtmek için dudaklarımı sıkıca bastırarak iki alfa arasındaki gergin sessizliği izledim.

Kurdum çığlıklarıyla beynimi yırtarken tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi.

"Eğer şimdi acıktıysan, benimle gel." Uki, Kera'nın elini kendi eliyle kavrarken sessizliği içten bir kahkahayla bozdu. "Seni kesin bir buluşma saati için bekletmeyeceğim."

Tıpkı bunun gibi, şenlik de devam etti.
Cerberus'un geleceği ve içimdeki savaş için belirleyici bir an.

"Uzaklardan getirdiğin haberleri duymak için sabırsızlanıyorum.
komşu paket." Uki Kera'yı öne doğru yönlendirdi. Kera arkasında
olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Ben de geliyordum.

Ayaklarımdaki kurşuna ve zihnimdeki vahşi kurdun feryadına
rağmen Alfa'mı yalnız bırakmayacaktım. Bu kadar yol kat ettikten sonra
olmaz.

"Bunun senin Beta'n olduğunu varsayıyorum." Uki, Kera'nın görüş
alanını takip etti. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım ama hâlâ hareket edemiyordum. Kurt sesim
daha da yükseldi, ta ki ben de onunla birlikte hırlayana kadar.

İki alfa da yürümeyi bırakıp bana baktı.

"Sorun nedir?" Kera endişeyle yüzünü buruşturarak sordu. Uki
kollarını kavuşturdu ve daralmış bakışlarıyla durumu inceledi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, kurduma geri çekilmesi için
yalvardım ama sesim onun düşünceleri ve benim kelimelerimle karıştı.
"Sokaklarda bizi takip eden bir savaşçı vardı."

Neden öyle söyledim?

Çünkü o tam olarak buydu. Her santimi
Acımasız bir güç ve çığ bir tehlike çığlığı atıyordu. Geniş göğsü çıplaktı,
yontulmuş kasları dudaklarımı fırçalamak istediğim yara izleriyle
kazınmıştı.

karşı. Çenesinin sertliği ve yalvaran sert dudakları
Onları gülümsetme mücadelesi. Saçları benimkinden daha beyazdı, o
kadar solgundu ki neredeyse beyazdı ve savaşa hazırlanmak için
arkasından örgüyle bağlanmıştı. Sadece kitaplarda okuduğum bir yırtıcı
zarafetiyle hareket ediyordu.

Kurdum pençelerini kendi kafasına çevirdi, sanki ikimize de çok
yanlış bir şey yapmışım ve bunun düşüncelerini yırtıp atmak istiyormuşum
gibi.

"Bir savaşçı mı?" Uki kaşlarını kaldırdı ve solunda birkaç adım
ötede duran, kafası tıraşlı hamile bir şekil değiştirene döndü.

İki sürü üyesi arasındaki aşırı uzun sessiz iletişim kafamın içinde Kera'nın sesiyle doldu.

"Eğer iyi değilsen ya da bir sorun olduğunu hissediyorsan bana şimdi söyle ve gidelim."

Başımı hafifçe salladım ve kurdumu dizginledim. Kera benim bu zayıflığımı hak etmiyordu. Bu noktaya gelmek için çok çalışmıştı ve başarısız olmasının sebebi ben olmayacaktım.

"Özür dilerim, genç Beta." Uki bana döndü. "Alfa'nın bizim bölgemizde güvende olduğuna ve kimsenin seni daha fazla rahatsız etmeyeceğine dair söz veriyorum. Bizimle gel. Konuşacak çok şeyimiz var ve ben de bu konuşmanın gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordum."

Dostum. Kera ve Uki caddede yürümeye başlarken kurdum pençelerini geçirmiş, hareket etmeme izin vermiyordu. Hamile şekil değiştiren göz ucuyla beni izliyordu ve ancak o zaman Uki'nin arkasında kalabalığın içinde ilerleyen ve onu iki yandan kuşatan, koruma görevi gören sivil giyimli şekil değiştirenleri fark ettim.

Lütfen, diye yalvardım kurduma, gözyaşlarımın arasından gördüklerimi ona göstererek. Sana ne istersen veririm. Bu görüşmeden sonra onu dünyanın öbür ucunda arayacağım. Ama Kera'nın bizden başka kimsesi yok. Onu şimdi yalnız bırakamayız.

Serçe parmakların kilitlendiği puslu görüntü, kurdumun geri çekilirken çıkardığı kırık sızlanmayla birlikte geldi ve beni acısında boğulmaya terk etti.

Çenemi kaldırdım ve gözyaşlarımı uzak tuttum, şehrin merkezindeki binanın taş basamaklarını tırmanmak için şenlikleri geride bırakırken Alfa'mın ve Fenrir sürüsünün Alfa'sının peşinden gittim.

*

Acıdı.

Bu kas spazmı ağrısı, ilk seferden daha kötüydü. Kaydırılmış. Özlem dolu ağrının beni nasıl bu şekilde ikiye bölebildiğini anlamıyordum. Sanki derin bir doku tabakası bedenimden sıyrılmaya çalışıyordu. Ya da belki de bu benim lanet olası ruhumdu.

Soğuk terler tenimi ısırdı ve kusma isteğimi bastırdım. Bunun hakkında biriyle konuşmalıydım, böylece

Ne beklemeliyim? Eşinizle ilk kez tanışmanın bu kadar berbat hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Ama onunla gerçekten tanışmamıştım.

Elimdeki tek şey, duyularıma çoktan kazınmış olan eski deri ve misk kokusuna ekleyebileceğim muhteşem bir görüntüydü.

Bu iş bittiğinde orada olacaktı. Öyle olmalıydı. Onu bulacak ve bana böyle hissettirdiği için suratına yumruğu indirecektim...

Ya da bu elbiseyi yırtıp onun yontulmuş göğsüne tırmanmak.

Tenim dayanılmaz derecede ısındı ve kalçalarımın arasındaki ıslaklık kayganlaştı.

Bilimde bana ne oluyordu?

"Oturabilirsin."

Alfa'nın evine çoktan girmiş olduğumuzu fark ederek gözlerimi kırptım. Kera ve Uki koltuğun önündeki koltuklara yayılmışlardı. sehpanın üzerine yayılmıştı. Tütsülenmiş balık, peynir ve hamur işleri üst üste yığılmıştı. Geniş oturma odası süslüydü ama Basit. Taş duvarlar ve şömine, yerde ayı postundan bir halı ve boynuzun altında koyu kahverengi oturma düzenleri Avize.

"Ben ayakta kalacağım, Alfa." Sokaklarda Uki'yi kuşatan iki dişî şekil değiştirenin yaptığı gibi kendimi kitaplığın yanındaki duvara yasladım.

"Sen bilirsin." Uki bir elma aldı ve uzun gümüş bıçağıyla bir parça kesti.

"İyi misin?" Kera bana doğru baktı.

"Alfa'ya odaklan." Üzerime çöken hastalığa rağmen yüz ifademi soğukkanlı tuttum.

Kera başını salladı ve Uki'ye döndü. "Dediğim gibi, bugün bize evinizi açtığınız için gerçekten minnettarım."

Kaslarım titrerken kurdum yine sızlandı. Dişlerimi gıcırdatarak odaklanmaya çalıştım ve Kera'nın ne yaptığından emin olmak için duyularımızı dışarı ittim.

Güvenli. Üst katımızda iki erkek şekil değiştiren vardı.

Neden ikisi de ekşi süt gibi kokuyor?

Bu, karnımda kıvrılan mide bulantısı için harikalar yarattı. Burnumu çimdikleme dürtüsüne direnerek öğürdüm. En azından hiçbir şey tehdit edici ya da yersiz gelmedi. Odada bizimle birlikte bulunan iki şekil değiştiren

endişeli ya da tedirgindiler. Ara sıra bana doğru bakmalarına rağmen duruşları rahattı.

Terlediğimi biliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Tek tesellim, bunun bir şekilde Kera'ya saldırmak için bir tuzak gibi görünmemesiydi. Bu bir lütuftu çünkü onu dışarı bırakırsam kurdumun ne yapacağını bilmiyordum.

Dostum. Bu toplantıya ve Alfalar arasındaki küçük konuşmalara sinirlenerek uludu.

Tamam, yalan söyledim. Ne yapacağını çok iyi biliyordum. Sanki bir işaretmiş gibi, tekrar serbest kalmak için tırmalamaya başladı. Bana verdiği zaman tükeniyordu.

"Babanızın vefatını duyduğuma üzüldüm," dedi Uki sandalyeye yaslanarak.

Kera'nın kafa karışıklığını neredeyse anında hissedebiliyordum. O yapmadı kırılmış tonlarda konuşmayın ya da bu şekilde el altından bilgi toplamayın.

"*Seni test ediyor.*" Kafamın içindeki kurdun sesini duyurmak için sürü bağlantımız aracılığıyla bağırdım. Sesim normalden daha yüksek çıktıysa da Kera irkilmedi.

"Yapılması gerekiyordu. Tek pişmanlığım bu işi daha erken bitirmemiş olmak," diye dürüstçe konuştu Kera. Açık sözlülüğünün diğer sürü liderlerinin yanında sorun olup olmayacağı konusunda ilk kez endişelenmiyordum.

Uki'nin bakışları ölçülü ve değerlendirciydi ama yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Bu kadar genç yaşta bu yükü üstlenmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama geleceğin için harika şeyler görüyorum."

Kera yaş yorumuna kızmadı ama sandalyede sırtını dikleştirdi. "Umarım bu gelecek açık sınırları da içerir.

Cerberus ve Amarok arasındaki ticareti yeniden kuracağız."

Başıma yeni bir ağırlık saplanırken ve tenim ısınırken çenemi sıktım.

"Bunun gerçekleşmesi için yıllardır bekliyordum." Uki, Kera'nın elini kendi eliyle tuttu ve anlaşma üzerine titredi. "Artık bu iş hallolduğuna göre, umarım kalıp bizimle kutlama yaparsınız. Merak ediyorum, Beta'nız bir

Sürümdeki şekil değiştirenlerden birini seviyor. Onun tahrik kokusunu buradan alabiliyorum. İkiniz de istediğiniz kişiyle oynayabilirsiniz."

Bana bakmak için döndüğünde Uki'nin gözleri kahkahalarla dans ediyordu.

Yanaklarım biraz daha kızarabilseydi, kızarırdı. Ama

utandım. Sözlerinin belirli bir savaşçıya dair uyandırdığı arzular, içime yeni bir sıcaklık dalgası ve kurt uluması getirdi.

Konuşmak için kendime güvenmeyerek kibar bir gülümsemeyi zorladım ve yakında ayrılabileceğimize dair bir parça rahatlamaya tutundum.

"Gitsek iyi olacak." Kera ayağa kalkarken başını salladı. "Yemek yiyip koştuğum için beni bağışlayın ama sınırimızda takılan ve ailelerine göndermem gereken bir sürü it var."

Uki'nin ifadesi karardı. "Biliyorsun, eğer gizli bir niyetim olsaydı, o küçük güvenlik detayı yeterli olmazdı. benim bölgeme girmene izin veriyorum."

"Biliyorum. Sadece sürüm endişelendiği için geldiler ve ben de onları rahatlatmak istedim." Kera kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gülümsedi.

Uki bir an bunun üzerine düşündü. Odadaki enerji yoğunlaştı ve bu sadece benden ve kurdumdan gelmiyordu.

"Benimle dalga geç," dedi. "Bugün işler farklı gitseydi planınız ne olurdu?"

Kafamın içinde dolaşan kurdu susturdum, bu cevabı da bilmek istiyordum. Lisa'nın öngörüsü Kera'ya güven vermişti ama bu bir insanı ancak bir yere kadar götürebilirdi.

"O zaman Amarok sürüsünün Alfa'sı olmak için sana meydan okurdum." Kera omuz silkti.

Uki'nin dudakları onaylayıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Merak ediyorum da kazan."

Alfa gücü ikisi arasında yayılıyordu, El sıkışırken meydan okuyan ama bir o kadar da şakacı olan kurt, aklını kaçırmak üzere olan kurdum için çok fazlaydı. Korumak mı, savaşmak mı, yoksa eşine ulaşmak için tüm bunları geride bırakıp dışarı kaçmak mı gerektiğini bilmiyordu.

Bu yüzden, değişimi zorlamaya çalıştı.

"Dostum!" Kelime vahşi bir hırıltıyla çıkmıştı. Herkes donup bana bakarken ellerimi ağzıma kapattım. "Ben Özür dilerim," diye fısıldadım. Kontrolü ele almasını engellerken gözyaşlarım serbest kaldı ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Eşim mi dedi?" Uki güldü ve odanın etrafına bakındı. "Arkadaşın nerede? Az önce geçti mi? Hâlâ burada ne yapıyorsun?"

Bu milyon kredilik bir soruydu.

Derim yanıyordu. Nefes almak acı veriyordu. Elbisemi çekiştiriyor, kurdum elime karşı savaşıırken kaşındıran kumaşın üzerimden çıkmasını istiyordum.

Dışarıda. Açık havaya ihtiyacım vardı.

"Coral." Kera ellerimi kendi elleriyle kavradı, endişeyle kaşlarını birbirine dikti. "Bana söylemediğin şey ne?"

"İhtiyacım var... Ben..." Dişlerim dudaklarımı deldi ve kan dudaklarımdan aşağı aktı.

Çene.

Ben yer değiştirmeye başlarken Kera yüzümü tuttu. "Buldun mu dostum, güzel kız?"

Yere düştüğümde canavar uludu, titreyerek derime tutunmaya çalıştı. "Çok özür dilerim."

Kera yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Neden üzgünsün?" diye sordu kahkahalarını tutarak. Ne kurdum ne de ben anlamıştık. Bu acının hiçbirisi komik değildi.

Uki ve dişi muhafızları Kera'nın yanına çömeldi. Alfa da kıkırdıyordu. "Onu sana getireceğim, böylece hareket etmene gerek kalmayacak. Binanın içinde mi yoksa dışında mı?"

Islık çaldı, hiç şüphesiz üst kattaki şekil değiştiren erkekleri çağırıyordu.

Onların yaklaştığını düşününce midem bulandı ve kasıldım.

Kera saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Her şey yoluna girecek.

Bulacağız

onu."

Yana doğru yuvarlandım, taş yer karolarını elimle çizdim. Vardiya boyunca nefes nefese kaldım. "Onu çoktan buldum. Toplantı başlamadan önce. Geri dönmek zorundayım."

Kurdum daha fazla tartışmayı beklemedi. Sözümü tutmamı istiyordu. Hızlı çıkaramadığımda elbise yırtıldı. ve kırılan omurgam boyunca tüyler filizlendi.

"Onu çoktan buldum da ne demek?" Kera ayağa kalktı ve geri çekildi.

"Toplantıdan önce mi?" Uki'nin güçlü sesi şaşkın ve mesafeliydi. "Tanrılar korusun, bu bir saatten fazla zaman önceydi. Nasıl hâlâ ayaktaydı?"

Kurdum dört ayak üzerine düştü ve ruh dolu bir uluma çıkardı. Onun zihnine geri döndüm ve o kontrolü ele aldığı anda azalmayan acıyı engellemek için gözlerimi kapattım. Şimdi ben de onun gibi hissediyordum, kapana kısılmış ve yardım edemez.

Kapıyı tırmalayıp pençeleriyle tahtayı parçalamaya çalışırken arkamızdan insan sesleri geliyordu.

"Topraklarımıza girmekten neden korkmadığınızı anlıyorum." Uki güldü. "Ne tür bir kurt kaderin çağrısını bu kadar uzun süre reddedebilir? Eğer eşiyle birlikte kalmaya karar verirse onu burada memnuniyetle ağırlarım."

"Bunu daha sonra çözeceğiz." Kera yanıma doğru ilerledi. "İkimizin de planladığımdan biraz daha uzun süre kalmamızın bir sakıncası var mı?"

Uki'nin cevabını duymadım ama olumlu olmalı. Çünkü Kera kolu tuttu ve hüzünlü bir gülümsemeyle kurduma baktı. "Seni çılgın kız. Hadi gidip onu bulalım."

Kurdum ve ben, Alfa'mıza yardım etmek ile eşimize giderek bu acıyı sonlandırmak arasında kalarak hareketsiz kaldık. Omzumuzun üzerinden bir bakış, Uki'nin hamile muhafızıyla konuşan ve sürü bağlantısı üzerinden iletişim kuran bozulmuş gri ve sarı görüntüsünü gösterdi. Özlemin acısı tekrar içine çökerken kurdum inledi, ama iyi olduğundan emin olmak için Kera'nın elini dürttü.

"Ben iyi olacağım." Kera gülümseyerek kurdum için kapıyı açtı. "Artık senin zamanın, ama hayatının en büyük avında yanında olacağım."

*

Çok fazla koku vardı. Çok fazla ses var. Çok fazla *yanlış*, doğru değil. Burnunu yere dayayarak geri geri gidip sokakları tekrar koklarken kurdum bu çılgınca aceleyle adrenalinle koşuyordu. Şekil değiştirenler, insanlar ve cadılar onun yolundan çekildiler. Bu hırıltılı haliyle nasıl görüldüğünü sadece hayal edebiliyordum. ve yüzlerindeki dehşet dolu bakışlardan vahşi bir halde olduğunu anladı. Birini yakalayacaktı

kokusunu alır ve kaybolurdu. Sonra buluştuğumuz noktaya geri döner ve tekrar başlardı.

Ava aşırı odaklanmış olabilirdi ama bu bana düşünmek için bolca zaman verdi. Onu bulduğunda ne olacaktı?

Elbette adamın ağzının suyu akıyordu ama....

Kader arkadaşları sonsuza kadardı.

Yuva kurmaya hazır değildim. Birkaç ay önce yarı kurt olduğumu öğrendim ve insan benliğimi geri kazanalı neredeyse bir hafta olmuştu. Bu çok fazla bağlılıktı. Çok fazla, çok hızlı. Paniğim, onu bulmak için duyduğum bu ilkel ihtiyaçla karışıyordu.

Mercan. Nefes al.

Sorun olmazdı. Bu eş adamı bulduğumuzda, bazı sınırlar koyabilirdik. Geleceğimizi birlikte planlamak. Sage ve Maddock yapmıştı.

Evet, ama ya hıyarın tekiyse?

Bağlantıyı her zaman reddedebilirdim. Annem de böyle yapmıştı, bu yüzden bunun mümkün olduğunu biliyordum ve elimde bu kart vardı.

Bu baş ağrısı sadece kaslarımızdaki gerginliği arttırıyordu. Tüm bunların nasıl işlediğine dair kimseye daha fazla soru sormadığım için çok aptaldım. Kaderi berbat eden kız olmayı bana bırakın çünkü bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim.

"Durmamız gerek." Kera'nın kurdu yolumu kesmek için hareket ederken nefes nefese kalmıştı.

Dakikalar gibi gelmişti ama saatler olmuştu. Bir kez bile yanımdan ayrılmamıştı. Güneş artık batıyordu. Gölgele binalardan uzanıyor ve sıcak kaldırımı kaplıyordu. Bütün gün buradaydık. Sage çok kızacaktı.

Havada ağır ve misk gibi bir seks kokusu vardı. Bu durum kurdumu daha da endişelendirdi. Tükürüğü çenesinde köpürüyordu ve ilkel ihtiyaç ikimizi de doldurdu. Etrafımızda, şenlik sesleri devam ederken şekil değiştirenler eşleşiyordu. Onun istediği de buydu. Kurdum bana dilini V şekli boyunca yalayan bir görüntü gönderdi.

Sadece kısa bir süre gördüğümüz adamın kalçalarındaki kaslar, ama yontulmuş figürü artık hafızamıza kazınmıştı. Arkadaşını sokakta becermek istiyordu.

Kesinlikle olmaz. Çenem düştü. İffetli biri değildim ama bu biraz fazlaydı.

Kera kurdumun yan tarafını dürterek bizi trans halinden çıkardı. *"Vites değiştireceğim, tamam mı? Beni bırakıp gitme."*

Kurdum hırladı ama o kıpırdamadı. Kera kaldırırma, benim çılgın canavarımın yanına çıplak bir şekilde oturdu.

Parmaklarını kurdumun paltosunda gezdirirken teni ve saçları terden sıırılsıklam olmuştu. "Pekâlâ, güzel kız. Bunun zor olduğunu biliyorum ama bunu konuşabilmemiz için insanını bir dakikalığına geri alabilir miyim?"

Kurdum başını sallayarak sızlandı. Ama ciğerleri yanıyordu ve bacakları güçsüzdü.

"Sakin ol," diye devam etti Kera yatıştırıcı bir sesle. "Bu zor bir durum ama eşini bulmak için birlikte çalışacağımıza söz veriyorum."

Yine de izler kaybolmuştu. Koku saatler öncesine aitti ve çok fazla pislik yüzünden çamurlanmıştı. Kurdum acı içinde uluyarak nefretini bana yöneltti.

Hepsi benim hatamdı.

"Biliyorum," diye fısıldadım, o bu kadar öfkeliyken değişimi zorlamak istemedim. "Ama artık yardımımız var. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Kurdum homurdandı, hâlâ bana güvenmiyordu ama sonsuza kadar dayanamazdı. Mücadele yerini yorgunluğa bırakıyordu.

"O gitti," dedim Kera'ya. "Buradan ayrıldı ve o da bunu biliyor ama umudunu kaybetmek istemiyor."

"Tamam." Kera kolunu kurdumun sırtına doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Bu onu öldürüyor olmalı. Kaderinin kokusunu aldığında Dostum, bu neredeyse kopması acı veren anlık bir bağ. Çoğu şekil değiştiren, kalbi sökülmüş gibi hissetmeden bu kadar çığ ve tazeyken böyle bir şeyden uzaklaşamaz."

"Annem babanı reddetti." Kurdum bana hırlamak için döndüğünde mecazi ellerimi havaya kaldırdım. Bunu yapacağımızı söylemiyorum. adamı reddet.

Kera yüzündeki terli saçları üfledi. "Bu farklıydı. Bağın mühürlenmesini resmen reddetti. Ve o zaman bile, sen Apollo'nun başına gelen hasar."

Kurdumun gerçekten vahşileşmesini istemiyordum. Bu delilik zaten yeterince kötüydü.

"Bekle." Sertçe yutkundum. *"Kokuyu aldığımda aramızdaki bağlantının anında kurulduğunu söylemiştin."*

"Biliyorum ve birkaç saat oldu." Kera parmaklarını kurdumun kürkünde gezdirirken iç çekti. "Zavallı bebeğim, çok güçlü davranıyorsun. Neden aptal insanının gitmesine izin verdin?"

"Çünkü bu toplantının önemli olduğunu biliyorduk." Kera'nın şok olmuş yüzünü görmezden geldim çünkü panik başlamıştı. *"Ya saatler geçtiyse? Ya günler olduysa?"*

"Günler," diye bağırdı Kera. "Coral, neler oluyor?"

Kurdum hayal kırıklığı içinde sızlandı ve Kera'nın sempatisini kazanmak için yalvardı.

"Ben... Um... Geri dönmeme izin verdiği gün ormanda onun kokusu vardı. Bir anlaşma yapmıştık."

Bu hiç iyi değildi. Hayatım üzerine yemin ederim ki bilmiyordum. Bilseydim, kurdumun zaten olduğundan daha fazla delirmesi riskini almazdım.

"Cerberus topraklarında mı?" Kera ayağa fırladı. "Nasıl? Ne zaman?"

Ne kurdum ne de ben bu endişeli Alfa enerjisinden hoşlanmıyorduk. Ben lanet bir aptal olduğum için zihinsel olarak kendime bağırıırken, kurdum burnunu Kera'nın bacağına sürttü.

"Günler önceydi ve Fenrir sınırından geliyordu."

Kurdumu çenesinin iki yanından yakalayan Kera'nın yüzündeki kan çekildi. "Vardiya. Şimdi. İnsanına ihtiyacım var."

Kurdum son gücüyle Alfa'nın emrine karşı savaştı ama faydası olmadı. Kaslarım seğirirken kaldırımda çıplak dizlerimin üzerine çöktüm ve sokağa kustum.

Kera saçımı geriye doğru düzeltti. Teninden yayılan öfkeye rağmen sesi nazikti. "Fenrir sürüsünden mi? Onun kokusu olduğuna emin misin?"

Dudaklarımdaki tükürüğü silerek zayıfça başımı salladım. Her şey acıyordu. İçim burkulmuştu. Bu kader arkadaşı işinin canı cehenneme.

Aşkın seni hasta etmemesi gerekiyordu.

"Gitmemiz gerekiyor." Dik durmuş, ölmekte olduğum ve kurdumun muhtemelen delirmekte olduğu gerçeğinden bihaber olan etrafımızdaki partiyi tarıyordu.

Uki'nin konvoyundaki hamile muhafız arkamızdaki ara sokaktan çıkarken Kera dişlerini gösterip hırladı. Anında ayağa kalktım ve kurdumu çağırırken biraz sallandım. Ama o bir topun içinde kıvrılmış ağılıyordu. Yine de yumruklarımı sıktım. Kera'nın ani öfkesi beni dövüşmeye hazır hale getiriyordu. Bir mide bulantısı dalgasını daha yuttum.

"Sana gizlice yaklaştığım için özür dilerim, Alfa Kera." Şekil değiştiren saygıyla başını eğdi. "Uki konuşmama izin vermeden önce endişelerimiz hakkında onay istedi."

"Fenrir sürüsünden birini bizi izlemesi için buraya getirdin, neden?" Kera hırladı.

Beynim yetismeye çalışırken vücudumu bir ürperti kapladı. Ama cevap o kadar basitti ki, kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim gülerdim. Taktiksel bir manevraydı. Farklı bir takımdan farklı bir oyuncunun oyunda hiçbir rolü yoktu.

"Yalan söylüyorsan diye. Ellerini kirletmek zorunda kalmadılar ve Fenrir sürüsü intikamını alabildi." Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu, işleri tahmin ettiğimden daha karmaşık hale getirdi.

Eğer Kera'yı öldürmek için gönderilen şekil değiştiren benim eşimse.

"İkiniz de genç olabilirsiniz ama beni etkilemeye devam ediyorsunuz." Uki'nin muhafızı başını sallayarak bize baktı. "Umarım bunun bir tedbir olduğunu ve gelecekteki ilişkilerimize yönelik bir tehdit olmadığını anlayabilirsiniz. Mesele siz değildiniz, ama deli bir adamla işimizi şansa bırakamazdık. Alfa."

En azından Kera'ya zarar vermek için burada değildi.

Bu zor bir pas olurdu.

Kera'nın elleri yanlarında gevşedi ama öfkesini hâlâ hissediyordum. Nabız gibi atıyordu. Uki'nin sürüsünü korumak için kendi kurallarına göre oynadığını bilecek kadar zekiydi. "Bize onun adını ver."

"Korkarım ki yapamayacağım tek şey bu." Yüzündeki pişmanlık ifadesi yumuşamamış olsaydı, hamile kadın korkutucu olabilirdi. "Ama Uki bilmeni istiyor ki, sana her türlü desteğimiz Destek. Cadejo sürüsünden Alfa Oscar'a ulaşarak sizin onları ziyaret etmeniz yerine topraklarınıza bir ileri gelen göndermesini isteyecek. Ayrıca Fenrir'den Alfa Nolan'a da haber gönderecek, ancak o köprüyü inşa etmek için de çalışmaya başlamanızı rica ediyor. Bu arada..."

Gözlerinde merhametle bana bakarken sesi kesildi. "Uki, Beta'nızın bizimle kalması için davetini uzatıyor ve onu mümkün olan en kısa sürede eşikle yeniden bir araya getireceğiz."

Kurdumun kulakları dikildi. Bu insan onun umurunda değildi. Saçmalık. Tek istediğı ona eşini geri verecek olan seçenektir. Ama bu gece insan gözlerimi açmıştı. Ne kadar nazik olurlarsa olsunlar, sürülerin hepsinin kendi başlarının çaresine bakmayı içeren bir gündemi vardı. Onları suçlamıyordum ama bu benim de bir görevim olduğu anlamına geliyordu.

"Benim yerim Alfa'mın yanısıdır," dedim, hiç hissetmediğim halde sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırarak. Kurdum acı içinde uludu. Serçe parmağı sözlerinin paramparça görüntüleri, çökmekte olan bir web sitesindeki pikseller gibi kırıldı.

Şekil değiştiren Kera'ya bakarken gözleri büyüdü. "Kera'ya Böyle bir sadakate hükmetmek nadir görülen bir şeydir. Umarım gelecekte ikinizi daha sık görürüm. Şimdilik, teklifimin hâlâ geçerli olduğunu ve Amarak'un her ihtiyacınızda yanınızda olduğunu bilin. Güvende kal, beyaz kurt."

Pelerinini başına geçirip geldiğı sokağı geri dönmeden önce bana başını salladı. Güvende kalmakla neyi kastettiğini sormak istedim ama içimden bir kasılma geçti ve midem sıkışırken dizlerimi tuttum, kalan her şeyi dışarı atmaya çalıştım.

Kendimden güvendedeyim sanırım.

"Tanrılara lanet olsun," diye bağırdı Kera. "Ne yapacağım ben Sen?"

Başımı salladım. Kendimle ne yapacağımı bile bilmiyordum. Kurdum beni hücreye geri atmak istedi. En azından onun bir planı vardı. "Sage'e gidebilir miyiz?"

"Atla." Kera kıpırdandı.

Minnetle kürklü sırtının üzerine düştüm ve kollarımı beline doladım. Vücudunun sıcaklığı kemiklerime vuran ağırları hafifletti. O kadar yorgundum ki, birinin zayıf olduğumu düşünmesi umurumda bile değildi.

Serin gece esintisi saçlarımı savururken Kera'nın Güçlü kurt, ağaçların üzerinde parlayan ayla birlikte karanlık ormanda hızla ilerliyordu. Düşüncelerim karmakarışık.

ve hiçbir acıyla uyumlu değildi.

Biri hariç.

Arkadaşıma daha sıkı sarılırken kapalı gözlerimden yaşlar süzüldü. "Ben bu kadar kötü hissediyorsam, o da hissediyor mudur?"

Canavarımı ne kadar zorlarsam zorlayayım, acının azgın azabı durmuyordu. Öfke gözlerimizi kör ederken pençelerimizin altındaki toprak zemini dövdük. Bu kadarı çok fazlaydı. Çok ileri gitmiştik. Alfaların oynadığı oyunlarda yine bir piyon olmuştuk. Beta kurt olsaydım, belki gururumu bir kenara bırakabilirdim.

Ama bu haliyle, meydan okumayı memnuniyetle karşıladım.

Birini, birilerini parçalara ayırmak istiyordum. Nolan bizi bu göreve gönderdiğine ve tüm detayları vermeden beni kullanmaya karar verdiğine göre, yarıştığım boğaz onun boğazıydı. Beni evlat edinmiş olması ya da en iyi savaşçılarla eğitmiş olması önemli değildi. Yavru Aiden...

Tanrım, ne yapıyordum ben?

Kurdum bir kayanın üzerine sıçrayıp burnunu aya çevirerek ulurken nefes nefese kalmıştı. Karanlığı hissederek acı acı güldüm. Acıya tepki olarak beynimi bulandıran kan tutkusuyla düşünmeye çalışırken ruhumu lekeledi.

Ben eşimi bulmuştum ama o beni istemiyordu. Bu gerçekten ironikti.

Yıllarca bekledim, derinlerde bir yerde gerçek aşkın sadece kitaplarda ve şekil değiştirenlerin çocuklarına anlattıkları masallarda var olduğunu biliyordum.

Çocuklar. Bu benim kaderimde yoktu. Yaptığım onca şeyden sonra.

Ama sonra bir peri gibi sokağa fırladı. O kadar yakındı ki, elimden kayıp gitmeden önce neredeyse ona dokunabilirdim.

Acı göğsümü sıkıştırdı ve kurdum kontrolü ele aldı, ben gençken yaptığı gibi ikimiz için de nefes alıp verdi.

Acının yükünü o çekerken, ikimize de mantıkla yardım etmeye çalışarak onun sözlerini tekrarladım.

Tatlı melodi sanki rüyadaymışım gibi geliyordu. hayal etti. "*Şimdi olmaz*" dedi ama Tanrılar bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bu bir reddetme değildi. Hâlâ bir şans vardı. Bu aptalca göreve gönderilmemiş olsaydım, onu almak için kalırdım.

Şimdi işleri doğru yapma zamanıydı. Etrafından dolanmak yerine sürü yasasının sınırları içinde hareket etmeliydim. Eğer yapmazsam, tehlikede olacaktı. Kaçarak yaşamak zorunda kalırdık ve hiçbir sürü kendi sürüsünden uzaklaşan bir alfa kurdu kabul etmeden bir Alfa'nın iznini almak. Kurdum durgunlaştı, düşüncelerimin karmakarışıklığını anlamaya çalışıyordu.

Çantaya ihtiyacım yok. Yavaşça oturdu, acının etkisiyle ağır ağır nefes alıyordu.

Saçmalık, tükürdüm. Sen çıldıracaksın, peki ya o?

Bir adı bile yoktu.

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. O kadar yaşlıydı ki Amarok'ta bulunduğum son birkaç yıl içinde en az bir kez karşılaşmış olmalıydım. Ama belki de sürüye yeni gelmişti ve son zamanlarda ziyaret etmemek benim hatamdı. Aradığım kişiyi bulamamak için harcadığım onca zamanın düşüncesi bana ağır geliyordu. Bu o kadar da

Kendim için bir yük, ama kurdum için taşıdığım bir yük. Eşini bulmayı hak ediyordu.

Ona günüşiği diyeceğim, dedi düşünceli sessizliğimi bozarak.

Ona geri dönmeliyiz.

Yapacağız. Gözlerimi kapattım, acının içimizde yuvarlanmasına izin verdim ve daha da kötüleşmeden acele etmemiz gerektiğini biliyordum. Onu görmek, şekil değiştiren efsanesi olarak göz ardı ettiğim tüm mantıksız korkuları yeniden gündeme getirmişti.

Ay hastalığı kurdumun başına gelmesini isteyeceğim bir şey değildi.

Artık nerede olduğunu bildiğimize göre, Sarina'nın Uki'yi Amarok sürüsüne katılmamıza izin vermesi için ikna etmesini sağlayacağım.

Şimdi. Kurdum tekrar ayağa kalkarken gücünü topladı.

Çok yakında. Kurduma doğal gelmeyen insan sözcüklerini sıralayıp anlamasını sağlamaya çalıştım. *Bu gece Nolan'a geri dönüp artık onun hizmetinde olmayacağımı açıklayacağız. Sonra harekete geçeceğiz ve bunu doğru yapacağız. Artık gölgelerde saklanmak yok. Geleceğimiz gün ışığında.*

Bu sözler kurdumun acısını tam olarak dindirmeyen bir merhemdi. Ama o bir savaşçıydı. Acıya alışkındı. Bununla başa çıkabilirdi. Son bir ulumayla kayadan atladı ve güneye, Fenrir topraklarına doğru uçmaya devam etti.

*

Alfa'nın evinin ön kapısına giden mermer merdivenleri tırmanırken güneş yeni doğuyordu. Acı verici değişimden sonra kaslarım kendilerini kemiklerimin üzerinde yeniden biçimlendirmeye çalışırken kasıldım. Kurdum kendini çok zorlamıştı. Daha önce hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştik.

hayatlar. Tek bir gecede yüzlerce mil.

Ben de bitkin düşmüştüm ama bu sadece fiziksel zorlanmadan kaynaklanmıyordu. Bu içi boş acı beni tüketiyor, içimi parçalıyordu ama en kötüsünü kurdumdan uzak tutmaya çalıştım. Öfkeye odaklanmak Yardım etti. Yılların verdiği öfke, her acı verici adımı atmamı sağladı. Kim olduğu umurumda değildi, Nolan bana neye bulaştığımı söylemeliydi.

Ben kapı koluna dokunmadan ön kapı açıldı ve Steven dışarı adımını atarken gözlerim kurdumla parladı. Kör edici bir öfkeyle, sabahın bu erken saatinde burada ne aradığına dair bir neden bulmaya çalıştım. Evi kokladım, Sarah'yı aradım. Yanlış bir şey olmadığından emin olmak için kokladı ve üst kattaki bakıcıyı kokladı.

Ama Steven'ın kokusu yanlıştı ve hain bir kokuyla güçlüydü. Niyet. "Dönmüşsün." Kendini kapıya dayadı ve beni geçmeye çalıştı.

Hiç düşünmeden elimi boynuna doladım ve onu yerden kaldırdım. "Neden buradasın?"

Zihnimin karanlıklarında bir yerlerde, Sarah'nın bu kadar sert davrandığım için bana kızacağını biliyordum. Ama yine de geçen sefer döndüğümde beni ispiyonladığı için bir kemiğim vardı. Ya da belki vücudundan çekip alacağım bir kemik. Bu öfkeyi dindirmeye yardımcı olabilirdi.

"Skoll, lütfen." Tükürdü ve kolumu tırmaladı. "İletmem gereken bir mesaj vardı."

Mesaj mı? Gözlerimi kırptım. Nolan onun hakkında bir şeyler söylemişti.

Sürü için koşan mesajlar, ama bu birkaç gün yerine bir ömür önce gibi görünüyordu. Göğsümden vahşi bir hırıltı yükseldi. "Kimden?"

Ayakları kapının pervazına çarptı. "Amarok sürüsünden Alfa Uki'den."

"Uki?" Tutuşumu bir santim kadar bıraktım ve ona Bana cevap verecek kadar havası vardı. Amarak sürüsüyle, eşimin sürüsüyle olan her türlü ilişki artık beni ilgilendiriyordu. "Ne mesaj verdi? Göndermek mi?"

"O... Uh..." Steven yanımdan geçip açık kapıya bakarken gözleri büyüdü. "Beni bırakmasını sağla."

"Tanrı aşkına, evlat. Bırak onu, sana kendim söyleyeceğim." Gertrude tısladı. "Ve sesini alçalt ki evin geri kalanını uyandırmayasın."

Artık çok geçti.

Genç Alfa varisinin tiz uluması merdivenin tepesinden geldi. Sarah çoktan giyinmiş ve hâlâ pijamalı olan yavrunun peşinden koşmaya başlamıştı ama yavru, Sarah'nın uzanmış kollarından hızla uzaklaştı ve dişlerini göstererek merdivenlerden aşağı koşmaya başladı.

"Onu öldüreceğim!" Aiden'ın yarı kaymış çenesi Steven'ın ayak bileklerini ısırdı ve adamı yana fırlatarak hırlayan yavruyu elimde yakaladım.

Silahlar.

Görüşüm bulanıklaştı ve içimi saran mide bulantısıyla birlikte suçluluk duygusu da içimi çalkaladı.

Merdivenler. Kontrolümü kaybediyordum. Kurdum tüm bu kargaşa karşısında hırlıyor, cevaplar istiyordu.

Yüzümü yavru köpeğin tüylerine gömdüm, kendimi sakinleştiremesem de onu sakinleştirmeye çalıştım. "Sorun yok. Ben bir hata yaptım. Sadece bir mesaj getiriyordu. Gitmesine izin verebiliriz."

Steven arkasını dönüp kaçarken Aiden çenesini omzumun üzerinden çekmeye devam etti ve ben de yavruyu boyun eğdirmek için mücadele ettim.

Yüzümdeki samimi özrü okuyacağını umarak gözlerimi Sarah'ya kaldırdım. "Böyle tepki vermek istememiştim."

Sarah başını salladı ve Aiden'ı kurban gibi kavrayarak benden aldı, böylece sadece dişleri serbest kaldı.

"Hepimiz hata yaparız." Gertrude oğluna dokunmak için elini uzattı ama çocuk hâlâ öfkeliydi ve parmaklarına saldırdı. Daha fazla zarar vermeden parmaklarını geri çekti. "Onu yatak odasına geri götürün."

Sarah saygıyla boynunu büktü ve Aiden'ı aceleyle yukarı çıkardı. Merdivenler. Yavru çığlık atıyordu ve kurdum uluyordu. Gömdüm

Yüzümü ellerimin arasına aldım. "Uki ne dedi?"

"Ben de babana bunu söylemeye gidiyordum, neden benimle gelmiyorsun?" Gertrude cüppesini sıkarken homurdandı ve kolumu tuttu.

Portrelerle kaplı koridorda attığım her adımda, kendimi yüzlerce kez bu yola sürüklenmiş asi bir köpek yavrusu gibi hissediyordum daha önce. Ancak suçluluk duygusunun altında, daha yeni yeni haklılığını hissetmeye başladığım, derinlerde yatan bir öfke kaynıyordu.

"Oğlumuz geri döndü." Gertrude, Nolan'ın ofisinin kapılarını açtı.

"Duydum." Nolan sade kahvesinden bir yudum alırken alnını ovuşturdu. "Steven hayatta mı yoksa yeni bir koşucu mu bulmam gerekiyor?"

"Ben olsam Sarah'nın oğlunu öldürmezdim," dedim.

bahane. "Ama önemli mesajları iletmek için eğitimini tamamlamış birçok savaşçıdan biriyle birlikte olmanız daha iyi olur. Yine de bunun ne hakkında olduğunu bilmek isterdim. Yoksa sizin için sadece bir piyon olduğum için bilgi alabilecek kadar yüksek rütbede değil miyim?"

"Otur evlat." Nolan iç çekerek bana doğru bir Alfa komutu gönderdi. İçimizi saran hastalığa rağmen kurdum kımıldamayı reddetti. Nefrete sarılırsak dik durabilirdik.

"İyi o zaman. Ayağa kalk." Nolan Luna'sına döndü. "Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana anlatacak mısınız?"

Gertrude yavaşça nefes verdi, omzuma rahatlatıcı bir el koydu ve eşikle sessizce iletişim kurdu. Ben değildim kırımdım. Yorulmuştum.

Gertrude'a bakınca onun da öyle olduğunu anladım. Anılar aklıma geldi.

Bana uzun yürüyüşlerinde bahçelerde ağlayan ama şarkı söylerken cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışan kadını hatırlatırdı. Arada sırada, kaybın acısı ikimizi de tüketmekle tehdit ettiğinde beni neşelendirmek için bana bir gül goncası atardı.

Ama benim büyüdüğüm yerde o soldu.

Kurdum acı içinde uludu ve karnım sıkışırken sandalyeye geri düştüm. Her zaman Gertrude'un kurdunun yanında ve ondan daha akli başında olmuştu ama şimdi onun yanında nasıl olacağımı öğrenmekte zorlanıyordum.

"Skoll, bana bak." Nolan eliyle çenemi kavradı. Gün ışığı odayı aydınlattı ve Gertrude gitmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordum. Anılarla ve acı içinde nefes almakla kaybettiğim zaman çok fazlaydı ama saniyeler bile çok fazlaydı.

"Uki ne dedi?" Sandalyenin kolçaklarını kavradım ve ahşap parmaklarımın altında parçalanmaya başladı.

"Sandalyemi kırma. Bu bir antika." Nolan sandalyesini Alnımı alnıma dayadı. "Bunun bir numara olmadığını ve çılgın Alfa'nın öldüğünü söyledi. Amarok Cerberus paketine tam destek veriyor. O talep ediyor biz de aynısını yapalım."

"Şey hakkında haber gönderdi mi..." Kuru dudaklarımı yaladım, baktım

Yüzünden başka her yerde. Hayatının büyük bir bölümünde örnek aldığın adama, eşin tarafından ilk bakışta küçümsendiğini nasıl söylersin? Ayrıca, Uki bununla ilgilenmezdi.

Olsa olsa, hareketlerim için bir kınama ya da paket anlaşmalarını ihlal ettiğime dair bir bildirim gönderirdi.

"Hizmetlerimi pazarlık konusu yaptın ve beni borca soktun," dedim, "bana söylemeden yüzümü avuçlarından kurtardım."

"Bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim." Nolan arkasına yaslandı. "Sürün için bu tür şeylerle ilgilenmek senin işin. Ama senin hizmetine ihtiyaç duyulmadığı için artık bir sorun teşkil etmiyor."

Tam şurada. İşin gerçeği buydu. Saklanmıyordu çünkü saklanmak zorunda değildi. Büyük savaşçı ve Fenrir sürüsünün Alfa'sı onurlu bir kurttu. Sahip olduğu sürece elleri kirli değildi.

Benim gibi kurtlar kolay çözölemeyen durumları onurlu bir şekilde halleder. Ama bir süre sonra eylemlerinden o kadar uzaklaşmıştı ki, ben onun emrindeki bir metadan başka bir şey değildim.

Gerçeği yuttum ve başımı salladım. "Artık bir önemi yok. Ben gidiyorum."

"Ayrılmak mı? Hayır." Alnı kırışmış ve gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşmişti, bu da onu aniden yıllarca yaşlı gösteriyordu. Ya da belki de bunca zamandır yaşlanıyordu da ben fark edememişim çünkü Ben yavruyken küçük kulübemize gelip beni kan banyosundan çıkaran vahşi savaşçıyı hâlâ görüyorum. "Neden? Eğer bunun sebebi

tüm detayları açıklamadım, tüm suçu üstleniyorum ve bir daha asla olmayacağına yemin ediyorum."

Bir başka hastalık dalgası beni vurdu ve çenemi sıktım. "Kader eşimi buldum."

"Eşin mi?" Nolan'ın gözleri büyüdü. "Bu iş ve politika muhabbetini bırakalım artık. Ben kalbini çalan kadını tanımak istiyorum."

"O Amarok sürüsünden." Hırladım. "Bu aptalca politika ve iş oyunları onunla tanışmamı engelledi."

Nolan durakladı, benim kurdumdan gelen alfa gerilimiyle kendi kurdununkiyle savaşıyordu ama benim aksime o bunu kontrol edebiliyordu. "Bilmiyordum oğlum. Bu her şeyi değiştirir."

"Evet, öyle." Neyi ima ettiğini anlayamadığım için öfkemi dizginledim. Ama bir şey çok açıktı. "Bu hayatla işim bitti ve ona gidiyorum."

"Olması gerektiği gibi." İçini çekti. "Şimdi git. Eşini bul ve onu bize geri getir."

"Hayır." Dilimi safra kapladı. "Senin aksine, başkası adına söz vermeyeceğim."

Sözlerim onu incitti. Acı vermelerini istedim. Ama bunun yanı sıra yumruklarımı sıkımda neden oldu. Nolan boynunu yana doğru kırdı, canavarını kontrol etmeye çalışırken kaslarını gerdi. Kendi kurdum ileri atıldı. Savaşmak istedi.

Nolan bir Alfa gibi tüm bunları hissetti ve masasının kenarına oturmak için geri çekildi. "Aşk bizi değiştirir. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğimiz şekillerde hareket etmemizi sağlar. Artık verdiğin kararlar için seni suçlamayacağım. Eşinin yanına git. Ay hastalığının sana şimdiden zarar verdiğini görebiliyorum ve acı çekmeni istemiyorum."

"Senin iznine ihtiyacım yok." Kurdum geri çekilirken bile hırladım. Kafam allak bullak olmuştu. Bunu istediğimi sanmıyordum ama istemiyorsam burada ne işim vardı?

"Anlıyorum." Nolan gülümsedi. "Ve senin iyiliğin için Amarok'un teklifini değerlendireceğim."

"Ne teklifi?" Beynime sis çökmüştü. Artık bu politik saçmalıklarla uğraşamayacak kadar ileri gitmiştim.

"Şimdi bunu boş ver. Sadece iki güçlü sürünün birbirine düşmesini önlediğinizi bilin. Kader her zaman böyledir." Bir baba sıcaklığıyla omzumu sıktı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun bilmiyorum. Git kızını al."

*

Kurdum uluyordu ve serbest bırakılmaya hazırdı. Avin heyecanını ağrıyan kemiklerimde hissediyordum. Onun kokusu artık DNA'ma işlenmişti. Onu tekrar bulmamızı engelleyecek hiçbir şey yoktu. Kurdum başlamak için sabırsızlanıyordu.

Odamda durmuş, birkaç kişisel eşyayı deri seyahat çantasına tıktırıyordum. Bu evi son kez görüp görmeyeceğimi merak ederken, soğuk ve uzak bir şekilde uyuşuyordu. Aptalca bir nedenden ötürü, aceleyle eşyalarımı toplarken tek düşünebildiğim ona götürecek bir hediyemin olmamasıydı.

Güneş ışığıma.

Kitabı al da gidelim.

Dediğini yaptım.

"Veda etmeden mi gidecektin?" Jareth'in derin sesi beni hazırlıksız yakaladı. Çocukluk arkadaşıma döndüğümde bir ürperti kaslarımı gerdi.

Sert bir kolunu sırtıma doladığında tanıdık toz ve adaçayı kokusu duyularımı sardı.

Gülümseyerek onu ittim. "Gitmem gerek."

"Biliyorum." Jareth gülerek pencerenin yanındaki sandalyeye doğru ilerledi ve iri gövdesini sandalyenin üzerine bıraktı. Siyah saçları kısalmıştı ama geri kalanı aynıydı. İri, bronzlaşmış ve her zamanki gibi sinir bozucuydu.

Koyu mavi gözleri bana eğlenen bir merakla bakarken, durgun Alfa gücü canavar formundan dalgalar halinde yayılıyordu. "Nolan bana bir şeyler anlattı. Görünüşe göre eşini bulmuşsun. Ben de senin adına mutluyum."

Çantayı kapatırken omuzlarımdaki gerginlik bir nebze olsun azaldı. "Buldum. Eşimi buldum. Şimdi gidip onu tekrar bulmalıyım."

"Bu zor bir soru." Çenesini ovuşturdu, bir süre bana baktı ve sonra elini kalçasına vurdu. "Kuzeye gitmeyeli uzun zaman oldu. Ava eşlik etmemi ister misin?"

"Ve halkını geride bırakmanı mı isteyeyim?" Deri kayışı başımın üzerinden geçirirken kıkırdadım. "Buraya kadar geldiğine bile şaşırdım."

Jareth benden daha iyi bir adamdı. On yedi yaşında Anubis'in Alfa'sı rolünü üstlendiğinden beri, verdiği her karar sürüsüne hizmet ediyordu. Fenrir kara kütlesine sahip olsa da, Anubis sürüsünün sayısı bölgedeki en büyük sürüydü. Bu rolün onu yaşlandırmasını izledim ve pozisyonunu kıskanmadım. Bir alfa kurdu olabilirdim ama tek başıma görev yapmaktan memnundum.

Şimdiye kadar.

"Bu gerekli bir yolculuktu." Jareth'in gözleri karardı.

Ben de öyle düşünmüştüm. "Bu sefer bana komplo teorini anlat ve çabuk ol." Zaten kapıya doğru bakıyordum.

"Bunlar tutucular." Acı, sözlerini lekeledi.

"Şimdi ne yapıyorlar? Zehir mi yoksa casusluk mu?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Mesele duvarların dışında ne olduğu değil. Sorun içeride." Koridorun aşağısından ayak sesleri gelince sesini alçalttı. "Bir kaynağım diyor ki..."

"Jareth." Hırlayarak sözünü kestim. "İnsan pisliğinin duvarlarının arkasında ne yaptığı bizim sorunumuz değil ve kaynaklarınız birden fazla olayda güvenilir olmaktan uzaktı."

Birinin ona karşı mantıklı olması gerekiyordu. Çok fazla Uzun zamandır yaşlılar onun fikirlerine kulak asıyordu ve ben de o aptalın incinmesini istemiyordum.

"Bu sefer ben..." Gertrude ve Ophelia'nın yumuşak gevezelikleri daha da yükselince, sinirli bir nefes çekti.

"Hâlâ buradasın." Ophelia siyah eteklerini arkasında savurarak odaya girdi. Bileklerindeki bilezikler boynuma dolanırken şingirdadı. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu ve şimdi yine gidiyorsun."

Onu nazikçe geri ittim, normalde tatlı olan yasemin kokusu beni fiziksel olarak hasta ederken onu kol mesafesinden tuttum.

"Oh, özür dilerim. Şu anda berbat kokuyor olmalıyım." Ophelia gülümsemesini kırmızıya boyanmış tırnaklarıyla kapatarak birkaç adım geriye sıçradı. Saygımı kazanmaktan fazlasını yapmış güçlü ve diplomatik bir Luna'ydı ama içinde bulunduğum durumla eğlenmesi kurdum tarafından pek de hoş karşılanmamıştı.

Jareth tepkime kıkırdayarak Ophelia'ya yanında durmasını işaret etti. "Buluşmamıza başka bir zaman devam etmemiz gerekecek. Bu durumda iyi çalışmıyor. Yerleştikten sonra beni görmeye gel. aşağı."

Ona başımla teşekkür ettim ve kapıya yöneldim.

Gertrude hâlâ koridordaydı ve hüzünlü gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Nolan geri gelmeyeceğini düşünüyor. Ben de istemiyorum.

bunun doğru olduğuna inanıyorum. Ne olursa olsun, eviniz hala burada bizimle."

Elimi omzuna koyup güven verici bir şekilde sıkıldığında kalbim yumuşadı. "Eğer istediği buysa, eşim hazır olduğunda onu ziyaret edeceğim."

Yüzünde bir duygu karmaşası vardı ve eğer ben Bir başka mide bulantısı dalgasıyla boğuşurken, sözlerimde daha hassas olmadığım için kendime kızabilirdim. Onu istemedim ama gerçekten gitmem gerekiyordu. "Aiden üzülecek," diye fısıldadı.

Sözleri zaten burkulmuş olan mideme bir yumruk gibi inmişti ama doğru olduklarını biliyordum. "Ben de onu ziyarete geleceğim."

Jareth etkileşimimizi incelerken parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. Dişlilerinin döndüğünü buradan duyabiliyordum ama aşırı aktif beyninde uydurduğu yeni teori için sabrım yoktu.

"Küçük Aiden'ı ziyaret etmek için bir iki gün daha kalacağız. kafasını dağıtmak için." Ophelia odadaki garipliği hissederek kaşlarını çattı. "Değil mi, Alfa?"

"Elbette." Jareth arkasına yaslandı ve uzun bacaklarını uzatarak artık benim eski koltuğum olan yerde rahat etti. "İlişkiler kurmak iyidir ve bu, büyüdüğünde kötü tarafında olmak istemediğim bir Alfa."

Şakası gerginliği azalttı ve uzaklaşırken ona son bir kez gülümsedim.

Acı beni sakat bırakmakla tehdit ediyordu ve merdivenlerden aşağı koşarken dişlerimi sıktım. Vedalarımı bitirmeden önce son bir durak daha vardı. Havayı kokladım, kokularını algıladım ve burnumu bahçelere kadar takip ettim.

*

"Sen hastasın." Aiden tombul ellerini yanaklarıma bastırdı, Duygulu gözlerle beni incelerken başımı bir o yana bir bu yana eğdim. "Sarah yardım et."

"Sanırım Sarah bugünlük yeterince katlandı." Yavruyu sahile giden yürüyüş yolunu kaplayan çitlerin yanındaki çimlerin üzerine serilmiş piknik battaniyesinin üzerine geri koydum.

Sarah pişmiş kaburga kemiklerinden oluşan kabı açarken başını eğdi ve Aiden'in kemirmesi için bir tanesini uzattı. "Efendi Skoll'un benim yardımımından daha fazlasına ihtiyacı var. Şu anda onu rahatsız eden şey çözülemez. bir kucaklamayla."

"Bu konuda." Omzumun üzerinden baktım, yoluma devam etmek istiyor ve özür dileme konusunda aptal olmamayı diliyordum. "Bu Steven iyi mi?"

"O iyi efendim. Sorduğunuz için teşekkür ederim." Kemik elinden kapıldı.

"Bana efendim demek zorunda değilsiniz," diye homurdandım.

"Peki, Skoll." Keskin gözleri benimkilerle buluştu. "Steven iyi. Hepimiz canavarın doğasını anlıyoruz. Eşini bulmalısın daha da kötüleşmeden. Umarım kendi çocuklarımla kaderi sizin için de aynı olur. Ya da en azından onlar için dilediğim şeyi. İyi bir şey değiştiğinin hak ettiği şey ömür boyu mutluluktur."

"Geliyor muyum?" Aiden temiz kaburga kemiğini ağzından çıkardı ve bir başkasına uzandı.

"Bu sefer olmaz." İçimi çektim. Acı, kemiklerimi büken vücut ağrıları ve ruhumu kemiren suçluluk duygusuyla daha da şiddetlendi. Çantamı karıştırıp ikinci kitabı buldum ve Sarah'ya uzattım. "Ben yokken bunu ona okur musun?"

Odysseia'nın kopyasını aldı ve bir şeyler mırıldandı
Bacağıma vururken nefesinin altında alfa kurtlardan bahsediyordu. "Onu
daha fazla kızdırmadan git buradan."

Onun kovulmasıyla, Alfa varisini kahvaltısıyla baş başa bıraktım ve
denizden uzaklaştım. Burası artık ait olduğum yer değildi. Gerçi hiç ait
olduğumdan da emin değilim.

İçimi saran hastalığa ve bütün gece koşmanın verdiği yorgunluğa
rağmen, ne kurdum ne de ben kendimizi hiç bu kadar canlı
hissetmemiştik. Vardiyaya zarıfçe geçti ve sabah güneşi üzerimizde
pırıl pırıl parlarken kuzeye, Amarok topraklarına doğru yola çıktık.

"Sanırım yine hasta olacağım. Perdeleri kapatabilir misin? Güneş çok parlak." Bir başka acı ürpertisi sırtımı kamburlaştırırken terden sıırıslıklam olmuş yastığa doğru inledim.

"Perdeler kapalı." Sage serin elini alnıma dayadı ve bana rahat bir nefes aldırın sakınleştışici bir büyü gönderdi.

Kahretsin.

O anki netlik beni ayağı fırlattı. Eğer perdeler kapalıysa ve güneş ışığı bu kadar yoğunsa, o zaman günün çok geç bir saatıydı.

"Kera nerede?" Çığlık attım.

"Cadejo sürüsüyle buluşmaya hazırlanıyor."

Sage omuzlarımdan tutarak beni yatağı doğru itti. Onu çevreleyen büyü beni uyuşturuyordu. Uykü beynimi çekıştiryordu.

Buna karşı boğulmaya karşı savaşır gibi savaştım. "Bırak beni. Bana orada ihtiyacı var."

"Coral," Sage adıımı bir uyarı olarak söyledi. "Bu işi onun halletmesine izin vermelisin."

"Oh, bu çok zengin." Sesime kurdumun hırıltısı karışmıştı. "Kimsenin işine karışmayan kız söylüyor bunu."

"Bunu görmezden geleceğim çünkü velet gibi davrandığında bile asla bu kadar acımasız olmuyorsun." Ellerini iki yanına indirdi. "Keşke bu acıyı senden alabilseydim."

Ses tonundaki yenilgi yüzüme çok ihtiyacım olan bir tokat gibi çarptı ve ben de hırıltılı bir nefes aldım. Gece geç saatlerde ve sabahın erken saatlerinde yaptığım sessiz konuşmaların anıları, paramparça olmuş telefonumdaki sesli mesajlar arasında atlar gibi oynuyordu. Toplantıları benim için aceleye getiriyorlardı. Fenrir sürüsüyle temasa geçecektik.

Gözyaşlarıım kız kardeşimin ödünç aldığı taytının ince kumaşını ıslatırken yüzümü dizlerime bastırarak kırıldım. "O

bunu benim için yapmak zorunda olmamalısın. Yük olmaktan çok yoruldum. İtiraf edemeyecek kadar sert ama tüm bunlardan korkuyor ve yalnız."

"Maddock onunla birlikte." Sage sırtıma daireler çizdi. "Ama içinde tuttuğun bu suçluluk duygusundan kurtulmalısın. Hayatında hiçbir zaman bir yük olmadın. Babam öldüğünde çocuk olman senin suçun değil. Seni sisteme verebilirdim. Dr. Bradley sana koruyucu bir yuva bulabilirdim. Ama bencillik ettim ve gitmene izin vermedim."

Başımı kaldırıp kız kardeşime baktım ve elimi burnuma sildim. Bu konuşmayı yapmak için doğru zaman değildi.

Bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı ve yerdeki çantasından bir şişe çıkardı, kapağını açıp lavanta yağını yüzüme sürdü. "Nefes al. Bir yolunu bulacağız. Lisa yolda."

Başımı salladım ve kurdum zihnimde nefes nefese geri çekilirken sakinleştirici özü içime çektim.

"Yani, bu dostluk işleri berbat," diye şaka yapmaya çalıştım, kız kardeşimin bu tatsız espriyi takdir edeceğini biliyordum.

Ona ihtiyaç duyduğum tek anda, yapmadı. "Keşke anlayabilseydim. En azından sen ergenliğe girdiğinde adet kapları ve atıştırmalıklar. Şu anda size nasıl yardım edeceğimi bilememekten nefret ediyorum."

O garip zamanı hatırlamak istemediğim için ellerimi yanan kulaklarımın üzerine kapattım. "Üreme muhabbeti yetmezmiş gibi şimdi de bir kurt olarak biyolojiyi yeniden öğrenmem gerekiyor. O kısmı biraz görmezden gelemim. Yeterince bildiğimi düşünüyorum. Ama bilmediğim şey

Bunun neden bu kadar acı verici olduğunu anlayın."

Yanan tütsülerin kokusu, tılsımların şingirtısı eşliğinde kulübeye yayılıyordu.

"Ben de bu yüzden buradayım." Lisa hızla odama girdi ve cadı merhemleriyle dolu çantasını havaya kaldırdı. "Kırık bir kalp için tentürler. Testten geçirildiler."

*

Sage ve Lisa cildimin açıkta kalan her yerini Bok gibi kokan filmsi bir madde. Bir yandan da mırıldanıyorlardı.

yumuşak güvenceler. Her beş saniyede bir irkilmeden Lisa'nın sözlerine tutunmaya çalıştım.

Kader eşleri birbirlerini ilk kez kokladıklarında, delirmek istemiyorlarsa birlikte zaman geçirmeleri gerekir. Genellikle, tam olarak kabul etmeden önce tanışır ve bir ilişki kurarlar - ya da nadir durumlarda

Mühürlü bağı reddetmek. Bu, doğanın aşkın çiçek açması için bir şansı olmasını sağlama yoluydu.

Ve eğer ilk çağrıyı reddederseniz, ay hastalığı devreye girecek ve sevgisiz bir hayatın nasıl bir his olduğunu öğrenen kurdunuz vahşileşecekti.

gibi.

Doğanın sigorta poliçesi sanırım.

Doğa bir kaltaktı.

Bu yüzden Kera, Cadejo'nun sürümüzle ittifakını sonuçlandırmak için aceleyle yapılan toplantıda oturuyordu.

Onu burada Apollo ile yalnız bırakan dedesi. Bu dostumla vakit geçirebilmem için bozuk olan her şeyi düzeltmeye hazırdı.

Koyu yeşil gözlü, geniş göğüslü, lezzetli savaşçı ve hınzır bir gülümseme, berraklık anlarıma musallat oluyor ve ateşli rüyalarım işkence ediyordu. O bir hayaletti. Onu hiç tanı mıyordum. Ruhumu ateşe veren bir gölge.

Lisa göğüs kemiğime kötü kokulu bir sıvı daha sürerken usulca, "Kader gizemli yollarla işler," diye mırıldandı. Gözlerimiz buluştu ve kıkırdadı. "Sıcaklık geldiğinde, isteyeceksin..."

"Bekle. Isı?" Sage araya girdi, hâlâ büyüyle ayaklarıma masaj yapıyordu.

"Yakıcı arzu mu?" Lisa cazibesi yüzümün önünde dans ederken göz kırptı. "Bunu azgın seks hormonları gibi düşün."

"Ve işimiz bitti." Yataktan fırladım, kendimi günlerdir hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum. Hastalık dalgaları hafiflemişti. Küçük bir sıkıntı. Cadılar harikaydı.

Ama yapmam gereken bir iş varken burada oturup seks hayatım hakkında sohbet edecek değildim.

"İki soru." Kapı aralığında durdum. Görüşüm biraz dalgalandı ama ayaklarımin üzerinde sabit durdum.

Küçük kazançlar, bebeğim.

Lisa ve Sage başlarıyla onayladılar.

"Bir. Eğer bu eşi bulamazsam hastalık beni öldürecek mi?"
Parmağımı havaya kaldırdım ve kurdum cevabı duymak için merakla öne doğru eğildi.

Sage topu gözleriyle Lisa'ya verdi, bilmediği için utanmış görünüyordu. Beni dinleyen her kimse, bunu bir şekilde telafi edeceğime dair sessiz bir yemin ettim.

"Teknik olarak bu mümkün," dedi Lisa. "Ama ben bunu hiç görmedim daha önce de olmuştu. Bu noktada, birlikte vakit geçirmek istemeyen her iki şekil değiştiren de bağı resmen reddetmiş olurdu. Bundan vazgeçmek daha kolaydır. Eğer sadece biri reddederse, yine de hayatta kalabilirsiniz ama bu acı verici bir varoluştur."

Kuru tükürüğümü yuttum. Resmi bir görüşme olmamıştı.
reddedilmek ya da her ne gerektiriyorsa. Ama belki de onu uzaklaştırmak
ve zaman istemek doğa kanunlarına aykırıydı. Birden aklıma milyonlarca soru geldi ama sadece ikincisi için zamanım vardı.

Çenemi kaldırdım, Lisa'nın gözlerinin içine baktım ve ne kadar cahil olursam olayım eylemlerimin sonuçlarını kabul etmeye hazırlandım.
"O da benim kadar acı çekiyor mu?"

*

Bu berbattı.

Kurdum kendi acısı içinde debelenirken yer değiştirmeyi reddetti, ben de Lisa'nın sözleri kulaklarımda çınlarken Alfa'nın evine kadar iki mil koştum.

Kader arkadaşımı sadece iki saniye gördükten sonra onu incitmeye başlamıştım bile. Kera, Fenrir sürüsüne kendini rahat hissettiğinden daha hızlı bağlanmaya zorlanıyordu. Sage çok endişeliydi. Kurdum konuşmuyor ya da bana görüntü göndermiyordu. Tek hissettiğim onun mutsuzluğuydu. Nasıl Hayatım bu kadar çabuk lağım çukuruna mı dönmüştü?

Kelimenin tam anlamıyla dumanı tüten bir bok yığınınını dengede tutuyormuşum gibi hissettim.
Her elimde. Nereye baksam, bir şekilde topu düşürüyordum. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım.

Sage'in büyüü ve Lisa'nın merhemleri fiziksel acıyı minimumda tutarken, ben Alfa'nın bakımlı arazisine doğru koştum. Kendimi

Ellerimi dizlerime koydum, temiz havayı açgözlülükle içime çektim ve verandadaki Maddock'a baktım.

Cadejo'nun adamları olması gereken bir grubun içinde duran, arkaya taranmış kahverengi saçlı ve yakalı gömlekli yabancı bir şekil değiştirenin elini sıkıyordu. Hepsi takım elbise giyyordu. Hiç beklemiyordum

Ethica'nın duvarlarının dışında tekrar bir takım elbise görmek. Bir parçam Cadejo topraklarını ziyaret edemediğimiz için neredeyse üzülyordu. Böyle giyinmiş bir şehir dolusu şekil değiştiren görmek isterdim.

Adamların hepsi nefes nefese kaldığını görmek için döndüler ve ben de hemen çenemi kaldırdım.

"Cadejo sürüsünün Beta Victor'u mu?" Alfa'larının yerine tam olarak kimin burada olması gerektiğini hatırlamama rağmen sesimi sorgulayıcı bir şekilde yükselttim.

Boktan bir Beta olabilirdim ama tüm bu ay hastalığı meselesine rağmen yine de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Verandadan inerken başını salladı. İki yanında onu çevreleyen şekil değiştirenlerin hepsinin boyu farklıydı ama eşit derecede tonlu ve bronz. İkisi evin arka tarafında oturuyordu ve kardeş gibi görünüyorlardı, ama onlar yakın çevrede değillerse, ben de değildim.

onları kabul etmemiz gerekiyordu.

"Alfa'mın yanında olamadığım için beni bağışlayın." Gömleğimin kırısklıklarını düzelttim ve elimi uzatarak avluya doğru yürüdüm. "Umarım Cerberus topraklarında geçirdiğiniz zamandan keyif almışsınızdır."

"Daha iyi olabilirdi." Victor yan gözle

Maddock elimi kavradı, ağzına yaklaştırdı ve çok tanıdık bir hareketle kokumu içine çekerken ben de ondan yayılan erkeksi çam kokusundan öğürmemeye çalıştım. "I

Ünlü beyaz kurdun bizimle oturmasını tercih ederdim ama ticaret yollarını görüşmek üzere yapacağımız bir sonraki ziyaretimizde sizinle daha yakından tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"Ünlü mü?" Gergin bir şekilde güldüm ve Kera ile bu rotaların üzerinden geçmeyi aklıma not ettim. Yollarımız berbattı. Sürekli büyüyen listeye eklenecek bir şey daha.

"Oh evet." Victor'un gözleri şakacı bir mizahla parlıyordu.

"Herkes iyi bir kader arkadaşı hikayesini sever ve görünen o ki sizinki de ortalıkta dolaşıyor. Kendi kaderini inkar edecek pek kimse yoktur.

Alfa'sının yanında durmaktan mutluluk duyar. Ya da belki de o buna layık değildir ve siz onu reddetmeyi planlıyorsunuzdur? Eğer durum buysa Bir sonraki ziyaretimizde Cadejo topraklarına gelmen için gerekli düzenlemeleri yapalım güzel kurt."

Maddock hırlamaya başladı.

Kurdum hırılıyordu.

Cadejo şekil değiştirenler de hırlamaya başladı.

Victor gülerek onları elinin tersiyle itti. "Özür dilerim. Görünüşe göre kurdun kaderini reddetmemiş."

"Sanırım öyle." Canavarı kontrol eden benmişim gibi göğsüme vurdu. "Sizinle tanışmak harikaydı. İzin verirsiniz, Alfa'mı görmem gerekiyor."

*

"*Hepsine güvenmiyorum.*" Alfa'nın evine doğru yürürken Maddock beni ve Kera'yı zihnimde birleştirdi ve Kera'yı yemek odasında, masanın üzerinde kağıtlarla otururken buldum.

"*Ben de öyle.*" Kera yorgun bir gülümsemeyle bize baktı.

"Ne kaçırdım?" Hâlâ nefesimi tutmaya ve canavarımı sakinleştirmeye çalışıyordum. En azından Victor'un ilgisi kurdumu kızdırmıştı.

onu bana tekrar kızdırmaya yetecek kadar.

Maddock durdu, Victor ve adamlarının gittiğinden emin olmak için duyularını zorladı ve sonra Kera'ya başını salladı.

"Fazla değil." Eliyle çizdiği bir haritayı masaya doğru kaydırды. "Alfa Oscar, Beta'sını temsilci olarak gönderdi. Bölgemizden geçen eski ticaret yollarını kenevir ürününü taşımak için kullanmak istiyor. bölgedeki diğer dört pakete biyodizel ve tekstil ürünleri satıyor. Babam sürgüne gönderildiğinden beri, fiyatları arttırmak zorunda kaldılar. sınırlarımızın etrafındaki uzun seyahat. Alfa, fiyatları Apollo öncesi günlerden biraz daha yüksek tutmak ve yerel üretimimizi kolaylaştıracak üründen bize de pay vermek istiyor."

"Seni kazıkladığını falan mı düşünüyorsun?" Kurdumdan gelen hayal kırıklığı sesini duymazdan gelerek belgelere baktım.

"Yirmi yıl önce de aynı anlaşmayı yapıyorduk." Kera omuz silkti. "Herhangi bir şey için pazarlık yapabilecek durumda olduğumuzu sanmıyorum."

Şimdi daha iyi."

"O zaman nedir?" Oda biraz sallanınca yerime oturdum. Sage ve Lisa'nın sihrini şişeleyip hareket halindeyken kullanmanın bir yolu olmalıydı.

Kera Maddock'a baktı.

Başını salladı. "Evet. Ben de hissettim. Bu işler böyle yapılmaz. Küçümseme kokusunu yeterince iyi maskelediler ama Beta onları durdurmak için hiçbir şey yapmazken etrafa bakmak isteyen kardeşler kafamı karıştırdı. Sanki elimizdekiler hakkında not alıyorlarmış gibi."

"Sanırım liderlik yeteneğimden şüphe ediyorlar ya da Cerberus sürüsüne karşı hâlâ derin bir önyargıları var." Kera şakaklarına masaj yaptı. "İnsanlarımızı ormandaki mevzilerinden geri çağırabilirsin. Artık yoklar."

Haritayı inceliyor, parmağımla yolları takip ediyor ve burada olmadığım için kendimden nefret ediyordum. Eğer Kera'nın yanında daha fazla insan olsaydı

Belki de toplantı sırasında kendisini hor görülmüş hissetmezdi.

Çukurlarla dolu ana toprak yolların krokisi çizilmişti. Cadejo'nun ulaşım için ne tür bir ekipman kullandığını bilmiyordum ama en azından çukurları doldurmamız gerekecekti. Daha küçük patikalar açıkça işaretlenmişti. Bu ormanda çalıştığım zamanlardan biliyordum ki Oyun parkurları daha büyük hayvanlar için neredeyse yeterince büyük değil. Bunu her kim çizdiyse, ayrıntılara çok dikkat etmiş.

"Bu haritayı nereden buldun?"

"Victor getirdi, neden?" Kera ticaret anlaşmalarını ve eski makbuzları toplamaya başladı.

"Neden bize geldiler?" Ben sordum.

Kera kaşlarını çattı. "Ah, doğru ya. Dün gece kendinde değildin. Uki bize tam destek verdi ve Alfa Oscar'ın Victor'u buraya göndermesini sağladı, böylece ben de tüm sınırlarımızı yeniden açmaya odaklanabileceğim. Bu öğleden sonra bir koşucuya uzlaşma toplantısı ayarlaması için Fenrir'e bir mesaj gönderteceğim. Her şey plana uygun giderse, adamınızı yarına kadar bulabileceğimizi umuyorum."

Beni gülümsetmeye çalışarak kaşlarını oynattı.

Maddock'a dönerken kurdumun zafer ulumasına izin verdim. "Her şeyin nerede olduğunu zaten biliyorlarsa neden etrafa bakma ihtiyacı duysunlar ya da neye sahip olduğumuzu merak etsinler ki?"

Maddock ve Kera hızla yer değiştirerek yanıma koştular ve hepimiz haritaya baktık.

"Bu o kadar da büyük bir mesele değil. Pek çok insanımız Cadejo topraklarına gitti ve bu bilgiyi aileleriyle paylaştı. Bende başka bölgelerin haritaları da var. Saklayacak bir şeyimiz de yok," diye gerekçelendirdi Kera sayfayı incelerken.

"Tam olarak ne arıyorlardı?" Onları izlemek için burada olmadığımndan nefret ederek Maddock'a sordum.

"Alfa'nın evini gezmek istediler ki bu genellikle kaşlarını çatı." Kaşları çatıldı. "Onları birinci katta tuttuk. Ama onların rahatsızlığını hissedebiliyordum."

"Ve yenilenmiş araziye görmek istediler." Kera kıkırdadı. "Ya bana bir saldırı planlıyorlar çünkü Sanırım burada yaşıyorum ya da Apollo'nun hala yaşadığına dair işaretler arıyorlardı. Bunun deli Alfa'yla ilgili olduğuna bahse girerim. Güveni yeniden inşa etmek için bir toplantıdan fazlası gerekecek ama bunu bu yüzden yapıyoruz."

Bir şeyler ters gidiyordu. İkinci elden bilgi aldığım için tam olarak çıkaramıyordum ama Maddock da bunu sezdiyse bir sorunumuz var demektir. Diğer Alfalar güvenmezken Kera çok güveniyordu. Kera'dan kişisel olarak hoşlanıyor gibi görünen Uki bile emin olmak için rakip sürüden bir savaşçıya sahipti...

Onu düşündükçe midem sıkışıyor ve tenimi bir sıcaklık dalgası kaplıyordu. Alnımı serin masaya dayayarak inledim. Tüm sihri bu kadar hızlı yapabilmemin imkânı yoktu.

"Bunu sonra konuşuruz." Kera sırtımı sıvazladı. "Maddock, burada işimiz bittiğine göre Erick'i Fenrir sınırına gönder ve toplantı talep etsin."

"Ben giderim." Başımı kaldırdım, görüşüm kurdumun bozulmuş renk kapsamıyla yüzerken uzayan dişlerimin arasından konuştum.

"Amaç bağlantılar kurmak, onları nasıl davranacağını bilmeyen ünlü beyaz kurt Beta ile korkutup kaçırmak değil.

Kendine iyi bak." Kera kolunu omzumun altından geçirdi ve beni ayağa kaldırdı.

"Ünlü. Victor'un söylediği buydu. Anlamıyorum neden İnsanlar hastalanmamın hayranlık uyandırıcı olduğunu düşünüyor." Yan tarafımı tutarak inledim.

"Şekil değiştirenler iyi bir kader arkadaşı hikâyesine bayılır." Kera güldü. "Hadi gel. Seni cadıların yanına geri götürelim. Artık aklın başına geldiğine göre, ayaklarını yerden kesen adam hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

Fenrir'in askeri karakollarından birinden bir insan aracı ödünç almak ve hala geçmişe ait olan teknolojinin yanıklığına tutunmak isteyen şekil değiştirenler tarafından onarılan yıpranmış yollarda ilerlemek zorunda kalmıştım. Alfa'nın evlatlık oğlu olarak, bana tüm dünya. Araba kullanmak da dahil. Ama bu sevdiğim anlamına gelmiyordu.

Bu durumda faydalı olsa bile.

Paslanmış metal mekanizma acı verecek kadar yavaş bir hızda ilerliyordu. Bunlara hapsolmadığım zamanlarda daha hızlı hareket etmeye alışkındım.

kıvrılan yollar. Ama kurdum koştukça daha da zayıflamıştı. Her zaman bir efsane olduğuna inandığım bu lanetli ay hastalığına yakalanmış bir şekilde bir görünüp bir kayboluyordu.

Gerçek hayatta kendi perimi görmemiş olsaydım, onu tokatlayarak vazgeçirmeye çalışabilirdim.

Zaten onun dinlenmeye benden daha çok ihtiyacı vardı. Gözlerim bulanıktı ve çenesi acıyla sıkılmıştı ama çektiği acı daha derindi. Kalbinin acısı.

Birkaç saat daha, onu rahatlattım.

Acele et. Onun ihtiyacı, bizi hayvan ve insan olarak bağlayan ağların arasından gelen bir fısıltıydı.

*

Doğruca Amarok topraklarına girdiğimde güneş batmaya başlamıştı. Aşırı gürültülü girişimi gizleme zahmetine girmedim ya da her zamanki uğrak yerimde durmadım. Fenrir bölgesinden ayrılırken sanki bir bağ kopmuş gibiydi, artık kimin nerede olduğumu bildiğini umursamıyordum.

öyleydi. Bir zamanlar Nolan'a hizmet ederken öleceğimi düşünmüştüm ama artık geleceğim taşa kazınmamıştı. Bu, henüz tam olarak kavrayamadığım bir şekilde özgürleştiriciydi.

Çizmeli ayağım gaz pedalına ağır ağır basarken direksiyonu sıkıca kavradım. Artık kimseye bir şey borçlu değildim. Lennette haklıydı, çünkü her zaman için mücadele etme seçeneğim vardı.

Alfa, ama kör sadakatim beni bu hamleyi yapmaktan alıkoymuştu. Yavruyken hayatımı birden fazla şekilde kurtardığı için Nolan'a karşı bir borç hissetmişim.

Ama bu borcu defalarca ödedim. Ve bu sefer çok ileri gitmişim.

Siyasetin gizliliğine ve ihanetine yabancı değildim.

Bazen tüm detayları bilmemek en iyisiydi. Öldürmek öldürmekti. Bir görevi tamamlamak için tüm geçmiş hikayeye ihtiyacım yoktu ve eğer kararına dayanarak küçük bir yönlendirmeye bir vuruşun sonucunu değiştirmeyi seçtim, bu iş bana aitti.

Nolan'ın da her şeyi bilmesine gerek yoktu. Hepimiz sırlar. Ama şimdi zamanımı harcamaya geçecek bir şey varken, onunki bana boşa zaman kaybetti.

Ve belki, sadece belki, kader eşimi bulmak da uğruna yaşamaya değer bir şey olabilirdi.

*

Medford'un şehir sınırlarının kenarına park ettim, aracı terk ettim ve çantamı omzuma attım. Serin gece havasından derin nefesler alırken kurdum canlandı ve bana güç verdi. Muhtemelen bir şeyler yemeliydim ama midem hâlâ düğüm düğümdü.

Görüşüm tünelleşti ve sisi dağıtmak için başımı salladım. Araba kullanmaktan nefret etmemin bir başka nedeni de buydu. Nasıl olduğunu tam olarak belirlemek zordu.

Bu mide bulantısı aracın hareketlerinden mi yoksa ay hastalığından mı kaynaklanıyordu? Boğazımı temizledim ve omuzlarımı düzelttim, kaslarım seğiriyordu ve kemiklerim yorgun düşmüştü. Ama en son uyuduğumuzdan bu yana iki gün geçmişti ve yolculuklarımızın gücü bizi dengesizleştirecekti.

Kurdumun gücüne çok fazla güvenmemeye çalıştım. En çok acı çeken o gibi görünüyordu. Ona güvence gönderdim.

yanımı tuttum ve şehre doğru ölçülü adımlar attım. Eğer anlatılanlar doğruysa, onun kokusunu tekrar aldığımında bu acının en kötüsünü atlatabilirdim. Gerçi hayatımda pek çok darbe atlatmışım. Canım yanıyordu ama üstesinden gelebilirdim.

Kaldırımlarda topallayarak ilerledim, sürüklendiğim sokağı buldum ve sokağı koklamak için çömeldim. Burası bizim başlangıç yerimizdi. Tanıştığımız an.

Şehir, solan ışıktaki hayalet gibiydi. Satıcıların çoğu ahırlarını temizlemişlerdi. Geriye sadece birkaç çadır iskeleti kalmıştı. Şekil değiştirenler kapalı kapılar ardında saklanırdı. Hiç şüphe yok ki Bir gün önceki şenliklerin yorgunluğunu atıyorlardı. Atılmış kurdeleler ve çöp parçaları akşam esintisiyle kaldırımda uçuşuyordu. I tekrar kokladı ve kokusunu kolayca aldı.

Hatırladığım kadar kışkırtıcı kokuyordu. Yumruğumu beni ittiği göğüs kemiğime sürterek gülümsedim. Bu Kader beni kendimden daha iyi tanıyor olmalıydı, çünkü her kasım avın heyecanı ile kasıldı.

Onu kazanmak istedim. Kovalamacayı memnuniyetle karşıladım. Ruhumu ateşe verdi ve kurdumu sefaletinden uyandırdı. Derin nefes aldık ve Canavarım vites değiştirip bizi götürecektir yola girdiğinde ilkel bir uluma duydum.

Bu lanetli şehrin her yerinde.

Birçok kez geri dönmemize rağmen, net bir yere kilitleyemedik. Her kaldırımda, her ara sokakta ve ana caddelerdeki her kapıya dokundu. Ve orada da durmadı.

Kokusu şehrin dış mahallelerine kadar yayılıyor, ormanlık alanlara kadar gidip geliyordu. Avlandığım her yerde onun hayaleti vardı, bulutlu bir günde ormandaki dallar arasında güneş ışınlarını kovalamak gibi.

Kurt formunu bana geri verirken nefes nefese kalmıştım ve alnımdan gözlerime damlayan teri sildim. Başım dönüyor ve nefesim kesiliyordu, ellerimi yumruk yaptım.

Eşim hiçbir şeyi reddetmemişti. Benim için avlanmıştı. Ama ben bulmak için burada değildim.

Durmak zorunda kaldı. Hırladı, ikimizi de şaşırtan sahiplenici bir güç hissetti.

Derin bir nefes aldım, ama iki ayak üzerinde yeniden başlamaya ve ona bir mola vermeye hazırlandım, o sırada yeni bir şekil değiştirenin kokusu esintide.

Hırlayarak, dişlerimi göstermek için döndüm. "Burada ne yapıyorsun?"

Sarina gölgelerin arasından çıktı.

"Üstünlüğünü kaybediyorsun." Kedi gibi gerindi, şişmiş midesindeki baskıyı hafifletmek için avuçlarını sırtının alt kısmına bastırdı. "En az beş dakikadır seni takip ediyorum. Ama burada ne aradığını sorması gereken benim. Burada ne aradığını şimdiye kadar Cerberus topraklarına varmışlardır."

"Cerberus mu? Neden?" Dişlerim hâlâ uzamıştı ve alt dudağımı delerek kan akıttılar. Sarina görüşümde bulanıklaştı. Onu daha iyi görebilmek için bir gözümü kapattım.

"Sana söylemediler mi?" Çenesi düştü. "Tanrılara lanet olsun, ne tür bir oyun oynuyorlar?"

"Bilmeceler için zamanım yok." Kaslarım omurgam boyunca titrerken homurdandım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Lanet olsun. Ay hastalığı sana iyi geliyor. Ama sakinleşmeni ve beni dinlemeni istiyorum. Eşin burada değil."

"Eşim hakkında ne biliyorsun?"

"Bu çok saçma." Başını iki yana salladı. "Bütün bunları gönderdik sürünüzün mesaj taşıyıcılarına bilgi verin. Uki, Cerberus ve Kera Alfa'yı destekliyor. Fenrir'in onlarla buluşması gerekiyordu. Onlar bunu sana söylemeliydim."

"Sürü politikaları umurumda bile değil," diye tükürdüm. "Bunun eşimle ne ilgisi olduğunu söyle bana."

"Adı Coral ve Cerberus sürüsünün beyaz kurt Beta'sı. Alfa Nolan'ın bunun neden acil olduğunu anlaması için koşucuların onun senin eşin olduğunu bilmesini sağladım," diye açıklamak için acele etti Sarina.

Bu sözler içime bir yumruk gibi indi.

Biliyor muydu?

Sendeleyerek geri çekildim, başımı salladım. Bana böyle ihanet etmesinin imkânı yoktu. Bir yerlerde bir iletişimsizlik vardı. Mesajlar bir şekil değiştirenden diğerine aktarılırken bazen böyle şeyler olurdu.

"Özür dilerim Skoll," diye fısıldadı.

Alfa çemberlerinin i işleyişi söz konusu olduğunda ikimiz de acemi değildik. Ama ben bir avcı olarak kalırken, Sarina doğrudan engerekler için çalışmak üzere yaşam tarzımızı takas etmişti. Artık sadakatinin nerede olduğundan emin değildim ama ona acımak istemiyordum.

"Dahası da var." Ben uzaklaşmaya çalışırken kolumu tuttu.

Onu omuz silktim, öfkem içimde dalgalanırken saldırganlaşmamak için dilimi ısırđım.

Sarina ellerini dvşr gibi kaldırdı ve ben de söylemek üzere olduğu şey endişelenmesine neden oldu. "Kafasında bir kan borcu var."

"Kim emretti bunu?" Derim boyunca kürküm filizlenirken ve kurdum hırlayarak yüzeye çıkarken hırladım.

Bir adım geri çekildi, çömeldi ve kendini korumaya hazırlandı. "Hatırlıyor musun, sana bu yeni Kan borcu mu? Hala kaynağı bulamadım. Artık bana güvendiklerini sanmıyorum ama Gordon'ın bana bir iyilik borcu vardı ve her sürüye ağrı yapıyorlar. Ödül, arazi ve sosyal imkanlarla erken emeklilik. Bunu kim isterse, çok para deyebilir."

Nereye varmak istediğini biliyordum. Böyle bir arama sadece zengin bir Alfa'dan geldiğini söyledi. Ama ben buna inanmayı reddettim. Bu bağlantıları kurmayı reddettim. Nolan bana onun kim olduğunu bildiğini söylerdi. O kadar krlı bir demeyele onun başına kan borcu işareti koymazdı.

Arkadaşım öldü sayılırdı.

Onu avlayan ben olmasam bile, her sürüde avcılar vardı. Ve bu çoğu avcının hayalini kurduğu türden bir içti.

Daha önce acı çektiğimi düşünsem bile, şimdikiyle kıyaslanamazdı. Sarina onun beyaz bir kurt olduğunu söylemişti. Bu kadar uzakta nadir bulunurlardı.

Artic'in güneyinde. Dikkat çekmeden saklanamaz ya da kaçamazdı bile. Hedef kolay bir hedefti. Ödül de öyle.

zorlayıcı.

"Neden o?" Yeterince hava almak için mücadele ettim. "O ne yaptı?" "Kan borçlarının her zaman böyle işlemediğini biliyorsun."

Sarina

elleri iki yanına düşer. "Gerçekten çok zgnm. Daha fazla bilgi bulmaya çalışmaya devam edeceğim. Uki ona sığınma teklif etti ama o Alfa'sının yanından ayrılmıyor. Eğer onu geri getirirsen..."

"Hayır," diye ısırdım. "Benim yanım dışında hiçbir yerde güvende değil."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." İç çekti. "Dinle, tahsil etmeyeceğini biliyorum ama sana borçluyum. Nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

"İşareti kimin koyduğunu bilmem gerek." Kana susamışlığım canavarımı yönlendirdi ve pençelerimiz uzadı. "Çözdüğünüzde Shasta Range'e birini gönderin."

"Tamam. Bunu yapabilirim." Sarina bana yer açmak için geri çekildi. Vardiya.

"Ve sen de onun benim eşim olduğunu söyledin." Sesi Sesime karışan kurdum gök gürültüsünü andıran bir hırıltıya dönüştü. "Eğer biri onun saçının teline dokunmaya cüret ederse, onu gazabımdan kurtaracak ne yeterince büyük bir bedel ne de yeterince uzak bir yer olacak."

Kurdum, derisinin altında dalgalanan öldürücü bir öfkeyle dört ayak üzerine düştü. Kafasını seyahat çantamın kayışına doladı ve arkasına bakmadan şehre doğru yola çıktı.

Kaldırım toprakla buluştu ve yerini ormana bıraktı ve hâlâ öfkesi ikimizi de savaş yoluna sürüklüyordu. İçime şüphe düşmesine izin verdim. Bir gün tüm işaretlerin Nolan'ı gösterdiğini düşündü.

Bunu yapacak kadar alçalırsa çalışma odasını kanıyla kırmızıya boyardım. Yüzüme karşı mutluluğumun önemli. Sırf onu yok etmek için ulaşabileceğime inanmama izin verecek kadar alçak olabilir miydi?

Hayır. Buna inanamam.

İnanmazdım.

Kurdum, hızla akan insan düşüncelerimi susturmak için hırladı. Şu anda onun için önemli olan tek bir şey vardı. Bir saatten kısa bir sürede Cerberus sınırına ulaştık.

Sürü yasalarının ve bölgelerinin sınırlarında dolaşarak, görev ve arzu dünyası arasında dans ederek geçirdiğim ayların aksine, kurdumun ağır pençeleri bir saniye bile düşünmeden sınırı geçti. Tereddüt.

Uluması ölümcüldü, uyuyan avı kaçışmaya zorluyor ve bölgedeki her canlıya hak iddia etmek için burada olduğumuzu duyuruyordu.

Arkadaşımız için gelmiştik.

Gözlerim sayfadaki kelimeleri taradı, kabaran mürekkebe tekrar odaklanmaya çalışırken gözlerim kaydı. Bu kitabı zaten yarım düzine kez okumuştum, ama aile yemeği sırasında meraklı soruları engellemek için arkasına saklanabileceğim bir şey olsun diye getirmiştım.

Öyle bir şansımız yok.

Kera beni boşluğa bakarken yakaladı ve bu fırsatı değerlendirerek Maddock'un yanımdaki kanepesine atladı.

"Ne okuyorsun?" Elimden romanı aldı. "*Denizdeki Şehir*. Fütüristik bir distopya.

sular insanları okyanusta yaşamaya zorladı." Bir zamanlar Bunun olabildiğince çılgın bir hikaye olduğunu düşünmüştüm. Şimdi hayatıma bir bak.

"Eyvah. İyi ki atalarım bu olmadan önce insanları durdurmuş." Onu burnuna götürdü ve kokladı.

Jane Eyre kitabım gibi deri ciltli eski bir kitap kadar iyi değildi. İşte bu kokuyu içime çekmeye değdi. Sarhoş ediciydi. Belli bir erkek gibi misk kokulu ve rahatlatıcıydı.

"Yine onu düşünüyorsun." Kitabı yere bırakırken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Değilim." Başımı salladım. Kurdum iç çekti.

"Evet, öylesin. Gözlerinde o hülyalı bakış var." Kera parmağını burnuma dokundurdu.

"Başka bir desteğe ihtiyacın var mı?" Ellerini önlüğünde kurulayan Sage'i mutfaktan bir buhar dalgası takip etti. Lisa çay fincanının kenarından bakarak beni tekrar değerlendirdi.

Hepsinin bakışları beni kıvrandırdı. Bu yüzden kitabı getirdim.

"Ben iyiyim." Gerçekten de iyiydim. Merhemleri, yapışkanları ve iyileştirici dokunuşlarıyla acıyla başa çıkmak giderek kolaylaşıyordu. Kurdum sessizdi

ve bekliyordum. Göğsümdeki boş ağırlık artık genişliyor gibi görünmüyordu.

"Yakında." Kera yanıma sokuldu. "Sabah Erick'ten haber alırız ve sonra bir sonraki hamlemizi yaparız."

Bu plandan bahsedildiğinde aynı karanlık düşünceler geri geldi. Kera aklımı okuyor gibiydi. Heck, o Alfa'ydı. Belki bu da onun süper güçlerinden biriydi.

"Size yalnız gitmeyeceğinizi zaten söyledim. Alfa Nolan Cerberus'la ne yapmaya karar verirse versin bununla daha sonra ilgileneceğiz. Erick, eş durumunun açıklanması gereken en önemli kısım olduğunu biliyor ve Uki de Nolan'a haber göndereceğine söz verdi. Bahse girerim ki savaşçı sabah sınırda bizimle buluşacak. Muhtemelen çoktan yola çıkmıştır."

Bu düşünce avuçlarımı terletti ve kurdumun kulaklarını dikti.

Yu

karı "Sorun o değil," diye fısıldadım.

"O zaman ne?" Kera beni yanımdan dürttü. "Biliyorsun bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu ilk seferinde yapmış olsaydın bu karmaşanın içinde olmazdık."

Tenim kıpkırmızı oldu ve kurdum *sana söylemiştim* diye homurdandı. Derin bir nefes aldım ve her sözümü dikkatle dinleyen Lisa ve Sage'e baktım. "Ya ondan hoşlanmazsam? Ya da daha kötüsü, ya ondan çok fazla hoşlanırsam ve o da sürüsünden ayrılmak istemezse?"

"Oh, onu seveceksin." Lisa kıkırdadı.

"Gördün mü! Bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini biliyorum." Şekil değiştiren cadiya homurdandım.

"Ben sadece kaderin izin verdiklerini görüyorum." Avuçlarını kaldırdı ve sıırıttı. "Ama size mükemmel eşinizin verilmemesi çok nadirdir."

Sage'in gözleri buğulandı. Beni bu odadaki herkesten daha iyi okuyabiliyordu. Bu da durumu daha da kötüleştirdi çünkü korkumu kendi korkusuymuş gibi anlıyordu. "Maddock'la bu konuyu çoktan konuştum ve ziyaret etmenin bir yolunu bulacağımızı söyledi. Fenrir'in Pasifik Okyanusu'na kıyısı olduğu söyleniyor. Artık suların zehirli olmadığını bildiğimize göre, sahile bir gezi yapmak istiyorum."

Sessiz bir mutsuzluk bakışını paylaştık. Ben de onu terk etmeye hazır değildim.

"Adamın bizim yaşlarımızda olduğunu ve alfa hisleri taşıdığını söylemiştin, değil mi?" Kera sordu.

Evet. Tam bir alfaydı. Lezzetli bir erkek ve baskın bir canavar, kurdumun sırt üstü yuvarlanmak istemesine neden oldu. Çekirdeğim sadece ısındı

Bunu düşünmek.

Bilim aşkına, onu sadece iki saniye görmüştüm ve en çok hatırlamayı seçtiğim şey bu muydu?

Kızarak başımı salladım.

Kera arkasına yaslandı ve bilerek gülümsedi. "Sen sürünün Beta'sısın. Genelde yüksek rütbeli olan kalır ve eşi de ona katılır. Tabii Nolan'dan sonra ikinci sırada değilse, ki kaynaklarımız Calder adında yaşlı bir adam olduğunu söylüyor, o zaman bir sorun olmamalı."

Rahatlama gözlerimi yaşarttı. Kulübenin kapısı açılıp serin akşam havası ve Maddock içeri girdiğinde daha da iyi oldu. Herkes ona döndü ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Doğruca Sage'e gitti ve onu öyle tutkulu bir öpücükle kucakladı ki kurdum kendi eşi için sızlanırken geri kalanımız da bu gariplik karşısında öksürdük.

Maddock iç çekerek ayrıldı ve gözlerimizin sırtında olduğunu hissedince kız kardeşimi tekrar ayağa kaldırdı. "Ben... Biraz odun getireyim."

Sage'in dudaklarına dokunarak kıkırdamasına ve Kera'nın kahkahalarla inlemesine neden oldu.

"Ona yardım edeceğim." Kanepeden atladım, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissediyordum. Ay hastalığıyla mücadele etmediğim zamanlarda, bu şekil değiştiren gücü muhteşemdi.

*

Maddock odun yığnında baltasını savurmaya başlamıştı bile. Parçalanana kadar geri çekildim. O kütüğün üzerine başka bir yuvarlak kaldırmak için hareket etti ve ben de kesilen parçaları yığna eklemek için yerden topladım. Sessizce çalışıyordu. Ben de bu sessizlikten yararlanarak yukarıdaki yıldızlara baktım.

Bu oluyordu. Bir eşim olacaktı. Hem de yakışıklı bir tane. Adının ne olduğunu merak ediyordum. Ne yapmaktan hoşlandığını. Umarım o bakışlara eşlik edecek bir beyni vardır.

Bir tedirginlik duygusu düşüncelerimi susturdu.

Maddock baltayı başının üzerinde tutarak hareketsiz kaldı.
Yumuşak bir nefes verdim. *"Dışarıda bir şey var."*

Başını salladı, baltayı yavaşça yere bıraktı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Kurdum yüzeye çıkarken hırladı, savaşmaya hazırды.

Birlikte mi çalışacağız? Çabucak sordum. Cevap olarak imgelemine gözlerime gönderdi.

İki gölge uzaktaki vadi boyunca ilerliyordu. Karanlık şekilleri ay ışığıyla aydınlanmış çimenlerde alçakta, kulübelerimizden uzaklaşıp Alfa'nın evine doğru ilerliyordu.

"Cadejo sürüsü mü?" Gözlerimi kısarak onları seçmeye çalıştım.

Maddock kemikleri kırılıp dört ayak üzerine düşerken havayı kokladı. İri kahverengi kurdu öne doğru ilerledi. *"Bunu söylemek için çok rüzgar altı. Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var."*

"Ben de geliyorum." Aceleyle soyundum, kurdum vücudumuzun kontrolünü ele geçirirken gözlerimi kapattım. *Biz bir takımız. Yarın, eşini alacağız. Bu gece, Alfa'yı koruyacağız.*

Kurdum hırladı ve paintball maskesini takıp ekibime başımı salladığım bir görüntü gönderdi. Duruma rağmen gülümsedim. Birlikte çalışmak eğlenceli sayılırdı.

Tek umudum bu şekilde kalmasıydı.

*

Maddock ormanda sessiz ve ölümcül adımlarla ilerliyordu. Karanlıkta paltosunun rengi ağaçlarla kolayca karışıyordu. I Sol tarafına doğru koştu, baskın kanadını açık bıraktı ve bir adım geride kaldı.

Her ne kadar puan almak için can atsam da, o daha yetenekliydi. ve lider olmak için daha iyi hazırlanmıştım. Açık bir avantajım yokken kabadayılık yapacak kadar aptal değildim.

"Arkamda kal yavrum," diye havladı sürü bağlantısından.

"Anlaşıldı," diye cevap verdim, akılsızca konuşarak dikkatini dağıtmak ya da bunu zaten yaptığımı belirtmek istemedim.

Kasabanın kenarından geçip Alfa'nın evine doğru hızla ilerlerken konsantrasyonunu kaybetmedi. İki davetsiz misafir

Vites değiştirenlerin izini bulmak kolaydı. Çok kolaydı.

Kurdumu omzunun üzerinden bakması için ikna ettim, gözlerimizi ve kulaklarımızı zorladım. Eğer bu bir yem ya da tuzaksa, hazır olmalıydık. Benim

Kurt başını salladı, bana güveniyordu.

Akıllı kız.

Ormanın sessizliğini dinlerken kalp atışları sabitti ve nefesleri eşitti. Patilerimiz toprağın üzerinde hafifçe hareket ediyordu.

Çabuk. Bu kadar zarif hareket etmesinden çok gurur duydum.

O da benimle gurur duyuyor gibiydi çünkü tüm duyularını paylaştı ve ben de sanki aynı varlıkmişiz gibi onlara çarptım.

Gerçi teknik olarak, sanırım hep öyleydik. Sadece şimdi daha çok öyle hissediyorum.

Beyinlerimiz bir bütün olarak çalıştı, insan mantığından ve kurtlardan yararlandı.

Sezgileri. İkimiz de gücümüzü kullandığımızda onun ilkel doğası yükseliyor, lazer gibi odaklanıyordu. Burada, ormanda canlıydık, her türlü tehditten daha güçlüydük.

Burnumuzu yere dayayarak Maddock'un takip ettiği izi bulduk. Bu kesinlikle Cadejo'ydu ama yaklaştığımız şekil değiştirenlerden hiçbirisi değildi. Bu sabah erkenden orada olmalıydık.

Ama arkadaşımıza bir şey olmasına izin veremezdik.

Bu gece. Bu yeni bağlantı ikimizin de başını döndürdü. Ay hastalığı emebilirdi. Bu, ruhumuzun kaçırdığımız diğer yarısıydı.

Ve Alfa'mızı tehdit eden herkesi öldürecektik.

"Roger kim?" Maddock atomları benden korkutarak sordu. ve bizi kurdumla paylaştığım güçlü transın dışına çıkardı.

Kera'nın sesi zihnimi doldururken bizi bağlayan yıpranmış ipliğe tutundum, *"Neredesiniz çocuklar?"*

İnledim, keşke biraz daha zamanımız olsaydı diye düşündüm. Bu bağlantıyı kurmak. Kurdum paltosunu silkeledi ve avına devam etti ama ben de onun hoşnutsuzluğunu hissettim.

"Roger anladığım anlamına gelen bir insan sözüdür," dedim.

Maddock dikkatimi Kera'ya çevirmeden önce, *"Olduğun yerde kal. Senin peşindeymiş gibi görünen izinsiz girenleri takip ediyoruz."*

"Cehennem gibi..."

Kera'nın öfkesinin geri kalanını duymazdan geldim ve kurduma odaklandım. Maddock bir ağacın etrafında dönerken o da koklayarak arkasını kollamaya devam ediyordu. Rüzgâr yön değiştirdi ve onu neyin kızdırdığını yakaladım.

"Ayrıldılar," diye homurdandı. "Kera'ya geri dön. Ben halledebilirim Bu."

"İkisi de doğuya gittiğine göre, onlar gelmeden o burada olacak. bu taraftan." Kurdum bile gözlerini devirdi. Onlardan biriyle tek başımıza başa çıkamayacağımızdan endişeleniyordu. *"Beklesek daha iyi olur."*

"Burada açıkta mı?" Maddock kalın kafasını salladı. "Kız kardeşin beni öldürecek. Geri dön..."

"Bir tuzak kurmamız gerektiğini söyleyecektim," diye homurdandım ve yaprakların çıtırtısı kurdumun tüylerini diken diken ederken sözünü kestim. *"Ama Alfa'nın evinin boş olduğunu bildiklerinden eminim ve artık zamanımız kalmadı."*

Maddock dişlerini göstererek geri dönerken, ten rengi iki kurt oyun alanına daldı. İlk o saldırdı ve benim kurdum hırladı. Tam olarak ne istediğinden emin değildim ama tam kontrol olduğunu umuyordum çünkü ona verdiğim şey buydu.

Öndeki kurt saldırıdan kaçmaya çalıştı ama Maddock daha büyük ve daha güçlüydü. Kafasını kurdun yan tarafına çarptı ve onu bir çığlıkla geriye uçurdu.

Kurdum bana hırlarken damarlarımızda haklı bir öfke dolaşıyordu. ikinci kurt. Ama saldırmadı. Tam kurt ileri atılırken çam ağacının arkasına eğildi. Kurt hızlıydı ama kız daha hızlıydı ve kızın artık olmadığı açıklığa indi.

Uzun burnu bizi koklamak için döndü, çalılıkları ve gölgeleri taradı. Sol taraftaki bir dalı kırdı ve bir çalının arkasına gizlendi.

sağdaki çalıya bakarak, araştırmak için öne çıkmasını bekliyor.

Saklanamazsın. Ne yaptığını fark ettiğimde panikledim. Onun rengi onlarınki gibi karışmıyordu. *Arkadan saldırın!*

Hiç tereddüt etmedi.

Ağaçların örtüsünü aşip sıçrarken güçlü kasları gerildi ve çenesi kırılarak kurdun derisinden et kopardı. Atlayışın momentumuyla yuvarlandık, yavaşlayamadık ve öldürmeyi başaramadık.

Olmak üzere olan şeyi fark ettiğimde zaman benim için yavaşladı. Bu kurdu öldürmek zorundaydık.

Kurtların neler yapabileceğini hatırladığımda her şey çok hızlı gelişti.

O bizden daha iyi.

Kurdum dişlerini gösterdi ve ağızımızdaki eti tükürdü. Acı içinde kükreyerek pençelerini onun olduğu yere doğru savurdu. bir saniye önce.

Ona toparlanması için zaman tanımadan doğruca boğazına saldırdı ve pençeleri göğüs kafesine saplanırken kemiği parçaladı.

Başını salladığında ceketimize kan sıçradı. Yan tarafımızdaki acı, içinde tuttuğu öfkenin yanında sönük kalıyordu. Daha fazlasını istiyordu, topraklarımıza girmeye cüret eden ikinci canavarı bulmak istiyordu. Çok uzun süre kapalı kalmıştı ve vücudumuzda titreşen güç. Yaşadığı onca şeyden sonra bu kavga hiçbir şeydi.

Dürüst olmak gerekirse biraz korkutucuydu.

Özellikle de ikinci kurt açıklığa girip bizimle göz göze geldiğinde.

İnsan beynim Maddock'un nereye gittiğini merak ederek çılgılık atmaya başladı. Bu kurt, altımızdaki ormanda ölmekte olan kurttan daha iriydi. Eğer kız kardeşimin eşini öldürmüştü olsaydı, Sage yıkılmıştı. Kurdum alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırladığında onun yanındaydım.

İleriye doğru yürüdü ve kurdum hırladı. Kana susamışlık kaslarının beklentiyle titremesine neden oldu. Ölü kurdun etrafında dönerek cesedi aramızda tuttu. Esmer kurt sola dönmüş gibi yaptı ve sağa savurdu, o eğilirken pençelerini açık havada parçaladı.

"Neredeyse geldim, geri çekilin," diye bağırıyordu Kera sürü bağlantısından.

"Onu kaybettim. Kaçtı," diye nefes nefese kaldı Maddock.

Sesini duymanın verdiği rahatlama, ten rengi kurdun düşen yoldaşının cesedinin üzerinden sıçrayıp kafatasını kafamıza çarpmasıyla kısa sürdü.

Sersemlemiş olan kurdum geri sıçradı ve çenesini Uyarı. İleriye doğru hamle yaptı ve kadının pençelerini ıskaladı.

ve bir pençesini kalçasına vurdu.

Onun altında yuvarlandı ve ayaklarının üzerinde yeniden durdu. dişleri arka bacağına kenetlendi. Doğal olmayan bir şekilde gövdesini büktü. Dişleri omzuna battı ve ikimiz de acı içinde haykırdık.

İki kurt bir kürk yığını içinde birlikte yuvarlandı, ikimiz de bacaklarımızı kaldırmaya çalışırken yerdeki toprağı tekmeledik. altımızda çenelerimiz hala sıkı sıkıya kenetlenmişti. Kurdum acıya rağmen etini parçalayan dişleriyle dayandı. Bakırın tadı taze kan ağzımızı ıslatırken dilimizi kapladı.

Esmer kurt, onu yan tarafına doğru itecek kadar uzun süre tutmayı bıraktı. Adrenalinden çıldırmış bir halde ayağa kalktı ve toprağı eşeledi. Onunla tekrar dövüşmesi için meydan okuyordu.

Etrafımızdaki ağaçlardan derin bir uluma sesi geldi. Öyle görünüyordu ki lanet olası gökyüzünden geliyor. Gecenin içinde bir uyarı gibi yankılandı ve kurdumun ürpermesine neden oldu. Sersemlemiş bir halde geri çekildi ve yumuşak bir inilti çıkardı.

Ne yapıyorsun sen? Yumruklarımı insan formumu tutan duvarlara vurdum. Bizi öldürecek. Savaşmak zorundayız.

Esmer kurt duraksadı ve omzunun üzerinden baktı. Benim kurdum dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek göğsündeki yumuşak deriye saldırdı. Onu beklediğinden daha hızlı yakaladı ve pençesi omurgasının her bir omurunu derinlemesine tararken yere kaydı.

Beyaz sıcak şimşekler üzerimize düştü ve ben çığlık atarken kurdum ateşin saldırısı karşısında uludu. Acı o kadar yoğundu ki kör ediciydi.

Nefes nefese yan tarafına yığıldı. **Dostum.**

Kalkmazsan onunla asla buluşamayacağız, diye ağladım, gözlerimi kapattım ve ikimizin de hayatta kalabilmesi için ona her bir parçamı vermeye çalıştım.

Dünyayı sarsan o uluma tekrar duyuldu.

Kemiklerimizde titreşiyordu. Bizi yukarı çağıran bir savaş çığlığı. Nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama kurduma verdiği güç dalgası için minnettardım.

Sendeleyerek ayağa kalktık ve biz dik durmaya çalışırken dünya kendi ekseninde dönüyordu. Kafasını temizlemek için salladı.

Tehditkâr bir hırıltıyla, bize son bir kez baktığında ten rengi canavara saldırmaya hazır bir şekilde aşağı indi.

Göt herif kuyruğunu kıstırıp kaçtı.

Kera ve Maddock, o ağaçların arasından kayarken açıklığa daldı.

"Kaçıyor!" Hayal kırıklığı içinde çığlık attım. Kurdum peşimden gelmeye çalıştı ama Kera yolumuza çıktı.

"Dur." Alfa komutunu verdiğinde kurdum gücün şiddetiyle ürperdi.

"Yanlış bir şeyler var."

Kurdum şaşkınlıkla etrafına bakınırken *"Yok artık!"* diye bağırdım.

"Kaçmasına izin veriyorsun."

O hayalet uluma bu sefer daha yakından geliyor, kurdumun derisindeki tüyleri kabartıyordu. Karanlığın içinde bizi okşadı ve özümüzü Erimiş. İhtiyaç vücudumuzu sarmıştı. Öldürmek, buna bir son vermek istiyorduk ama daha güçlü bir şey bizi çağırıyordu.

Siktir et.

Yapacak bir işimiz vardı.

Kurdum titrek bacaklarıyla ilerledi. Hâlâ onun izinin kokusunu alıyorduk. Lisa'nın kurdu, Sage sırtına yapışmış halde koşarak patikaya geldi ve yolumuzu tekrar kesti.

Hayal kırıklığına uğrayan kurdum toprakta kalçalarının üzerine çökerken hırladık. Ağaçlar artık bulanıklaşıyordu. Islaklık sırtımızı ıslattı. Acı

parmaklarını derimize soktu ve onu ayırdı.

"Bilim aşkına," diye haykırdı Sage yanıma koşarken, kana bulanmış ceketime hafifçe dokundu ve omurgamı görünce nefesi kesildi. "Coral, sana ne oldu?"

Dövüşün adrenalini azalmaya başlamıştı ve her bir omurgamdaki acı veren sıyrıkları mükemmel bir netlikle hissediyordum.

Bu iyi değildi.

"Bir de diğer adamı görmelisin," diye gülmeye çalıştım. Ölü olanı kastetmiştim. Beni duyamaması çok kötüydü, çünkü Sage Bu şakayı takdir ediyorum.

Kan kaybından dolayı görüşümüz bozuldu ve biraz başımız döndü. Biraz demek yetersiz kalır.

O korkunç uluma, bizi altına çekmekle tehdit eden girdaplı karanlığın içinden geliyor gibiydi. Hava ağırlığıyla durgunlaştı

bulutlar yarıldı ve ayın içeri süzölmesine izin verdi.

İri gri bir kurt bana doğru yaklaştı. Sıcak nefesi burun deliklerinden üflüyor, sisin içinde başını bir şey gibi çevreliyordu. Bir kâbustan fırlamış şeytani bir canavar gibiydi. Gözleri, o doğal olmayan yeşil gözleri, sahiplenici bir öfkeyle benimkileri arıyordu.

Eşim. Kurdum mırıldandı, burnunu teslimiyetle yere indirirken sırtından toprak zemine sızan yaşam gücüyle nefes nefese kaldı.

Sage kurduma tutunarak diz çökerken hırladı ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için güçlü bir sıçrama yaptı. Kalın çenesi kurdumun başını ısıyor, yaklaşan herkese meydan okurcasına hırıliyordu.

Hayatta olmaz, dostum. Sağır kulaklara mırıldandım, pençemizi kaydırarak

son bir güç gösterisiyle ona geri çekilmesini söyledim. Tartışılması gereken sınırlar vardı. Tanıştırılmalar yapılacaktı. Bir dakika içinde kurdumu ayağa kalkmaya zorlardım, böylece bu işi çözebilirdik.

Önce gözlerimizi dinlendirmemiz gerekiyordu.

Arkadaşımanın sevgi dolu bir ailesi vardı. Grupta hiç aldatma hissetmedim. Sarina ve Uki'nin aşık olduğu dişi Alfa Kera bile acımasızca dürüsttü. Coral'ı incitirsem beni avlardı. Ben eşimi kollarıma alırken diğerleri yumuşak bir şekilde vedalaştı. Bu bir Ailelerin hala bu şekilde var olduğunu düşünmek ve eğer onlardan koparılmamış olsaydım benim de bir ailem olabileceğini düşünmek, yutulması acı bir hap.

Ama bu konuda kendime acımayı çoktan bırakmıştım. Artık tek endişem bu kurttu.

Sonunda onu bulduğumda görülmeye değer bir manzaraydı. Beyaz kürkü kanla kaplıydı ve havada taze avının kokusu vardı. O Hatta düşerken bana bir çeşit meydan okumayla vurdu. Çok tatlıydı.

Eğer bayılmasaydı, bir süre daha kalabilirdim.

Onu acı içinde görmek kurdumu huzursuz ve korumacı yaptı. Yaralarıyla ilgilenmek için onu güvenli bir yere götürmemiz gerekiyordu.

Carlos'un kardeşi Sebastian hâlâ dışarıdaydı. Onu daha sonra öldürecek, etindeki pençe izlerinin acısını ona çektirecektik.

Başını yukarıda tut, diye emretti kurdum.

beyaz kurt göğsüme yaslandı. Kürküne bulaşmış kana rağmen narin ve yumuşaktı.

Kokusunu tekrar içime çektim, canavarımı sakinleştirmek için ciğerlerimi temizleyici güneş duşuyla doldurdum.

Derin uykudaydı ve bizimle güvendeydi. Ben yürürken yaraları iyileşti. Vites değiştirip onu uyandırabilseydim daha hızlı olurdu ama kurdum

Reddetti. Gideceğimiz yere yürüyerek gidecek durumda değildi.

Dağların yükseklerinde, son birkaç ayın büyük bir kısmını buradaki sınırlarda devriye gezerek geçirdiğim av mağaralarına doğru yürüdük. Burası Fenrir, Amarak ve Cerberus sürüleri arasında tartışmalı bir bölgeydi ama kimsenin tartışmayı umursamadığı kadar tehlikeli bir yerdi ve bu da benim ihtiyaçlarımı gayet iyi karşılıyordu.

Sarina'dan bu muhteşem kurda kan borcu işaretini koyanın kim olduğunu öğrenmek dışında artık sürülerle hiçbir şey yapmak istemiyordum.

O zaman onları öldürürdüm.
Ama önce eşimle tanışmalı ve onunla ilgilenmeliydim.

*

Karla beslenen dereden doldurduğum su dolu kaya yarığında ıslak bezi sıkarken beyaz kurt kıpırdandı. Elimi sırtına, derisinin çoktan birbirine dikildiği yere koydum, Ben kanı yıkamayı bitirirken onu yatıştırıyordum. Kurdum dilini kullanmak istiyordu ama insan eşimin yer değiştirdiğinde onu kışını yalarken bulmasını istemiyordum.

Hoşuna giderdi, diye alay etti.

Tepkisine gülümsedim. Eski haline daha çok benziyordu ve geri döndüğü için mutluydum.

Ama eşimin gözleri kurduyla birlikte altın sarısıydı. Sanki insan orada bile değildi. Onu incelemek için topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve onu saklayan insanda bir sorun olup olmadığını merak ettim. Beyaz kurt elimi dürttü, benim için sızlanıyordu. Tekrar dokun.

Kulaklarının arkasını kaşırken güldüm. "Seni uyanık görmek güzel, güzelim. İnsanın dışarı çıkıp sana bir şey söylemek ister mi? Alo?"

Homurdandı ve burnunu uyluğuma çarparak kocaman bir esneme sesi çıkardı.

Onunla yatmamı istiyor. Kurdumun göğsü gururla kabardı. Eşimle iletişim kurabildiği için mutluydum. Bağımız mühürlenmediği için kendi bağlantımız yoktu. Ama insan beynimin hissedemediği hayvani içgüdüleri hissedebiliyordu.

"İstediğin bu mu aşkım?" Başını kaşımaya devam ederek yumuşak bir sesle konuştum. "Kurdunla vakit geçirmeyi mi tercih edersin yerine?" Kendini yanıma yaslarken kuyruğu taş zemine çarptı.

Çenesini yakalayıp gözlerinin içine baktım, bir şeyler umuyordum. Belki bir tanıma parıltısı. "Peki senin insan aynı fikirde mi?"

Başını kurtardı ve sırt üstü yuvarlandı, yere doğru kıpırdanırken uzun bacaklarını uzattı.

Kurdum arzuyla uludu. **Bana ihtiyacı var.**

Sakin ol. Ayağa kalktım.

Hayır. Vardiyayı zorlamaya çalıştı. **Çok fazla zaman kaybettik.**

Bir saniye daha. Kontrolü elimde tutarak onu susturdum. *İnsan uyandığında mağarayı hazırlamama izin ver, sonra eşinle oynayabilirsin.*

Aşağı mağaralarda hâlâ bu dağlarda avlanan eski zamanlardan kalma kürkler ve ıvır zıvırlar vardı. Kurdum yağmalamak için eşinin yanından ayrılmak istemedi ama endişelenmesine gerek yoktu.

Hızlı ve meraklı bir yaratıktı, arkamızdan geliyor ve sanki bir saldırıya karşı korunuyormuş gibi arkamızı kolluyordu. Kalmasını söyleyerek onu aşağılamayı reddettim. Artık burada olduğuma göre, bölgede daha büyük bir tehdit yoktu.

Girişteki küçük ateşi yakıp mağarayı olabildiğince rahat bir şekilde kurmayı bitirdiğimde insanının dışarı çıkmasını bekliyordum. Kurt yere uzanmış, patilerini yalıyordu, ve bana canavardan çok insan gibi görünen sinirli bakışlar atıyordu.

Ama belki de sadece zeki bir yaratıktı.

Belki de onu kızdırıyorsun.

Ateş ışığında onu bir süre daha inceledim, bir işaret bekliyordum. İnsan halini zar zor görebilmiştim ama tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Ve beni neden uzaklaştırdığını ya da şimdi uzaklaştırıp uzaklaştırmadığını bilmek istiyordum. Gerçekten orada olmadan doğanın çağrısına boyun eğmenin yolu bu muydu?

Beyaz kurt esnedi ve beni izledi.

Senin insani kaygılarınınla işim bitti. Bana eşimi ver.

Tamam. Kıkırdadım. *Ama komiklik yok.*

Kurdum vardiyanın ortasında durdu, kafası karışmıştı. **Neden?**

Çünkü insan rızasını vermedi, açıklamaya çalıştım.

Anlamadığı için onu suçlamadım. Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştık.

İnsanlar ne istediklerini bilmiyorlar, diye homurdandı mağarada dört ayak üzerine düşerken.

Beyaz kurt topladığım kürk yığınına kokladı ve davetkâr bir ifadeyle omzunun üzerinden baktı. Canavarım yavaşça ona doğru ilerledi ve kuyruğunu düzeltirken onun formunu takdir etti. Tavus kuşu gösterisine kahkahalarımı tuttum ve onun kendi anını yaşamasına izin verdim kesintisiz.

İki kurt burunlarını çarpıştırdı ve kız geri çekildi, burnunu pençelerine doğru indirerek şakacı bir havlama çıkardı. Benim kurdum başını yana eğerek onun nasıl bir oyun oynadığını merak etti.

Yavaşça ilerledi ve onun tepkisini izledi. Pençesi şimşek gibi hızlı bir hareketle adamın burnuna çarptı.

Bu da ne böyle? Gözleri açıldı.

Birlikte geçirdiğimiz yılları düşündüm. Bir dişiyle ya da potansiyel bir yatak arkadaşıyla ilişki kurmayalı uzun zaman olmuştu. Pek çok kurt onun ilgisini yeterince uzun süre çekememişti.

Paslandın mı? Senin hakimiyetini değerlendiriyor.

O anılarını anlatırken kurdum sessiz kaldı ve kurdum sıkılarak ona tekrar saldırdı.

Ağır pençelerinden birini kızın göğsüne indirerek onu geriye savurdu ve yere yapışmasını sağladı.

Gözlerinde içindeki insanı aradım ama kurdun altın girdabından başka bir şey göremedim. Canavarım onu koklamak için başını eğdi.

Beyaz kurt hareketsiz kalarak onun yaklaşmasına izin verdi ve hareketini fark etmeden önce kulağını ısırdı. Bu şaşkınlığı kullanarak tutuştan kurtuldu. Arkasından koşarken tırnakları taşa çarptı. Arkasına bir darbe daha indirdiğinde homurdanmaya başladı.

Dönüp üzerine atladı, onu tekrar sırt üstü yatırdı ve çıplak dişleri göğsüne doğru ilerlerken karnını buruşturdu. Kız onu izledi, bekledi.

Bana boynunu ver, dedi.

Ne yapacağını görmek için kıpırdamadan durdum. Eşimiz kolayca boyun eğer miydi? Kurdumun istediği bu muydu?

Uykulu bir esnemeyle yere gömüldü ve gözlerini kapattı.

Kurdum şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve ben de artık tutamadığım kahkahamı serbest bıraktım.

Yorgun, diye mırıldandı, onu kürk yığınının üzerine yönlendirmek için yan tarafını dürttüğünde tutuşunu bıraktı.

Kendine bunu söylemeye devam et, kahkahalar arasında hırıldadım.

Aceleyle bir araya getirilmiş yatağa doğru ilerledi ve onun geldiğinden emin olmak için arkasına bakarak birkaç tur attı. Yine yavaşça hareket etti, sanki avlanıyormuş gibi ölçülü ve güçlü adımlar atıyordu

Av.

Bunun üzerine onaylayarak havladı.

Birdenbire döndü ve kuyruğu havada sallanırken arka tarafını ona doğru uzattı.

Muzaffer bir uluma çıkardığında bir an panikledim ve neredeyse vardiyayı zorluyordum.

Ama bir iç çekişle rahatladı, onu yumuşak kürklerin üzerine yatırdı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı.

Şimdi uyu, günüşiğim. İnsanlar kendilerini çözdükten sonra sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim.

Daha fazla ilgi görmek için kıpırdanarak mızızlandı, ama kurdum onu bir esneme daha yüzünü gerene ve bir *mırıltıyla* yerleşene kadar tuttu.

Ateşin sönmekte olan kolları çıtırdarken nefes alış verişini düzene girdi ve gerginlik bedenini terk etti.

Kurdum uyanık kaldı, mağaranın dışındaki sesleri dinledi ve eşinin kokusu olan mutlak mutluluğu içine çekti. Onun düşünceleri benimkilerden çok farklıydı.

Birkaç saat içinde güneş doğacaktı ve o da güneşle birlikte, o uyanmadan önce avlanmaya gidecekti. Bu mağaradan hiç ayrılmak istemedi. Olması gereken yer burasıydı.

Onu basit fantezileriyle baş başa bıraktım ve katil olanları.

İlk olarak, hala ödül için hareket eden herkesi incelemem gerekiyordu.

Kan borcu. Sebastian, Cadejo sürüsünden büyük bir avcıydı ve kardeşi öldüğüne göre, benim tehdidime aldırmadan kişisel intikamını alacağından emindi. Birkaç avcı daha olacaktı.

onur kurallarımıza uymayacak kadar genç ve aptal olanları. Ama onları bulurdum.

Yine de bunu kaynağında durdurmak daha kolay olacaktır. Arkadaşıma bu damgayı kim vurduysa o da ölecekti. Bir cana karşılık bir can. Anlaşmanın tercümesi buydu.

Peki ya Nolan olsaydı?

Kurdum uyukluyordu, sonunda rahatlamıştım. eşini bulmak için. Uyanık kaldığım son saniyeleri mağaranın etrafına bakmak için kullandım.

Altımdaki dişi için hayat böyle değildi. Dişi çok daha fazlasını hak ediyordu. Ona bir hediye bile getirmemiştim. Artık bir avcı olarak çalışmadığıma göre ne yapacaktım?

Sanırım kan borcu emrini veren Nolan olsaydı, ona Fenrir topraklarını gümüş bir tepside sunabilirdim. Zaten kendi ölüm fermanını imzalamıştı. Belki de Alfa pozisyonuna tutunurdum. Aiden reşit olana kadar. Konsey bundan hoşlanmayacaktır ama bana meydan okumalarına cesaret edebilirim. Eğer istemezse.

Kurdum uykuya dalarken düşüncelerim de kaybolmaya başladı.

Son duyduğum şey derin bir mırıltıydı ve bunun göğsümüzden geldiğini fark ettim.

Daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştık. Hoş bir şeydi.

Lütfen düşündüğüm şey olma.

Beni çıplak bir şekilde tozlu kürk yığınınına sıkıştıran kalın bacak ve ağır kolun altında hareketsiz yatıyordum. Zonklayan çubuk omurgamın iyileşmiş derisine vuruyordu.

Evet. Bu bir ereksiyon.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve dün gecenin puslu anılarını süzdüm. Yine yapmıştı. Kurdum tüm kontrolü ele almış, yaralandığımızda onu eşinden uzak tutma konusunda bana güvenmemiştir.

Kendini daha iyi hissettiği anda azgın bir genç kız gibi etrafta zıplayıp iri gri kurdu kışkırtmaya çalışmıştı. Hatta...

Sessiz bir nefes çektim.

Kıçını havaya kaldırıp onun için salladın.

Büyürken tüm o eski vahşi yaşam belgesellerini izlememem gerektiğini biliyordum. O zamanlar, dünyaya bombalar atıldığında bu dünyadan koparılan egzotik yaşamla aşırı derecede ilgileniyordum. Ama artık daha iyi biliyordum. Gizli olabilirdi ama dikkatini vermişti.

Porno izliyordun!

Biraz eğlenerek düşüncelerimi karıştırdı ve bana yavrularla şişmiş bir kurt karnı görüntüsü gönderdi.

Hayır, teşekkür ederim. Ağladım. Oraya kesinlikle gitmiyoruz.

Vücudumdaki her ağrı ve acının zihinsel bir envanterini çıkardım, atladığım önemli bir şey olmadığından emin oldum. Biriyle yatmayalı birkaç ay olmuştu. Azgın yan tekmem için özür dilerim, ama bu kurak büyüü bir kurtla bozmak istemedim.

Ayrıca, arkadaşım alınmasın.

Bu adam gerçekten kaya gibi sağlamdı. Bir kayanın altında sıkışıp kalmışken ona iyice bakabilmek için başımı çeviremiyordum. Sage'in beni bu adamla yalnız bıraktığına inanamadım.

Anılarımın geri kalanı canlanırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Aileme hırlayan gri kurt. Kaçan ten rengi kurt.

Neredeydim ben? Herkes iyi miydi?

Ereksiyon yine omurgama vurdu.

Onu geri ittim, bu şekil değiştiren gücü için minnettarım ve göğsümün üzerinde tutmak için bir kürk çektim.

Tam anlamıyla yetişkin bir adam beni geri çekmek için elini uzatırken uykulu gözlerle bana baktı. "Günaydın, günüşiğim."

"Beni kaçırdın." Koluna tekme atarak uzaklaştım.

yan.

Ayağımı kolayca yakaladı ve başparmağıyla ayağımı okşadı.

Dudaklarının kenarları seğirirken ayak bileği. "Seni kurdunun gitmek istemediği bir yere götürmedim."

Bir sıcaklık dalgası yanaklarımı kızarttı ve göğsüme yayıldı. Sıcaklık aşağıya doğru devam ederek içime işledi ve adını bile bilmediğim bu adamın yanına sokulmak için duyduğum gerçek dışı dürtüye karşı mücadele ettim.

Bu kötüydü.

Mesafeye ihtiyacım vardı.

Elini bacağımdan ittim ve kürkü de yanıma alarak ayağa fırladım.

"Kurdum ne istediğini bilmiyor. Yapamazsın

Ona güven. Sürüme geri dönmem gerek."

Muhteşem adam kaşlarını çattı, dirseklerinin üzerinde doğrulup kaslı vücudunun her santimini sergiledi. Aleti tüm dikkatiyle dikilmiş, bakmamı talep ediyordu. Elimdeki kürkü onun üzerine fırlattım.

Ki bu aptalca bir fikirdi.

Koyu yeşil gözleri vücudumu boydan boya dolaştı, ancak içindeki vahşi açlığı bastırıyor. "Kurdun ne istediğinin çok farkında görünüyor. Söyle bana günüşiğim, eşinle birlikte olmak istemiyor musun?"

Ellerimi açıkta kalan yerlerimin üzerinde kenetledim, bu mağarada onun bakışları altında kendimi tamamen savunmasız hissediyordum.

Lanet olası bir mağaradaydık.

"O değil," diye kekeledim çevremize bakarken. "Alfa'ma bir saldırı oldu. Onu korumak için geri dönmem gerekiyor ve şu kader arkadaşı denen şey için ailemi öylece bırakamam."

"Eşlerin ne olduğunu bilmiyor musun?" Başını yana doğru eğdi. Kurdu da aynı ifadeyi takınmıştı. Hatırladım Dün geceki. Kurdum canlandı, mırıldanarak onayladı ve serbest bırakılmak için yalvardı.

Onu sertçe sıkıştırdım ve neredeyse hırladım. "Ben çocuk değilim. Eşleşmenin ne olduğunu biliyorum. Beklemediğim şey, kurdum üreme zamanının geldiğini düşündüğü için tüm hayatımın bir anda altüst olmasıydı. Daha yeni tanıştık. O deli kıcıını sakinleştirmesi gerekiyor."

"Kesinlikle bir çocuk değilsin." Bana tekrar bakarken yüzünde erkeksi bir takdir ifadesi belirdi ve ayağa kalkarken kurdum bu değerlendirmeden dolayı tüylerini diken diken etti. "Ama ben Endişenizi anlıyorum. Eğer yavru istemiyorsanız, bekleyebiliriz."

"Adını bile bilmediğimi düşünürsek bu çok rahatlatıcı." Gözlerimi devirdim. Bu adam çok kalın kafalıydı.

Coral, bir mağaradasın. Ne bekliyordun ki?

Gelecek için endişelenmeyi boş verin, neandertal günlerine geri döndük.

"Dinle." O yaklaşırken ellerimi kaldırdım. Ben bir Kısa boylu bir kızdı ama benden uzun boyluydu. Yukarı bakmaya zorlandığımda dudaklarımı yaladım. Çenesi bile taştan oyulmuştu.

"Ne dinliyorum ben?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda sıırttı.

Aramızda nefesler geçti ve kalbim göğsümde çılgınca çarptı. O kadar güzel kokuyordu ki düşünmek zordu. Sözleri, onları söyledikten birkaç dakika sonra nihayet kaydedildi.

Salyalarını akıtma. Bir ağız dolusu tükürüğü yuttum. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, dostum. Ama bazı temel kurallar koymamız gerekiyor. Ben Coral, Cerberus sürüsünün Beta'sıyım ve aileme karşı görevim. Alfa'ma saldıran kurtları gördüğünü biliyorum. Dün gece. Geri dönüp her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyor. Eğer benimle gelersen, bunu çözebiliriz."

Ben konuşurken dudaklarıma bakıyordu. "Skoll."

"Affedersiniz?" Bu kelime her neyse, tüylerimi diken diken etti. Umarım *kabul ediyorum ve gidelim* anlamına geliyordur.

"Skoll," dedi tekrar. Gülümsediğinde midemde bir kıpırtı oldu. "Benim adım Skoll, dostum."

"Ah." Gözlerimi kırptım, bir adım geri atarken telaşlandım.
"Söylediğim başka bir şeyi duydun mu?"

Skoll tek omzuyla omuz silkti ve yerden bir kürk alıp kollarıma doladı. Bu jest çok tatlıydı. Üşümüyordum ama yine de güzeldi. Şimdi sadece bana cevap verseydi, yarı yarıya iyi bir tanışma yolunda ilerliyor olacaktık.

Uzanıp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmaklarının yanağıma değdiği yerde elektrik dans ediyordu. Nefesim Arzu karnımda dönüp dururken boğazımda düğümlendi.

Havayı kokladı ve uzaklaşmadan önce tekrar gülümsedi. "Nereye gidiyorsunuz? Şimdi mi gidiyoruz?" Onu kovalamak için acele ettim. gülünç derecede uzun ve kaslı bacaklarından sonra. Tüm arka tarafı mükemmel bir şekilde tanımlanmıştı. *Tanrı bilimi korusun, ben ne zaman popo seven bir kıza dönüştüm?*

Mağaranın ağzında döndüğünde yüzüne bakmak için gözlerimi kaldırdım.

"Arkadaşım acıkmış." Skoll sanki bu dünyadaki en komik şeymiş gibi kıkırdadı.

Harika. Baba şakası yapan bir adam. Alnıma masaj yaptım. En azından o ve Sage anlaşabilirdi.

"Aç değilim." Tabii ki midem guruldamak için tam o anı seçti.

Skoll eğlencesini gizlemek için alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Sakin ol. Yemekle birlikte hemen döneceğim."

"Gerçekten aç değilim." Skoll güçlü canavarına dönüşürken hayal kırıklığıyla ayağımı yere vurdum.

Kurt omzunun üzerinden bakmak için döndü ve hayatım üzerine yemin ederim ki mağaranın dışında kaybolmadan önce göz kırptı.

"Bekle!" Kendi kurdum yola çıkmak için sızlanırken ben de peşinden koştum.

Bed

ava. *Zaman aşımına* uğradın, diye hırladım ona.

*

Rüzgar saçlarımı yüzüme savurdu ve nefesimi çaldı.
uzakta. Çam, toprak ve özgürlüğün kokusu

havanın hafifliği. Yüksek bir dağın yamacında yuvalanmıştık. Göz alabildiğine uzanan binlerce kilometrelik ormanlık araziye tepeden bakıyordu.

Gevşek çakılların üzerinde kaydım ve sert bir kayanın üzerine çıplak kıcımla düştüm. Dudaklarımdan bir şok nefesi kaçtı ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Bütün bunlar çok fazlaydı.

Eski hayatımdaki herkes beni şimdi görebilseydi.

Burada, bir dağın yamacına tünemiş, içimdeki çılgın kurtla savaşıyor, Alfa arkadaşımı korumaya çalışıyordum ve ömür boyu iftleşmem gereken bir mağara adamıyla yanlış iletişim kurmak. Bir kez olsun kendi geleceğimden sorumlu olmak istiyorum. Eğer bilim, kader ya da bu berbat dünyayı yöneten her kimse bana bir şans verirse, gerçekten minnettar olurum.

Her derin nefes alışımda ürpererek, toprak kokusunun Sage'in sihirli yağlarından bir darbe almak gibi olduğunu düşünmeye çalıştım. I kız kardeşimle konuşmak istedim. Bu kaosun içinde değişmeyen tek şey oydu. Geri kalan her şey kafamı karıştırıyordu.

Kurdum bana hala orada olduğunu hatırlatarak usulca sızlandı ve ben de ona mecazi bir kulak kaçması yaptım.

Ne kadar süre oturup nefes alıp verdiğimden emin değildim. Bir kez daha yeni gerekliğimle yüzleşmek istedim ama izlendiğimi hissetmem beni transımdan çıkardı.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Aceleyle gözyaşlarımı sildim.

Skoll, avucunda derisi yüzülmüş bir tavşanla rüzgârda eğilmiş bir am ağacına yaslanmıştı. "Eşimin neden bu kadar uzun süredir Ağlayın ve bunu durdurmak için en az altı yol bulun."

Son bir titrek nefes verdim ve gülümseyerek tılsımı açtım. "Birinci seçenek benimle Cerberus'a geri dönmek."

"Hayır." Hırlayarak mağaraya doğru yürüdü.

"Ne?" enem düştü ve ayağa fırladım. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama istediğim tek seçenek bu."

"Ne istediğini bilmediğini kendin söyledin." Skoll ölü tavşanı mağaranın zeminine bıraktı ve için için yanan ateşin közlerini odunla besledi.

"Hayır. Kurdumun ne istediğini bilmediğini söyledim. Seninle gün gibi açık konuşuyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken oflayıp pufladım.

Bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Kurt ve sen aynısınız."

"Buraya bak." Tersledim. "İşte burada yanılıyorsun. Onun arzuları benimkilerden o kadar farklı ki, iki ayrı varlık bile olabiliriz. İşte bu yüzden beni dinlemelisin. Ben Bu geminin kaptanı."

"Yelken açmayı sever misin?" Skoll tavşan leşini bir çubuğa geçirdi ve kurdum lokmalarını yalarken öğürmemeye çalıştım.

"Hayır. Bekle... İnsanlar ya da şekil değiştirenler suda olduğu gibi yüzer mi?" Eti kızartmak için büyüyen alevlerin üzerine çömeldiğinde ağzım kurudu.

tükürük. Onu izlemenin ilkel ve seksi bir yanı vardı. Ve bu muhtemelen benim kurt düşüncemdi. Ona daha sıkı sarıldım. "Bu lafın gelişi. Bu, benim karar verir."

Skoll bir an için düşünceli görünüyordu. Neyse ki ben uzanıp yüzünü okşamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce bana sırtını döndü.

"Daha önce hiç yelkenli görmedin mi?" diye sordu eti ateşin üzerinde döndürürken. "Sanırım bu mantıklı çünkü Cerberus izole edilmiş, ama size bundan hiç bahsedilmediğini veya bir kitapta yelken hakkında bir şeyler okumadığınızı hayal edemiyorum. Kitapların ne olduğunu bildiğinizi varsayıyorum."

Lütfen, kardeşim.

Sanki bilmiyormuşum gibi. Başka nasıl seçebilirdim ki onun Pahalı antikalar gibi kokan eşsiz bir koku mu? Narin soluk sayfalar. Gerçek deri ve parlak mürekkep.

Sakin olun!

Bir adım daha yaklaşmamak için kendimi durdurdum. Kurdum bana sertçe biniyordu. Bu eş bağı beynimin içine ediyordu. bir şekilde kimyasını bozuyor ve ona dokunma ihtiyacına karşı koymayı zorlaştırıyordu.

"Kitapların ne olduğunu biliyor musun?" Homurdandım. Bu tamamen bana aitti. Kurdum sırt üstü yuvarlanmış, eşinin kokusunun tadını çıkarıyordu. "Mağara adamı olduğun için bilip bilmediğinden emin değilim ama ben hiçbir şey bilmiyorum. senin hakkında. Tıpkı senin benim hakkımda hiçbir şey bilmediğin gibi."

"Aydınlat beni o zaman." Omzunun üzerinden sırtıttı. Bunun üzerine Onu öpsem mi yumruklasam mı bilemedim. Gözlerimi devirmeye karar verdim.

"Ethica'da, şekil değiştirenlerin deyimiyle saf insanlarla birlikte büyüdüm. Birkaç ay öncesine kadar bunların hiçbirinin varlığından haberim yoktu." İşaret ettim
İkimiz arasında detaylandırmak için.

Skoll'un gözleri karardı ve tavşanı bir kayanın üzerine bıraktı. Ben Yerimde donup kalmıştım, yaklaşırken yırtıcı bakışlarına kilitlenmişim. Attığı her adımda kalbim daha çok çarpıyordu. Ve kurdum bana bir görüntü göndererek kuyruğumu havaya kaldırıp arkamı dönmemi söyledi.

"Canını yaktılar mı, günüşiğim?" Yumruğuyla çenemi yakaladı, ruhumda çürükler arar gibi başımı iki yana eğdi. "Bana kim olduklarını söyle, son nefeslerini vermelerini sağlayayım."

"Ne? Hayır." Elini ittim, mesafeye ihtiyacım vardı
Kurdum beni neşelendirirken göğsüne tırmanmadan önce aramızda bir mesafe vardı. "Ben gizliydim. İnsanlarla birlikte yaşayarak büyüdüm. Kız kardeşim ve ben kaçana kadar şekil değiştirenlerin mutant olmadığını bile bilmiyordum."

Skoll homurdanarak geri adım attı. "Demek bu yüzden sen."

"Siktir git, göt herif," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından.

"Hiçbir şey
Benim sorunum."

Tokat yemiş gibi gözlerini kırıştırdı ama onu incitip incitmediğim umurumda değildi. Bu adamın cüreti. Daha az değildim çünkü yetiştirildim. Aslında, aktif olarak daha fazlası olmaya çalışıyordum. Bende bir sorun olduğunu söylemeye nasıl cüret eder?

"Ve konu hiçbir şey bilmediğin şeylerden açılmışken
"Parmağımı göğsüne soktum, çelik bir duvarı dürttüğümü fark ettiğimde irkildim, "Alfa'ma karşı bir görevim var ve hala kaçırılmayı takdir ediyorum. Gitmem gereken yerler var, bu yüzden bu konuşmaya devam etmek istersen, bunu benim evimde yapabiliriz."

"Hayır," dedi ateşe geri dönerken.

"Hayır mı?" Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek hayal kırıklığı içinde bağırdım. "İyi o zaman. Burada, mağaranda kal. Sürümün iyi olduğundan emin olduktan sonra kurdum seni tekrar bulacak."

"Ayrılarak kurduna daha fazla acı çektireceksin ve Onu istediğini inkar ederek mi?" Skoll'un karanlık kahkahası benimle alay ediyordu.

mağaradan dışarı yürüdü. Sesi beni bocalattı, dizlerimin bağını çözdü ve kurdum yumuşak bir inilti çıkardı.

"Dediğim gibi, farklı isteklerimiz var." Çenemi kaldırdım ve uzaklaştım.

*

Bilime yemin ederim ki benimle dalga geçiyordu. Sanki yön duygumu kaybetmiş gibiydim. Dağdan aşağı inmek en iyi fikir gibi görünüyordu, ben de öyle başladım. Kurdumdan yardım almaya çalıştım, ama o bizi döndürdü ve mutlu kışımı mağaraya geri yönlendirdi. Ben de yamaçtan aşağı inmeye devam ettim.

Eğer bu konuda da yalan söylemedilerse güneşin doğudan batıya doğru doğduğunu biliyordum. Gökyüzünde doğuya doğru giden patikayı takip ettim ve bunun Cerberus topraklarının yönü olduğunu umdum. Ama uçurumun açığındaki kayalarını aşım ağaçların arasına girdiğimde, yolumu kaybettim.

güneşin yönü.

İşte o zaman işler gerçekten karıştı.

Aşınmış oyun patikalarının kıvrımları ve dönüşleri sanki daireler çiziyormuşum gibi hissettiriyordu. Keskin bir taşla bastığımda irkildim, tek ayağımın üzerinde zıplarken dizimi göğsüme bastırdım.

Yardım etseydin daha kolay olurdu. Kurduma lanet ettim, keşke ayakkabılarım olsaydı.

Dostum. İç geçirdi ve üzerinde uyandığımız kürk yığınının görüntüsünü gönderdi.

Önce bu kelimeyi öğrenmeyi seçtiğin için çok mutluyum, diye homurdandım. Kelime dağarcığını genişletmeliyiz. Hayatta sevişmekten daha fazlası var.

Sevişebileceğimiz kişi geride bıraktığımız karanlık ve lezzetli pislik olsa bile.

O yoldan tekrar gitmek yerine ormana odaklandım. Zaten hangi yoldan gideceğimi de bilmiyordum.

"Ah, ha." Topraktan bir avuç kamış benzeri ot kopardım ve her ayağımın etrafına bir demet bağladım. "Gördün mü? Sana ihtiyacım yok."

Yeni ayakkabımı gururla inceledim.
Berbattı.

Berbat ettim.

Ormanda çıplak ve yalnızdım. En azından üşümüyordum. Şekil değiştirenlerin avantajları harikaydı.

Dostum, kurdum yine sızlandı, geri dönmem için yalvardı.

Havayı koklarken *onu* görmezden geldim, geldiğimiz patikanın kokusunu almayı umuyordum ama tek kokladığım oydu Her yerde. Sanki ağaçların arasında zikzaklar çizerek iz bırakmış gibiydi.

Muhtemelen öyleydi.

Huysuz mağara adamı sik suratlı.

Kokusunun kalıcı etkisi beni rahat ve güvende hissettirdiyse ne olmuş yani? Doğruca üzerine yürüdüm.

Kurduma *bizimle gelme seçeneğini ona verdiğimi* hatırlattım.

Sen de dün gece her neyse onu yaşadın. Ailemizin iyi olduğundan emin olur olmaz geri geleceğiz.

Vay be.

Hayatımın geri kalanını bir mağarada mı geçirmek istiyordum? Belki de fena bir tatil yeri olmazdı. Buraya erzak getirirdim ve böylece gerçek bir konuşma yapabilir ve ne olduğunu anlayabilirdik.

"İşte senin sorunun bu," diye onun kendini beğenmişliğiyle alay ettim.

ses tonuyla konuşuyordum. Kader beni biraz daha açık sözlü ve biraz daha az adam kaçırان mağara adamı bir pislikle eşleştiremez miydi?

Sorun yok. Biz iyiyiz.

Zorluklardan asla kaçmazdım. Eğer hayatımızın geri kalanında birlikte olacaksak, görgü kuralları üzerinde çalışırdık.

Önce Kera ve Sage'in iyi olduğundan ve benim nerede olduğumu bildiklerinden emin olmalıydık. Maddock ya da başka birinin ikinci kurdun işini bitirmesini umuyordum.

Ama ya daha fazlası gelseydi?

Daha güçlü savunmalara ihtiyacımız vardı. Diğer sürülerden kas gücü kiralayabilir miyiz? Uki'nin koruma ekibi etkileyiciydi. Kera'nın onun gibi bir şey.

Yanından geçerken çimlerdeki yırtık noktaya baktım. Kesinlikle daireler çiziyordum.

Ormanda bir dal kırıldı ve ben istifa etmiş bir iç geçirdim.

"Beni takip etmek zorunda değildin..." İki parlak sarı göz yukarıdaki kayadan aşağıya, devasa bir kedinin yüzüne bakarken sesim küçük bir ciyaklamaya dönüştü.

Hey, kurt kız. Bana kızgın olduğunu biliyorum, ama ben kesinlikle yardıma ihtiyacım olacak. Büyük kedi kendini alçaltıp saldırmaya hazırlanırken yavaşça ağaçların arasına doğru geri çekildim.

İnsanlar tarafından yetiştirildi.

Eti pişirmeyi bitirip kenara koyarken dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

Ne tür bir kurt buna tahammül edebilir? Nasıl hayatta kalmıştı?

Güneş ışığım onların pisliğine maruz kaldı. Hiç şüphe yok ki Gizli. Eşiyle karşılaştığında ne yapacağını bile bilememesi çok mantıklıydı. Aramaktan kaçındığı için onu suçlayamazdım. kendi doğasından mahrum bırakılmıştı.

Verdikleri zararı hayal ederek öfkeyle titredim. Bir parçam sınırlarına koşmak ve kil kokan her bir bedeni parçalamak istiyordu.

Bize ihtiyacı var, diye ısrar etti kurdum.

Başımı salladım, kendimi vardiyaya teslim ettim.

Yaşadığı travmayı hayal bile edemiyorum. Bizimkinden daha kötü olmalı. Ondan da her şeyini almışlar mıydı?

Karanlık düşünceleri dağıtmak için başımızı salladık.

Artık bir önemi yoktu. Artık bizimle güvendeydi ve kimse ona bir daha zarar veremeyecekti. Ona bir kurt olmanın ne demek olduğunu öğretecek ve tüm kırık parçalarını iyileştirecektik. O bizim korumamız altındaydı.

*

Zavallı gün ışığım.

Kanadı kırık kayıp bir serçe gibi ormanda tökezleyişini, kendi kendine konuşurken aynı noktada tekrar tekrar dönmesini izledim. Yakınlığımızı reddetmesine ya da daha fazla ayrı zaman geçirerek ay hastalığına yakalanmış kurtlarımızı cezalandırmasına üzölmek için içimde bir neden bile bulamadım.

Acı hissetmemesi için yakın durdum, ancak nerede olduğuna dair bir fikri olmadığı açık olduğunda kendini yormasına izin verecek kadar uzak durdum.

Gidiyordu. Ayaklarına ot başladışında kurdum kıs kıs güldü ama güldüğü için onu azarladım.

Onu bir şekilde iyileştireceğiz. Onun kurdu güçlü. Sanırım zarar gören sadece insan tarafı.

Başka bir yırtıcı hayvanın kokusu açıkça işaretlenmiş bölge kurdumun dikkatini çekti. Burnunu yere dayayarak eşimizden uzaklaştı ve yürüyen ölü kediye avladı.

İzi, dağ kayalığı ile uçurum arasında gidip geliyordu. ağaçların arasında. Canavar bölgemizi tanımıştı ve yine de cesur davranmaya karar verdi. Kediler ve merak hakkındaki o eski söz neydi? Bunun zamanı dolmuştu.

Kurdum taze patikaya ölümcül bir hassasiyetle geldi. Tam dağ aslanı kayadan atlarken yukarı baktık.

"Rah!" Aşağıdan cırtlak bir savaş çığığı geldi.

Kurdum zıplarken vahşice homurdandı ve şaşkın bacakların arasına düştü. İçgüdüsel olarak dişlerini kedinin boynunun kalın derisine geçirdi ve omurgasını kırdı. Ağzına kan doldu.

Ağır bir şey kafatasına çarptı.

Dünya etrafımızda dönerken sersemlemiş bir halde titrerken paltosundan kabuk parçaları uçtu. Ölü kedi ormanın zeminine düştü. Coral çığılık attı ve arkasından bir dal fırlattı.

İleri atılarak adamın çenesini kavradı. "Neden beni uyarmadın?"

Görüşü yeniden odaklanırken kurdum başını yana eğdi.

Az önce bana vurdu mu?

Sen ve ben, diye kıkırdadım, başımızdaki ağrıyı kendi ağrım gibi hissediyordum.

Kurdum homurdandı ve uzattığı parmaklarını yaladı. **Kırılmamış.**

O güçlü. Ona sahip çikalım.

"Ew." Mercan elini geri çekti. Elinden uzun bir tükürük izi damladı.

"Her yerim kan oldu."

Kurdum iç çekti, kulaklarındaki çınlama sustuğunda bacağını dürttü.

Mağaraya geri dön aşkım.

Başını iki yana salladı. "İnsanına gitmem gereken bir yer olduğunu söyledim zaten. Ama benimle gelersen gerçekten minnettar olurum."

Kurdum onu tekrar iterek dağa doğru sürmeye çalıştı. Gözlerinde altın parıldamadan önce canavarının eziyetini hissettik.

İzledim, kurdunun ne yapacağını görmek için bekledim. Benimki gibi korumacı mıydı? Ben yavruyken benim kurdumun yaptığı gibi insanını hayatta tutmak için görevi devralacak mıydı?

Onun zihnine girip her şeyi keşfetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Anlayışına tam olarak uymayan parçaları. Orada insan tarafı ile kurt tarafı arasında bir savaş vardı. Dışarıdan izlemek garip bir şeydi.

Coral kollarını göğsünde kavuşturarak gözlerini kırıştırdı. Görünüşe göre insan kazanmıştı.

"Peki," dedi. "O lanet mağarana geri döneceğim ama sadece seni benimle gelmeye ikna edecek kadar uzun bir süre için, böylece kurdum küplere binmekten vazgeçecek."

Bu tuhaf bir durumdu ama kurdum bunu bir zafer olarak kabul etti. Coral'ın yanında yürüdü, ona dağa doğru rehberlik ederken Coral'ın eli onun kürküne gömülü kaldı.

Kadının ayak örtüleri parçalandığında, adam kadının çaresizliğini yineledi ve ardından kadın sırtına tırmanana kadar yere oturdu.

Eşini mağaraya geri götürdüğü o andaki kadar gurur dolu bir canavar olmamıştı hiç.

*

"Ye." Ateşin önünde yan yana oturmuş, istediği gibi kucaklarımızı kürklerle örtmüşken, pamaklarımla bir parça soğumuş eti tutup Coral'ın dudaklarına doğru götürdüm.

Yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı ve yemeği itti. "Ben iyiyim. Önce gerçekten konuşmalıyız."

Anlamamıştım. Midesi gurulduyordu. Dün geceki savaşından ve iyileşmesinden sonra yemeğe ihtiyacı vardı. Kurdum kafasını kaşıyordu. Doğanın emirlerini nasıl inkar etmeye devam ediyordu?

"Önce ye, sonra konuşuruz." Eti ağzına yaklaştırdım. Güzel eşim, onu zorla beslemek zorunda kalsam bile aç kalmayacaktı.

Mercan endişeyle güldü ve arkasına yaslanıp güneşin tam tepede olmasıyla gölgeler içinde kalan mağaraya baktı. "Sanırım burada bir tabak ya da çatalınız yoktur."

Ete bakarken kaşlarımı çattım. İnsanlar ne yapmıştı? Ona ne yaptın? Sanki uyarılmışlığının kokusu havada ağır değilmiş gibi davranıyor ve bana yakın olmak istediği için utanıyor gibiydi. Peki ya tabaklar?

"Ellerim ağzın için çok mu kirli? Seni temin ederim ki birçok şeyi yapabilecek kadar temizler," diye fısıldadım.

Beklediğim yanıt geldi. Bağın çekimi onu daha da yakınlaştırırken göz bebekleri büyüdü. Arzusunun ısıtıcı kokusu mağarayı doldurdu ve sikimin canlanmasına neden oldu.

Öne doğru eğildi ve eti ağızıyla yakaladı, keskin dişleriyle başparmağımı sıyırdı.

"Teşekkürler." Çiğnedi. "Tıpkı kız kardeşim gibisin."

"Kız kardeşin mi?" Bir parça daha et kapmakla meşgul olduğum için boğuk bir sesle söyledim. Görünüşe göre, onun yerine kız kardeşini düşünüyorsa, eş olarak işimi doğru yapmıyordum. "Nasıl yani?"

"Yemek onun için her şeyin ilacıdır." Mercan kollarını dizlerinin üzerine koydu. Kürkü kalçasından yukarı doğru kayarak yan taraftaki Kışının mükemmel kıvrımı taş zemine değiyordu. Kendi kürkümün altına girdim ve ateşe geri döndüm.

"Yemek açlığın ilacıdır." Ona uzatmak için iyi ve kömürleşmiş bir parça seçtim.

"Kendimi besleyebilirim." Yumuşak pembe dudaklarını aralayan Coral'ın iri kahverengi gözleri beni izliyordu. Eti dilinin üzerine kaydırdım. Başka tarafa baktı, çiğniyor ve yutuyordu. "Dün gece kız kardeşimi görmüş olmalısın. Kurtları olan cadıydı. Eğer hafızan Beni ondan uzak tuttuğun için bana hak veriyorsun. Sage muhtemelen ben gittiğim için çok endişeleniyordur."

Tereddüt ettim, bir sonraki en iyi parça için et şeritlerine baktım. "Bir insan cadı, bir şekil değiştiren cadı ve yanlarında Sigma savaşçısıyla birlikte Alfa Kera vardı."

"Evet," diye bağırdı Coral, anladığım için heyecanlanmıştı. "Bu Maddock. İnsan cadı kız kardeşimle çiftleşti. O gerçekten

endişeliyim ama geri dönmek zorunda olmamın tek nedeni bu değil."

Gözyaşları gözlerine hücum etti ve elimde olmadan başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek, ağzına daha fazla et tuttuğumda kaçan bir damlayı kuruttum. "Onlarla konuştum ve niyetleri açıktı. Kabul ettiler. Seni koruyacağım çünkü sen benim eşimsin."

Kalp atışları boynunda çırpınıyor, bir gün izimi bırakacağım yerin hemen üzerinde atıyordu. Şimdi olmaz. Onu tanıyana kadar olmaz.

Anlamını anladım. Ve ben ona yönelik her tehdidi yok edene kadar da anlamayacaktı.

"Dur bakalım, dostum." Mercan geri çekildi. "Sakin ol. Sahiplenici maço hisleri. Onları göğsümde hissedebiliyorum. Ama mağara adamı kurtları gibi uluyarak içeri daldığında fark etmediysen diye söylüyorum.

Mesela Cerberus topraklarında Alfa'mı arayan davetsiz misafirlerimiz vardı. Kera ve Maddock'un güçlü olduğunu biliyorum ama böyle bir zamanda onları yalnız bırakamam. Kera sadece benim Alfa'm değil, aynı zamanda toksik olmayan çorak topraklardaki en iyi arkadaşım."

"Senin için güvenli olmadığı halde neden şu anda geri dönmek gerektiğini hâlâ anlamış değilim." Eti başka bir et olarak uzattım. Dudaklarına tekrar dokunmak için bir bahane.

"Tamam." Eti parmaklarımdan kaptığı gibi bir nefes verdi. Teninin benimkine sürtünme hissi devam ediyordu. eti ağzına attıktan çok sonra. "Sana mağara adamı tarzında anlatayım."

"Ne?" Gözlerimi kırıştırdım ve parmaklarımı dudaklarıma bastırarak kokusunu içime çektim.

"Ben Beta'yım." Yavaşça konuşarak göğsüne vurdu. "Alfa'ma bir saldırı oldu. Gidip kötü adamlarla savaşmam gerekiyor."

Bir kahkaha attım.

Gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çaktı. "Bunda komik olan ne?" "Hiçbir şey." Güldüğümü gizlemek için öksürdüm. "Sence Ben aptal mıyım?"

Coral, "Bence güzel görünüyorsun ama o kalın kafanın içinde neler olup bittiğinden emin değilim," diye mırıldandı.

Ah kader, bana ne verdin?

Yine de hoşuma gitti. Öfkeli patlamaları. Onun derinliği duygular. Gerçek benliğini gizleme zahmetine bile girmiyordu. Politikanın iç çemberlerinde geçen bir hayattan sonra bu ferahlatıcıydı.

"Başa dönelim." Yüzümdeki gülümsemeyi sildim. "Neden saldırının Alfa'nıza yönelik olduğunu düşünüyorsunuz?" "Çünkü..."
Başladı, kaşları çatılmıştı.

sonraki düşünceleri. "Başka kim olabilir ki?"

Belki de eşim o kadar da zarar görmemişti. Beyni hâlâ çalışıyor gibi görünüyordu. Farkına varana kadar bir süre yüzünü inceledim. Hiçbir fikri yoktu. "Kimdi onlar? kavga mı?"

"Alfa'nın evine doğru gidiyorlardı ama Mağaranın boş olduğunu fark ettiklerinde Maddock ve benimle karşılaştılar." Gözlerini mağaranın duvarına dikti ve kafası karışmış duyguları bizimkilerin içinden geçti. büyüyen bir bağ. "İlkini ben öldürdüm ve Maddock'un rakibi arkadaşının yardımına geliyor olmalıydı. Ama sen onu öldürdüğünde maço arkadaşın aradı mı?"

"Sebastian için endişelenme. Onun günleri sayılı." Homurdandım.

"Bekle." Coral dizlerinin üzerine çöküp ellerini benimkilerin üzerinde kavuştururken gözleri büyüdü. Heyecanının gücü onu Ruhumuzun karanlık yerlerine ışık tutuyor, canavarımı yatıştırıyor. "Kim olduklarını biliyor musun?"

"Öldü." Kıkırdadım.

"Hayır, aptal." Başını iki yana salladı. "Bu harika bir şey. Kera'ya geri dönebilir ve neden saldırdıklarını öğrenebiliriz. Sonra belki de bunun bir daha asla yaşanmaması için görüşmelere başlayabiliriz. Cadejo sürüsünün onları neden gönderdiğini bilmiyorum. Beta Victor yeterince iyi birine benziyordu. Bir yanlış anlaşılma olmuş olabilir."

Hırlıyordum, daha önce hiç sahip olmadığım bir kıskançlığa kapılmışım. İşaretsiz hiçbir erkek şekil değiştiren eşimin etrafında olmamalıydı. Özellikle de iyi adamlar.

"Sakin ol." Coral elini göğsüme koydu. "Mağara adamı duyguların bu bağ şeyiyle bana çarpıyor. Rahatlayalım ve Alfa'mı korumam gereken kısma geri dönelim."

"Hayır," diye tersledim, taze gözyaşlarım için anında kendimden nefret ettim.

gözlerinden fıskırdı. Derin bir nefes aldım ve ses tonumu yumuşattım.

"Sebastian ve Carlos kendileri için çalışan kardeşler. Kimin işe aldığına bağlı olarak sürünün kuralları içinde ve dışında hareket ediyorlar.

Onlar. Tahminimce Alfa Oscar bilmiyordu çünkü onları diplomatik bir görev için Beta'sıyla birlikte göndermezdi."

Bu bilgi midemi bulandırdı. Daha önce orada olmalıydım.

"Mağara adamı öfkesi." Göğsüme vurarak bana nefes almam gerektiğini hatırlattı. "Tamam. Şimdi Kera'yı bu kardeşlerden korumalıyız."

Bilgiyi kötü bir şeyi yudumlar gibi yuttu.

ilaç. Ama gözlerimle tekrar buluştuğunda, gözleri net ve kararlıydı.

"Büyütülecek bir şey değil. Zaten bir tane var."

Sadakati ferahlatıcıydı. Çok sadık ve kararlıydı.

Bir şey hakkında bu kadar güçlü hissetmeyeli uzun yıllar olmuştu.

Eli göğsümdeyken tenimiz birbirine bağlı kaldıkça, onu korumak için duyduğum ilkel dürtü daha da artıyordu. Hepimizin bir geçmişi olduğu ve bazı şeylerden suçlu olduğumuz için kendime fazla merak etme izni vermemiştim ama şimdi bunu anlamakta zorlanıyordum.

"Kan borcunu hak edecek ne yaptın, günüşiğim?" I

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı, ipeksi tellere dokunma ihtiyacına karşı koyamadı.

"Kan borcu mu?" diye fısıldadı. Nefesi boğazında düğümlenirken nabızı hızlandı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Sıcak kokusunu içime çekmek için burnumu boynuna doğru indirdim. "Ailesinin bu şekilde peşine düşmesi için çok önemli birini öldürmüş olmalısın."

"Görünüşe göre bu Carlos şekil değiştiren benim öldürdüğüm kişi." Tiz bir çığlık atarak geri çekildi. "Bu, kardeşinin bana kan borcu ya da başka bir şey yükleyebileceği anlamına mı geliyor?"

"Hayır." İçimi çektim, aramızdaki mesafeden nefret ediyordum. Ama onu bunaltmamak için hayal kırıklığımı görmezden geldim. Ne zaman bana gelse açıkça hissettiği arzuyu ifade etmeye hazırды.

"Sebastian avı durdurma mesajını alsa bile, senin derini yüzerek zaten ölü bir kurt oldu. Artık onun için endişelenme. Carlos'tan başka kim var? İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin ama nasıl bu kadar güçlü düşmanlar edindiğini merak ediyorum, benim küçük savaşçım."

"Düşman mı?" Dudaklarını yalarken yutkundu. Bunu ben de yapmak isterdim. "Öldürdüğüm diğer tek şey bir sincap. Kötü bir şekilde, ekleyebilirim."

Ha? Kurdum da ben de donup kaldık. Bir sincabı nasıl öldürürsün Kötü mü?

Arkadaşıma uzun ve objektif bir bakış attım. Hayatımın geri kalanında sadece onu görmek için duyduğum ilkel ihtiyaçla zenginleşen yüzeysel güzelliğin ötesinde.

Gözleri hâlâ geniş ve umut doluydu; teni bu dünyanın acımasızlıklarıyla lekelenmemişti. Bir savaşçı olabilirdi ama savaşta sertleşmekten çok uzaktı. *Bu da şu anlama geliyordu.*

Beni sarsan hırıltı haklı bir öfkeyle doluydu. Siyasetin ihanetinden ve aldatmacasından kaçış yoktu. Kader benimle alay ediyor, koruyamadıklarımın ardından bir masum daha gönderiyordu.

Ama bunun tekrar olmasına izin vermem.

Onlar eşime dokunmadan önce tüm dünyayı yakıp kül ederim.

Coral'ın nefesi kesildi, pembe dudakları aramızdaki bağda titreşen duyguları yakaladığında mükemmel bir O harfi oluşturdu. "Kera'dan sonra kimse yok, değil mi?"

"Şaka yapıyor olmalısın."

Mağaranın içinde volta atıyor, hayatımdaki bu mutlak çılgınlığı kabullenmeye çalışıyordum. Bu noktada, biz Bu çeteleleri tutuyorum. Yalan söylenmesi, kürkün filizlenmesi, gelmiş geçmiş en kötü Beta, korkunç kız kardeş, kurtlarla pazarlık yapmaya çalışmak ve bir mağara adamının eşini kaçırmayı. Ama şimdi birisinin beni öldürmek istemesi olayını da ekleyebiliriz.

Tüm bunlar olurken yüzümdeki gülümsemeyi korumak gerçekten zorlaşıyordu.

O lanet sincabı öldürmemeliydim.

Tek bildiğim, bağlantıları olduğuydu. Muhtemelen peşimde koca bir kemirgen mafyası vardı.

Top gibi yığılıp yerde ağlamamak için hareket etmeye devam ettim. Aynı yerde hayat arkadaşım oturmuş beni izliyordu.

Skoll'un gözleri her hareketimi takip ediyordu. Arzusunu gizleme zahmetine girmedim. Bu beni utandırabilirdi ama umursama aşamasını çoktan geçmiştim. Kendisinden yayılan duygulara engel olamıyordu. Hissettiğim her şeyin benden kaynaklanmadığını düşünmek garipti. Sage'in bahsettiği şey buydu.

büyüyen bir bağ.

Ve kollarına koşup sert göğsüne kıvrılmak, çenesinin sert çıkıntısını öpmek ve nasıl oturacağını görmek için o kocaman aleti içime sokmak istediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Bu düşünce de nereden çıktı?

Parmaklarım kalçalarımın vurdu ve karnımın hafifçe şiştiğini hissettim.

Anında rahatladım. Tanrıya şükür, sebepsiz yere aşırı dramatik davranmıyordum. Yakında regl olacaktım. Tüm bu duygularla başa çıkmanın zor olmasına şaşmamalı.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı gevşettim, keşke Sage'in yağlarından biraz olsaydı ve bu dağdan kurtulabilseydik diye düşündüm

ped ya da adet kabı bulmanın bir yolunu bulmak zorunda kalmadan önce.

Gözlerimi açtığımda Skoll'un hâlâ beni izlediğini gördüm ve ateş yeniden alevlendi.

"Kan borcunun ne olduğunu açıkla." Sesim kısıktı ve Kurdumun suçu olmadan gırtlığım tıkanıyordu. Sürtük şu anda rahatlamış, bir şey bekliyordu.

"Aynen görüldüğü gibi." Beni bir avcının niyetiyle izledi. Neden onunla ilgili her şey bu kadar seksiydi? "Bir hayat için bir hayat. Normalde, haksız bir cinayetten sonra denir, ancak sizin durumunuzda bunun siyasi olduğunu varsayıyorum. Bu sizin yaptığınız bir şeydi ya da birileri

Cerberus sürüsünden intikam almak."

Gözleri karardığında başka tarafa baktım. Onun hissettiği kargaşayı bir kenara bırakın, kendi duygularımı bile zar zor sindirebiliyordum.

"Ama neden ben?" Mızımızlanmak istememiştim ama cidden -bu durumda- neden ben?

"Bilmiyorum." Skoll'un gözleri kurduyla parladı ve benim kurdum da karşılık olarak ileri atıldı.

Onu geri çektim ve Skoll'a havladım. "Tahmin et."

Dudaklarını bükerek emrimi aldı ve kurdu geri çekildi. "Politik nedenleri anladığımı iddia etmiyorum, ama ben Birinin Cerberus sürüsü tarafından küçümsendiğini hissettiğini ve Alfa'nın peşinden gitmenin artık desteği olduğu için sorunlara yol açacağı için hıncını sizden çıkarmak istediğini varsayalım. Ya da ailenizle ilgili bir şeydi. yaptı. Kız kardeşin kimseyi lanetledi mi?"

"Kız kardeşimi bu işin dışında bırak." Hırladım, sonra sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Sage denese bile kimseye zarar veremez."

Ama zihnim olasılıklarla çalkalanıyordu. Annem benim bilmediğim başka bir şey mi yapmıştı? Onu düşününce kurdum koruyucu bir hırıltı çıkardı. *Korumamız gereken kişi o değil.*

"Bekle." Volta atmayı bıraktım. "Bu kan borcu meselesini ne kadar ileri götürebilirler? Çocuklarımla çocukları saklanmak zorunda mı kalacak?"

"Çocuklarımız," Skoll sertçe yutkundu, dizlerini sıkıca kavrarken aramızdaki bağda şehvet dolaşıyordu, "endişelenmelerine gerek kalmayacak çünkü onları tehdit etmeye cüret eden herkesi öldüreceğim."

Bu alfa kurtların her şeyi öldürme derdi neydi? Kurdumun umurunda değil gibiydi. Erkeksi gücün koruyucu gösterisi karşısında göğsünün yere değmesini ve kuyruğunun havaya kalkmasını istiyordu.

Neyse ki kontrol hâlâ bende idi. "Yani bu nesilden nesile devam ediyor."

"Normalde hayır." Sesi yatıştırıcıydı, bu çok sıcak bir konuşma olmasa da beni vaatlerle kışkırtıyordu. "Ama eğer fiyat doğruysa, herkes kuralları esnetebilir."

"Bu harika." Ellerimi havaya kaldırdım. "O zaman benim değerim ne kadar?"

"Her şeyi." Bunu o kadar dürüstçe söyledi ki ayak parmaklarım kıvrıldı ve dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

Ne yaptığımı fark ettiğimde ateşten kızardım. "Bu eş bağı çok yoğun. Tüm kontrolü elimden alıyor."

"Kontrolü kaybetmek mi istiyorsun?" Başını mağara duvarına yasladı ve gülümsedi.

Aşağı kız. Salyalarımın akmasını engellemek için çenemi kapattım. "Şu anda hayatta kalmak istiyorum. Olamaz. Şimdi fark ettim ki Sage bu kan borcu denen şeye bulaştığım için beni öldürecek."

Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Sana hiçbir zarar gelmeyeceğini garanti edebilirim, günışığı. Seni vurarak beni düşman ilan ettiler ve ben sahip olmak isteyeceğin bir düşman değilim."

"Çok mu ukalasın?" Homurdandım.

"Evet, benim bir sikim var." Kucağına baktı ve kalbimi hoplatan bir sırtıişla bana döndü. "Ama bu özgüven. Ukalalık değil."

Bilime ve vücudumda hızla dolaşan bu feromonlara ya da hormonlara lanet olsun. Bunların hiçbir mantıklı değildi. Gülmek istiyordum, ağlamak istiyordum ve cinayet işlemek istiyordum.

Oturmaya ve dizlerimi göğsüme çekmeye karar verdim.

"Tamam, bunu iyice düşünelim. Eğer intikam almak isteyen bir sürüyse, benim bahsim Fenrir'den yana. Kera'nın bugün senin için pazarlık yapmak üzere onlarla bir toplantı yapması gerekiyordu. Belki onları durdurabilir ve bu yanlış anlaşılmayı düzeltebiliriz."

"Benim için pazarlık mı yapacaksın?"

Odaklandığı kısım bu. Gözlerimi devirdim. "Evet, büyük, güçlü, dostum. Sınırdaki kokunu aldığım anda senin Fenrir sürüsünden olduğunu biliyordum. Ama seni bulmak için sürü anlaşmalarını bozmasını istemeden önce Kera'nın Uki ve Oscar'dan destek almasını beklemem gerekiyordu."

"Medford'da birbirimizi gördüğümüzde bana gelebilirdin," dedi Skoll, kurdumun yer değiştirmesini ve onu göstermesini engellemek için ayaklarımı yere vurmama neden olan bir acılıkla özür dileyen bir göbek.

"Özür dilerim," dedim, daha çok kurdumu yatıştırmak için. Bağından gelen acı parıltısı çıldıran kalbimi burktu. Yüzü ifadesizdi ama ben ne hissettiğimi biliyordum.

Yan yana oturmak için biraz daha yaklaştım. "Gerçekten çok üzgünüm. Seni çok az tanıyorum ama kimse benim gibi bir eşi hak etmiyor. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapıyorum ama sürekli hata yapıyorum. Şimdi de biri ölmemi istiyor. Bu ilk buluşma bilgi çöplüğünün bir cehennemi. Tepelere kaçsan seni suçlamazdım."

O yoğun yeşil gözleriyle beni izledi, beni Kivran. "Kaçması gereken biri varsa o da sensin. Ama seni uyarayım, kurdum kovalamacadan hoşlanacaktır."

Kurdum canlandı, onayını yüksek sesle ve net bir şekilde haykırdı.

"Sorularım var." Bacağımı onunkine sıkıca bastırdım, böylece kurdumun nefes nefese kaldığı gibi kovalama dürtüsüne kapılmadı ve ona yalvarıyor.

"Ben de öyle. Soru için soru mu?" Skoll bakışlarını tenimizin temas ettiği noktada gezdirerek sordu.

Başımı sallarken bu garip, köklü ağrının alevlenmesini görmezden geldim. Cidden mi? Neyim vardı benim? Birkaç gün olmuştu. İnsan formunda regl olmayalı aylar olmuştu ama daha önce hiç bu kadar azgın ve muhtaç hissetmemiştim.

"Evet," diye fısıldadım, sesimin boğukluğunu kontrol etmeye çalışarak. "İlk soru. Bu kan borcunun sadece benimle ilgili olduğunu varsayıyorum.

Ben yokken Kera ve kız kardeşim güvende mi?"

"Onlar güvende. Yaralandıktan sonra bayıldığını biliyorum ama seni temin ederim ki benimle olduğunu biliyorlar. Onlara zarar vermeyeceğime söz verdim.

sana gelirdi. Kera ve kız kardeşin gitmeme izin vermezdi.

"Eğer yapmasaydım seninle birlikte olmazdım." Sözleri rahatlatıcı bir teselliydi. Muhtemelen bunları daha önce kullanmalıydı.

Bağdan yayılan koruyucu auranın içine çekilirken, mağara adamı tavırları için onu suçlamamaya çalıştım.

"Bunu neden söylemedin?" Başımı salladım. "Boş ver. Soru sırası sende."

Skoll mağara duvarına yaslandı ve alt dudağını ısırdı.

Ondan yayılan belirsizlik beni güçsüzleştirdi. "Beni eşin olarak istiyor musun? Neden hâlâ bana gelmediğini anlamakta zorlanıyorum."

Bir arzu dalgası içimi ısıttı ve onu bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırdım. "Gerçekten ateşlisin." Güldüm rahatsız edici bir şekilde. "Ve vücudumun açıklayamadığım bir şekilde sana çekilmesi dünyadaki en korkunç şey değil. Ama seni çok az tanıyorum. Yine de seni daha iyi tanımak isterim."

Vay be. Böyle flört edebileceğimi fark etmemiştim.

Skoll havayı kokladı ve gülümsedi. "Sizin sorunuz."

"Uh huh." Yutkundum, kendimi onun bağ aracılığıyla beni yumruklayan ihtiyacına kaptırdım. Ne soracağımı unutmuştum. Sıcaklık bu büyüyen ağrıyı körükledi. Bunu hafifletmek için biraz yalnız kalmak istedim ama sadece Skoll'un yapabileceğini biliyordu. Kurdum mırıldanarak onay verdi. Eğilip onu öpmeliydim. Dudakları tam oradaydı, beni çağırıyordu. Ben. Keşfetmek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Senin yanında güvende olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Kucağına sürünmeden ve tüm bunları durdurmadan önce hızla sordum konuşuyorduk.

Sanki ikimizin de üzerine buzlu su dökmüşüm gibi duyguları duruldu ki niyetim kesinlikle bu değildi.

"Bunu sormak istediğine emin misin, günüşiğim?"

Öyle mi yaptım?

Böyle bir yanıtla, kesinlikle yaptım. "Bu senin ikinci soruna benziyor, ama benimkine cevap vermedin."

"Yeterince adil." Yumruklarını dizlerinin üstünde sıktı. "Ben bir avcıyım."

"Bütün kurtlar avcı değil mi?" Gerginliği azaltmak için alay ettim. O da

Gülümsedi ama zihninde kaynayan karanlığı yansıtmıyordu. İçgüdü

o kaostun içinde boğulmadan önce kaçmamı söyledi.

Ama benim kurt içgüdülerim öyle değil. Sırt üstü yatıyordu ve Nefes nefese, beni ona yaklaşmaya ve içinde erimeye zorluyordu. Kimin içgüdüsüne güvenmem gerektiğinden emin değildim.

"Ben kurtları avlayan bir avcıyım."

Tüylerim diken diken oldu. "Kulağa biraz gergin geliyor." Sözlerini düşünürken alt dudağımı endişelendirdim.

Adam çok büyüktü. Otururken bile benden bir baş kadar yüksekti. Göğsündeki yara izlerine tekrar baktım. Çapraz beyaz oyuklar derisine karışmıştı. Şekil değıştirenler çabuk iyileşir. Ben gizliydim ve Hiçbir kesiğimden yara almamıştım. Yapmış olması gereken şeyler hafife alınacak şeyler değildi. Beynimin mantıklı kısmı bunu zaten biliyordu. O tehlikeliydi.

Bu beni rahatsız etmeliydi.

"Seni korkutuyor muyum, aşkım?" Dudaklarının hızlıca kıvrılması şakacı bir tavırdı, ama gerginliği yüzümüze yansımıştı. baş benim değildi.

Belki büyük, korkutucu, mağara adamı bir şekil değıştirendi ama Benden saklan. Bu düşünce beni cesaretlendirdi. Onunla yüzleşmek için dizlerimin üzerine çöktüm ve meydan okuyan enerjisine küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Belki de gözümü korkutmak istiyorumdur."

Gözbebekleri büyürken göğsünden bir hırıltı yükseldi ve kurdum öne doğru fırlayarak oynamak için dışarı çıkmasına izin verilmesi için yalvardı. Yaklaştım ve Ellerimi kalçalarına koydum ve bacaklarını ayırarak aralarına sığdım. Aramızdaki bağın büyüğü alevlendi.

Ona daha yakın olmak için can atıyordum. "Sıradaki soru. Ne yapacağız?

Şimdi mi?"

Elini sanki kontrol edemiyormuş gibi uzattı ve yumruk yaptı. Parmaklarını boynumun üst kısmındaki saçlarımda gezdirerek başımı yüzünün önünde sabit tuttu. Bu baskın hareket beni soluk soluğa bıraktı. Onun merhametine kaldığım için korkmam gerekirdi ama bunun yerine inledim.

Daha yakına eğildi ve ben dudaklarının büyüğüne kapıldım. Kalbim göğsümde sinek kuşu kanatları gibi atıyordu. Ağızlarımız arasındaki nefes elektrik gerilimiyle doluydu. Onu istiyordum. Dudaklarını dudaklarımda istiyordum. Ona çarpmak ve öpücüğünde boğulmak istiyordum.

Kurdum onaylarcasına uluyarak beni teşvik etti.

Skoll'un burun delikleri, başımı eğip burnunu boynumun yan tarafına doğru sürüklerken alevlendi.

"Siktir." Devasa vücudu titreyerek sarsılırken homurdandı. Dudakları yanağıma bastırdı ve tekrar nefes alırken kirpikleri dalgalandı.

Ama yanağına bir öpücük kondurmak istemedim. Ellerim göğsünde dolaştı. Beni sabit tutabilirdi ama ben onu hareket ettirecektim. Çenesine uzandım, canavarın ağzını istediğim yere sokmak niyetindeydim.

Bileklerimi yakaladı ve benimki kadar hızlı atan kalbine bastırdı. Beni tekrar soğuk zemine yatırırken dudakları alnıma bastırdı. Aramızdaki hava soğudu.

ayağa kalktığında. "Şimdi işler değişti."

"Nasıl değişti?" Ani kayıp karşısında haykırdım. Göğsümde bir boşluk vardı ve kollarımı acıyla hassaslaşan göğüslerime doladım.

"Bize et lazım." Skoll nefesinin altından usulca küfretti. Onun Tamamen dik bir horozla mağarada tepinirken güçlü kasları esnedi.

"Aç değilim." Hayal kırıklığı içinde homurdanarak ayağa fırladım. "Ve bilime yemin ederim ki eğer bu maço mağara adamını durdurmazsan o zaman ben gidiyorum."

"Gitmiyorsun." Kükremesinde bir alfa gücü vardı ve kurdu derisinin altında dalgalanırken insan formuna tutunmak için mücadele etti.

Kurdum nefes nefese dışarı çıkmak istiyordu ama o azgın bir orospuydu ve beni bu zorba pislikten hoşlanmaya zorladığına şüphe yoktu. "İzle beni."

"Seni yere bağlayacağım." Parmaklarını yüzünde gezdirerek canavarını kontrol altına almaya çalıştı.

Siktir et.

Mağarada bir silah ararken gözlerim büyüdü, bana yaklaşırsa onu bayıltmayı planlıyordum.

"Dur." Yavaşça nefes verdi. "Sana zarar vermeyeceğim. "Seni incitmeyeceğim.

Planımız, Sarina'nın kan borcunu kimin istediğini öğrendikten sonra bana bir mesaj göndermesini beklemektir."

"Sarına kim?" Hırladım, pençelerim uzarken içimde bir Kıskançlık beni kıpkırmızı yaptı. Bu tür bir öfke hissedebileceğimi bile bilmiyordum.

"Amarok sürüsünde konuştuğunuz hamile ve çiftleşmiş şekil değıştiren." Gülümsedi.

Dişlerimi ve pençelerimi eğlenceli bulmasına sevindim.

"O zaman ne değışti?" Dudaklarımda kendi kanımın tadını alarak ısırdım. İletişim becerilerimiz üzerinde gerçekten çalışmamız gerekiyordu. Tüm bunları bana en başından anlatmalıydı. Eğer onun canavar kışını bu mağaraya geri sürüklemek istemiyorsam, biraz hava almak için buradan fırlardım.

"Şimdi ete ihtiyacımız var ve her şeyin uzak durması için bölgenin açıkça işaretlendiğinden emin olacağım." Vücudu gerilirken titrek bir nefes daha çekti. "O zaman bana bu sıcakta tam olarak ne istediğini söylemen gerekiyor."

Sıcak mı?

Sertçe yutkundum ve mağaranın duvarına doğru geri geri giderken başımı salladım.

Olamaz.

Aptal, Coral. Lisa'ya daha çok soru sormalıydın!

Ama iyi tarafından bakarsak, en azından neyin yanlış olduğunu biliyordum.

Ben.

Sayılr.

**Bir sonraki uçurumun tepesinde zayıf bir nokta var.
Batı yamacında bir geyik yolu kokusu
aldım. Beni çıkar da avlanayım.**

Sakinleşmen gerek. Düşündüklerimi duyamıyorum.

Düşünecek zaman yok. Hırladı.

Bekle. Git geyik istiyor mu diye sor.

Bunun için de zaman yok.

Güney rüzgârları insan tenimi hırpalarken ve karanlık fırtına bulutları gökyüzünde yuvarlanırken kendimi Canavar.

"Skoll! Bir saniye bekle." Coral'ın sesi müzikal, kışkırtıcı ve çılgıncaydı.

Vites değiştirmenin ortasında duraksadım ve kurdumu geri ittim. Bu pozisyonda rüzgâr onun yükselen ateşinin ve seks feromonlarının kokusunu dağa doğru savuruyordu. Nefes nefese kalan göğsüne ya da yüzüne çok fazla bakmadığım sürece nefes alabilecek kadar zihnimi açık tutuyordu.

Yumuşakça ayrılmış dudaklar.

Yavrular. Yavrularımız olacak.

Kurdum tam anlamıyla panik modundaydı. Bu kadar endişeli olmak ona göre değildi. Birimizin sakın kalması gerekiyordu. Yine de kalbim Endişe beni de tüketirken kaburgalarım sertçe vuruyordu. "Bu çok garip." Bana dokunmak için uzandı, düşündü ve elini yanına bıraktı. "Ateşin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum."

Tanrılara lanet olsun, bu nasıl mümkün olabilir?

"Ne?" Sesim kurdumla kalınlaşmıştı.

"Yine her şeyi berbat ettim." İnledi. "Lisa diyordu ki Ay ile başa çıkmaya çalışırken bu konuda bir şeyler Hastaydım, ama bunu görmezden geldim çünkü, şey, yaltaklanma. Ama aynı zamanda Cadejo toplantısı için Kera'ya gitmek üzere acele ediyordum."

Rüzgâr hızlanarak etrafımızda fırtınalar estirmeye başladı ve ben o yakıcı soruyu sorarken kurdum titremeye başladı. "Bu senin ilk ateşin mi?"

"Bu çok acınası. Bunları bilmediğim için aptal olduğumu düşünüyor olmalısın." Açıkta kalan tenine iğne batıran rüzgârın soğuğuna rağmen yanakları kızarmıştı.

Nefes almakta zorlandım.

Elleriyle yüzünü sakladı. "Ergenlikten geçtim ve daha önce seks yaptım, yani masum bir bakire değilim, ama kurt hormonlarını henüz çözemedim."

Olamaz. Kurdum sanki destek için ulumak istiyormuş gibi yüzümü gökyüzüne doğru çevirdi. Onu suçlamadım. Destek iyi bir fikir gibi geliyordu.

İşler böyle yürümüyordu. Takip edilmesi gereken doğal bir düzen vardı.

"Gizliydin," dedim, onu daha fazla korkutmamaya çalışarak ama sormayı hiç düşünmediğim bir bilgiye ihtiyaç duyarak. "Ne zaman ilk vardiya?"

"Birkaç ay önce," diye parmaklarının arasından konuştu. "Şimdi gerçekten bende bir sorun olduğunu düşünüyor olmalısınız."

"Senin hiçbir sorunun yok." Hepsine lanet olsun. Bunu asla söylememeliydim. Ama bana hiç nazik denmemiştii ve ben de hiç öyle davranmamıştım.

olmak. O yanlış değildi, sadece farklıydı. Yanlış olan bu durumdu. Elini tuttum, doğal dürtülerin beni bedenini daha yakına çekmeye zorlamasını görmezden geldim.

"Normalde ilk kızgınlık ergenlikten sonra gelir ve bunu erkeklerle birlikte geçirmezsin." Çıkarımları düşünerek homurdandım.

"Bu kararları vermek için çok gençsin.

ve kadınlar size yardımcı olmak için yanınızda olurlar."

Fiziksel olarak hiç tanık olmadığım bir şeyi açıklamaya çalıştım ve başarısız oldum.

"Bana yardım edebilir misiniz?" Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan büyük, kahverengi, güven dolu gözleriyle başını kaldırdı.

Bu doğru değil. Kurdum volta atıyordu. **Bize ne yapacağımızı söylemek zorunda.**

Onu görmezden geldim, içimde farklı bir savaş sürerken ona baktım. Gölgede canavarlarla savaşıyordum. zararını anlayacak yaşa gelmeden önce kan ve Şeytanları bilincimde o kadar uzun süre taşıdım ki sanki beşiğimi sallamışlardı. Ama bu kadar güzel gözler tarafından güvenilmekten daha korkunç bir duygu tanımamıştım.

"Bunu atlatmana yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Ellerini ellerimde kavradım, rüzgârın hâlâ kokusunu yukarıya savuruyor olmasına şükrediyordum. dağda. "Zor olacak ama ben senin yanında olacağım."

Onu kadınlara geri götürmek için zamanımız var mı?
Güneyden esen rüzgâr etrafımızı sarmıştı. **Boş ver.**

"Zor olan ne?" diye fısıldadı, başparmağını avucumun içinde gezdiriyor ve parmaklarıma büyüleyici bir şeymiş gibi bakıyordu.

Derinlere daldım, sahip olduğumu bilmediğim bir güç topladım. çenesini yukarı kaldırdı. "Bir dişi şekil değiştiren kızıştığında kendi kurallarını koyar. Benim rolüm avlanmak, güvende olduğunuzdan emin olmak ve eğer beni yatağınıza çağırırsanız, bunu seve seve yaparım. Ama ilk seferinde

Birkaç kızgınlık döneminde kadınlar, gelecek kızgınlıklar için ihtiyaçlarını nasıl ifade edeceklerini öğrenmek amacıyla birbirleriyle birlikte olmayı tercih ederler. Tipik bir durumda, kadın ikinci ya da üçüncü turda kaderindeki eşi bulmuş olur ve

"İsteğine göre ya çiftleşir ya da bekler."

"Kontrolün bende olması gerektiğini söylüyorsun." Mercan alt dudağını ısırды. "Kontrolün bende olduğunu hissetmiyorum."

Tanrılar bana yardım etsin. İyi bir kurt değildim. Çoğu gün gri bir bölgede yaşadım. Ama onun için denemek zorundaydım.

"Dişiler sıcaklığı taşır ve

Bu nedenle, arzuları karşılanmalıdır. Bana ne istediğinizi söyleyemiyorsanız, bunu dile getirmenize yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım. Ama bu işte birlikteyiz."

Ellerimi sıkıca kavradı, rüzgârın yönü değiştikçe inledi ve yükselen sıcaklığının kokusu bizi baştan çıkardı.

Neredeyse geldik. Avlanmak zorundayız.

Kurdum aklını kaçıırıyordu.

Çok daha iyi olduğumu söyleyemem.

"Bu seni de etkiliyor mu?" diye sordu usulca, nedense benim için endişeleniyordu.

Ama vücudumun ağrısının şiddetiyle onu korkutamazdım. "Erkekler kızgınlık dönemindeki bir dişiye çekilir, ama asla onun izni olmadan yaptığı ine giremez. Eşini bulup bulmadığına bağlı olarak birini ya da birçoğunu seçmek dışının tercihidir ya da onun için ne hissettiğini. Üremek istemek bizim ilkel doğamız. Ben de bundan muaf değilim. Bu nedenle talimatlarınızda çok net olmanızı ve bunları bana en kısa zamanda vermenizi istiyorum."

Göğsünde öfkeli bir hırıltı gürledi ve gözlerinde kurdu parladı. "Benimle çiftleşmek istemiyor musun?"

"Seviyorum." Kulağına fısıldamak için eğildim, hem insanı hem de kurdunu rahatlatmayı umuyordum. "Ama şimdilik eşimle bağlantı kurmak istiyorum. Yavrular için bolca vaktimiz var."

Mercan rüzgârda savrulan bir yaprak gibi titredi. "Bu beni çok korkutuyor."

"Atomlar mı?"

"Oh, bilim aşkına, boş ver." İki büklüm olurken acı kaslarını gerdi. "Vücudum yanıyor. Bunu nasıl durdurabilirim? Ne zaman bitecek?"

Aletim acısını dindirme ihtiyacıyla titriyor, ona zevk verip rahatlamasını istiyordu. İçimdeki her şeye rağmen Doğa, şefkatle yanağını okşadım. "Herkes için farklıdır ama bir günden fazla sürmez. Bunu da atlatacağız. Ve yılda sadece bir kez olur, ama ilkinin en zoru olduğunu söylerler."

Yüzünü elime bastırarak gülümsemeye çalışırken, "Bunda da bir hayır var," diye inledi. "En azından bunu her ay yapmak zorunda değilim."

Ona baktım, bunun bir tür şaka olduğunu düşündüm ve her şeye rağmen doğru yönde bir itme olmasını umdum. Gülmemi mi istiyordu? Onunla dertleşmemi mi?

"Doğru. Sen Sage değilsin. Bunu takdir edecektir. İşler daha da kötüye gitmeden ona geri dönme şansımız var mı?"

O güven dolu gözler beni öldürebilirdi.

"Hayır, aşkım. Ama iyi olacağız. Yuvaya git ve istediğin gibi düzelt. Avlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var ve sonra her şeyi daha iyi hale getireceğiz."

Omuzlarını dikleştirdi ve başını salladı, kaderini benim başarabileceğimi sanmadığım bir zarafetle kabul etti. Rüzgâr Canavar gözlerinde parlarken, vahşı ve yabanıl saçları etrafına savruldu. "Acele et."

Bize iki kez söylenmesine gerek yoktu.

Kurdum yer değiştirip kontrolü ele geçirdiğinde ilkel bir dürtü kemiklerimizde çınladı. Her şeyi mükemmel hale getirme ihtiyacıyla dağa doğru fırladı. Tanrıların enerjisi yukarıdaki fırtına bulutlarında toplandı ve etrafımızdaki toprakta titreşti.

Ona et lazım. Hırladı, kısa sürede böylece kimse eşimi rahatsız etmeyecekti. Tamamen içgüdülerimizle hareket ediyorduk.

Hiçbir zaman bir dişinin ininin kenarında sinsice dolaşıp içeri alınmak için yalvaran bir şekil değiştiren olmadım, ama yeterince şey duymuştum.

bir şekilde anlaştılar. Lennette bu konuşmayı müstehcen konuşmalar rotasyonuna eklemeyi severdi. Eşleşmemiş tüm şekil değiştirenleri yılda bir kez inine davet ederdi.

Hatırladıkça ürperiyordum, değerli eşimiz her zaman dışarıdayken onunla nasıl yattığımızı merak ediyordum ve Acı çekiyorum.

Yalnız, gizli, insanlar tarafından kırılmış.

Bunlar sizin düşünceleriniz. Benim değil. Kurdum hırladı ve rüzgârda geyiklerin belli belirsiz izlerini bulurken beni görmezden geldi. Avlanma koşulları berbattı ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi. Aşağı. Öfke ve endişe onu acele etmeye itiyordu. Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorduk.

Yakında şehvetten çılgına dönecek, ilkel çiftleşme ve üreme ihtiyacını tatmin etmek için herkesi ve her şeyi kullanacaktı. Onun Vücudum sıcağın dalgalarına binerdi ve ben hala ne olduğunu bilmiyordum.

O istedi. Bu mevsimde kuralları kadınlar koyar ve kurtlar -Alfa olsun ya da olmasın- itaat ederdi.

Onun başka biriyle yatmak istemesi fikri Midem öfkeyle çalkalanıyordu. Ona doğru dürüst kur yapacak, arzumun derinliğini anlamasını sağlayacak zamanım olmamıştı ve o da aramızdaki bağı hemen harekete geçirmemişti. Bizi reddetme ihtimali vardı. Bizi itebilir, ininden çıkarabilir ve bir başkasını talep edebilirdi.

Hayır, hayvanım insani düşüncelerime karşı hırladı. **O benim.** Sekiz noktaya odaklandığında kana susamışlık içini parçaladı, Buck. rahatladım ve öldürmek için içeri girerken ona tam kontrol verdim.

*

Bu kadarı yeterli olmalı. Kurdum nefes nefese Boynuzlarından tuttuğu devasa geyiği çenesiyle sivri kayaların üzerinden geçirdi. Daha fazla yırtıcı hayvan çekmemek için ine daha yakın bir yere bağlamamız gerekecekti.

Ama ya başka bir şey istiyorsa? Daha sert çekti. **Bu kadar uzun sürmesi senin hatan. Daha fazla kürke ihtiyacı var. Daha büyük bir ateş.**

İçinde bulunduğumuz duruma neredeyse histerik bir şekilde kıkırdadım. Hayatım boyunca, işim ve sürüdeki konumum söz konusu olduğunda pasif bir duruş sergilemişti. Benden başka kimseye sadakati yoktu. İnsan meseleler ona göre değildi. Ben sadece ona güvenmeyi öğrenirken, o her geçen gün daha da yaşlanmış ve bıkkın hale gelmişti.

Şimdi burada azgın bir genç yavru gibi çılgına dönmüştü ve kurt doğası yüzünden beni suçluyordu.

Birlikte çalışmak zorundayız. Beni zorla insan mantığı, eğlenceli bulmuyorum. **Bu yapmaya değer bir iş. Uğruna savaşılacak bir kader.**

Bunun üzerine ayıldım ve nabzımı yavaşlatmaya çalıştım. Damarlarımda dolaşan dürtüleri kontrol altına almak. Kurdum son bir uluma çıkardı ve kendini vardiyaya bıraktı.

Vakit geldi.

"Skoll!" Coral'ın çığlığı dağda yankılanarak ayaklarımızın altında uzanan dünyaya ulaşırken acil ve ihtiyaç doluydu.

Kollarımdaki geyiği kaldırmak için kurdumun gücünü kullandım. Kara bulutlardan kopan ilk iri yağmur damlaları başıma ve eşimiz için kurban edilen etin üzerine damlıyordu. Onun ilkel ihtiyacı. hayatın çağırısı, kulaklarımda ağır çınladı.

Eti dağa taşırken kalp atışlarımız yavaşladı ve daha önce pek çok şekil değiştirenin yürüdüğü bir patikada yürümeye başladık.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa, kendi
Babamı doğurdum ve eşimin ihtiyaç duyduğu anda onun yarısı kadar
olabilmem için yukarıdaki Tanrılara sessiz bir dua gönderdim.

Tekrar aradığında, hızımı arttırdım.

Geliyorum, günüşiğim.

Taş zeminler berbat.

Beni neden buraya getirdi?

Bu doğru. Gerçek bir mağarada yaşayan bir mağara adamıydı. Çıplak taş duvarlara ve zemine bakarken göğsümden vahşi bir hırıltı yükseldi.

Hiçbir şey.

Burada işe yarayacak hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış ve neredeyse çığlık atmak üzereyken dizlerimin üzerine çöktüm ve

Yumruğumu sert taş zemine vurarak yumuşak toprağa ulaşmaya çalıştım.

Ahh! Morarmış elimi karnıma götürdüm ve zihnimi ele geçiren çılgın düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

Bende ciddi bir sorun vardı.

"İni tamir et" demişti. Çok kendini beğenmiş.

Sanki bunların herhangi biri düzeltilebilirmiş gibi.

Neden bu kadar çok ete ihtiyacı vardı?

Ve bu mağarayı daha iyi hale getirmenin bir yolu yoktu. Home Goods mağazasına bir gezi yapmamız gerekecek. Bir kaç peluş atkı yastıklar, kalın bir örgü battaniye ve ipeksi çarşafli ergonomik yataklardan biri iyi olurdu.

Ayrıca daha fazla ışığa ihtiyacımız vardı.

Ateşin sönmekte olan közlerine ve mağaranın dışında tembel tembel esen fırtınaya doğru sürüklenen dumana baktım.

Çardağı süslemek için Kera'nın odasından aldığımız ipe asılı çay lambaları mükemmel olacaktı. Buranın ambiyansı tamamen yanıştı. Ortamı yumuşatmaya yardımcı olurlardı.

Neyin ruh hali?

Başımı salladım, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

Bu senin hatan, kurduma uyum sağladım. *Ne yapıyorsun?*

Ben mi?

Uluyordu. Sabrı tükeniyordu. Ben değildim yeterince hızlı hareket ediyordum. Onu kızdırmak için kışımın üzerine oturdum ve kollarımı dizlerime doladım.

Bunu yapmayacağım. Bunu söylerken bile ifadenin yanlışlığını hissediyordum. Tüm vücudum bir an önce dokundu. Boynumun dibinde ter birikmişti ve nefeslerim çok kısa çıkıyordu. Bu zonklayan ağrıyı bir an önce dindirmezsem ölecekmişim gibi hissediyordum.

Pekala, bunu yapıyoruz. Kurdumun isteklerine boyun eğdim. *İni nasıl tamir edeceğimi söyle.*

Heyecanla havlamaya başladı ve bana yere mükemmel bir şekilde yığılmış kürklerin görüntüsünü gönderdi. Bu yeni bir şeydi. Genelde anılarım olurdu ama kürkler her yere dağılmıştı.

Taş zeminde sürünerek onları topladım ve tam olarak yerleştirmek için onun görüntüsünü kullandım. İhtiyaç tekrar içime işledi. Sabit tutmak için elimi göbeğime bastırırken bacaklarım titriyordu.

Tek istediğim Skoll'du. Mağaranın nasıl görüldüğü kimsenin umurunda değil. Onun ellerini ellerimin olduğu yerde istedim. Dudaklarını boğazıma bastırmasını istedim. İstedim... Kurdum bana gülen bebeklerin, hamile karınların ve kör gibi tökezleyen yavru köpeklerin hızlı bir makarasını gönderdi. birbirlerini yaladılar.

Buzz kill hakkında konuş.

Olmuyor. Düşüncelerimi engelleyebilecekmişim gibi ellerimi gözlerime bastırdım. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu. Panik, zevk için ağrıyan ihtiyaçla karıştı.

"Skoll!" Onun için çığlık attım çünkü bu uzak dağda çılgınca haykırışımı duyacak başka kimse yoktu. Kurdum sakinleşti, eşini çağırdığım için mutluydu.

Ama o haklıydı. Kurallara ihtiyacımız vardı. Şimdi, bu daha da kötüleşmeden önce. Mağaranın girişine zar zor ulaşmıştım ki içimden bir ürperti geçti. Ağrı giderek artıyor, görüşümü bulanıklaştırıyor ve silikleştiriyordu. Görmezden gelmeye çalışarak kalçalarımı sıktım ve paytak adımlarla dışarı çıktım.

Tepemdeki kalın gri bulutlar kırıldı ve yeryüzünü ağır yağmur damlalarıyla kapladı. Bir başka yağmur damlası İlkel ihtiyaç dalgası beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Yağmur serinletiyordu ama tenime değdiğinde cızırıyordu. Yanıyordum. Acı o kadar büyüktü ki Bunu ruhumun derinliklerinde hissettim.

İki büklüm oldum, yan tarafımı tuttum ve rahatlatmak için elimi bacaklarımın arasına uzattım.

"Buradayım, g ni i im."

Skoll, r zg rla e ilmi  bir a aca astı ı devasa bir geyi i taşıyarak da a doğru yürüdü ve onu ba lamak için hızlı bir çalışma yaptı Kapalı.

Kan,  evremizdeki toprağı ıslatan sa anak ya murla yıkanan yontulmu  g  s nden a a ıya doğru akıyordu.

Kurdum nefes nefese geriye d  erken "Acıyor," diye inledim. Sahip olduğum mantıklı hisler hızla kayboluyordu ama onun da canının yandığını biliyordum. Bunu ikimiz için de yapmak zorundaydım. Bu ihtiya ı sona erdirmek istiyordum.

Ona elimi uzattı ımda g r   m tek bir odakla t nelle ti. Sesim arzu doluydu ve benimkine hiç benzemiyordu. "Bana gel."

Yavaşça ilerledi. Güçlü kasları her adımda esniyordu. Burun delikleri alevlendi ve yeşil gözleri neredeyse simsiyah oldu. gözbebekleri b y m   t . Yumruklarını iki yanında kapalı tutuyordu. Yırtıcı bir hayvan, belirsiz bir avına yakla ıyormu  gibi temkinli davranıyordu.

Yağmur tenime sıçrayıp meme uçlarını acıyla sıkarken ve a a ıya doğru akarken i im sıvı ateşe döndü. titreyen kalçalarımın damlıyordu. Elimi geri çekmeyi reddettim, bana bakarken göz kırpmayı reddetti. Kurdum daha hızlı nefes alıyordu. Cesur olmamı ve onu mağaraya s r klememi istiyordu.

Başka zaman olsa yapardım ama bu ihtiya ın yoğunluğuna güvenmiyordum. Hatalarım zaten ikimizi de incitmi ti. Bunu tek başıma yapabilece imi d   necek kadar aptal değildim. "Yardıma ihtiyacım var."

Skoll önümde durmuş, ağır ağır nefes alıyordu. Yağmur tenini yıkamı  ve sa  örgüsünü g  s ne yapı tırmı tı. Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Hassas olduğum endişesi. Ama bunun canımı sıkmasına izin vermedim.

Ben. Neye dayanabilece imi biliyordum.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Yanımdaki toprakta dizlerinin üzerine çöktü ve uzun, sert parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Büyüyen ba ımızın büyüsü dokunu la alevlendi ve beni gerçekle soluk solu a bıraktı. olmamız gereken şey. O anda, onun gözlerinin içine bakarken, do amızın doğruluğunu hissettim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu yumuşak bir sesle, kendini tutmanın verdiği gerginlikle sesi gerilmişti.

"Emin değilim." Nefes nefese kalmıştım, şu anda vücudumun onun için ne kadar acı çektiğini anlamasını sağlayacak doğru kelimeleri bulabilmeyi diliyordum.

Dudakları dudaklarıma çarptı ve ruhlarımız çarpıştı. Tepemizde şimşekler çaktı. Ya da belki aramızda bir kıvılcım çaktı. Umursamayacak kadar kaybolmuştum, dudaklarının dudaklarımı ayırışında ve nefesimdeki iniltiyi çalışında boğuluyordum. Sanki tadına bakabilecekmiş gibi emdi ve kurdumu mırıldanmaya iten ilkel bir hırıltıyla karşılık verdi.

Skoll beni yukarı kaldırırken güçlü kolları sırtıma ve dizlerimin altına dolandı, bizi mağaraya taşıırken öpüşmemizi hiç kesmedi. Sönmekte olan ateş ve ıslak ten bu öfkeli öpücüğü engellemek için hiçbir şey yapmadı.

beni tüketen cehennem. Boynuna yapıştım, tırnaklarımı etine geçirdim. Tutuşunu sıkılaştırdı ama ben karşı koydum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

beni ona doğru bastırdı.

Bacaklarım kollarından kurtuldu ve onları beline doladım, momentumu onu döndürmek için kullandım. Sırtını taş duvar.

Hırlarken dişlerim uzandı ve alt dudağını deldi. Bu ağrı beni öldürecekti. Zonklamayı durdurmak için sürtünmeye ihtiyaç duyarak, sırlıslıklam ıslak merkezimi karnına sürttüm.

Kanın tadını aldığımda, iri gözlerle irkildim. Onu incitmek istememiştim. Skoll kalçalarımı sıkıca kavrayarak beni tekrar kendine çekti.

"Özür dilerim," diye kekeledim, ağzındaki kan birikintisini izliyordum.

Hain bir canavar gibi kırmızı dişleriyle sırttı ve alt dudağını emdi, kıkırdarken acının tadını çıkardı.

Bir an *neye bulaştığımı* düşündüm.

sıcaklık dalgası içime çöktü ve tüm hislerimi kaybettim. İhtiyaçtan çılgına dönmüş bir halde göğsüne yapıştım ve dudaklarım tekrar dudaklarını bulurken kalçalarımı ona doğru salladım. Kanın tadı kurdumu çılgına çevirmişti. Gitmek istiyordu ama ona izin veremezdim. Henüz izin veremezdim.

Vücudu bacaklarımla mağara duvarı arasında sıkışmış gibi iyi hissettirirken değil. Hâlâ insan aklımın bir parçasına tutunmuşken değil.

Bu mağaradan yavrularla çıkmayı kesinlikle istemediğimi bildiğim için hızla yıpranıyordu.

"Bekle." Acı dolu bir çığlık atarak ayrıldım, ellerimi göğsüne yasladım. Konuşmayı bırakıp bir hafta boyunca düz yürüyemeyeceğim kısma gelme ihtiyacıyla fiziksel olarak ağrıyan bedenime yeterince hava almaya çalışırken nefesim düzensiz geliyordu.

Skoll homurdandı ve bileklerimi onunkilerle birleştirdi. Kalbim. Bacaklarımı kalçalarından ayıramadığım için bizi ilerletirken gözleri kapalıydı.

"Seni tanımaya çalışıyorum, böylece sana istediğini verebilirim aşkım." Sesi boğuktu ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan ve parmaklarımı tenine sokmak için duyduğum çılgınca ihtiyacı yeniden alevlendiren vaatlerle doluydu. Bileklerimi sıkıca tuttu, sırtımı yumuşak kürklere doğru yavaşça indirirken çabalamaktan titriyordum.

Kurdum sızlandı. Bunu istemiyordu. Tekrar kontrolün bizde olmasını istiyordu.

"Birlikte geçireceğimiz ilk gecede beni öldüreceksin." Vücudunu benimkinin üzerine indirirken sıcak nefesi yanağımda dans ediyordu, Beni altında tutuyordu.

Tutuşuna karşı mücadele ettim. Arzu başka bir sıcaklık dalgasıyla dönüyordu. Pozisyon değiştirmek için can atıyordum. Üstüne oturmak ve merhamet için çığlık atıp sıcak tohumunu serbest bırakana kadar ona binmek için...

"Dur," diye emretti, vücudumu kontrol eden çılgın hormonlara rağmen bana bir anlık netlik kazandırdı. "Şu anda yavru istemiyorsun ve bu sıcakta bu garanti. Bunun olacağını bilseydim olsaydı, o aptal insan icatlarından biriyle daha hazırlıklı gelirdim. Senin için ne kadar gerekiyorsa o kadar takardım."

Kurdum onun sözleri karşısında hırıliyordu ama kendimi içinde boğuluyordum. Derin sesinin ritmiyle sakinleştim. Bu beklemediğim bir şefkatti. Kendini tutmaya çalıştığını hissediyordum ama ona açıklayamayacağım bir şekilde güveniyordum.

Bu yabancı bana asla zarar vermez.

Hayır. Yabancı değil. Benim dostum.

Kader bana bir adam vermişti. Belki bir mağara adamıydı ama anlamadığım şeylerde bana yardım edebilecek kadar güçlüydü.

Bu bilim dehşeti sıcaklık vücudumu yabancı şekillerde bükmeyi bıraktığında, cidden onunla barışacaktım.

İçimden başka bir sıcaklık dalgası geçerken bu düşünce kayboldu. Kıvrımlarımdan aşağı kaygan bir ıslaklık damladı ve sürtünmeye ihtiyaç duyarak merkezimi uyluğuna sürttüm. Gözlerim yaşlarla doldu.

"Bu biraz utanç verici." Bana daha sıkı bir taban sağlamak için bacağını yaklaştıırken inledim.

"Öyle deme." Burnunu boynuma bastırdı ve derin bir nefes aldı.

"Neden olmasın?" Sırtımı dikleştirdim, kalçalarım öğütmeye devam ederken daha da yaklaştırmaya çalıştım. Bedenim ve zihnim savaş halindeydi ve kendimi bu hislere kaptırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştım.

Skoll geri çekildi. Mağaranın dışında yağmur yağarken ve sönmekte olan ateş yüzünü gölgeler içinde bırakırken gözlerinde bir savaş vardı. Onun ilgisi beni aynı anda hem sakinleştirdi hem de heyecanlandırdı. Daha fazlasını istedim.

Yavaşça gülümsedi ve yüzümün yan tarafını okşayarak kurt niyetini onunkiyle birlikte bağımızın üzerine gönderdi. "Bu bizim aşk hikâyemiz ve pişmanlık duyduğun anılarla lekelenmesini reddediyorum. Şimdi arkana yaslan ve rahatla. Ben seninle ilgileneceğim."

*

Bu arkadaşım yetenekliydi. Erkeklerin olabileceğini düşündüğümünden çok daha yetenekliydi. Ama babalarının arabasının arka koltuğunda hak etmedikleri bir kibirle oturan insan evlatlarının Skoll'un yaydığı özgüven karşısında hiçbir üstünlüğü yoktu. Parmakları her yerimde sanki bir zayıflıklarını test ederek ve her bir alanı ezberleyerek.

Keşfetmesine izin verdiğimde sıcaklık azaldı ve ben Alt dudağımı okşamasına kendimi bıraktım. Ben de onu incelemek için döndüğümde, sıcaklık her zamankinden daha güçlü bir şekilde yeniden yükseldi. Kalçalarımın itişini sert bir eliyle karşıladı, vücudumu sabitlemek için klitorisime sertçe bastırdı. Beni çabucak uçurumun kenarına getirdiğinde rahatlayarak haykırdım,

O kadar hızlı geliyordu ki tadını çıkaracak zamanım bile olmuyordu.

"Tekrar." Ellerim omuzlarından tutup onu kendime çekmek için havalanırken homurdandım.

"Dayan, günüşiğı. Gece daha yeni başlıyor." Bileklerimi tutup avuç içlerimi öperken ve son birkaç aydır törpülemediğim tırnaklarımı incelerken dudak büktü. "Kendi güvenliğim için, belki de seni bağlamalı."

"Sakin buna cüret etme." Nefes nefese kalmıştım, acaba bu denemek istediğim bir şey miydi diye düşünürken arzu tekrar karnımda birikti. Bir parmağını içime sokarken yalvarmamı beklemedi.

"Çok ıslak," diye mırıldandı Skoll elini daha hızlı pompalarken, ben nefes nefese kaldıkça çekiyor ve geri yordu. Kendimi onun vahşi Parmaklarının üst duvarlarım boyunca sürüklenmesiyle ve çılgın bir zevk karmaşasına düştüğümde çığlık atmamla sona eren şarkı.

Koluna yapıştım, artçı şoklarla inlerken parmaklarını vücudumda gezdirerek ağzıma soktu.

"Tanrım." Skoll nefes nefese, ben kürklerin üzerine düşerken alnını karnıma dayadı. "Bu doğal bir düzen değil ama sana yardım etmemi istiyorsan, burada kontrolün bende olması gerekiyor."

Bir başka sıcaklık dalgası tenimi kızarttı ve memnuniyet anı kayboldu. Kontrolün onda olmasını istemiyordum. İhtiyaçlarıma hükmedebiliyordum. Ve onun zonklayan sikini tam olarak nerede istediğimi biliyordum.

"Sen bir kaltaksın." Hırladım.

"Ne?" Başını kaldırdı ve bir kaşını kaldırdı.

"Sen değil." Güçlü çenesini ellerimle kavradım. "Kurdumla konuşuyordum. Bu hamilelik meselesi yüzünden beni çok zorluyor."

Skoll bir süre beni izledi, ama ben kızarmaya fırsat bulamadan, onu içimde hissetme ihtiyacı o kadar güçlü bir şekilde ortaya çıktı ki, gözlerim başımın arkasına yuvarlandı.

"Merak etme. Binebileceğin başka bir şeyim var." Karanlık bir şekilde kıkırdadı.

Bir açıklama talep edemeden çenesi bacaklarımla arasına daldı ve tekrar tekrar boşaldım.

*

Vücudumun kontrolünü elimde tuttuğum duygusuyla kemiklerimi gevşekçe gererken, her yönden ağrıyordum
Ta ki arkamdan gelen sert vuruşlar yeniden başlayana kadar.

Giriş. Dün gecenin tüm anıları bir anda aklıma gelince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İnleyerek yüzümü Skoll'un kolunun kıvrımına gömdüm. En azından sıcaklık artık gitmişti.

İyi miyiz? Kurduma sordum.

Esnedi ve zihnimin arkasına yerleşti, bana onun eğilmiş ve Skoll'un kurdunun onu alması için yalvaran bir görüntüsünü gönderdi.

Doyumsuzsun. Başımı salladım. Ama bir parçam boş hissetti çok.

Skoll'un yaptığı bir şey yüzünden değil.

İnanılmazın da ötesindeydi. Dudağımı ısırdım.

Uzun gece boyunca, sıcakla hiçbir ilgisi olmayan bir iniltiyi zapt etti.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" Kulağıma fısıldarken sesi uykudan pürüzlüydü.

"Hayır," diye fısıldadım, gri yağmur çiselemesine bakarak Cesaretimi topladığımda yükselen güneşle birlikte dışarısı ancak şimdi aydınlanmaya başlamıştı.

Bu çok garipti. Onu çok az tanıyordum ve öfkeli hormonlarla dolu bir gecede kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Nasıl oldu da gün ışığında onunla yüzleşmek zorunda mıydı? *"Hey, kahvaltıda ne var?"* Kulağa kaba geliyordu.

"Aç mısın?" Skoll kolunu ve bacağını bana daha sıkı sararak yüzünü saçlarıma gömdü.

Muhtemelen benim yardıma muhtaç bir genç kız olduğumu düşünüyordur.

Onu geri itmeden önce motivasyon için derin bir nefes aldım. Yüzünü görmek için başımı kaldırmadan sikiinin yanına sokuldum.

Bu benim uzmanlık alanım değildi, ancak Duygularını hissedebiliyor ve bağıın üzerinden gelen heyecanını hissedebiliyordum. Sert ve hızlı bir şekilde emdim, dilimi başının üzerinde yalamak için birkaç vuruşta bir durakladım çünkü onu inletme şeklini sevdim.

Serbest bırakılmasını emerken zihnimde *yanlış* bir trafik işareti parladı.

Hallet bunu. Kurduma hırladım.

Son dölünü de boğazımdan aşağı boşaltırken kasları sıkılıp gevşeyerek titredi. Elleri hala saçlarımdaydı ve ben Sanki tekrar ağızıma girmek istiyormuş gibi kendini tuttuğunu hissedebiliyordum.

Bilim, dün gece yaptığı her şey için ona bundan daha fazlasını borçlu olduğumu biliyordu ama doğa çağırıyordu.

Elimin tersiyle dudaklarımı sildim ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Büyük bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzattı. Sabahın loş ışığında, sıcak beni tüketmeden, ne kadar güzel olduğunu gerçekten takdir edebiliyordum. Çenesinin keskin açısı ve güçlü vücudunun kıvrımları ve eğimleri. Kalbim küçük bir takla attı. ona baktı.

Benimkini.

Bu düşünceyi aklıma kurdum sokmuş olmalı, ama sokmadı. daha az doğru yapmaz. Bu yarattığın benim yarattığım olduğunu bilmek sarhoş ediciydi. Kader benim kitabımda iyiydi.

Skoll'un yeşil gözleri onu izlememi izlerken muziplikle parlıyordu. "Teşekkürler mi?"

"Bu daha çok dün gece için bir teşekkürdü." Ses tonumdaki gerginlikten nefret ediyordum. Terden sıırıslıklam olmuş vücudu ve bana verdiği karşılık gözümün önüne geldi, yüzüm kızardı. yanaklarımda. "Sıcaklık hakkında daha fazla soru sormalıyım."

Sanki test ediyormuş gibi havayı kokladı ve başını salladı. Bu basit hareket kendimi daha da korunmasız hissetmeme neden oldu. vücudumun her parçası.

Skoll'un ifadesi karardı. "Sana bunu yapmamamı söylemiştim. Benim yanımda utanmana izin yok."

"İzin verilmiyor mu?" Alay ettim. "Dinle, mağara adamı. Hâlâ dün gece kaçırıldıktan sonra senin kemiklerinin üzerine atladığım ve bana olması gerekenden daha fazla orgazm yaşattığın gerçeğini sindirmeye çalışıyorum.

insani olarak mümkün olabilir. Şimdi yine aklım başımda olduğuna göre, belki de ona sormalıyım diye içimden geçiriyorsam kusura bakmayın. önce en sevdiğin renk."

Yüzündeki endişe çizgileri yumuşadı ve bana bir bakış attı. kötü bir gülümseme. "Buraya geri gel, sana ne olduğunu söyleyeceğim.

bir orgazm daha yaşarsın."

"Kes şunu." Güldüm ve ayağa kalkmaya çalışırken uzattığı elini savuşturdum.

"Nereye gidiyorsun?" Dudağını ısırdı, uzaklaşmamı izliyordu. "Bazı şeylerin gizem olarak kalması daha iyidir." Bunu yapmaya çalıştım ses baştan çıkarıcı ve başarısız oldu. Ben omuz silkerken Skoll kıkırdadı. omuzlar. "İyi o zaman. Her şeyi bilmen gerektiğine göre, gerçekten işlemem gerekiyor."

*

Çiseleyen yağmur, dağ mağaramızı yumuşak gri bir örtüyle saran alçak bir sis getirdi. Nem damlaları tenimde toplandı ve tüylerimi diken diken etti. Dün, çok daha sıcak koşmuştum. Normal. Ve normalde hiç üşümezdim. Bu sabah sanki vücudum kendi iç ısınıyı yeniden ayarlamaya çalışıyor gibiydi.

İçim ürperdi ve kurduma döndüm. *İşimizi halletmek için hızlıca yer değiştirebilir miyiz? Yapraklar silinemeyecek kadar ıslak.*

Bana sırtını döndüğünde yüzüme kocaman bir orta parmakla vuruldu.

Şimdi neye kızdın? Ayağımı yere vurdum.

Dişlerini göstererek hırladı ve tekrar sessizliğe çekildi.

Ancak bu konuşma henüz bitmemişti.

Vahşileştiğinde seni anlayamıyorum.

Beni görmezden geldi ve ben de hırladım.

Arkadaşın elimizde. Bizi ateşin içine soktun. Kendimi tuttum, isteğimi yumuşatmaya ve açıkça hoşnutsuz olan bu parçama ulaşmaya çalıştım. *Bana başka ne istediğini söyleyebilir misin?*

Gözlerimi kapattım ve kurdumla bir olmaya odaklandım. Ama Zorunlu meditasyonda her zaman berbat olmuşumdur. Beynim çok hızlı hareket ediyordu ve onu kapatamıyordum. Ayrı bir düşünce seti eklemek bütün başımı döndürüyordu. İş bırakıp ıslak ormana işlemeye gitmeye hazırdım ki kurdum bana saldırdı.

Sadece dişlerinin boynumu kemirdiği bir görüntüydü ama kolumu yüzüme doğru kaldırıp çığlık atarken kıcımın üzerine düştüm.

Görünmez saldırıyı savuşturmak için.

"Bu da neydi böyle?"

Nefes nefese kalan kurdum, aptalmışım gibi başını salladı ve tekrar geri çekildi.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" Skoll mağaranın girişine yaslanmıştı, kafası karışmış, çıplak ve ağzından salyalar akıyordu.

"Benim kurdum." Ayağa kalktım ve kıcımdaki kiri fırçalayarak daha da bulaştırdım. Vazgeçtim ve onun yerine çenemi kaldırdım. "Hâlâ iletişim sorunlarımız üzerinde çalışıyoruz."

Yoğun yeşil gözleriyle beni izledi ve sıcaklık olmasa bile ona çekildim. Bu eş bağı ciddiydi. Sage'in bu kadar çabuk aptallaşmasına şaşmamalı.

"Bu bir sorun mu?" Çamurlu ellerimi arkama koydum, keşke onun incelemesinden saklanabilseydim.

"Hayır." Beni incelemeye devam etti. "Neden seni dinlemiyor?"

Bunu bilseydim, böyle bir sorunumuz olmazdı. Arkamı dönerken omuz silktim.

"Bazen hayvanlarımız neyin en iyisi olduğunu bilir, bu yüzden eğer istediğin gibi yapmıyorsa, belki de onu dinlemelisin." Skoll, tüm bilgeliğiyle, dağdan aşağı doğru yürümeye başlarken yumuşak bir melodi ıslık çaldı.

"Belki." Durumun böyle olmadığını bildiğim için çenemi sıktım.

Çünkü benim ukala kurdum neyin iyi olduğunu biliyorsa, o zaman mesanemizin dolu olduğunu bilecek ve sinirlenmeden çıkmama yardım edecekti. Ama ben oradaydım, çıplak bir kadınla biraz mahremiyet arıyordum.

mağara adamı şekil değiştiren beni takip ediyor.

Daha önce hiç bu kadar güzel yaratılmış bir kadın olmuş muydu? Çamura bulanmış olsa bile Coral kadını yumuşaklığın ve gücün mükemmel bir portresiydi. Uzun ve işkenceli gece boyunca ellerimi onun kıvrımlarında gezdirirken zihnime kazınan anılarla sarhoş olmuşum.

Kendimi hiçbir zaman iyi ya da erdemli biri olarak görmemiştim ama varlığımın en ilkel kısımlarını harekete geçiren sıcaklığın sancıları içinde bile onun bedenine tapmaktan fazlasını yapamazdım. Üreme çağrısı sırasında kontrol edilemeyen dürtülerden bahseden tüm erkekler ya zayıf iradeli ya da saçmalıklarla doluydu. Bu tam da doğanın istediği gibiydi. Onun tatmin olmasını sağlamak için öncülük etmiş olabilirdim ama hızı o belirliyordu ve benim işim de ona itaat etmektir.

Oldukça kendini beğenmiş hissediyordum ve kurdum da eşimize iyi baktığımızı bilmenin gururuyla doluydu. Onun parçalanmasını izlemek tekrar tekrar çalmak büyüleyiciydi. Daha önce akorlarını öğrendiğimiz bir müzik aletini çalmak gibi, ama bu sefer Başyapıt. Sıcaklığın daha uzun sürmesinden memnun olurdum. Belki gelecek yıl daha fazla zamanımız olur.

Ve gelecek yıl bizim işaretimizi taşıyacak, kurdum düşüncelerimle birlikte mırıldandı.

Bunun üzerine sustum.

O köprüyü geçmeden önce yapmamız gereken çok şey vardı. Onun

Güvenlik benim için hayal edebileceğimden çok daha önemliydi. Onunla bir gece geçirdikten sonra bu meraklı yaratığı korumanın benim görevim olduğunu anlamıştım. Ve hâlâ öğrenecek çok şey vardı. Her şeyden önce, kurduna neden bağırdığını.

"Şurada durabilir misin?" Mercan bir o yana bir bu yana zıplarken parmağıyla çalıları işaret ederek düşünce zincirimi kırdı.

Ne kadar yakınımda durduğumu fark etmeden başımı salladım ve Yaşlı bir ardıç çamının arkasına atlamadan önce onun rahatlatıcı kokusunu son bir kez içine çekti.

"Neden yer deşiştirmiyorsun?" Zaten burada olduğumuz için ıslak toprağın üzerinde rahatladım. İletişimsizlik sorunları olduğunu söylemişti ama kurdu dün gece arzularını çok net bir şekilde ifade etmişti. Ne istediğini itiraf etmekte zorlanan insandı. O istedi. Kurdum canlandı ve eşiyle tekrar koşmak için dışarı çıkmasına izin verilmesini istedi. Coral i çekerken onu susturdum.

"Açıkçası, bunu zaten denedim." Ağacın arkasına çömeldi ve arka tarafının mükemmel kıvrımlarını gizlice gösterdi. "Ama bana kızgın."

"Sana kızgın mıyım?" Sikim sertleşiirken akışımı kontrol etmeye çalıştım. Tanrım, ben bundan daha iyiydim. Bir kadının kıcı beni bu kadar etkilememeliydi, ama sonra tekrar, bu benim arkadaşımdı.

Coral bir şeyler ararken "Evet," diye mırıldandı. "Bir yaprağın zehirli olup olmadığını nasıl anlarsın?"

"Ne?" Hem kurdum hem de ben başımızı yana eğdik.

"Boş ver." Ağacın arkasından çıkıp yürüdü. "En kötü ihtimalle, şekil değiştiren iyileşmesi bunun icabına bakacaktır."

Kıkırdadım, seçtiği kelimeler tuhaf olsa da gülümsemesi hoşuma gitmişti. Sabahın serin esintisi göğüs uçlarını sert boncuklar halinde dikleştirdi ve bakışlarım hiç utanmadan vücudunun kıvrımlarını izledi. Eşiim çok güzeldi.

"Buraya bak, dostum." Parmaklarını şıklattı. "Dn gecenin çılgınca olduğunu biliyorum ve yaptığın her şey için gerçekten minnettarım ama beni kaırmanla ilgili kısıma geri dönmemiz gerekiyor. Burada bir yabancının haber getirmesini beklemek bana göre değil ve kurdum seni yalnız bırakmama izin vermeyecek, o yüzden ikimiz bir yolculuğa çıkmaya ne dersin? dağdan aşağı Cerberus topraklarına geri dnn ki bu kan borcu hatasını zebilelim."

"Hayır." Hırladım, sinirden omuzlarım gerildi. Hayatının tehlikede olduğunu nasıl anlamadı? Onu buraya getiremezdim.

Her tehdidi ortadan kaldırıana kadar sürülerin çapraz ateşine geri

döndüm. "Hayır mı?" Bir kaşını kaldırdı, yerinde duruyordu. Bir süreliğine

Beta kurt, bastırılmış alfa hisleri yayıyordu. "Dinle mağara adamı. Kurdum bir velet olabilir ama ikimizi de hayatta tutabilmek için en iyisini yapmak adına onu görmezden gelmekte bir sakınca görmüyorum."

"Endişelenmene gerek yok."

"Karar vermek sana düşmez." Gözlerini devirdi. "Endişeliyim. Ve eğer yakında onlarla görüşmezsem Alfa'm ve kız kardeşim de öyle olacak."

Tartışmak ve talep etmek dilimin ucundaydı. Konu güvenlik olduğunda boyun eğiyordum ama kurdum beni susturmak için hırladı.

Korktuğu için size meydan okuyor.

Anlamasını nasıl sağlayabilirim? Onun içgörüsünü dinledim. Duyguları okumakta benden daha iyiydi.

İnsanı kendi başınıza çözmeniz gerekecek. Geri çekilirken eğlencesini gizleyemedi.

Yardımanız için teşekkürler. Böyle yabancı bir durumda ayaklarımın üzerinde hızlı düşünmeye çalışarak iç çektim.

"Tamam, ben gidiyorum." Mercan gitmek için döndü.

"Dur," diye emrettim, yürümeye devam edince sesimi alçalttım. "Lütfen."

Güneş ışığım kemikli omzunun üzerinden baktı, koyu kirpiklerinin altından başını kaldırdığında kahverengi gözleri merakla parlıyordu.

Bu fırsatı kaçırmak istemediğim için elimi uzattım. "Şimdi benimle gel, sonra seni geri götüreceğime söz veriyorum..."

Düşüncelerim beni sadece oraya götürdü.

"Neyden sonra?" Sözcükleri unuttuğumu anlamakta gecikmedi ve sessizliği doldurmakta daha da hızlı davrandı.

Hiç bir kadına benimle kalması için yalvarmış mıydım? Hayır. Ama bilmediğimiz bir arazideydik. Ona dün gece yaşadığı zevki hatırlatmak istedim ama bu adil olmazdı. Bunun onu tekrar utandıracağını hissediyordum ve geriye kalan geleceğimizi rahatsız edici anılarla lekelemeyecektik.

"En sevdiğim renk mavidir," diye ağzımdan kaçırdım, neden bu kelimelerin aklıma geldiğinden emin değildim.

Ama gözleri büyüdü ve ben de o anı yakaladım. "Ve en sevdiğin rengi de bilmek istiyorum. Önce sana bir banyo yaptıracam. ve seni besleyeceğim. Ayrıca sana giyecek bir şeyler de getireceğim. Eğer beni kırmazsan seni Cerberus sürüsüne kadar taşıyım çünkü ayakkabısız yürünemeyecek kadar uzak."

Kaşlarını çattı ve ayaklarına baktı. Onu korkutup kaçırmamak için yavaşça yaklaştım. İçimden onu omzuma atıp güvenliğini bu kadar önemsemediği için tokatlamak geliyordu ama irademe karşı koydum.

Alt dudağını çiğnerken gözlerinde kurt parladı ve dişlerim uzadı, canavarının çağrısı benimle konuşurken o dudağı kendim için kemirmek istedim.

Dramatik bir iç çekişle elini kalbinin üzerine koydu. "Oh, istediği bu."

"Ne?" Dişlerim geri çekildi. "O kim?"

"Benim kurdum." Mercan omuz silkti. "Az önce hırlayarak bana saldırdı ve ne istediğini anlayamadım. Alfa sahiplenici hislerinle sakinleşmelisin. Bu onu yine azdırıyor.

Görünüşe göre, dişlerini boynumuza geçirmen ve o iddia şeyini yapman gerekiyordu. Bunu yapmadığınız için üzgün."

"Özür dilerim, ben..." Neden özür diliyordum ki? Belli ki çiftleşme bağına tamamlamanın ciddiyetini bilmiyordu. buna iddia deniyordu. Tüm bunlar çözülene kadar onu anlamadığı şeylerden korumak şimdi her zamankinden daha önemliydi. Öfke içimde yuvarlandı.

ve bu benim kurdumun sabırsızlığından değildi.

İnsanlarla birlikte yaşamak onu gerçek benliğinin bilgisinden mahrum bırakmıştı ve bu tehlikeli bir şeydi. Bunu bir şekilde onarmam gerekiyordu.

"Bana banyo sözü vermiştin," diye seslendi Mercan omzunun üzerinden, dağa doğru ters yönde yürürken. "Şu işi çabuk halledelim de yola koyulalım."

Yüzüm tokat yemiş gibi buruştu. Eşim beni çağırıyor muydu? Neredeyse parmaklarının şıkırdadığını duyabiliyordum. yanlış yolda yürümeye devam etti. Alfa egom biraz kıpırdandı ama kurdumun kıs kıs gülmesiyle yumuşadı.

Ondan hoşlandım. Şimdilik onun dediklerini yap. Sürpriz yapabilir.

Sen.

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırarak başımı salladım ve ona doğru koştum
yan. Elim kalçasını kavradı ve boynumdaki gerginlik hafifledi.

Tenini avuçlarımdan altında hissetmek. "Bu taraftan, günışığı.
Uçurumdan aşağı yürümeni istemiyorum."

*

Karla beslenen dere dağdan aşağıya kaygan mor bir zemin üzerinde
akıyordu.

ve kahverengi nehir kayaları normalde güneş tepedeyken altın
zerrecikleriyle parıldardı. Hava, yağmura ara verildiği için hâlâ yoğun ve
griydi. Gökyüzündeki ağır bulutlar yakında yeni bir sağanak yağış vaat
ediyordu. Yine de önemli değildi. Kristal berraklığındaki suyun belime
kadar derinliklerde biriktiği eski dereye kendi güneş ışığını getirdim.

Havuza daldım, azgın akıntının önceki geceden kalan teri
temizlemesine izin verdim ve tenimden buharlar yuvarlanarak çıktım.

"Neden burada bir jakuzi bekliyordum ki?" Mercan baş parmağını
suya daldırdı.

Pişmanlık beni vurdu. O haklıydı. Yatağımı sıcak tutan üst sınıf şekil
değiştiren kadınların çoğu banyolarını daha da sıcak seviyordu. Eşime
bakma konusunda berbat bir iş çıkarıyordum ve zihinsel olarak kendimi
azarlıyor, küveti ısıtmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordum.

"Ah, siktir et." O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, zıplarken tatlı
sesi dağlarda yankılandı.

"O kadar derin değil!" Ona doğru hamle yaptım, onu kıracağından
endişelendim.

ayak bileğimi tuttum ve kurdum havlamaya başladığında arkasında
kabarcıklar bıraktığı suyu elimle yokladım.

Arkamdan titreyerek ve haklı bir güçle çığlık atarak çıktı. "Bilime
lanet olsun, bu çok soğuk."

"Buraya gel. Seni ısıtayım." Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde
atarken onu kollarımla sardım. Bu korkuydu. Kurdum bile korkmuştu.

Bunu bir daha yapmasına izin verme.

"Ben iyiyim." Coral güldü ve ellerini benimkilerin üzerine koydu.
Ama beni itmek yerine daha da yaklaştı ve kokumu içine çekti.

"Feromonlar çılınca. Bu kokuyu aldığına inanamıyorum.
iyi."

"Birbirimize güzel kokmamız gerekiyor." Bir ses çıkardım Gergin bir nefes aldı ve hem beni hem de kurdumu iyi olduğuna ikna etmek için ıslak saçlarını kokladı. "Eşimizi böyle buluruz."

"Özür dilerim." Kollarımın altında kıvrandı. "Seni daha önce bulmalıyım. O zaman belki kurdum benden bu kadar nefret etmezdi."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok, aşkım." Azgın akıntı aşağıya doğru ilerlemeye devam ederken onu yakınımda tuttum. "Bu kaderdi. Birbirimizi bulmamız kaderimizde varmış. Ve kurdunla nasıl daha iyi iletişim kuracağımızı birlikte çözeceğiz."

"Anlamıyorsun." Coral beni geri itti, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. Daha önce fark etmediğim altın rengi zerreler, toprak rengi kahverenginin içinde dönüp duruyordu.

"Neredeyse iki hafta önce kurdum nihayet özgürce koşabildiğinde senin solan kokunu aldım. Sanırım ilk vardiyamızın olduğu o gece seni bulmak istedi. Ona vahşi demeseydim ve sürü ona tasma takmasaydı belki de bulurdu."

Kurdum onaylamaz bir şekilde hırlarken tüm vücudum kaskatı kesildi. "Cerberus sana tasma taktı."

"Mecazi bir tasma." İç çekti. "Canavarım son birkaç ay boyunca beni içine hapsederken çok şımartıldı."

Alnım kırıştı ve zaman çizelgesini çözmeye çalıştım. ona sarıldım. Vücudunun yumuşaklığı ve aramızda büyüyen bağın sıcaklığı buz gibi suda bizi rahatlatıyordu. "İlk kez beş ay önce yer değiştirdin ve iki hafta önce benim kokumu aldın. sınırda."

"Evet." Başını salladı. "Bu beni bir pislik mi yapıyor? Yapıyorsa özür dilerim. Neler olduğunu tam olarak anlayamadım."

"Hayır." Yüzünü bana çevirerek homurdandım. "Ne dediğimi hatırlıyor musun? Bu bizim aşk hikâyemiz. Pişmanlık yok." Gülmeye başladığında gözleri yaşlarla doldu.

"Bu kadar komik olan ne?" Mutlu muyuz yoksa üzgün mü olduğumuzu anlayamadan akan tek bir damla gözyaşını sildim.

Başparmağımın yanağına dokunmasıyla derin bir nefes aldı. "Bana böyle kokuyorsun. Eski deri ciltli bir kitap ve mürekkepli sayfalar. Bir hikâye gibi kokuyorsun."

"O zaman umarım iyi bir tanedir." Onu kollarımın arasına aldım, sarhoş edici kokusunu içime çekerken öfke çılgınlığını duymazdan geldim. "Ben de bazı şeyleri farklı yapmalıyım."

"Nasıl yani?" Gözlerimin içine bakmak için mücadele etmeyi bıraktı.

"Altı aydan biraz daha uzun bir süre önce kurdum huzursuzlandı ve ben de onun isteklerine boyun eğdim. Bizi Cerberus sınırlarına götürdü. Yaklaşık iki hafta öncesine kadar oradaki topraklarda devriye geziyorduk, yani senin ilk vardiyandan önce oradaydık. Aradığımız şeyin sen olduğunu bilseydim, sonuç ne olursa olsun sınırı geçer ve ilk günden itibaren orada olurdum." Onu yakınımında tuttum ve mağaraya.

Kurdu öne çıkarken ellerini ağzının üzerinde kenetledi. Çözemediğim öfkeli bir duygu girdabı güçlü ve tehditkâr bir şekilde ortaya çıktı.

"Neyin var?" Kurdum bağ üzerinden hissettiği bir şeye ulurken başının üstünü okşadım.

"Bence artık beni yere bırakmalısın." Coral inledi. "Sana dokunmamı istemiyor."

*

Yağmur yine yağdı ama mağaradaki ateş pırıl pırıl yanıyordu. Avuçlarımı gözlerime bastırıp kurdumun hırıltılı öfkesini yatıştırmaya çalışırken Coral yanıma aldığım birkaç tişörtten birini giyerek volta atıyordu.

kendi kendine konuşuyordu.

Şimdi benim rahatlığımı ihtiyacı var. Beni serbest bırak. Bu tek yol.

"Yine soruyor."

Coral elini sallayarak sözümü kesti. "Genel olarak İkinizden de titreşimler. Açıklamaya gerek yok. Ama dediğim gibi, yer değiştirmeyi reddediyor."

"Onu zorlayamaz mısınız?" Kurdum acı içinde hırlarken sordum.

"Evet, doğru." Dolgun dudaklarını büzdü ve ağır bir Nefes al. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Sizin kadar sorunsuz çalışmıyoruz. Ama hey, en azından şimdi onun durumu için benim yerime başkasını suçlamamalı."

Bağlantıyı tamamlamamız gerekiyor.

Ne istediğini zaten biliyordum. Onu sahiplendiğimizde, hem insanla hem de kurtla iletişim kurabilecekti. Biz zihnini okuyabilir ve her duygusunu tam olarak anlayabilirdi. Bu gibi sorunları çözmek daha kolay olurdu.

Ama henüz yapamadık. Nedenini bilmek zorundaydı. Canavarım bir Zeki biriydi. İçimden bir ses, ilk şehvetin etkisi geçtiğinde onu ikna etmenin daha kolay olacağını söylüyordu. Şimdi onu sonsuza dek bize bağlamanın zamanı değildi, kafası bu kadar karışıkken ve anlamazken olmazdı. eylemin ciddiyeti.

"Ne yapacağımı biliyorum." O kadar hızlı döndü ki nemli saçları sırtına savruldu. O uçarken hem kurdum hem de ben hareketsiz kaldık. ve bedenini kollarıma atarak beni yere yapıştırdı.

Yüzünü benimkine doğru indirirken ciğerlerimdeki nefesi kesen vahşi kadını yakaladım. İçindeki sahiplenme Gözleri kurdununkilerle karıştı ve ben büyülenmişim, çekimin içinde kayboldum.

"Öp beni."

Aklımın bir köşesinde bunun çılgınca bir şey olduğunu biliyordum. fikir. Beni ona çeken şey eşim ve muhtaç kurdumdu. Bu mağaradan çıkmalı ve dağdan aşağı inmeliydim ki beni kimin öldürmek istediğini anlayabileyim. Sage, Kera ve sürünün geri kalanının iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Beta olarak yapmam gereken bir iş vardı, bu işte pek iyi olmasam da.

Ama bu düşünceler Skoll'un kollarına sarılmış, kurdumun acele edip bu eşime sahip olma arzusuyla uluduğu şu anda önemsiz görünüyordu. Nerede olduğumuzu bildiği ama insanının bunu anlayamayacak kadar aptal olduğu için kızgındı. Gerçek şu ki bundan daha fazlası olduğunu söyledi. Kızgındı ama aynı zamanda yorgundu. Sahiplenme ve sahiplenilme dürtüsü sıcaktan daha güçlüydü.

Bir şekilde bağın tamamlanmasının tüm sorunlarını çözeceğini düşündüğü hissine kapıldım. Onu ortadan kaldıracağını Acı. Ona geçmişini geri veremezdim ama artık ona bir gelecek verebilirdim. Huzur içinde olduğu ve doğanın istediği gibi eşine tamamen bağlandığı bir yer. Ama bunu düşünecek kadar aptal değildim.

Ona sahip çıkmak her şeyi düzeltebilirdi, özellikle de onu incittiği için onu ne kadar kolay suçlayabildiğini gördüğümde. Sınırlarımızın geçilememesi onun suçu değildi.

Yine de bunu anlamadı çünkü biz bu hayatın içinde büyümemiştik. İşte o zaman herkesin bana anlatmaya çalıştığı şeyi fark ettim. Ben onun bir parçası olduğum kadar kurdum da benim bir parçamdı.

İkimiz de bu ilkel ve temel duyguları işlemeyi hiç öğrenmemiştik. Arzu ve öfke Ethica'nın toplumu tarafından reddedilmişti, sosyal olarak uyumsuz kabul edildi ve bu yüzden onları susturmayı öğrendik. Bunu yaparken, bir kurt olarak doğasında büyüme şansını hiç bulamadı. Masum, güvenilir ve çabuk öfkelenen biriydi ama artık görmezden gelemeyeceğim bir parçamdı.

Ve Şu anda kalbini rahatlatmak için eşinin yakınlığına ihtiyaı vardı.

Bu tehlikeliydi. Bunu biliyordum. Bir başkasının tenine dokunup anında huzur bulabilmek ya da bir pcĞn içinde boğulmak Dünyanın geri kalanının yok olmasına neden olmak sağlıklı değildi. Yoksa bu Ethica'nın propagandası mıydı? Artık bilemiyordum.

Tek bildiğim, kurdumu yatıştırmak için onun temel iĞdsne teslim olmam gerektiğiydi. Bu yüzden ona bu anı verdim, Skoll'un gömleği belime dolanırken ve ruhlarımız bir öpücükle çarpışırken parmaklarımı onun parmaklarının arasından geçirirken onu yüzeye çıkması için cesaretlendirdim. Bu her Şeyi zmeyecekti ama bir süreliğine yaşamasına izin vermekten zarar gelmezdi. dakika.

Skoll ikimizi de çevirdi, kurdu benimkinin meydan okumasına karşı yükselirken sahiplenici bir Şekilde hırladı ve taş zemine arpmamam için kolunu sırtımın altına koydu. Canavarlarımız dudaklarımızdan birbirlerine seslendi. Onunki zr dilemek, benimki ise kabullenmekti. Bağımız büyüdü, birleŐtikçe kıvılcımlandı, bedenlerimiz birbirine öyle bir bastırdı ki Benimkinin nerede bitip onunkinin nerede baŐladıĐından emin değildim.

Yavaşça pcĞ bıraktı ve alnını benimkini, ağır nefes alarak. ŐıŐmiŐ dudaklarım onun kaybıyla acıdı ve kurdum dişlerimi ileri itti. Kurdunu geri istiyordu. Bu Söz konusu eşi olduğunda affetmesi ve unutması kolay görünüyordu.

Keşke sen de bana böyle davransan.

Skoll aramızdaki bağdan her ne hissettiyse kıkırdadı ama bana baktığında gözleri kurduyla parlıyordu. Elini boynumun arkasına doladı ve başımı yerden kaldırdı. "Benim."

"Benim." Onu sakinleştirmek için burnumu yüzünün yan tarafına bastırıp tanıdık kokusunu içime çekerken kurdum boğazımdan hırladı.

Bu sakinleştirici olabilirdi eğer bir ipucu yakalamasaydım *Diğer.*

"O burada." Skoll stmde durdu, gömleğini geri çekti vücudumu örtmek için.

İçimizdeki tüm hisler savaştı ve kurdum, değişimi zorlarken hırladı. Ona durması için bağarmaktan başka bir şey yapamadım. Yüzeye çok yaklaşmıştı ve tüm kontrolü eline almıştı.

"Dayan, günüşiğim." Skoll kurdumu yakaladı, gömleği yırtmadan önce boynundan ve kollarından çekti.

Kurdum onun elinden kurtulup dört ayak üzerine düştü ve mağaranın girişine doğru dişlerini gösterirken Skoll'u arkasında tuttu.

Vay canına. Birinin geldiğini söyledi, bir kadın kokusu mağaraya süzülürken onu rahatlatmaya çalıştım.

"Tak, tak," dedi kadın. "Burası sıırılsıklam. İçeri girebilir miyim?"

Kurdum alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde hırlayarak bana Sage'in ezik erkek arkadaşının arkadaşıyla yattığını öğrendiği gece hologram ekranına boş boş bakarkenki görüntüsünü gönderdi. Gözlerimi kapattım ve o anıyı görmemeyi diledim.

Bu öyle bir şey değil.

Beni duydu ve görmezden geldi. Bu yeni bir şey değildi. Kuyruğunu kaldırdı ve Skoll'u arkasında tutarak ileriye doğru yürürken başını eğdi. Kalın eli kürküne değince bir an için irkildi. Kafasını kaldırdığında Skoll'un eğlenmiş bir ifadeyle bize baktığını gördü. Yüzünde bir sırıtma.

"Sana yemin ederim aşkım, bu kadın benim tipim değil. O sadece yardım etmek için burada."

Kurdum parmaklarını kürkünde gezdirmesine izin verdi, eşinden teselli aldı, sonra talepkar bir havlama ve burnuyla seyahat çantasını koyduğu mağaranın uzak tarafını işaret etti.

"Bir dakika," diye seslendi, kızın göz hizasına kadar çömelip kulaklarının arkasını kaşırken. "Üzerime bir şeyler giymemi ister misin?"

İçten içe ürperdim. Kıskançlık hiç kimse için iyi bir görünüm değildi. Ama burada şovu yöneten ben değildim. Başını sallayıp arkasını döndüğünde, mükemmel yontulmuş kığını görebildim.

Benimkini. Hırladı.

Pekala, bu konuda sana katılıyorum.

"Senin tipin değil," diye homurdandı dişi. "Senin irkin burnuna bakmaya dayanabildiğim için şanslısın. şimdi de beni sağanak yağmur altında buraya kadar getirttin."

Kurdum ve ben dikkatimizi mağaranın girişine verdik. Dudakları hala yukarı kalkık bir şekilde ilerledi, tam olarak Hırılıyordu ama varlığını belli ediyordu.

"Coral, onu geri ek." Skoll bir yandan hoplayıp zıplarken bir yandan da pantolonunu çekiştirmeye çalışıyordu.

Onun alfa patronluğu sadece kurdumu kızdırdı ve onu daha da motive etti. Havayı kokladı ve ormanın kenarında duran bir erkeğin kokusunu aldı. Tüyleri diken diken oldu.

Durumu değerlendirmek için sürpriz unsurunu kullanarak ileri atıldı.

"Gnişiği, hayır!" Skoll arkamızdan seslendi. Kurdum onu da görmezden geldi.

Dişi şekil değiştiren sendeleyerek geri çekildi ve gülerken hamile ve şiş karnını tuttu. "Tanrım, Coral. Beni gerçekten korkuttun."

Kurdum dişiye bakarken tereddüt etti. Tam içinde olduğumuz için kokusu belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Sarina, ona söyledim. *Uki'nin sürüsündeki kadın savaşçı.*

Kurdum burnunu ormana doğru çevirerek homurdandı.

"O benim eşim." Biraz nefessiz kalan Sarina elini kaldırarak mağaranın dışındaki taş duvara yaslandı. "Son zamanlarda tek başıma bir yere gitmeme izin vermiyor. Ama senin de kendi alfa kurdun var, o yüzden ne kadar sinir bozucu olabileceklerini biliyorsun."

Kurdum başını yana eğdi.

Arkadaşça davranmaya çalışıyor, diye açıkladım.

Buna karşılık olarak, öfkeli bir görüntü makarası aldım. Bombalar atan savaş pilotları, patlamalar ve kavrulmuş toprak. Tehlikenin yaklaşıp yaklaşmadığını bilmediği zamanlarda hep aynı şeyi kullanırdı.

Bu kadar dramatik olmayı bırak. Onun üzerinde gerçekten çalışmamız gerekti.

Çünkü Ethica propagandası yapmaya devam ederse bir priste dönüşecekti.

"Coral, geri kay." Skoll'un derin sesi arkamızdan geldi.

Muhtemelen haklıdır. Soracak insani sorularım var.

Kontrolünün bağlarını test ettim, ne kadar gevşek olduğunu gördüm.

Gerekirse değişimi zorlamam için beni bıraktı. Kurdum Skoll'a hırlayarak onu bir adım geri atmaya zorladı, o da Sarina'yı tekrar incelemeye koyuldu.

"Onu eğitmişsin." Duvara yaslanıp kurdumla konuşabilmek için yere çökerken güldü. "Sen Çok güzel. Amarok sürüsüne sığınmak yerine seni saklamak istemesine şaşmamalı."

Kurdum da ben de kadının gözlerinin içine bakıp anlamaya çalışıyorduk ama sorular beynimde dönüp dururken Kurt dikkatini kadının inlemesine neden olan karnındaki deri dalgalanmasına odakladı. Sarina dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi ve kurdumun paltosunu yakaladı.

Kurdum yumuşak bir inilti çıkararak Sarina'nın ağırlığını destekledi ve kolunun içini yaladı.

"Yeter." Ormandaki adam homurdandı.

Adam dağa doğru yürürken Skoll bir vites değiştirici hızıyla aramızda durmak için hareket etti. Arkama bakmaya zahmet etmedim. alfa sık sallama yarışması gerçekleşmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Sarina'nın gözleri benimkilere kilitlendi ve kurdum onu yere indirmeye yardım ederken gülümsemeye zorladı. Bakışlarımızda insan ve hayvanı aşan bir şey vardı.

Çıkarın beni. Yardıma ihtiyacı var. Nasıl anladım bilmiyorum ama anladım. Burada olmamalıydı. Bu durumda olmamalıydı. Zamanının sonuna geldiği belliyken değil.

Sarina rahatça yere oturduğunda, kurdum bir başka sızlanmayla karnını kokladı ve neredeyse acı verecek kadar hızlı bir şekilde yer değiştirdi. Sarina'nın pençeleri uzandı ve benimkileri yakaladı. el.

"Bu bebeği dağda doğurmak istemiyorum," diye fısıldadı.

"Evet, bunu yapmayalım." Titreyerek dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Sadece boş zamanlarımda tıp eğitimi almıştım ve hiç resmi ders almamış, kimsenin yanında bulunmamış Hamile. Arkamda gözlerini dikmiş birbirlerine bakan iki adam da hiç bebek doğurmuş tiplere benzemiyordu.

"Şu maço tavırlarını bırakıp bize yardım eder misin?" Skoll'un arkasından hırladım. Üzerimdeki tişörtü görüşümü engelliyordu. daha önce başımın üzerinden kaymıştı.

"Kastettiğim bu değildi." Sarina'nın elini yakalamak için kollarımı kumaşın içinden yeterince hızlı geçirmeye çalıştım. benimkini tekrar bul. Bir acı dalgası yüz hatlarını çarpıttı.

Arkadaşı hemen onun yanına gelmişti. Siyah saçları yağmurdan geriye kaymıştı ve keskin elmacık kemikleri Skoll'a yöneltilmiş öldürücü bir öfkeyle dolu gözleri barındırıyordu. "Eğer ona bir şey olursa, seni öldürürüm."

İkisi arasındaki gerilim hissediliyordu. Sarina'nın eşi iri yarı bir şekil değiştirendi ama Skoll ondan en az bir karış daha cüceydi. Yine de bir kavgada kimin kazanacağına dair bahse girecek vaktim yoktu.

Sarina bir kasılma sırasında tıslarken elimdeki kemikleri ezdi.

"Hareket edebilir misin?" Kollarını ovuşturarak başka bir şeye odaklanmasını sağlamaya çalıştım ve adamların gerginliğini görmezden geldim. Başını salladı ve ayağa kalkarken bana tutundu.

Bilime lanet olsun, onun burada ne işi var? Skoll'a ters ters bakmak için döndüm ama o yumuşak bir ifadeyle beni izliyordu. En azından kavgaya onu terk ediyordu. Ne yapacağını bilmiyor gibi görünmesi çok kötüydü.

ya da.

Koluma yaslanıp burnundan derin derin nefes alan Sarina'nın eşine odaklandım. "Onu taşımak zorunda kalacaksın. Belki hepimiz yer değiştirirsek, onu senin sırtında dengelemene yardımcı olabilirim."

"Bunu yapabiliriz." Sarina'ya cesaret verici sözler fısıldarken rüzgâr etrafımızda hızlandı ve sesinin tonu kayboldu.

"Kurdunun tekrar yer değiştirmesini sağlayabilecek misin?" Skoll'un Varlığı arkamda bir çapaydı. Ama buna gerek yoktu. Kurdum endişeyle volta atıyordu, yardım etmek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Sarina nefes nefese kalıp alt dudağını ısırıp elimi sıkarken başımı salladım. Kan ve sıvı bacaklarından aşağı akıyordu.

"Zamanımız yok." Gözleri kurt gibi parlarken homurdandı, hala koluma yapıştıyordu. "Bana yardım et, lütfen. İnine ihtiyacım var."

*

Sarina'nın mağaraya taşınmasına yardım ederken kendimi mantıksız bir şekilde suçlu hissettim. Zemin çok sertti. Kazacak toprak yoktu. Çılgınca olsa da, ona sürünebileceği daha iyi bir delik açabilmeyi diledim.

Dişi bir şekil değiştiren olmak garip.

En azından geyik hâlâ dışarıda asılı duruyordu ve ateş de sıcaktı. Sarina'yı kürk yatağına indirdik ve eşinin Burun delikleri Skoll'un kokusunu aldığından şüphesiz alevlendi ama nazikçe hiçbir şey söylemedi. Sarina'nın üzerine titredi ve arkasındaki postları kabarttı.

Omzumun üzerinden saldırgan erkeğime baktım. mağaranın girişinde volta atarken şaşkın görünüyordu. "Bize biraz daha su getirebilir misin?"

"Daha fazla kürk de ister misin?" Yüzü aydınlandı, okunamayan bir ifadeyle bana baktı.

Daha fazla kürk daha önce iyi olurdu.

"Evet," dedim mağara adamıma. "Daha fazla kürk. Daha fazla su. Hazır gitmişken biraz daha et getir."

"Hemen döneceğim." Skoll yanağını öpmek için bir adım öne çıktı. Aceleyle uzaklaşmadan önce. Aramızdaki bağ her adımda rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyordu ama buna uzun süre odaklanacak vaktim yoktu.

"Leonard, seni seviyorum," diye ısırdı Sarina. "Ama Tanrılara yemin ederim ki bana nefes almam için bir dakika vermezsen seni öldürürüm."

"Ben..." Leonard topukları üzerinde geriye doğru sallanarak mağaranın etrafına bakındı.

"Belki Skoll'un biraz yardıma ihtiyacı olabilir," diye teklif ettim. Yaklaşan kaosla baş başa kalmak istemiyordum ama adam için üzülüyordum.

"Evet. Git," diye tısladı Sarina sıkılmış dişlerinin arasından. "Zamanı geldiğinde seni geri arayacağım."

Sert tavrına rağmen Leonard onun yüzünü kavradı ve dudaklarını tutkulu bir öpücükle onunkilere bastırdı. "Özür dilerim, tamam mı? Sen haklıydın."

Sarina başını salladı, onları yalnız bırakmak için geri çekilmeye çalıştığımda elimi tutmaya çalıştı. Elime yapışmasına izin verdim, başka ne yapacağımdan emin değildim. yapmalısın.

Leonard eşini serbest bıraktı ve ayağa kalktı. "Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber verin."

Yalnız kaldığımızda Sarina kürkleri arkasından çekti ve mağaranın duvarına yaslandı. Dudaklarından acı dolu bir inilti çıktı ve başını taş duvara yasladı. Yine de elimi tuttu. En kötüsü geçene ve tutuşunu gevşetene kadar bekledim.

"En azından buranın manzarası güzel," dedim Sage'e. havayı yumuşatmak için şaka yaptım. Sarina gülümsemeyince içim burkuldu. "Bu kadar ilkel olduğu için üzgünüm. İçecek bir şey ister misin?"

Başını salladı ve kuru dudaklarını yaladı, ben de elimi onun avucundan çekip oyulmuş bir tahta parçası almak için kaya yarığına doğru koştum.

bir bardak soğuk su çıkardım. Dudaklarına götürdüm ve derin derin içti.

Sarina gözlerini kapatarak nefes verdi. "Bunların hepsi onun suçu."

"Neden buraya gelmeni istedi?" Daha fazlasına ihtiyacı olabilir diye fincanı yeniden doldurdum, sesimi sakın tutmaya çalışıyordum ki Skoll'un kafasına bunun için ne kadar vurmak istediğimi duymasın.

"Sana söylemedi mi?" Yanlarını tutarken yüzünü buruşturdu. "Skoll çok konuşmaz." Dudağımı ısırdım, ne kadar konuşacağımdan emin değildim.

söylemeliyim. Alfa Uki, Kera'yı desteklemek istiyor gibi görünüyordu ama hayatımdaki bu kan borcunun işleri ne kadar karmaşık hale getirdiğini bilmiyordum. Her ne kadar sorular sorarak bilgi edinmek istesem de doğru zaman gibi görünmüyordu.

"O bir aptal." Sarina inledi.

İçimden bir hırıltı çıkarken ellerimi ağzıma kapattım. Aynı fikirde olsam bile, bu dişinin önünde onu korumak istemek içgüdüselidi.

Sarina acıya rağmen gülümsedi. "Stres yapma. Onu bir süredir tanıyorum. Aptalın teki ama sert tavırları sizi yanıltmasın. I

Çıkmak istediğimde benim için bazı işaretleri aldığı için ona büyük bir iyilik borçluydum ve yine de bana ödemeyi yaptı. Başka hiçbir avcı bunu yapardı. Yine de borçlu olmayı sevmiyorum ve bu, gelecekte asla bir iyilik istemediğinden emin olmanın bir yoluydu."

"Borcunu senin üzerinde tutar mıydı?" Tanımadığım birinden geçmişi hakkında bilgi almak yanlış geliyordu ama onu çok az tanıdığım için biraz daha kurcalamaktan kendimi alamadım.

"Hayır. Sana onun bir aptal olduğunu söylemiştim." Sarina bir başka acı dalgası içinden geçerken dişlerini sıktı. Gözlerini açtığında yaşlarla parlıyordu. "Henüz iddia işareti yok mu?"

Parmaklarım bilinçsizce boynumun yan tarafında gezindi.

"Bu iyi. Bunun için uğraşmasını sağla." Gözlerini tekrar kapadı ve derin bir nefes aldı. "Ama bu Skoll'un suçu değil. Leonard'ın suçu."

Dikkatle karnına baktım ve güldüm. "Onu nasıl suçlayacağını anlayabiliyorum."

Sarina fincanı uzatırken gülümsedi.

"Sevdiğim canavar tüm bu süre boyunca tartışmasaydı dün burada olurdu. O zaman bunu kendi çalışma odamda yapıyor olabilirdim." Bir kasılma onu sıkıştırdığında ve yere su sıçradığında bardağı elimden aldı. "Bu çok acıtıyor."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Bardağı yeniden doldurdum ve güvenli bir şekilde

Duvar.

"Yürümeme yardım eder misin?" Kürklerin geri kalanını üzerinden itti. Bacaklarını.

Havada tuzlu kan kokusuyla birlikte ağır bir kan kokusu vardı. Amniyotik sıvı olmalı. Kurdum çılgınca volta atıyordu ama ben onun korkusunu beslememeye çalıştım ve Sarina'nın ayağa kalkmasına yardım ederken sakinliğimi korudum.

"Harika gidiyorsun." Bir başka kasılma onu acı içinde iki büklüm yaparken sırtına daireler çizdim ve yalan söylemediğimi umdum.

"Ha," diye mırıldandı, destek için bana yaslandı. "Öyle hissettirmiyor. Bunu kurduma vereceğim ve onun halletmesine izin vereceğim."

"Bu iyi bir plan gibi görünüyor."

En azından bana sağlam gelmişti. Şekil değiştiren hamileliklerinin nasıl işlediğini bilmiyordum ve muhtemelen dağın yamacında bir yerlerde yürüyen iki adam kadar bilgisizdim. Bir an için, kendi annemin benim doğumumdan sağ çıkıp çıkamayacağını merak ettim. değişebildim. Kurdum bir anının hayaletiyle sızlandı ama onu çabucak uzaklaştırdım. Kendime acımanın zamanı değildi.

Sarina öne doğru eğildi, alnını alnıma dayadı ve iki elimi de sıkıca kavradı. "Skoll'a avcılara haber gönderdiğimi söyle. Kaynak Fenrir sürüsünün içinden geldi. Uki varsayıyor ki

Nolan'dı çünkü onlara haber vermek için bir mesaj göndermişti. Skoll senin eşin ve Cerberus'la olan sınırları açmasını talep ettim ama o bunu reddetti."

Hırlarken bacaklarından aşağı daha fazla sıvı fışkırdı.

"Şşş." Pençeleri derime batarken onu kendime yakın tuttum.

"Şimdi bunların hiçbiri için endişelenme. Bu daha önemli. Çok geç olmadan git ve değiş."

Gözyaşları yanağından aşağı süzüldü ve inledi. Ona alan açmak niyetiyle bir adım geri çekildim ama ellerimi bırakmadı.

Gözleri kocaman açılmıştı ve kurt gibi parlıyordu. "Eğer bunu birine söylersen, seni öldürürüm. Ama lütfen beni bırakma. Korkuyorum."

Dudaklarımı kısıtım ve gülümsedim, güven vermek için elini sıktım. Vücudu buruştu ve tüyleri filizlendi. Şişmiş Mide de onunla birlikte gerildi. İnsan acısının vahşi hırıltısı bir kurdun çığlığıyla karışarak mağarada yankılandı.

Sarina'nın kurdu dört ayak üzerine düşerken nefes nefese kaldı. Girişe baktı ve kürk yığınının doğru ilerlemeden önce kederli bir uluma sesi çıkardı. Düşerken elimi ceketinden çekmeye cesaret edemedim. nefes nefese kaldı. Yan döndü ve sırtını kucağıma yasladı.

Parmaklarımı kürkünde gezdirirken, "Harika gidiyorsun anne," diye fısıldadım. Bana karşı ürperdi ve mızızlandı.

Şık siyah bir kurt mağaraya girdi. Leonard bana uzun bir bakış attı ve burnunu sallayarak eşinin yanına gidip boynuna sokuldu.

Sarina'nın kurdu nefes nefese kaldı ve titremeye devam etti. Cesaretlendirici sözler fısıldamaya devam ettim. Kendi kurdum ise korkudan aklını kaçırmış bir halde sessizce onu izliyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedim ikisine de.

Sarina'nın kurdu homurdandı ve kör bir yavru son bir itmeyle dışarı kaydı. Dili hemen bebeğe gitti ve ben de bacaklarımı geri çekerek yeni anneye doğumu temizlemesi için alan açtım.

Kurdum bu kadınla gurur duyarak heyecanla havladı ve ben daha da uzaklaştım. Sarina başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Ona kocaman bir gülümseme verdim ve karşılığında güzel bir kurt gülümsemesi aldım.

*

Skoll, kollarında bir yığın kürk ve yanında iki kova suyla mağara girişinin dışında duruyordu. "Diğer mağarayı yağmaladım. mağaraları olabildiğince hızlı avladım. Bu yeterli olacak mı?"

"Yeterli olacak." Kürkleri ondan aldım.

"Bekle." Kaymadan önce beni yakaladı ve burnunu boynuma bastırarak kokumu içine çekti. "Orada harikaydın."

"İşin hiçbir kısmını ben yapmadım ki." Ona baktım. Durumun şoku geçmeye başlamıştı. "Doğa ve içgüdü devreye girdi."

"Yine de harikaydın." Kollarıyla beni kafeslemeye çalıştı ama ben onu geri ittim.

"Bana neden hamile olduğunu söylemek ister misin? Başımdaki kan borcunu sildirmek için etrafta koşuşturan ve doğumdan günler önce bir dağa tırmanıp sana rapor veren bir şekil değiştiren mi?" Adrenalin yerini öfkeye bırakıyordu.

"Düzgün düşünemiyordum." Beni temkinli bir şekilde izlerken ensesini ovuşturdu. "Ay hastalığı, seni bulmak, sonra seni kaybetmek ve kan borcunu öğrenmek arasında, tamamen içgüdülerimle tepki verdim. Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim."

Bir adım uzaklaştım, sağlıklı düşünebilmek için onun sarhoş edici kokusundan uzaklaşmam gerekiyordu. "Sakın benim için birinin hayatını tehlikeye atma. tekrar."

"Buna söz veremem, günüşiğim." Yeşil gözleri kurt gibi parlıyordu. "Sarına sana kan borcunu kimin verdiğini söyledi mi?"

Bu hiç hoşuma gitmedi. Sarına'yı bu duruma sokmamalıydı. benim için. Ve bunu tekrar yapmaktan çekinmedi. Bu adam hakkında ne söylüyordu? Kollarımdaki kürklerin ağırlığını değiştirdim, Keşke düşünmek için daha fazla zamanım olsaydı. "Tahmin ettiğim gibiydi. Fenrir sürüsünden geldiğini söyledi."

Gözlerinde saf ölümcül öfke parlıyordu ve bunun gücü Kasları esnedikçe derisi dalgalanıyordu. Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir öfke, aramızdaki bağda nabız gibi atmaya başladı.

Bakışlarının gücü karşısında sinmemek için çenemi kaldırdım. "Alfa Nolan'ın neden ölmemi istediğini biliyor musun?"

"Gitmemiz gerekiyor." Coral'ın eline uzandım, elini geri çektiğinde karnıma inecek yumruğa hazır değildim. Kurdum Kollarımı göğsümde kavuştururken acı içinde inledim. "Gitmek istediğini sanıyordum."

"Biliyorum." Omzunun üzerinden mağaraya doğru baktı. "Ama veda etmeden öylece kaçıp gidemem."

Bıçak göğsümde daha da derinleşti. "Benden kaçarken hiç sorun yaşamadın."

Mercan, suçlamam ona çarpınca sustu. Kendimden bu kadar nefret edebileceğimi fark etmemiştim.

Bırak gitsin. Benim kurdum mantığın sesiydi. **Dişinin de ona ihtiyacı var.**

Haklı olduğunu bildiğim için çenemi sıktım. Öfkem Coral'dan kaynaklanmıyordu. Arkasına bakmadan uzaklaştı.

Ve belki de bu en iyisiydi.

Buna inanmak istememiştim ama Nolan'ın bana yalan söylemediğine inandığım için aptalın tekiydim. Gözlerimin içine baktı ve bana eşimi bulmamı, onun başına bir ödül konduğunu bilmemi söyledi.

Ölüm emrini o vermişti.

Artık benim için Fenrir'e dönmekten ve bu tehdidi mümkün olan her şekilde sona erdirmekten başka çare yoktu.

Kurdum sessizdi, kırmızı görmeme neden olan ölümcül dürtülerimin üzerinde çalışmama izin veriyordu. Cevabı bilmiyordu ama ikimiz de bedelini biliyorduk.

Tanrım, aptalca bir şey yapmana çok az kalmıştı.

Sarina'nın o anda gelmesi ancak kaderin bir oyunu olabilirdi. Coral'la daha fazla zaman geçirdikçe, daha yüksek bir amaca inanmaya başlıyordum.

Onu bizim ilan ettiğimizde kurdumun dürtüsüyle hareket edip eşimize sahip çıkmama ramak kalmıştı. Ama bunu yapsaydım, bizi sonsuza dek birbirimize bağlayarak onun hayatını riske atmış olacaktım.

Eğer bir şey olursa, aramızdaki bağı kopmasına dayanamazdı. Ve yapmam gereken şeyden sonra benden nefret ederse, çekip gidemezdi. Hayatı sonsuza dek benimkine ve arkamda bırakmayı planladığım katliama bağlı olacaktı.

Bunu hak edecek ne yapmıştı?

Yumruğumu sıktım ve kalçama vurdum çünkü şu anda canımı yakacak başka bir şey yoktu.

Coral masumdu. Zarar görmüştü ama saftı. O bir güneş ışığıydı ve bu karanlıktan uzakta olması gerekiyordu. Bir nefes çektim. Mağaranın etrafında dans eden yumuşak ateş ışığında onu izlerken nefesim kesildi.

Gece çökmeye başlamıştı ve bu işi çözene kadar onu en güvende olacağı Cerberus sürüsüne geri götürmem gerekiyordu. Fenrir bölgesinde en çok kullanılan avcıydım, ancak en az üç bin şekil değiştirenle, hizmetlerime her zaman sağlayabileceğimden daha fazla ihtiyaç vardı. Ve diğer sürülerdeki avcıların çoğunun uyarımı dikkate alacağına güveniyordum, ama hepsi değil ve biz Zaten değiştirilebilirdi. Her zaman bir grup genç vites değiştiren vardı ve rütbelerini yükseltmeye ya da pozisyonlarımızı almaya çalışıyorlardı.

Steven ve ayak takımından oluşan arkadaş grubu, pek çok kişiden sadece biriydi.

Bunu hayal ettiğimde içimde mide bulandırıcı bir iğrenme duygusu yuvarlandı

Eşimi avlamaya çalışan bir serseri. Onu çıplak insan ellerimle öldürür ve sonra annesinden özür dilerdim.

"Onu tutabilir miyim?" Coral'ın yumuşak sesi öfkemi bastırdı.

Mağaranın girişine yaklaştım, gölgelerin arasında durdum. "Günüşiği, kurt anneleri..."

Sarina burnunu yeni doğmuş bebeğe dayayıp onu Coral'ın ellerine doğru itince sözlerim kısa kesildi. Onun uzun Sarı saçları etrafına bir perde gibi düşerken cennet gibi bir iç çekti.

"O çok güzel. Harika iş çıkardın." Uykulu yavru Coral'ın elini yaladı, o da onu annesinin memesinin yanına yatırdı.

Sarina, Coral'ın avucuna sokulmadan önce bana doğru dikkatli ve keskin bir bakış fırlatarak teşekkürlerini ifade etti. Hayretler içinde kalmıştım.

Coral kurdun kafasına bir öpücük kondururken sahnenin önümde gelişini izliyordum. Soğuk Sarina hiç bu kadar sıcak görünmemişti.

Daha sonra bu konuda ona takılırdım.

Leonard ters ters baktı ama hırlamadı. Son bir saatimi onunla konuşarak geçirdim ve söylemek istediği her şeyi duydum. Kulak dolgunluğuydu.

Hak ettim.

Coral mağaradan geri geri çıkarken alt dudağını kaşıyordu. "Daha fazlasını yapmamız gerektiğini hissediyorum."

Onu göğsüme çekip af dilemek istedim ama Bu kavram bana o kadar yabancıydı ki, sadece onun yumuşak kahverengi gözlerine bakabiliyor ve endişesinin beni okşayan şefkatini hissedebiliyordum bağ aracılığıyla.

Ona verdiğim değerden çok daha güçlüydü. Sarina doğum sırasında acı çekerken onun korkusunu ve kaçma arzusunu hissetmiştim. Acı çekiyordu ama kararlılığını sürdürmüştü ve tamamen yabancı birinin yanında kalmıştı. Belki de kırık değildi, sadece farklıydı. Işığı daha önce tanıştığım herkesten farklı bir şekilde parlıyordu.

Onu hak etmedim.

Sanki neye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi parmaklarını kolumda gezdirdi. "Benim için endişelenme. Sence onlara biraz daha et getirmeli miyiz?"

"Hayır, aşkım." Yavaş adımlarla ilerledim ve kolumu omzuna dolayıp onu yanıma çekerek daha fazla dokunma isteğime boyun eğdim. "İlk birkaç hafta anne ve yavrusu arasında bir mahremiyet dönemidir. Eşi avlanacaktır. O güvende olacak. Ve şimdi senin de güvende olduğundan emin olmam gerekiyor."

Üzerinde hala güçlü olan işaretlerimin yanından geçtik. Bir parçam eşimi sonsuza dek burada tutabilmeyi diliyordu. Ama artık kimi öldüreceğimi bildiğime göre gerçek dünyaya dönme vakti gelmişti.

*

Coral yürürken sessizdi, öyle bir şekilde iç gözlem yapıyordu ki beni tedirgin etti. Çıplak ayakları için endişeleniyordum ve kurdunu değiştirip değiştiremeyeceğini görmeliydim. Ama bencillik ettim,

aşağıya doğru inerken elinin benimkinin içine girmesinin tadını çıkarıyordu. dağ yolu. Tenimizin bağlantısı, o düşüncelerinde sürüklenirken kalbim ve onunki arasında bizi bağlı tutan bir bağıdı.

Kurdum uyanık ve tetikteydi. Duyuları artmıştı ve ben şimdiki zamana bağlı kalırken ona gözlerimi ve kulaklarımı verdim. Ay ışığında eşimle el ele tutuşmak gibi basit bir eylem kaçırılmayacak kadar cazipti.

"Fenrir sürüsünün neden ölmemi istediğini bilmiyorsun." Coral sessizliği, öfkemin yeniden alevlenmesine neden olan teslim olmuş bir iç çekişle bozdu.

"Hayır, ama hayatınıza yönelik bu tehdidi sona erdireceğim."

"Uki'nin beni Kera'dan uzaklaştırmaya çalıştığını sanıyordum ama bana bir tür dokunulmazlık veriyordu. Neden?"

Elini daha sıkı tuttum ve yamaçtan aşağıya doğru uzanan patikayı kaplayan gevşek kayaların üzerinde ona rehberlik ettim. "Uki iyiliksever değildir.

O da diğer Alfa'lar gibi ve aldığı kararlar için kendine göre nedenleri var." Politikanın acı tadı dilimi kapladı. "Ama evet. Cerberus'un beyaz kurt Beta'sının vurulması için çağrı yapıldığında, Sarina bilgiyi ilettiler ve Uki bölgesini sizin için güvenli ilan etti."

"Bu Fenrir ve Amarok sürüleri arasında sorunlara neden olabilir. Bunu benim için neden yapsın ki?" Coral kalp atışları hızlanırken yukarıdaki aya baktı.

"Uki'nin zevklerini bildiğimden, iyi bir fikrim var," diye homurdandım, eşimin güçlü bir Alfa'nın dikkatini çekmiş olmasından hoşlanmamıştım.

"Kes şunu." Koluma vurdu. "Ben o şekilde sallanmam." Sesi hafifti ama kalbi hâlâ çarpıyordu.

Onun rahatlamaya ihtiyacı var, diye azarladı kurdum beni.

Daha yakına eğildim, bağımız aracılığıyla sakinleştirici bir varlık göndermeye çalıştım ama bunda iyi olup olmadığımın emin değildim. Nabızı yavaşladığında kurdum başıyla onayladı.

"Sürülere liderlik edenlerin tüm güdülerini bildiğimi iddia etmiyorum." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım, bir daha tenine dokunmak istemeyip istemeyeceğimi merak ediyordum.

"Bu avcılar tam olarak ne yapıyor ve neden kan borçlarını halletmek için kullanılıyorlar?" Dokunuşuma doğru daha da eğildi. Bu hareket içgüdüsel ve güven vericiydi.

Bu da suçluluk duygumu katlanılması çok daha zor bir hale getirdi. "Kurtlar sürü yasasına göre hareket eder. Alfalar buna diğerlerinden daha fazla bağlıdır. Gerekçe göstermeden öldürmeye devam edemezler yoksa sürü liderlerine olan inancını kaybeder. Fenrir kadar büyük bir sürüde, hatta sayımızın üçte ikisine sahip olan Amarok'ta bile, sürüye katılmayanları ayıklamak için hizmetlere ihtiyaç vardır. Doğal düzene meydan okuyan ya da kuralları açık olmadan çiğneyen kurtlar

meydan okuma. İşte avcılar burada devreye giriyor. Kan borçları iş tanımına giriyor. Eskiden göze göz denirdi ama Atalarımız bile hepimizin kör olarak dolaşacağımızı anlayacak kadar akıllıydı. Günümüzde kan borçları avcılar için pahalı ve kazançlı bir iş. Artık çok fazla alamıyoruz ama aldığımızda da bu onurlu bir iş."

Ya da en azından ben öyle hissederdim.

"Bu işler iyi para veriyorsa ve kredi ya da standart para kullanmıyorsanız, kan borcu talep etmek için çok güçlü biri olması gerektiğini varsayıyorum." Kokumu içine çekerek derin bir nefes aldı ve gözlerini bana çevirdi. "Uki ve Sarina, bu emri verenin Nolan olması gerektiği konusunda haklılar."

Bu sonuca benden daha çabuk varmıştı. Ama yetiştirilme tarzım beni kör etmişti. Belki de o kadar da farklı değildik. Yüzümdeki öfkeyi görmemesi için gözlerimi kaçırdım ve aramızdaki bağ sayesinde bunu hissetmesini engelleyebilmeyi diledim. Benim gibi bir eşi hak etmiyordu.

"Evet. Ben de babamla ilgileneceğim."

"Baban kim?" Sesi nazik bir okşamaydı, beni tekrar ona bakmaya ikna etmeye çalışıyordu.

Gözlerimi kapadım ve sessizce Tanrılara lanet okudum. "Nolan. Fenrir sürüsünün alfası."

Çekip gittiğinde havanın soğuk akıntısı göğsümde açık bir yara bıraktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sizi temin ederim ki bu bir şaka değil."

"Haydi." Coral ağaçların arasında adım atmaya başlarken inledi.

"Sen büyük, kötü bir mağara kurdusun ve Fenrir'in Alfa'sının oğlusun. Şimdi ne olacak? Sürüyü ele geçirmek için sırada sen mi varsın? Bilime lanet olsun, ne düşünüyordum ki? Bunu almalıydık.

Beni piyano gibi çalmana izin vermeden önce konuşalım. Bu liste uzayıp gidecek." Elini alnına vurdu. "Sage beni çok hayal kırıklığına uğratacak."

Onun öfkesini izlerken dudaklarım titredi. Piyano Analoji tam yerindeydi. Doğru zaman olmasa da, ona tekrar şarkı söyletme düşüncesiyle kasıklarım zonkluyordu.

"Bunu komik bulmana sevindim." Belden aşağı vurdu. "Bilin diye söylüyorum, Cerberus sürüsünden ayrılmıyorum, böylece Alfa saçmalıklarınızı başka bir yere götürebilirsiniz."

Yüksek sesle gülerek onu kollarımın arasına aldım ve kurdum memnuniyetle iç çekti. "Alfa olmak için sıradaki kişi ben değilim. Genç Aiden olacak. Yavruyken evlat edinildim."

Aiden'ı düşünmek kalbime derin bir acı verdi. Onu babasız bırakmak istemiyordum ama Nolan bana başka seçenek bırakmamıştı. Delilah'nın ölümünden duyduğu keder onu buna itmiş olmalıydı. Acı çekeceğimi bile bile eşimin ölmesini istedi. Bu affedemeyeceğim bir şeydi.

"O zaman Cerberus sürüsünde benimle kalacaksın," diye sözlerini tamamladı Coral, kollarımda rahatlarken. Bunu sorgusuz sualsiz söylemişti, bir alfanın uymak istediğim bir emir.

Bunun sonuçlarıyla daha sonra ilgileneceğim. Şimdilik, ben başının tepesini öptü. "Seni asla evini terk etmeye ya da planladığın geleceği değiştirmeye zorlamayacağım. Hayatını istediğin gibi yaşamayı hak ediyorsun ve kimsenin bunu senden almasına izin vermeyeceğim."

*

Şafağın ilk ışıkları ufukta belirirken yumuşak tüyler kurdumun burnunu gıdıkladı. Olabildiğince hareketsiz durdu, yeni günün tadını çıkarıyordu.

Eşinin yanına uzanmanın ve kalplerinin tek bir kalp gibi attığını hissetmenin verdiği his. Coral'ın vücudu benimkine mükemmel bir şekilde otururken, güzel kurdu sanki böyle tutulmak için yaratılmış gibi onun karnına ve çenesinin altına düzgünce sıkışmıştı.

Onun kokusunu içine çekti, tamamen huzurluydu ve ben onun adına gülümsedim. Bu mutluluğu hak etmişti.

Çok geçmeden, benim insani düşüncelerim onunkileri istila etti ve havayı bozan bir endişe getirdi.

Ona zarar vermeye cüret eden herkesi yok edeceğim.

Ben de öyle dostum.

Gece için yattığımız yerdeki mutluluk verici rahatlıktaki değişikliği hissetti ve uykulu bir esnemeyle burnunu kaldırdı. Onun Etrafımızdaki ağaçları tararken nabızı hızlandı. Kurdum yumuşak bir uyarı hırlamasıyla çenesini onun başının üstüne koydu.

Coral'ın kurdu hareketsiz kaldı, sonra karnını ortaya çıkarmak için sırt üstü yuvarlandı ve sorgulayan gözlerle ona baktı.

Hala onu sahiplenmediğimiz için kızgın mı?

Onun burnuna vurdu ve kurdum kıkırdadı.

Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Oynamak istiyor.

Onu daha yakına sürükledi ve boynunu onunkine dayadı, kokusunu en uzun süre kalacağı yere sürdü. Onun elinden kurtuldu ve ormana doğru bir şimşek gibi havalandı. Kurdum uludu, paltosundaki çiği silkelirken uyanan kuşları uçurdu. Kovalamacanın heyecanı onu çağırıyordu ve hiç vakit kaybetmeden eşinin peşinden Cerberus topraklarına doğru yola çıktı.

Kurdu çoğundan daha hızlıydı ama bembeyaz kürküyle bir işaret feneri gibi göze çarpıyordu. Kurdum ve ben bundan hoşlanmadık. Bu onu kolay bir hedef haline getirdi. Her ne kadar onun yanında kalmak istesek de

Ormanı dikkatle tarayacak kadar geri çekildim. Tehdidimin tanıdığım avcılar için caydırıcı olacağına güveniyordum ama onların ahlak kuralları yüzünden kızımın hayatını riske atmayacaktım.

Canavarımı kızdırmak için her birkaç milde bir daireler çizerek bize kızgınlıkla bağıırıyordu, ama o ağaçlara kadar sabit bir tempoda ilerledi. İki küçük kulübenin bulunduğu bir vadinin yakınında seyrelti. Beyaz kurt kır çiçekleri tarlasına indi ve bize ters ters bakmaya başladı. Ancak o zaman benim kurdum gardını indirdi.

Coral'ın kurdu ona sırtını döndüğünde ileri doğru hamle yaparak sızlandı.

Kazanmasına izin verdiğimi düşünüyor.

Öyle değil mi? Kıkırdadım.

Coral'ın kemikleri hızla yer değiştirirken kırıldı ve yeniden dñzenlendi. Gñzlerini devirerek çıplak bir şekilde durdu ve efordan nefes nefese kaldı. "Kñçük bir uyarı iyi olurdu."

Kurdum, onun neden kendi kendine konuştuğunu anlayamadan yavaşça ilerlemeye devam etti ve burnunu onun kalçasına çarptı.

"Senden hoşlanıyorum." Coral iki elini de onun kñrkñnde gezdirerek kulaklarının arkasını sertçe kaşıdı.

Dondu kaldı. Hayatında hiç bñyle dokunulmamıştı. Ama kadın ellerini çekmeye çalıştığında panikledi ve parmaklarını yaladı.

Coral'ın kahkahası rñzgârda dans eden bir mñzik gibiydi. Onun çenesini kavradı ve başının tepesine ıslak bir öpñcñk kondurdu.

"Birlikte çalışmaya devam etmeliyiz. Benim kurdum çok şey yapıyor Seninleyken daha iyi." Coral tırnaklarını onun boynunda aşağı yukarı gezdirerek, toprakta sırt üstñ yuvarlanıp karnını daha fazla okşamak istemesine neden oldu.

Cidden mi? Ben sordum.

Beni rahat bırak. Hırladı.

"Tamam." Ona bir öpñcñk daha verdi ve ayağa kalktı. "Sınırı geçer geçmez Kera'ya bağlanmayı dñřñndñm ama tñm kasaba burada olduğumuzu öğrenmeden önce sadece birkaç dakikamız var. Acele et ve İnsan haline geri dön. Kız kardeşime sñrpriz yapmak istiyorum."

Sage her zaman duygusal bir tepkiden kaçınmak için bu ilişkisizleştirme olayını yaptığını söylerdi. Bu onun Ethica'daki katı kurallardan kurtulma yoluydu.

Norm. Eğer orada mutlu değilseniz ya da çok fazla göze batıyorsanız yardıma ihtiyacı vardı. Büyüsünü bastırdığını bilseydim, daha erken ayrılmak için tartışabilirdim.

Ama belki benim de beynim yıkanmıştı. Bu, uzaklaşana kadar düşündüğünüz ya da sorguladığınız bir şey değil. Yaşadığınız hayatın akışına bırakıyor ve doğru olduğunu varsayıyorsunuz. Yanlış olana kadar. Mesela sen beyinlerin standart bir formüle göre çalışmadığının farkındadır. Örnek ve nokta? Ayrışma konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyordum.

Anlamadığım bir sebepten dolayı beni öldürmek isteyen insanlar vardı ama kız kardeşimi ve Kera'yı tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Ayrıca yatağımdaki çıplak adama göz ucuyla bakmaktan da kendimi alamıyordum. Umarım onu benim sevmeye başladığım kadar sevmişlerdir. Elbette, mağara adamına benziyordu, biraz kaba saba biriydi ve benim ölmemi isteyen Alfa'nın oğluydu.

Ama oraya gitmeyecektim.

Adam ateşliydi ve vücudum onu yatağa yapıştırıp dudaklarının tadına tekrar bakma arzusuyla fiziksel olarak ağrıyordu.

Bunlar düşünmek için çok daha iyi şeylerdi. Bana aldırmayın. Sadece burada bağlantımı koparıyorum.

Çoğunlukla boş olan dolabımı aceleyle karıştırdım. Sage, kurdumun yok ettiklerinin yerine iki gömleğini ve bir çift taytını asmıştı. Kıyafetler için iki seçeneğim vardı.

Bu berbat bir şey.

Odanın içinde yürürken Skoll'a baktım. "Gömleğini tekrar ödünç alabilir miyim?"

"Daha fazla kıyafete ihtiyacın var mı?" Skoll, hem kendisinin hem de kurdunun omuzlarına kolayca oturan uzun askılı seyahat çantasını çıkardı.

Onlardan birine ihtiyacım vardı.

Sadie benim için onu değerli taşlarla süsleyebilir.

Ayrışırken rastgele düşüncelerinizin bu kadar hızlı hareket etmesi mi gerekiyor?

"Belki de senin gibi kokmak istiyordumdur," diye ısırdım ona cevap vermediğimi fark ettiğimde.

"Peki, o zaman." Rotasını değiştirirken gözleri parladı, onun yerine odanın karşısına geçti ve beni yakalanmış bir avmışım gibi yatak odasının duvarına doğru sürükledi.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve çenemi onunkiyle buluşacak şekilde kaldırdım.

meydan okudu. Elleri belime dolandı ve sert vücudunu benimkine bastırdı.

"Beni istediğin kadar okşayabilirsin, ama eminim kız kardeşim onu görmeye gelmeden döndüğümü öğrenince buraya dalıp ortamı mahvedecektir."

"Giysiler o zaman." Parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken güldü. Çekiştirdikçe inledim, kendimi o ana kaptırdım.

Sırıttı ve tişörtünü başımın üstüne fırlatarak uzaklaştı. Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldım ve omuz silkti.

Yine de bu çiftleşme bağından kopmak mümkün değildi. Her dokunuş, her okşayış bu bağı bir şekilde daha da güçlendiriyordu. Bunu daha fazla keşfetmek istiyordum. Nolan'ın beni öldürmeye çalışmasını nasıl engelleyeceğimi bulduktan sonra, kendimi birkaç günlüğüne bu dürtülere teslim etmeyi planladım.

Bunun yardımı olur mu?

Kera'ya sormak için aklıma bir not aldım. "Okumayı seviyorsun," diye fısıldadı.

"Neden bana bu kadar güzel koktuğunu düşünüyorsun?" Bitirdim. Gömleğinin düğmelerini ilikliyordu ve başını kaldırıp baktı. Onu kitaplığımın önünde dururken gördüğümde kalbim göğsümde sertçe çarptı.

"Ethica'dan ayrılmadan önce daha fazla kitabım vardı." Neden açıklama yapma gereği duyduğumu bilmiyorum. Konuştuğumuz kişi benim mağara adamımdı. Hoş biriydi ama muhtemelen hayatı boyunca hiç kitap okumamıştı.

Parmakları *Jane Eyre*'in eski kopyasının üzerinde gezindi ve ben endişeli bir çılgılık attım.

Ya çok sert açarak omurgasını kırdıysa?

Panik atak geçirmeden önce kendime *bu ellerin nazik olabileceğini* hatırlattım.

"Bu yanlış kardeş." Kitabı çıkardı ve Sage bana ilk verdiğinde benim yaptığım gibi dikkatle inceledi.

"Yanlış kardeş mi?" Beynim toparlanmaya çalışırken sordum. "Hayır. Sakın bana *Uğultulu Tepeler*'i tercih ettiğini söyleme."

Bana bakarken kaşlarını kaldırdı. "Bu açıkça daha üstün bir roman."

Benimle dalga geçiyordu. Başka bir açıklaması yoktu. Ve yanıldığı için değildi. *Jane Eyre* çok daha iyiydi. Ama ağzından çıkan sözcükler, onun hakkında oluşturduğum resme hiç uymuyordu.

"Okur musun?"

Skoll'un neşesi aramızdaki bağda dans ederken yatağın üzerindeki seyahat çantasını işaret etti. Temkinli bir şekilde yaklaştım, yedek kıyafetleri karıştırırken bunun nereye gittiğini merak ediyordum, yarı korkmuştum.

Yılan dışarı fırlayıp beni ısıracaktı.

Parmaklarım oymalı cildin etrafına dolandı ve kitabı çıkarıp açık pencerenin ışığına doğru tuttum. Altın süslemeli kenarlar yaşla birlikte dökülmüştü ama cilt iyi korunmuştu.

Başlığı okuduğumda hava odadan dışarı fırladı: *Wuthering Heights*.

"Bu benim favorim." Çenemin düşmesini izlerken nefesi kulağıma ılık ılık geliyor, alay ediyordu. "Seni onunla tanıştırmayı umuyordum ama görünüşe göre biraz geç kaldım."

Skoll elini benimkinin üzerine koyduğunda verebildiğim tek yanıt "Oh," oldu. Aramızdaki bağın büyüü etrafımızı sarmıştı.

Daha önce olmayan parçalar yerine oturdu.

Evet, Coral. Bu kader.

Dudakları yanağımı okşadı ve boğazımdan aşağı karıncalanmalar gönderdi,

ve onun hakkında her şeyi bilme ihtiyacıyla içimi sızlatıyordu. Elimi kalbine dayadım, tırnaklarımı teninde gezdirirken alay ediyordum. Gözlerinde arzusun sıcaklığı alevlendi.

"Hey, kızım. Acele etmen gerek." Kera'nın kafamın içindeki sesi beni bir çığlıkla geriye sıçrattı, kitabı düşürmemek için tuttum. "*Kahvaltı etmek istiyorum ama tuvalete gitmeme imkân yok.*"

Sage yüzüme bakıp döndüğünüzü anlamadan tavernadan çıkamazsınız."

"*Şimdi geliyoruz.*" Kurdum onaylamadığını söylerken içimden inledim.

"Bir sorun mu var?" Skoll burnundan derin bir nefes aldı ve yumruklarını iki yanında sıktı.

"Korkunç kitap zevkin dışında mı? Hayır." Kitabı yerleştirdim kitabı çantasına geri koydum ve ayak parmaklarımın ucunda durarak ağzının kenarını öptüm, dudaklarının seğirerek sırttığını hissettiğimde gülümsedim. "Ama bunu daha sonra konuşmamız gerekecek. Kız kardeşimle doğru düzgün tanışma vaktin geldi."

*

Skoll ana caddede yanımda kaygısız bir rahatlıkla yürüdü. Düşündüğüm kadar gergin değildi. Ya da bunu saklamakta iyiydi. Hâlâ kafamı bir adamın paradoksuna sokmaya çalışıyordum. Antik klasikleri okuyan bir mağara adamı. Bir kurt avcısı. Ölmemi isteyen Alfa'nın oğlu. Ayrıca, yaşayan en seksi şekil değiştiren.

Bu çiftleşme bağı feromonları, onun yavrularıyla hamile kalmadan önce onu tanımama izin verecek kadar sakinleşecek miydi?

Kurdum yine ofladı. Dün Sarina'nın mağaradaki dramatik doğumundan beri son derece sessizdi ve başka görüntü göndermemişti ama ne hissettiğini anlamıştım. Adam umurunda değildi. Kurdunu sevmişti. Bu kadarı yeterliydi.

Öyle miydi? Özellikle de ölmemi isteyen onun ailesiyken.

"*Uğultulu Tepeler*'in neden daha iyi olduğunu düşünüyorsun?"

Sordum, çünkü şu anda en önemli soru buydu.

Eli sanki hep orada olması gerekiyormuş gibi benimkinin içine kaydı. "Yanlış giden bir çiftleşme bağıнын klasik bir şekil değiştiren aşk hikayesi.

Herkes okumalı."

"Bu bir trajedi," diye alay ettim. "Bekle, Catherine ve Heathcliff'in şekil değiştiren olduklarını mı düşünüyorsun? Onlar eski Viktorya dönemi insanları."

"Kim demiş?" Karşıdan karşıya geçerken Skoll el değiştirdi ve beni kaldırımın iç tarafına taşıdı. "İnsanlar sevmez

onlar kadar derin."

Ses tonundaki acımasızlık bana, birileri uyum sağlamadığında tutucuların alaylarını hatırlattı.

"İnsanlarla bir sorunun mu var?" Daha önce durdum meyhaneye ulaştı ve dışarıda toplanmış olan sabah kalabalığından kaçınmak için onu ara sokağa doğru çekti.

"İnsanlar kötüdür," diye homurdandı.

Oh, harika. Bir eşe aşık olmadan önce yapmanız gereken konuşmalar listesine eklenecek bir şey daha.

"Kız kardeşimin insan olduğunu biliyorsun." Omuzlarımı dikleştirdim. Bu önyargıyı çok hızlı bir şekilde düzeltercektik. "Kız kardeşin bir cadı." Beni oraya getirdi.

"Biz yarı insanız." *Bunu tartışalım.*

"Zayıf kısmı, evet," diye kabul etti. "En azından kanımız saf değil."

"Yani püristlerden nefret mi ediyorsun?" Oturacak bir yer bulmak için sokağın etrafına bakındım. Belki de bu kavgayı daha sonraya saklamalıydık.

Kahvaltı çünkü bir süre daha burada kalacağımızı hissediyordum.

"Öyle değil mi?" Skoll çenemi tuttu, yüzümü yukarı kaldırdı ve ruhumdaki yaraları bulmaya çalışır gibi gözlerimi arıyor.

"Pek sayılmaz." Gözlerimi kırpıttım. "Hepsi kötü değil. Beni yanlış anlama, bazıları öyle ama kurtlar ve işin hakkında söylediğin gibi. Aralarında her zaman birkaç çürük elma vardır."

Hiçbir şey söylemeden başını salladı ve ruh halindeki ani değişim, aklını okuyabilmeyi dilememe neden oldu. Eğer hakkında söyledikleri İşaretin doğru olduğunu iddia ediyorsam, belki de bunu aceleye getirmek istiyordum. Kurdum aynı fikirdeymiş gibi havladı.

Adam zaten bizim bir uzantımız gibi hissediyordu. Anlaşmayı tamamlayabilirdik. Anlaşmayı mühürlemenin neleri gerektireceğini düşününce yanaklarım kızardı. Skoll'un burun delikleri uyarılmışlığını kokladığında alevlendi.

"Gel hadi." Onu duvara çarpmak ve istediğim gibi kıyafetlerini yırtmak yerine tekrar elini tuttum. "Çiğ et seviyor, kötü kitaplar okuyor ve insanlardan nefret ediyor olabilirsin ama kız kardeşimin yemeklerine bayılacağını garanti edebilirim."

Bulaşıkları yıkayan bir dişi şekil değiştiren vardı. Ava, sanırım adı buydu. Parmağımı dudaklarıma götürdüğümde başını kaldırdı ve gözlerimle kız kardeşimin arkasını işaret ettim. Sage ocağın üzerindeki tavayı bir miktar alkolle yağdan arındırdı, alevleri bileğinin bir hareketiyle. Ava'nın yüzünde tanıma ifadesi belirdi. Ellerini önlüğüne sildi ve Skoll ile bana küçük mutfak tarzı mutfağa girebilmemiz için yeterince yer açmak üzere dışarı çıktı.

"Ne yapıyorsun?" Sage'in omzuna doğru eğildim ve onun rahatlatıcı kokusunu içime çektim.

Sage tencereyi ocağın üstüne kapatırken çığlık attı ve bana dönüp kendine özgü sarılışlarından birini yaptı. Büyüsünün tüm gücü mutfağı bir kasırgaya çevirmiş, ruhumu sevgi ve mutluluk aurasıyla sarmıştı. Gittikçe güçleniyordu. Ve daha da güçleniyordu. Onu tutarken nefes alamıyordum.

"Sadece birkaç gün oldu." Biraz hava almaya çalışarak ama aynı zamanda gitmesine izin vermek istemeyerek garip bir şekilde sırtını sıvazladım.

"Bunu biliyorum." Kendini geri çekti ve gözlerindeki mutlu yaşları sildi. "Gitmen çok çılgıncaydı ve sonra endişelendim..."

Bakışları omzumun üzerinden geçti ve koruyucu büyü mutfağın her köşesini dolduracak kadar yoğun bir şekilde dönmeye başladı. "Sen."

Skoll daha önce gergin olmayabilirdi, ama şimdi aramızdaki bağda bunun bir titreşimini hissediyordum. Birkaç santim daha kısa olan kız kardeşim

benden daha fazla ve zar zor göğsüne ulaşarak beni arkasından itti.

Ellerini kalçalarına koyup ona doğru yürürken büyü daha da parlıyordu. Skoll baskı altında küçülmüş gibiydi. Bir parmağını onun kaburgalarına soktuğunda gülümsememi geri aldım.

"Beni çok endişelendirdin. Dinle kurt adam, maço eş olayını anlıyorum ama kız kardeşimi omzuna atıp götüremezsin. Ya orada başına bir şey gelseydi? Sürüsünün yanında daha güvende."

"Söylemiştim," diyerek Sage'in başının üzerinden Skoll'a seslendim.

Gördüyse de yorum yapmadı. Skoll yüzünü bir köpek yavrusunu azarladı ve elini kalbinin üzerine koydu. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim, cadı. Ama seni temin ederim ki ben nefes aldığım sürece kız kardeşine hiçbir zarar gelmeyecek."

Sage'in göğsü inmiş ve ikimizin arasına bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu. Odağı bir an için boynumda çok uzun süre oyalandı ve ben pürüzsüz teni elimle örtme isteğime direndim.

el.

"Sana güveniyorum." Başını salladı, kollarını ona dolamadan önce ses tonundaki değişikliği anlamasına fırsat vermedi.

Skoll gerildi, başının üzerinden bana baktı, sonra biraz gevşedi.

Biraz.

Deja vu gibi hissetmeseydim gülerdim. "Nedir bu?

"Bu kurt adamlara hemen güvenmene ne demeli?"

"Kader ne istediğini bilir. Ben kimim ki tartışayım?" Sage Skoll'a bilmiş bir gülümseme verdi ve sobaya döndü.

Yüzü kızarıyor mu?

"Lisa'yla çok fazla vakit geçiriyorsun." Elini tutarken inledim, mantıksız bir şekilde Skoll'a da sarılmak istiyordum, böylece o da benim gibi kokuyordu. Ki bu çılgıncaydı. Kız kardeşim mutlu bir şekilde çiftleşmişti ve bağının neşesini hâlâ teninde bir parıltı gibi taşıyordu.

Skoll ihtiyacımı hissetmiş olmalı ki, tam Kera kafasını mutfığa soktuğu sırada beni kolunun altına alarak korumaya aldı.

"Oh güzel, buradasın." Burnunu çekti.

Kurdum onu korkuttu ama hemen susturdum. *Sadece Kera, seni sahiplenici kaltak.*

"Artık yiyebilir miyiz?" Gözlerini bana dikti ve Skoll'a bakmaktan tamamen kaçındı. "Öldürmem gereken insanlar hakkında konuşmaya başlamadan önce yemeğe ihtiyacım var."

*

Kera ve Maddock, Skoll yanımdayken konuşmak için sürü bağlantımızı kullanmadılar. Onu da dahil ettikleri için minnettardım. Birlikte Belediye Binası'na yürürken göz ucuyla onu izlediler. Eğer her şey dedikleri gibi olursa Bağımızı tamamladıktan sonra Skoll ve benim kendi bağlantımız olacaktı. Ayrıca Kera'yı yeni Alfa'sı olarak kabul ettiğinde tüm Cerberus'a bağlanmış olacaktı.

Bu hak iddia etme meselesini bir an önce konuşmamız gerekiyordu. Onun yeni sürüsünün dışında kalmasını istemedim. Ayrıca gittiğimden beri bir anda ortaya çıkan yeni şekil değiştirenlerin etrafında olmaktan da hoşlanmıyordum.

Skoll da benim mücadelemi hissediyor gibiydi çünkü elini sıkıca benimkine dolamıştı. Lennox el sallayıp beni sokağın karşısından ısıklık çalarak karşıladığında Skoll dişlerini gösterip hırladı. Onu sakinleştirmek için içgüdüsel olarak elimi göğsüne koydum.

Aşağı.

Zavallı Lennox'un cilveli doğası onu öldürmeden önce bir an önce eşini bulması gerekiyordu.

"O pisliklerin Beta'mı neden öldürmek istediklerini öğrenebildiniz mi?" Kera kolunu benimkine doladı. Skoll elimi sıkıca kavradı.

Sessiz çekişmelerine kapılıp Kera'ya döndüm. "Benim için burada olduklarını biliyor muydun?"

"İlk başta değil," dedi. "Senin ve Maddock'un saldırdığını hissettiğimde, onları kendime çekmeyi umarak varlığımı belli ettim. Ama hedefleri ben değildim. Sonra şuradaki aşık çocuk "eşıme dokunursan ölürsün" ulumasıyla içeri daldı ve ikincisini kaçırmaya gönderdi. Ben Önce senin anlamamış olmana şaşırdım. Bu tür şeylerde iyisin."

İltifatını duymazdan geldim ama Skoll'un beni farklı bir yoğunlukla incelemesini görmezden gelemezdim. Yanaklarımda bir kızarıklık belirdi ve bunu gizlemek için yüzümü eğdim.

"Kafasında kan borcu var." Skoll'un sesi karanlık ve lezzetliydi, her ne kadar benim olası ölümümden bahsediyor olsa da.

"Kan borcu mu?" Kera bir kaşını kaldırdı. "Tanrı aşkına, bu da ne demek oluyor?"

Arkamızdan bir hırlama sesi geldi ve Maddock'un hâlâ burada olduğunu neredeyse unutarak başımı yana çevirdim. O bir Kahvaltıdan beri sessizdi. Skoll'un gözlerini açması olmasaydı Birkaç rahatsız an dışında, kız kardeşimin kocasının sabahtan beri onu ölçüp biçtiğini fark etmemiştim.

"Ne?" Kera sordu.

Maddock başını salladı. "Sen kanın ne olduğunu bilemezsin. borçtur. Baban mirasına senden başka pek bir şey bırakmadı ama gençken bu barbarca uygulamayı Cerberus topraklarında yasakladı."

Kera'nın şakacı tavrı değişti ve babasından bahsedildiğinde her zaman yaptığı gibi soğukkanlı bir Alfa'ya dönüştü. "Kan borcu tam olarak nedir?"

Skoll daha uzun durdu, açıklamaya hazırdı. "Bu bir..."

Maddock omzuna ağır bir el koydu ve kaşlarını çatarak onu susturdu. "Senin gibileri bilirim evlat. Kan borcunun hiçbir haklı gerekçesi yoktur, bu yüzden sizi boşa nefes tüketmekten kurtarayım. Birisi bir yakınının ölümüyle haksızlığa uğradığını ya da küçümsendiğini hissettiğinde, hakkı için

bir başkasının ölümüyle intikam talep edebilirler." Skoll, "Bir cana karşılık bir can basit bir uygulamadır," dedi.

sıkılmış dişler.

Her ne kadar dostumun kendini savunmasını duymak istesem de Maddock'un bu konudaki görüşünü en az Kera kadar merak ediyordum.

"Bir hayat için bir hayat mı?" diye sorduk. Aynı anda konuştuğumuz için Kera'nın kolunu sıktım ama o benim yakıcı sorumu ekledi. "Coral kimi öldürdü?"

"Bu kadar basit olsaydı," Maddock Skoll'un yanından geçerken ona yan gözle baktı, "o zaman belki haklı olabilirdi. Ama bazen katiller niyetleri olan kişiler değildir. Avcılar kiralanabilir. Alfa emirleri verilebilir. Kan borcu, alınan cana eşit bir canın feda edilmesini gerektirir."

Yüzümdeki renk soldu. Skoll bu şekilde ifade etmemiştii. Mağaradayken. Maddock haklıysa, beni bu karmaşaya sürükleyen hiçbir şey yapmamış olabilirdim. Kime ya da neye inanacağımı bilmiyordum. Ethica hükümetinin yalan söylemediğine inandıktan sonra

tüm hayatım boyunca, şimdi bir şüpheciye dönüşüyordum. Bu işin özüne inmek için gerçeklere ihtiyacım vardı.

Ama zihnim hala çok fazla bilinmeyen değişkenle yüzüyordu.

Hayatım annemi telafi etmek için mi hedef alınıyordu?

Apollo'yu terk etmek mi? Fenrir paketi Delilah'nın ölümü için onu mu suçluyordu? Yoksa bu Kera'yı incitmek için bir yol muydu? Tüm bunlar bir yanlış anlaşılma olabilir mi?

Neyse ki Kera'nın düşünceleri benimkilerden daha netti. "Babamın vücudunda ahlaki bir kemik olduğunu bilmiyordum. Burada bunu yasakladığı için aferin ona. Yasağı yerinde tutacağım."

Maddock ellerini yenilenmiş Belediye Binası'nın pirinç kapı kollarına dayadığında omuzları çökmüştü. Ağır bir iç çekişle iki kapıyı da açtı. İçeri girerken sesi yeni boyanmış duvarlarda yankılandı. "Hiçbirimiz tamamen iyi ya da kötü değiliz. En karanlık yerlerde bile bazen ışık olabilir."

*

"Önce hangi sorunun üstesinden geleceğiz?" Kera konferans salonundaki masanın ortasındaki sandalyeye oturdu. Bina temiz ve çıplaktı, Alfa malikânesinin süslü dekorundan eser yoktu. Resmi toplantılar ve ileri gelenleri ağırlamak için o evin görünümünü korumaya karar vermişlerdi, ancak bu alanın günlük işleri yürütmek. Belediye Binası sade ve ayakları yere basan bir yerdi. Onun liderlik tarzına uygundu.

"Yani birinin beni öldürmek istemesi dışında başka bir şey daha mı var?" Onun yanına otururken iç çektim. Bir aydan daha kısa bir süredir sürü politikasına dahil olmuşum ve bu şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı.

"Artık nelere dikkat etmemiz gerektiğini bildiğimize göre burada güvendesin. Seni koruyacağım." Kera, kurdumu rahatlatan bir Alfa güveniyle elimi okşadı.

Ancak alfa eşim soğukkanlı bir şekilde durmuş, etkileşimimizi izliyor ve aksini söyleyen bir bakışla odayı inceliyordu.

"Fenrir sürüsü zorluk çıkarıyor." Kera Skoll'a baktı. "Alfa Nolan'la bir iletişim hattı kurabileceğimi umarak, eşinle iletişime geçmeyi tartışmak için ayarladığımız toplantıya gittim ama kimse gelmedi. Bunun eşinizin zaten burada olmasından kaynaklandığını düşündüm ve başka bir haberci göndererek toplantı talep ettim. Talebimiz reddedildi. Bizimle çalışmayı reddediyorlar."

"Ciddi misin?" Şakaklarımı ovuşturdum. "Bunların nesi var böyle? Önce durduk yere bu kan borcunu çıkardılar, şimdi de konuşmuyorlar bile."

"Kan borcunu Nolan mı emretti?" Ellerini masanın üzerinde yumruk yapan Kera'nın gözleri kurduyla parladı. "Bu her şeyi çözer. Ben bunu bir savaş sebebi olarak görüyorlar. Size zarar vermeye çalışmanın bedelini ödeyecekler."

"Ne? Hayır! Savaş mı? Yapamazsın." Kera'nın omuzlarını tutup onu sarsarken paniğe kapıldım. "O kızgın kışını hemen sakinleştir. Aklından ne geçiyor? Bir savaş olmayacak ve bu kesinlikle benim için olmayacak."

"Arkadaşım haklı." Skoll sıırttı. "Nolan'ı ve bu kan borcunu ben halledeceğim. Savaş için yeterli kaynağınız yok."

Kera kurt gibi Alfa hislerini Skoll'a çevirdi ve o da geri adım atmayı reddederek omuzlarını dikleştirdi. Hakimiyetlerinin gücü birbirlerine baskı yapıyordu. Onları tokatlamak istedim. İkisi de.

"Kesin şunu." Ellerimi masaya koydum ama kendi kendime konuşuyor da olabilirdim.

"Bağlantılarım var," diye homurdandı Kera.

"Mezarlığınız var." Skoll çenesini kaldırdı.

"Savaşçılarım..."

Maddock kollarını kavuşturarak "Yeter," diye emretti. göğsünü kapıya yasladı. "Lanet olası alfa kurtlar ve onların sallanan sikleri."

Bir kahkaha patlattım çünkü haklıydı. Hem Kera hem de Skoll bana gülümsedi.

Maddock, "Skoll, Cerberus sürüsünden biriyle çiftleştğin için bunun bir savaş eylemi olduğunu söylemeden Fenrir sürüsünün üyelerini öldürmeye gidemezsin," diye belirtti.

Bilinçsizce boynuma dokundum. Teknik olarak henüz çiftleşmemiştik. Kera Skoll'a *sana söylemiştim* bakışı attı.

Çenesi gerildi. "Sanki savaşı bilmiyormuşum gibi konuşma benimle." Maddock onu ihtiyatla izledi. "Bunun için biraz gençsin, Oğlum. Tabii Mohave çatışmalarından bahsetmiyorsanız."

"Ben senin oğlun değilim." Skoll'un sesi buz gibiydi ve sanki Omurgamda soğuk bir rüzgâr esti. "Ve sana bir açıklama borçlu değilim ama evet, Mohave'deydim. Ayrıca Lone Pine'daydım."

"Nasıl?" Maddock'un kaşları birbirine yaklaştı. Yüzünden önce tanıma sonra da acıma ifadesi o kadar hızlı geçti ki kimse fark etmedi. Ama benim Kalbim küt küt atmaya başladı. Hangi savaşlar? Lone Pine'da ne oldu da böyle davranıyor?

Maddock başını salladı ve Skoll'u daha fazla utandırmak istemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Öyleyse hikâyeler doğru. Sen Nolan'ın oğlusun."

Daha fazlasını öğrenmek istiyordum ama çiftleşme bağı üzerinden gelen tepkiler hepimize geri çekilmemizi söylüyordu. Kera'ya döndüm onun yerine. "Sen çıldırıp ona amca demeden önce, o evlatlık ve bizimle kalıyor."

"Ve Skoll haklı, savaş için yeterli kaynağımız yok." Maddock ekledi ve Kera'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. Skoll omzunu silkti ve pencereden dışarı baktı ama galibiyetten dolayı gurur duyduğunu hissettim.

Lanet olası alfa kurtlar.

"Uki ile konuşmam gerek." Kera iç çekti. "Belki Alfa Oscar'ı tekrar bizim tarafımıza çekmek için onunla bir pazarlık yapabilirim."

"Bekle," diye araya girdim. "Ne kaçırdım? Cadejo sürüsü ne zamandan beri bizimle çalışmıyor?"

"Görünüşe göre, Fenrir sürüsünün bizim sürümüzü kabul etmeyi reddettiğini kamuoyuna açıklaması bu görüşmeleri durdurdu." Kera Sanki bu olayla bir ilgisi varmış gibi bakışlarını Skoll'a yöneltti.

Sandalyemin yerini değiştirdim, böylece doğrudan arkadaşımın önündeydim. "Babasının bir pislik olması onun suçu değil. Hepiniz anlıyorum."

Kera arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ona güvenmediğim için beni affet. Ama eğer söylediği kişiye ve hemen sevgili yaşlı babasının kafanıza kan borcu ya da her neyse koymasını engelleyin, o zaman bence garip bir şeyler oluyor."

Skoll o kadar derinden hırladı ki bunu iliklerime kadar hissettim. "Eğer Uki'yle konuştuysan, Nolan'a eşimin kim olduğunu söylediğini zaten biliyorsundur.

Ama bana bunların hiçbirisi söylenmedi. Bu saldırıya izin vermeyi seçtiğinden beri

Coral'a devam et, şimdi kendi yöntemlerimle halledeceğim." Ses tonundaki tehdit herhangi bir hırıltıdan daha korkutucuydu. "Alfaların karanlık güdülerini anlıyormuş gibi davranmıyorum, belki de Coral burada düşündüğüm kadar güvenli değildir."

Bilime lanet olsun, bu odada gerilim giderek artıyordu. Ama bu benim istediğim türden bir sıcaklık değildi.

Maddock başını sallarken kıkırdadı. "Alfa kurtları." "Lütfen sakinleşebilir miyiz?" Ben sordum.

Kera ve Skoll gergin duruşu bozarak bana başlarını salladılar. "Bir saniye." Gözlerimi kapattım.

Tamam, Coral, düşün.

Bir noktada arkadaşım ve dostum arasındaki bu ilişki üzerinde çalışmamız gerekecekti ama belki de bu, uğraştığımız diğer saçmalıkları çözdükten sonra olacaktı.

Skoll bu işi kendi yöntemiyle halletmek istedi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama çok kanlı olacağını tahmin ediyordum. Kurdum pençelerini yalayarak kıkırdandı. Bu fikirle bir sorunu yoktu.

Sen bir canavarsın. Şimdilik seni görmezden geliyorum.

Kera'nın planına geri döndüm. Ama savaş kısmına değil. Boş ver onu.

Desteğe ihtiyacımız vardı. Eğer onlara diğer sürülerin bizimle çalışırlarsa, bizim tarafımıza geçmekten başka çareleri kalmaz. Fenrir o kadar da kötü olamaz. Maddock ne demişti? Karanlığın bile ışığı vardır ya da başka bir hippi sözü.

Dedi ki.

"Bekle." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Herkes bana bakıyordu. karışıklık ve bir saniye istediğimden beri beklediklerini unuttum. *Oops.* "Skoll, beni öldürmeye çalışan kurtların Cadejo sürüsünden olduğunu söylemiştin."

"Sebastian ve Carlos." Skoll başını salladı, benim düşünce tarzımı takip etmiyordu. "Ama onlar avcı, yani kiralık çalışıyorlar. Alfa'larının onların avda olduğundan haberi olmayabilir."

Elimi havada salladım. "Fark etmez. Kera, Alfa Oscar ya da Beta Victor ile temasa geçmen gerekiyor. Hayatıma yönelik saldırının, bu uygulamanın yıllardır yasak olduğu Cerberus topraklarında gerçekleştiğini bilmelerini sağla. Eğer bizimle çalışmayı reddederlerse, dostane bir toplantı olması gereken bu buluşmaya gelmelerine izin verdiğimiz için cezalandırılmalarını talep ederiz."

"Aman Tanrım." Kera'nın gözleri büyüdü. "Seni şu anda öpebilirim. Uki bunu yüzde yüz destekleyecektir ve sanırım Cadejo sürüsünü müzakerelere geri dönmeye zorlayabiliriz."

Orada işim bitmemişti. Beynim konuşabildiğimden daha hızlı hareket ediyordu. "şimdi iki yüz şekil değiştiren mi olduk?" diye sordum.

"Neredeyse üç yüze yakın ve her gün daha fazlası geliyor."

"Pekâlâ. Bu iyi." Sayıları hesaplarken ayağım yerde zıplamaya başladı. "Amarok'un iki bini ve Cadejo'nun dokuz yüzüyle birlikte, Fenrir'in hepimizi ciddiye almak zorunda kalacağı kadar yakınız."

Kera son kısma kadar başıyla onaylıyordu. "Unutuyorsun Anubis sürüsü hakkında. Biz onlarla sadece küçük bir sınırı paylaşıyoruz, oysa Fenrir onların sınırı boyunca yüzlerce mil uzanıyor. Onların daha fazla

ve bu iki sürü her zaman Fenrir'den daha sıkı bir ittifak. Tüm bu olup bitenlerden dolayı henüz Anubis'e ulaşamadım."

Saçmalık. Anubis bölgedeki en güneydeki paketti, bizden Ethica şehri ve aradaki tüm insansız topraklarla ayrılmıştı. Ama bizden nefret etmeyi seçerlerse, mahvolurduk.

Skoll'un varlığı arkamda karanlık bir gölge gibi duruyordu. sandalyeme yaklaştı. Elini enseme koydu ve nazikçe sıktı. Yukarı baktım ve gözlerindeki parıltıyı yakaladım. sırtıarak eğildi. "Eğer istediğin Anubis paketiye, aşkım, onu sana vereceğim."

Coral kendi ışığını bilmiyordu.

Onu kasabada dolaşırken, ailesiyle, Alfa'sıyla ve diğer sürü üyeleriyle etkileşime girerken izlemek büyüleyiciydi. Tanıdığım hiçbir dişi gibi hareket etmiyordu. Luna gibi davranan Lennette gibi değil. Gertrude gibi soğuk bir duruş ve zarafetle sürü işlerini yürütmüyordu.

Arkadaşım bir güneş ışığı gibi gelir, kalbini koluna takar ve ona yaklaşacak kadar şanslı olan herkes için odayı aydınlatırdı. Bu yüzden onu yanımda tutmam gerekiyordu.

Ben Nolan'la ilgilenirken onun burada güvende olacağını düşünmekle aptallık etmiştim. Cerberus söylentileri doğru çıktı. Bu topraklar

Uzun zaman önce var olan bir sürünün hayalet gibi bir hatırasından başka bir şey değil. I

yapılan değişiklikleri not etti ve çabalarını alkışladı. Ancak diğer sürülerle eşit düzeyde duracak kadar hazırlıklı değillerdi.

Her ne kadar tekrar siyasete bulaşmak istemesem de Sigma erkeği haklıydı. Bir savaş, Dünya'dan geriye kalanları yok edebilirdi. Cerberus. Uki ve Oscar'ın desteğine ihtiyaçları vardı ama Jareth'in desteğini almak tüm sorunlarını çözecekti. Fenrir, Kera'nın meşru talebini reddedemeyecek ve sınırları kapalı tutamayacaktı.

Anubis desteklerini açıkladıktan sonra.

Bir kez daha kaderin oynadığı rolü yeniden düşünmek zorunda kaldım. Coral'ın kaderinde bir başkası olsaydı, bu paketi yapmak için benim sahip olduğum bağlantılara sahip olamayacağını düşünmek beni ürpertti.

Eşleri için güvenli.

Ve onu Nolan'la ilgilenmesi için bırakmadan önce bu sürünün güvende olduğundan emin olmalıydım. Onun Fenrir topraklarına ayak basmasını istemedim.

Her tehdidi ortadan kaldırırsa kadar öldürmek meşru olacaktı. Bir gün o sınırdan özgürce geçebilecekti. Ama ondan önce devreye sokmam gereken parçalar vardı.

Derimin yüzeyinin altında acılık mayalandı ve Coral'ın iyiliği için bunu görmezden gelmeye çalıştım. Bu derin acıyı hissetmek zorunda kalmamalıydı.

Aramızdaki bağda iltihaplı bir öfke vardı. Nolan beni buna zorlamıştı. pozisyon. Onca insan arasında, sevdiğini söylediği birine bunu yapabileceğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Ama gözlerimin içine baktı ve bana yalan söyledi.

Amarok topraklarında kalıp, eğer bulabilirsem, bulduğumda ölmüş olacak bir eş arayacağımı mı ummuştum? Öyle olmalı. O hapi yutmaya çalışırken boğazımın astarını parçaladı. Nolan bunun bedelini ödeyecekti. Eşimin güvenliğini sağlar sağlamaz, Cerberus sürüsünün planlarına rağmen bu işi kendi yöntemimle halledecektim.

Kapının pervazına yaslanıp Coral'ın çantama kıyafetlerini yerleştirmesini izledim. Hâlâ benim gömleğimi giyiyordu. Neden başka bir şey giymesi gerektiğini anlamıyordum ama odanın dağınıklığı beni hasta ediyordu. Seçeneklere sahip olmayı hak ediyordu.

"Sanırım hazırım." Bana gülümsemek için döndü ve büyük kahverengi gözlerindeki heyecanı görünce göğsümün derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı. Bu bir maceraydı. Gergindi ama keşfetmek istiyordu.

Kaşlarımı çattım.

Kendi hayatı için daha çok endişelenmeliydi ve Güvenlik. Artık ona bakması için başka kimseye güvenmememin bir başka nedeni de buydu.

Kulübenin ön kapısı açıldı ve Alfa'nın kusursuz kokusu içeri süzüldü. Bu Kera karakteri hakkında ne düşünmem gerektiğinden hâlâ emin değildim. Tanıdığım diğer Alfa'lar gibi davranmıyordu ama gücü de bir o kadar kuvvetliydi. Kera gençti. Yozlaşması için hâlâ zaman vardı. Ama eşimi şiddetle seviyordu, bu yüzden ortak bir noktamız vardı.

"Hâlâ seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum." Kera yanımdan geçip Coral'ın odasına doğru yürüdü. "Anubis gibi büyük bir sürünün Alfa'sıyla buluşmamak benim için zayıf bir durum. Sage burada Luna gibi davranıyor zaten.

Maddock da biz yokken günlük işleri halledebilir." "Kes şunu." Coral güldü. "Betaların yapması gereken şey bu.

yap. Maddock'un Uki ve Oscar'a karşı diplomatik davranacağına gerçekten güveniyor musun? Sadece homurdanır ve birkaç kişiyi öldürür."

Verdiği yanıt karşısında dudaklarım kıpırdadı. Sigma iyi bir şekil değiştiren gibi görünüyordu.

Kera ellerini arkasında kavuştururken hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Her zaman haklı olmandan nefret ediyorum."

"Hayır, yok." Coral kollarını Alfa'ya sararken iç çekti. "Her şey yoluna girecek. Bunu çabucak düzelteceğiz ve Bir sonraki sorunu birlikte halledelim."

Kera hâlâ odada olduğunu fark ederek gerildi. Bir Alfa'nın bu şekilde rahatladığını hiç görmemiştim. Coral, Kera'nın yanına geldiğinde kaşlarımı kaldırdım.

bana baktı ama gülümsemesi alaycı tepkimi durdurdu. Bunu düzeltecektim. Endişelenmesine gerek yoktu. Kaderin bana verdiği bu meraklı yaratık için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

*

"Daha yeni döndün ve yine gidiyorsun." Cadı gözlerindeki yaşları kuruladı. Kadınlardan uzaklaşarak onlara vedalaşmaları için alan açtım. Görünüşe bakılırsa, Anubis'e gidip gelmek için birkaç günlüğüne değil de aylığına ayrıldığımızı düşünbilirdiniz. Ama hiç uzun süre ayrı kalmadıkları hissine kapıldım.

Kurduma hatırlattığım *bir başka neden de bu*.

Başka bir yolu olmalı. Kurdum mantıklı düşünmeyi reddederek başını salladı.

Sabahtan beri gidip geliyorduk ama söylediğim hiçbir şey yerine ulaşmıyordu. Kurdumun sevmediği bir işi yapmak zorunda kalışım ilk değildi ama bu seferki beni de rahatsız ediyordu.

"İşte, al bunu." Sigma sürüsünün infazcısı Maddock elinde bir sepet yiyeceklerle avluyu geçti. Seyahat çantamın kayışını çıkardım ve çantayla sepet arasına baktım. Normalde bu kadar çok şeyle seyahat etmezdik.

"Al şunu." Maddock hırladı. "Eşim ikinizin de karnının doyduğundan emin olmak istiyor ve onun duygularını incitmene izin vermeyeceğim."

Bağlılığının gücü dokunaklıydı. Daha önce Mutlu bir şekilde çiftleşen pek çok çift vardı ama aralarındaki bağın hâlâ yeni olduğunu sanıyordum. Gertrude ve Nolan hiç böyle davranmazlardı. Belki de

olsaydı, benim gelecekteki mutluluğumu da yok etmesine gerek kalmazdı.

"Teşekkür ederim." Sepeti çantanın içine soktum, sığmasına şaşırdım.

"Ona iyi bakacaksın," dedi bir emir verir gibi ama ondan beklediğim mesafe her zamanki ısrırganlığını kaybetmişti.

"Elbette." Coral'a bakarak başımı salladım. Eğer şimdi gidersek gece karanlığında Anubis sınırına ulaşabilirdi ve Jareth'in kısa sürede bizimle çalışmasını sağlamak için endişeliydim.

Maddock beni hazırlıksız yakalayıp, "Fenrir sürüsündeki kan borcuyla ilgili her ne yapmayı planlıyorsanız bu kötü bir fikir," dedi.

Ama yüz ifademi boş tutarak kendimi eğittim. "Bir şey yapacağımı sana düşündüren nedir?"

"Onu sahiplenmedin."

Ben fırsat bulamadan kurdum hırlamaya başladı. Baktım Coral'a hızla baktı ve Sigma'ya döndü. "Bu seni ilgilendirmez."

"Öyle olduğunu söylemedim." Omuz silkti. "Ama eğer düşündüğüm sebepten dolayı ise, sana başka bir yol olduğunu söyleyeceğim."

"Yok." Anlayacağını ve gideceğini umarak çantanın kapağını kapattım.

"Anladığım kadarıyla artık böyle düşünüyorsun." Maddock ayaklarına baktı ve botunun burnunu toprağa vurdu. "Ben de aynı şekilde hissedirdim. Ama o zamanlar geçti. Eşini bulduğuna göre artık daha farklı düşünmelisin."

Onun endişeli baba tavsiyelerine ihtiyacım yoktu. Zaten yeterince nasihat almıştım. Ama kötü bir niyeti yoktu, ben de başımı salladım. "Bunu dikkate alacağım."

Ağaçlara baktı ve rahat sayılabilecek bir mesafeyi aşarak yanımda durmaya devam etti. Coral'ı izledim, gözlerimle *ace/e* et mesajı vermeye çalıştım ama aramızdaki bağın bu şekilde işlediğinden emin değildim.

Maddock öksürdü. "Lone Pine'daydım ve Nolan'ın evlat edindiği çocukla ilgili söylentileri duydum. Daha önce yaşınızla ilgili söylediklerim için özür dilerim. Bunu yaşamak zorunda kalmamalıydın."

Çenemi sıktım ve gözlerimi uzaklara diktim. Acımak ihtiyacım olan son şeydi.

"Geçmiş değiştiremeyiz." Gömleğimi çıkardım, insanlar konuyu açtığında her zaman yaptığım gibi kurduma teslim olmak istiyordum o anılar.

"Hayır, yapamayız. Ama geleceğe umutla bakabiliriz." Mercan bana bakmak için döndüğünde elini omzuma koydu.

Gözleri, tüm dünyanın sessizleşmesine ve canavarımın kafamın içinde mutlu bir şekilde iç çekmesine neden olan bir gülümsemeye parladı.

"Pekala bayanlar ve baylar." Alkışladı. "Hadi bu şovu başlatalım." Tanrım, eşim çok tuhaftı. Çok güzel bir şekilde garip.

*

Sınıra kadar kurtlarımızla seyahat ettik, ancak yolculuk istediğimden daha uzun sürdü. Coral'ın kurdu Rastgele tavşanları kovalamak için durup geri dönüyor, kurdumu oynamaya ikna etmeye çalışıyordum. Şirindi sanırım.

Daha önce hiç şirin kelimesini kullandığımı hatırlamıyorum.

Rahatla. Kurdum bana havladı. **Buna eğlenmek denir.**

Tartışmaya zahmet etmedim. Hiç bu kadar özgür olmamıştı. Tehditleri izlemek için çevresel görüşümüzü açık tutarken bile Coral'ın saf

beyaz kürkü onun odak noktası olmaya devam etti. O mutluydu, ben de mutluydum.

Mutlu. Canavarın basit doğası bizim en iyi yanımızdı ve benim için yaptığı onca şeyden sonra bunun tadını çıkarmasını istedim eşiyle vakit geçiriyor.

İleride Cerberus sınırının kenarında Sigma'nın işaretlerini seçtiğimde ay çoktan gökyüzüne yükselmişti ve ormanı karanlık kaplamıştı.

Maddock'un tavsiyesi aklıma geldi. Hata mı yapıyordum? Coral'ın hayatına yönelik tehdidi sona erdirmekten başka seçeneğim yoktu. O benim

sorumluluk şimdi. Kader bunu gerektiriyordu. Ve mecbur kalmadıkça arkamda bir ceset yığını bırakacak değildim. Bu

benim tarzım değildi. Gölgelemin arasından sıyrılıp kan borcundan kimin sorumlu olduğunu bulacağımdan emin olmalıydım. Eğer Nolan'sa, onun ölümü

hızlı olur.

Sağlam bir plan gibi görünüyordu.

Ama bu kadar basit olmayacağını biliyordum. Nolan'ın pozisyonunun doldurulması gerekecekti. Bir Alfa'yı öldürmeden

ters tepki. Arkadaşımlın normal bir hayat sürmesini sağlamak için bunu akıllıca yapmalı ve sonuçlarına katlanmalıydım.

Coral'ın kurdu benim çalkantılarımdan habersiz ilerliyordu.

Düşünceler. Kurdum saldırdı ve Anubis bölgesine geçmeden önce uyarı niteliğinde bir hırlamayla yumuşak dişlerini boynuna bastırdı. Dişlerinin altında hareketsiz kaldı ve sonra onu silkeleyerek birkaç adım geri çekildi. Ama gözleri güven doluydu.

Kurdumun göğsü kasıla kasıla ilerleyip onu arkasına koyarken gururla kabardı. O kadar derin uludu ki yeri titretti.

Altımızda, Anubis sürüsüne ve dünyanın geri kalanına niyetimizi duyuruyorduk. Alfa'yı görmek için buradaydık ve güvende olmak istiyorduk.

eşimiz için geçiş.

Coral'ın kurdu onaylarcasına uludu. Canavarım bir sesle döndü kurt gibi gülümsedi. Vücudunu onunkine bastırdı ve onu kokusuyla sardı. Pençesini kızın sırtına bastırarak onu yere yapıştırdı. yanına düştü ve burnunu onun boynuna dayadı.

Biz yanıtı beklerken hayvanlar birlikte yatıyor, tek ve mutlu bir şekilde nefes alıyorlardı.

*

"Geri dönüş neden bu kadar uzun sürüyor?" Mercan sabahın erken saatlerindeki siste ateşin yanına oturdu. Başının üstüne uzandı, uykuyu kemiklerinden ayırıyordu. Bu hareket tişörtümü çıplak bacaklarından yukarı kaldırdı ve çıplak göğüslerine yapışmasını sağladı.

Aletim dikkatimi çekti.

Sanki bütün gece onun yanında uyuduktan sonra daha da zorlaşabilirmiş gibi. "Oh." Yükselişimi hissedince dudakları mükemmel bir daire çizdi.

tahvil üzerindeki arzu.

Boğazımı temizlemek için öksürdüm, başımı çevirip aşağıya baktım. bu dürtüler. Onun yanında uyanmak, canavarımın fiziksel tepkisini artırıyor gibiydi.

"Şimdi yemek ister misin?" Coral sordu, dikkatimi tekrar ona ve çantasından çıkardığı sepete çekti. Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor, nefesimiz duman gibi çıkıyordu,

kaşlarını kaldırıp muzip bir sırıtışla bakana kadar. "Yoksa bunu sonraya mı saklayalım?"

Kütükten kalkarken canavarımı bir hırıltı kapladı ve Bu sürpriz tekliften yararlanmak için sabırsızlanıyordu. Sıcaktan sonra onu bir şey yapmaya zorlamak istememiştim ama sonunda bana gelmişti. Zafer çığlıkları atabilirdim.

Arkasına yaslanıp bacaklarını iki yana açarken alt dudağını ısırıldı. "Hâlâ sabah nefesim var."

"Umurumda değil," diye homurdandım. Bu noktada, eğer isteseydi üzerindeki çamuru yalayabilirdim. Bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm ve tişörtümü karnına doğru iterek her bir kalçasını kavradım. "Benimkini."

"Benim." Meydan okuyan bir hâkimiyetle çenemi kavradı. Elimi daha yukarı kaydırıp seksini avuçladığımda gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bir parmağımı benim için zonklamaya başlamış olan kaygan ve ıslak göbeğine daldırdığımda başını geriye attı.

Onu sabit tutmak için kolumu beline doladım, Parmağımı sokup çıkarırken avuç içim klitorisine sürtünsün diye elimi döndürdüm. Bana karşı sallandı, adımını inledi.

Dudaklarını dudaklarımla yakaladım, ağzının tadına baktım ve ona sahip oldum.

Tanrım, sabah nefesi bile tatlıydı.

Uzakta bir uluma yankılandı ve ben dişlerimi uzatırken öpücükten koptu. Nefes nefese başımı omzuna yasladım ve hâlâ içinde olan parmağımı yavaşlattım.

"O da neydi öyle?" Coral panikledi ve beni itti.

Birkaç dakika daha iyi olurdu.

Parmağımı çıkarıp emerek temizledim ve tişörtümü bacaklarının pürüzsüz tenine doğru çekiştirirken ona hafifçe göz kırptım. "Jareth bizi bekliyor."

*

Seyrek adaçayı ve kaktüslerle dolu kayalık, çorak arazide neredeyse tam günlük bir yolculuktu. Son elli ya da daha fazla mil, burun deliklerimde patlayan kumla uçsuz bucaksız bir çöldü.

Kurdum birkaç dakikada bir hapşırıyordu. Bu açık ufukla ilgili tek iyi şey, olası saldırıları önceden tahmin etmek için bolca alana sahip olmam ve gardımı biraz düşürebilmemdi. Kimse gelmedi bizi selamlıyor. Jareth her zamanki gibi meşgul olmalıydı. Ama sorun değildi. Bu topraklarda hayalet olmaya alışmıştım.

Coral her şeyi göze almıştı. Doğuştan koşucuydu. Açık alanda koşarken kurt kasları zayıf ve güçlüydü.

Çöl. Hayatı boyunca bunu yapmadığına inanmak zordu. Su içmek ya da mola vermek için durması gerekeceğinden endişelenmiştim ama bağdan gelen hisler, kurdumun ayak uydurmakta zorlanmasına neden olan neşeli bir yoğunluktaydı.

Anubis bölgesinin başkentinin eteklerine vardığımızda pembe dili dışarı sarkmıştı. Pişmiş topraktan inşa edilmiş geniş Santa Lindo şehri önümüzde uzanıyordu. Hayret dolu gözlerini bize çevirdi. gün batımını merak etti ve ruhumda bir akor oluşturan görkemli bir uluma çıkardı. Onun heyecanı bulaşıcıydı ve benim canavarıma hayat verdi.

*

"Bir şey istiyor musun?" Coral beni kalabalık caddeden aşağı, iş merkezlerinin olduğu bölgeye doğru çekerken sordum.

"Ne kadar zenginsin?" Güldü. "Ya da sanırım para veya kredi kullanmadığınıza göre takas edecek neyiniz var?"

"Bu tüccarlardan herhangi birine benden bir iyilik hayatlarının en büyük anlaşması." Övünmek istememiştim ama eğer bir şey istiyorsa, hiçbir şeyin onun fiyatının dışında olmadığını bilmesini istiyordum.

"Şaka yapıyorsun." Bana bakmak için yürümeyi bıraktı. "Boş ver. Sen ciddisin. Hadi, sadece görmek istiyorum."

Şehrin kalbine doğru ilerledik. Günün sıcaklığı azalıp serin akşam esintisi içeri süzüldükçe daha fazla mağaza vitrinlerini ve kapılarını açıyordu.

"Bu çılgınlık." Coral sokağın ortasında bir daire çizerek döndü.

"Anlaştık," diye homurdandım, keşke karanlık ara sokaklarda kalabilseydik. Ama güneşim ışıltı ışıltı parlayan sokakların altında yürümek istiyordu.

Her örtülü yüz potansiyel bir tehdit olmasına rağmen şehri aydınlatan ışıklar asıldı.

"Gerçekten öyle." Eli benimkini sıkıca kavradı ve bir miktar rahatlık kurdumu yatıştırdı. "Bize bu kadar iyi yalan söylemeleri ve hepimizin buna inanması çılgınca."

Başımı yana eğdim ve açıklamasını bekledim. Bunun hasta puristlerle bir ilgisi vardı ve eğer

İpek, çömlek ve mücevher tüccarlarının sıralandığı kalabalık bir caddede kalbini açacak, sonra da araya giren herkesi öldüreceğim.

Ama gözleri mücevherlerde değildi. Yukarıya doğru işaret etti mor ombre gökyüzünde yıldızlar parıldamaya başlamıştı. "Saf şehirler arasında uçak yolculuğu olduğunu biliyor muydunuz? Ben hiç bir tanesinde bulundum, ama onları biliyorum. Zehirli radyasyonu önlemek için yalıtımlı pencerelerle karadan yüzlerce mil yukarıda seyahat ediyorlar.

Sızıntılar var. Biraz daha alçaktan uçsalar ya da karartılmış bir pencere açsalar, bu ışıkları yukarıdan göreceklerini garanti edebilirim. Ama bakmalarına izin vermiyorlar. Neden?"

"İnsanlar kötü olduğu için mi?" Omuz silktilim.

"Yine mi bu?" Gözlerini devirdi ve bana sinsî bir sırıtış attı. "İnsan halimden hoşlanıyor gibisin. Bu sabah bir şeye başladığını hatırlıyorum."

Dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve kokusunu içime çektim. "İstersen burada bitirebilirim."

"Kendime bir hatırlatma, kazanamayacağın bir oyuna başlama." O küçük bir nefes çekti. "Hadi ama. Jareth'in bizi beklediğini söylemişsin. Bu toplantıyı bir an önce bitirip buradan gitmek istiyorum. Şehir ne kadar güzel olursa olsun, geceleri çöl yıldızlarını görmek istiyorum. tüm bu ışık kirliliği."

Ara sokaklara geri döndük ve kalabalığın geri kalanından kaçtık. Elim sırtının küçük kısmına tam olarak oturdu ve onu orada tutmak için her bahaneyi kullandım. Jareth kalmadığımız için üzülecekti, ama ona ne isterse vereceğime söz vermiştim.

Arkadaşım da yıldızları istiyordu.

"Bu taraftan." Coral'ın elini tuttum ve korumalar bizi kapılarla çevrili alana soktuktan sonra onu çakıllı araba yolundan çektim.

Taş patika, iki katlı kubbeli kerpiç konağın içine sıkışmış kemerli ön kapılara açılıyordu. Duvardaki çöreklerden gelen sıcak kehribar rengi ışık, bakımlı çitleri aydınlatıyordu. Biz o yoldan kaçınarak şefin mutfağına giden yan girişi kullandık.

"Geldiğimizi duyurmamız gerekmez mi?" Kolumu omzuna doladığımda gergin bir şekilde kıpırdandı.

"Güven bana." Burnumu boynuna dayayıp taze kokusunu içime çekerken ve onu kendi kokumla işaretlerken güldüm ve elimi kapı kolunu açmak için hareket ettirdim. "Burada olduğumuzu zaten biliyorlar."

Mutfakta duran bir avuç şekil değiştirenin toplu nefes alışıyla birlikte tüm kargaşa donmuş gibiydi. Işıklar çok parlaktı. Egzotik baharat ve et kokuları

havada asılı kaldı. Elimi uzatıp kendimi tanıtmaya ve rahatsız ettiğim için özür dilemeye hazırlanırken, kendi iyiliği için fazla seksi olan arkadaşımın bacağına tekme atmama saniyeler kalmıştı.

Ancak Skoll ve ben kelimenin tam anlamıyla kuşatılıp eve sokulduğumuzda, sözlerim yeniden başlayan hızlı konuşma sesleri arasında kayboldu.

"Sana endişelenmemeni söylemiştim." Skoll'un nefesi kulağımın üzerinde dans etti ve içimde lezzetli şeyler yaptı. Bu tepki için sıcaklığı ya da kurdumu bile suçlayamazdım. Bu onun nefesine verdiğim ilkel bir tepkiydi.

Varlığını. Bu sabah olduğu gibi, ona ihtiyaç duymaya karşı koymakta gittikçe zorlanıyordum. Bu çiftleşme bağı beni çok derine, çok hızlı düşürüyordu.

Lanet feromonlar.

Mutfaktaki şekil değiştirenler geri çekilerek bize nefes almamız için yer açtılar ve beni eşimden ayırdılar.

"Çok güzel bir şey." Yaşlı bir kadın başımdan bir tutam saçı kaldırdı ve ışıқта inceledi.

"Onun için fazla iyi olduğunu şimdiden söyleyebilirim." Başka bir kadın mutfak eldiveni ile dirseğimi tuttu ve beni bir tabureye yönlendirdi. "Oğlumu rahat bırakın," diye seslendi bir erkek sesi. "Skoll harika bir Yakala."

Skoll'la karanlıkta yürüdükten sonra tüm sesler, ışıklar ve yeni kokular bunaltıcıydı. Görüşüm hâlâ tünel gibiydi ve bu artan şekil değiştiren duyularını sıralamaya çalışıyordum. Bu gece tekrar dışarı çıkıp çöl yıldızlarını görmek için sabırsızlanıyordum.

Işık bölgesi biraz fazla gelmişti ama canlandırıcı. Organizasyon ve zenginlik Medford'u utandırıyor. Ethica'nın birikimine yakın bir yer değildi, ama kendi tarzında çok daha iyiydi. İnsan şehrinin gürültüsü ve insanları her şey grinin tonlarına karışırdı. Burada her şey canlı ve canlıydı.

"Aç mısınız?" Mutfak eldivenli kadın fırından küçük bir geyik büyüklüğünde bir rosto çıkardı.

"Ben iyiyim." İyi huylu bir şekilde güldüm ve dikkatlerini üzerimden attım.

Skoll kendini yukarı kaldırarak mermerin üzerine oturdu. mutfak adasının tezgahı. Sepetten olgunlaşmış yeşil bir elma aldı ve dişleriyle bir parça kopardı. Meyve suyu elmasını ıslattı. Çiğnerken çenesini. Gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Hakkımda istediğinizi söyleyin." Elinin tersiyle yüzünü sildi. elini. "Ama Tanrıların beni şanslı bir piç olarak gördüklerini ve mükemmel bir eşle kutsadıklarını inkâr edemezsin."

Kalabalık mutfakta baygınlık geçiren tek kişi ben değildim. Ama kurdum hırlayarak dışarı çıkıp hak iddia etmeye çalışırken, ben sadece kızarabildi. Gözlerimiz kilitlendi. Odada sadece ikimizin kalp atışlarının sesi duyulana kadar gürültü azaldı.

Sırıttı ve bana göz kırptı. Ve ben gidiciydim.

Sanırım çok az tanıdığın birine aşık olmaktan daha kötü şeyler de vardı.

Skoll'un gözbebekleri, aramızdaki bağın büyümesi karşısında hissettiklerine tepki olarak büyüdü ve yarısı yenmiş elmayı avucunun içinde sıkı. Bakışlarının yoğunluğu yüzümdeki kızarıklığı derinleştirdi. Koruyucu bir sıcaklık dalgası bana geri geldi.

Tanrı bilimi kutsasın, o da bunu hissetti.

Tamam o zaman. Bunu gerçekten yapıyoruz.

"Ön kapıyı kullanamaz mısın, seni kafir?" Erkek içeri girmeden önce bir Alfa'nın gücü mutfağı doldurdu.

Eşimle bakışmamı kestim ve Anubis sürüsünden Alfa Jareth'e döndüm.

Şekil değiştiren erkek Skoll kadar uzundu ve ikisi de aynı boydaydı. benzer yapıları vardı. Ama Jareth'in teni altın sarısı kahverengiydi ve düzensiz bukleli siyah saçları kulaklarının etrafından kırpılmıştı. Kolları kıvrılmış bol beyaz düğmeli bir gömlek giymişti ve gülümseyerek kapı çerçevesine yaslanmıştı.

Yanında bir kadın sürükleniyordu. Çıplak ayakları soğuk taş karoların üzerinde hafifti ve bileklerindeki bilezikler sessizdi. Kadın

Bronz teni ve simsiyah saçlarıyla dünya dışı bir güzelliğe sahipti. neredeyse maviydi. Işıl ışıl bir gülümseme bana doğru yöneldi. Hem dışı hem de Alfa beklediğimden daha gençti. Auraları rahat ve hiç havasız değil.

Skoll'un etkisiyle hislerim karmakarışık olmuştu ve kalbim gibi burada da anında rahatlamam gerekip gerekmediğini anlayamıyordum. ya da tam olarak anlayamadığım bir şeye karşı dikkatli olmamı

söylüyordu. "Alfa Jareth ve Luna Ophelia." Skoll dramatik bir şekilde sahte bir resmi selamla tezgahın üzerinden atlarken elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Seni eşimle tanıştırmaktan onur duyuyorum, Cerberus'lu Coral."

Alaycı ve rahattı. Gergin bir nefes aldım.

"Baş belasını duyduk." Jareth kolunu omzuma attı ve beni kabaca kendi tarafına çekti.

"Ha?" Ben sordum. "Kim söyledi bunu? Kimsenin bana sorun çıkaran biri dediğini sanmıyorum."

Bilmedikleri şey onlara zarar veremezdi. Hiç yanlış bir şey yaparken yakalanmamıştım ki bu da aynı şey sayılır.

"Onu rahat bırak." Ophelia ben mutfaktan çıkarılırken onun koluna şakacı bir şekilde vurdu.

Skoll'un hırıltısı bizi uzun koridorda takip etti ama Jareth beni yanında tutarken sadece kıkırdadı. Ya Skoll'un gazabından korkmayacak kadar onunla arası iyiydi ya da delinin tekiydi.

Parmağıyla burnumun ucuna vurduğunda, her ikisinden de biraz olduğunu düşündüm. "Her şeyi görür ve bilirim."

Skoll arkamızda yürürken, "Daha çok Sarina sana bir mesaj göndermiş gibi," diye homurdandı.

"O da var." Jareth güldü.

Koridoru kaplayan kavisli oyuklara bakacak zamanım bile olmadı. kil vazolar ve çeşitli etli bitkiler bulunan büyük bir aile odasında durmadan önce deri kanepeler ve dürüst bir bilim büyük düz ekran televizyon bir şöminenin üzerine monte edilmiştir. Holograf ekranların yerini almadan önce çoktan unutulmuş bir dönemin kalıntısıydı. tüm o üretilmiş parçalara olan ihtiyaç. Aklımda milyonlarca soru dönüp duruyordu.

Jareth'ten ayrıldım ve odaklanabildiğim ilk kişiye sordum. "İkiniz de Sarina'yı nereden tanıyorsunuz?"

Jareth, Skoll ve benim aramda bakışırken kaşları birbirine çarptı. "Mohave'de bizimle birlikte savaştı."

Skoll elimi tutarken iç çekti. "Daha çok etrafta dikilip bizimle birlikte aptal gibi görünüyordu."

"Oh." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Arkadaşım hakkında gerçekten ne kadar şey biliyordum? Elbette, hepsinin ortak bir geçmişi vardı. Muhtemelen Skoll'un Jareth'in bir gün

Onu dinle. Madem burada bana ihtiyaç yoktu, neden geldim? Skoll elimi sıktı ve ben de gülümsedim.

Ophelia'nın etekleri ayak bileklerinde sallanırken bana doğru bir adım attı ve adamlara sıkılmış bir bakış attı. "Size odayı göstereyim. Misafir odası, böylece yemekten önce temizlenebilirsin. Ben sana onlar hakkındaki tüm karanlık ve kirli sırları anlatırken çocuklar da savaş hikâyelerinden bahsedebilirler."

Gitmek istemiyordum ama teklifi reddedilemeyecek kadar iyiydi.

Ophelia arkasına bile bakmadan büyük merdivenden çıkmaya başladı. Skoll'un gözlerini sırtımda ve aramızdaki bağdan duyduğu endişeyi hissederken ferforje tırabzana tutunarak tereddüt ettim.

Ona doğru döndüm. Jareth ellerini havaya kaldırmış hararetli bir şekilde konuşuyordu ama Skoll yoğun yeşil bakışlarına odaklanmış bir heykel gibiydi

bana baktı. Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve merdivenleri çıkarken kalçalarımı biraz sallamış olabilirim. Eğer bağdan gelen hisleri doğru yorumluyorsam, bunun bedelini daha sonra ödeyecektim.

Gülümsememi bastırdım ve Luna'yı takip etmeden önce merdivenlerin tepesinde saçlarımı omzumun üzerinden geçirdim. Doğu kanadına doğru, beni takip eden sinirli hırıltıyı severek.

*

Ophelia Alfa'dan uzakta daha rahat görünüyordu ve kişiliği gelişmişti. Soldaki ikinci odanın kapılarını açarken neredeyse dans ediyordu.

"Burası banyolu en iyi misafir süitimiz," diye konuştu.

Çabuk. "Burnumu sokacak biri değilim ama bir iz görmüyorum.

Skoll'un burada sizinle kalmasını istiyorsanız ikinci misafir odasını havalandırabilirim ya da onu dışarıda yatırabiliriz."

"Gece kalmayacağız." Kurdum öne doğru fırlayınca biraz öfkelen dim ama patlamamı bir kahkahayla bastırdım. "Bu çok güzel Yine de. Bir an önce kız kardeşimin yanına dönüp eşyalarımı toplamak istiyorum."

"Ah." Ophelia suratını astı. "Bir dahaki sefere o zaman. Ama yine de çölün tozundan arınmak isteyeceksin. Çoğu şek il değıştiren bu kadar güne ye gittikten sonra rahatsız olur."

Kurdum hırılyordu. Onu içimden susturdum. Ophelia küçük bir dönüş yaptı ve ben de kendimi onun işaretini ararken buldum. Her dışı onları belirgin yerlere mi takardı? Ya benimki özel bir yerde saklıysa?

Sormak biraz kabalık gibi geldi.

Ama hâlâ nasıl normal bir kurt olunacağını öğreniyordum.

"Dolapta senin için yedek kıyafetler var. Bedenini tahmin etmek zorundaydım, eğer uymazlarsa bana haber ver.

Başka bir şey. Işıklar ve fanlar oradaki düğmelerle çalışıyor.

ve banyonuz için sıcak su musluktan akıyor." Ellerini ağzının üzerine kapattı ve koyu kahverengi gözleri büyüdü. "Özür dilerim. Diğer sürülerden gelen ileri gelenleri ağırlamaya o kadar alışmışım ki insan şeh rinden geldiğini ve bunun sana yabancı olmadığını unutmuşum."

"Bu bana kesinlikle yabancı." Gülümsedim, onu rahatlatmaya çalıştım. Rahatsızlık. "Bunların hiçbirinin var olmadığına inanarak büyüdü m. Hayatının şokundan bahset."

"Ve yine de bunda bir mizah buluyorsun." Ophelia başını salladı.

"Aferin sana. Keşke daha fazla şek il değıştiren aynı şeyi yapsa."

Yatağın kenarına oturdum ve omuz silktim. Başka ne yapabilirdim ki? Kendi sefaletime mi gömülecektim?

"Jareth, Skoll ile Lone Pine'da mıydı?" Sordum, çünkü onların sırlarını ifşa edeceğini söylemişti.

"Jareth neden Lone Pine'da olsun ki?" Ophelia'nın alnı şaşkınlıkla kırıştı ve sonra farkına varması yüzündeki çizgileri yumuşattı. "Skoll henüz seninle bu konuda konuşmadı. Eyvah. Bu benim anlatabileceğim bir hikâye değ il. Ama başka şeyler hakkında konuşabilirim."

Bundan hoşlanmamıştım. Tüm bu yabancılar eşim hakkında benden daha çok şey biliyordu. Ama zaten Skoll hakkında konuşmak için burada değildim. Burada

Bu konuşmaları daha sonra yapmak için bolca zamanınız olacak.

"Jeneratör kullanmayan paketler var mı?" Konuyu daha tarafsız bir zemine taşıdım. Biz buraya

Her şeyden önce iş ve benden saklanan dünya hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Ophelia başını salladı. "Doğu bölgesindeki bazı sürüler onları hiç kullanmıyor ve Cadejo'daki Alfa Oscar bizim sürülerimizi bölge biyodizele o kadar bağımlı ki, biyodizele sahip olanlarla olmayanlar arasında bir uçurum var. Ama biz burada güneş enerjisiyle çalışıyoruz. Jareth sistemi ne zaman kurdu? Bilmiyorum, On iki mi? Yaşlılar sonunda onun çılgın isteklerine boyun eğdiler ve şimdi son on yıldır rahatça yaşıyorlar."

Jareth'ten bahsetme şekli beni duraksattı. Bir Luna'nın Jareth'ten bahsederken daha yıldızlı gözlerle bakacağını düşünmüştüm. Alfa'larının başarıları. Ergenlik çağına gelmeden önce bütün bir sürüyü besleyen bir güneş enerjisi sistemi kurmak bana olağanüstü bir başarı gibi geldi. Ama sanırım tüm romantik hikayeler farklı.

"İnsan şehrinden olduğumu nereden bildin?" İşler daha da gariipleşmeden konuşmayı tekrar yönlendirdim.

"Çünkü sen Melinda Cerberus'un kızısın."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve Ophelia sanki az önce hayatımın bombasını patlatmamış gibi gardıroba doğru dans ederek uzaklaştı. Kurdum sanki bu yabancı kadının sözlerinin sesini engelleyebilecekmiş gibi uluyordu.

İçimi hastalıklı bir korku kapladı. "Annemi nereden tanıyorsun?"

Ophelia durakladı ve yüzümdeki ifadeyi okumak için döndü.

"Sorduğun buysa onunla hiç tanışmadım. Ama Jareth onu dosyalar. Eskiden tüm casusların kayıtlarını kasada tutma konusunda titiz davranırlardı."

"Casuslar mı?" Kuru kuru yutkundum. *Neden bahsediyor bu?* Kurdum hırlayarak içimden çıkmaya çalıştı. O bunu istedi durması için.

"Bildiğini sanıyordum." Ophelia mükemmel bir şekilde manikürlenmiş kaş. "Annen sana insanoğluna gittiğini söylemedi mi?"

koalisyonu rapor vermek için neredeyse yirmi yıl önce bu şehre gelmedi mi?"

"Annem doğum sırasında öldü," diye cevap verdim beynim toparlanmaya fırsat bulamadan. *Casus mu? Koalisyon mu?*

Zemin ayaklarımın altından kayıp gitti. Eğer oturmuyor olsaydım, içine düşebilirdim. Dişlerimi uzattım ve o acı içinde sızlanırken kurdumu geri çekmeye odaklandım.

"Tanrım, bilmiyordun." Ophelia koşarak yanıma geldi ve ellerimi kendi ellerinin arasında sıktı. "O kadar abartıdan sonra bileceğini düşünmüştüm.

ama bu konuyu Jareth ile konuşmak için beklemeliydim. Beni affedin lütfen. Bütün işleri o hallediyor.

ve size daha fazla bilgi verebilir."

Bilgi. İhtiyacım olan şey buydu. Neler olduğunu anlamak için gerçeklere. Ve Sage'i istedim. Kurdumun durmasını istedim. ve düşüncelerimin kafamdan geçmesini durdurmak için.

"Bu yüzden mi ölmemi istiyorlar?" Hâlâ kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken fısıldadım.

"Hayır, aptal." Sesi sanki iyi bir şey söylüyormuş gibi yükseldi.

Haberler. "Jareth biraz araştırma yaptı ve kan borcunun

Bruce adındaki beta kurt için misilleme olarak çıkarıldı. Ancak Jareth onun gerçekten öldüğüne dair bir kanıt bulamıyor, bu yüzden avcılar

görevlendiren kişinin teknik olarak bunu yapmaya hakkı yok. Muhtemelen hepsi bir yanlış anlaşılma. Bruce'un Fenrir sürüsüyle iletişime geçmesini sağla.

ve artık endişelenmene gerek kalmayacak."

Beni kaçıran pislikten bahsedilince, kurdum saldırmaya hazır bir şekilde ileri atıldı. Pençelerim etimi kesmek için uzandı. Görüşüm kurdumun gözleriyle ikiye katlanırken Ophelia geri sıçradı.

Bu onun suçu değil, kürküm filizlenirken kurdumu teselli etmeye çalıştım.

derim boyunca. Savaş uçakları, bombalar ve bir idam mangasının önünde duvar boyunca dizilen hainler ruhumu eziyordu.

Görüntüler.

"Skoll," diye fısıldadım, kurduma tutunurken gözlerimi sıkarak kapattım. *Şimdi olmaz. Bunu tekrar yapamayız.*

"Bizi yalnız bırakın." Onun varlığı canavarımı yatıştırdı ve geri çekilirken inlemesini sağladı.

"Bilmiyordum. Özür dilerim." Ophelia elini eteklerine bastırırken havada taze kan kokusu vardı. Skoll kapıyı kapattı.

Ona doğru koştum ve kendimi göğsüne gömdüm. Eski ve yıpranmış bir kitabın rahatlatıcı kokusu, yükselen ve sarmallaşan ruhumu sakinleştirdi.

Adrenalininizin tavan yaptığı bir hikâyenin en heyecanlı bölümünü okurken kitabı kalbinize bastırıp nasıl nefes alacağınızı hatırlamanız gibi hisler.

Güçlü kolları beni sardı, ayaklarımdan kaldırdı ve kafamın içindeki gürültü donuk bir mırıltıya dönüştü. Işıkları açmadan beni banyoya taşıdı. Buhar havayı doldurdu küvetin musluğunu açtığında.

"Jareth bana kan borcundan bahsetti." Yavaşça tişörtünü bedenimden çıkardı ve beni bırakmadan pantolonunu tekmeledi.

"Bruce öldü ve eğer ölmeseydi, o pıslığı öldürürdüm. Skoll küvete girdiğinde gözlerim hâlâ kapalıyken onun kollarına yapışarak fısıldadım. "Beni ve kız kardeşimi kaçırdı, Apollo'yu aptalca bir şey yapması için kandırmaya çalıştı. İstediyini aldı ve Maddock onu öldürdü."

Skoll'un öfkeli hırıltısının bana yönelik olmadığını biliyordum ama yine de ürperdim. İkimizi de küvete indirdi, beni kucağına oturttu ve bileğimdeki bağı çekerek saçlarımı başımın üstünde bir topuz haline getirdi.

Tekrar nefes alabiliyordum. Düşüncelerim yavaşladı. Ona bakmak için gözlerimi açtım. "Annemin bir casus olduğunu söyledi."

"Bunu bilmiyordum." Skoll bir avuç su aldı ve omurgamdan aşağı damlamasına izin verdi. "Jareth kan borcundan bahsediyordu. "Benim için çılgılık attığında."

Yüzümü buruşturdum. "Teknik olarak fısıldadım."

Onu çağırmak ya da bu kadar dramatik olmak istememiştim. Ama kurdumun Ophelia'ya zarar vermesini istemiyordum ve kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyordum. O anın sıcaklığıyla tek düşünebildiğim onun adıydı.

Onu incittin.

Ellerime baktım ve parmaklarımdan akan kanın berrak suya karışmasını izledim. Avuçlarını kesmiştim, oysa o sadece

beni rahatlatmak için. Ben bir canavardım. Şimdi kontrolden çıktığımı düşüneceklerdi.

Ya Cerberus'la çalışmazlarsa? Ya her şeyi berbat ettiysem?

"Şşş." Skoll güçlü ellerini omuzlarımda yoğurdu ve tüm gerginliğim uçup gitti. "Adımı fısıldayabilir ya da haykırabilirsin. Hiç fark etmez. Ben her zaman sana geleceğim."

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok." Gözlerimi tekrar kapattım. "Herkes böyle düşünüyor ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Musluğu kapatmak için hareket ettiğinde su küvetin kenarlarından yukarı doğru akıyordu. Aşağı indi ve beni de kendisiyle birlikte çekti. göğsünde yatarken. Çıplak tenimizin yakınlığı bir merhemdi. Dünyanın gürültüsüne karşı kendimi ona bıraktım ve derin nefes aldım. İlk defa Skoll'un sadece kurdumu sakinleştirmekle kalmayıp kafamdaki düşünceleri de susturabildiğini fark ettim.

"Gördüğüm kadarıyla, seni seven insanlar kurtarılmaya ihtiyaç duyacak kadar zayıf olduğunu düşünmüyorlar." Parmaklarını takip etti

Kolum boyunca, göğsümün üst kısmında bir daire çizmek için durakladı. "Seni seviyorlar çünkü hayatlarındaki bir boşluğu dolduruyorsun ve bu onlara

seni güvende tutmak için gerekli."

Buna cevap veremedim, bu yüzden yan dönerek elinin göğsüme erişmesine izin verdim. Onun yaptığı şeylere odaklanmak daha kolaydı.

Aşağıda beni bekleyen parmaklarımın bana verdiği zararı düşünmektense.

Bir dakika içinde, yaptıklarım için özür dileyecektim. Skoll durur durmaz.

"Keşke sana sadece fedakâr güdülerini olan asil bir kurt olduğumu söyleyebilseydim." Eli göğsümü avuçlamak için aşağı indi ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Ama ben de diğerlerinden farklı değilim.

onlara. Sizler tarafından ihtiyaç duyulmak bana mutluluk veriyor."

Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken boğazımdan zevk ve acı dolu küçük bir nefes kaçtı. Sözleri bana bir şeyler yaptı, Kemiklerimi sıvılaştırarak suyla bir oldum.

Tüm mantıklı düşünceler odayı terk etti.

"Senin bir mağara adamı olduğunu sanıyordum ama bir bilgin gibi konuşuyorsun." Siki altımda zonklarken ona sürtünerek inledim.

Kalçalar.

"Erkek olmayı hiç sevmedim," dedi nefes nefese, parmakları tenimde gezinmeye devam ederken ve suyun altına dalarken. Ona erişim sağlamak için bacaklarımı açtım. "Ama senin için ne istersen o olacağım." Eli sahiplenici bir şekilde göbeğimi kavradı.

Gülümseyerek ona doğru eğildim. "Öyle mi? Çünkü bu sabah başladığın işi bitirmeni istiyorum."

*

Utanç duymuyordum, sadece zevk alıyordum. hisler. Hayvanlarımızla bir olmanın anlamı gerçekten buydu. Kurdum bana sertçe bindi ve arzularımızı kucaklamamı istedi. Skoll klitorisimi okşadı ve ben daha fazlası için yalvardım.

Bir parmağını içeri kaydırıldı. Bu yeterli değildi. Yavaşça bir parmak daha sokarak duvarlarımı gerdi. İnledim, bacaklarımı daha geniş açtım ve onu her yerde hissetmek istedim.

"Artık alay etmek yok." Burnunu boynuma bastırırken kasları titriyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Şimdi aynı sayfadayız." Su yere sıçrarken ve Skoll beni küvetten çıkarırken güldüm.

Enerjisi vahşiydi ve beni banyo makyaj masasının önünde yere yatırırken enerjisinden beslendim. Bir eliyle aynadaki buharı silerken diğer eliyle de beni lavaboya doğru eğerken sırtıma sertçe bastırdı. Skoll kalçalarımı kavradığında nefesim kesildi ve Beni ona doğru sürükledi, siki istediğim yerin dışında duruyordu.

"Seni incitmek istemiyorum." Sesi ihtiyaçtan kalın ve boğuktu.

Aynaya baktım ve onun her bir lezzetli kasını gördüm. vücudu sıkıştı. Kendini tutmaya çalışırken boynundaki tendonlar şişti ve onu tek bir kelimeyle durdurabilecek güce sahip olduğumu biliyordum.

Eğer isteseydim.

Ona doğru ittim, ucunun içime doğru bastırıldığını hissettim. "Ne zaman beni kırılmaktan koruyacak bir erkeğe ihtiyaç duyan zor durumdaki bir genç kız olduğumu söyledim?"

Hıncır gülümsemesi benimkinin bir yansımasıydı. Geri çekilirken kendimi destekledim ve tek bir hamleyle her yerimi doldurdu. Gerilmesi gerektiğini bilmediğim bir şey.

Her itiş beni daha yükseğe çıkardı, daha fazlası için ağrıyordu ve içime daha derine dalmak için kalçalarımı tuttu. Sıcak kalçaları bacaklarımın arkasına çarparken, makyaj masasının soğuk porseleni göğüslerimi ısıırıyordu.

Sanki vücudumu zaten tanıyormuş gibiydi. Belki de biliyordu.

Sıcaktan dolayı hissettiğim suçluluk duygusu eriyip gitti. O ön sevişmeydi. Bu sert bir sikişti.

Ve ben de bunun için buradaydım.

Kolu göğsüme dolandı, beni yukarı çekerek ona daha yakın olmamı sağladı ve vücudumun taleplerini yerine getirerek beni acımasızca dövmeye devam etti.

Sayıklıyordum, birbirimize mükemmel uyumumuz dışında her şeyi unutmuştum. O benim olmak için yaratılmıştı. Ben de onun olmak için yaratılmıştım.

Parmakları klitorisimi çimdiklemek için aşağı uzandığında, aynada bana baktığını görmek için gözlerim fırladı. İnledim, ben çözülürken beni izlemesinin yoğunluğu içinde kayboldum.

Çenesini boynuma indirirken dişlerini uzattı, hala Parmaklarımı kalçalarına sokmak için geri uzandığımda itiyordu. Gözlerimi kapatamıyordum, her hamlesine kendi hamlemlerle karşılık verirken ruhuna bakan o bağlantıyı koparamıyordum.

Bunu istedim.

Onu istedim.

Sonsuza

kadar.

"Bana sahip çık," diye bağırdım doruk noktam içimi yırtarken.

Titreyerek öne doğru eğilirken dişleri boynumun derisini zar zor deldi. İçine düşmemi engellemek için tezgâha yaslandı ve eli lavabonun düğmesine çarptı.

Soğuk su fişkırdı ve ikimize de sıçradı.

Bu hissin etkisiyle sıçrarken irkildim. Skoll inledi ve musluğu kapattı.

"Özür dilerim." Beni tuttu, ayaklarımdan kaldırırken yüzünü boynuma yasladı.

"Ne için?" Hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak güldüm. "Sadece bir kazaydı."

Öyle değil miydi?

Başını çevirdi ve ben de çenesinden tutarak güzel yeşil gözlerini bana odaklanmaya zorladım. "Hey, dediğin gibi. Bu bizim aşk hikâyemiz ve hiçbir şeyden utanmayacağız."

Ama utanmamıştı. Utanması gereken bu değildi. bağ. Endişeli bir tereddüttü. Çünkü beni sahiplenmek istemiyordu.

Neredeyse kontrolünü kaybediyordu.

"Oh." Utanma sırası bendeydi.

"Şimdi olmaz, günüşiğim," dedi sanki aklımı okuyormuş gibi hızla. "Doğru zaman değil."

"Hayır. Sorun yok." Kollarından fırladım, kurdum kırık bir kalple ulurken gözlerimden akan yaşları görmemesi için ona sırtımı döndüm. "Haklısın. Berbat hissediyorum. Bırak da giyineyim. davranışım için gidip ev sahiplerimizden özür dileyebilirim."

Neyim var benim?

Sen her zaman bir aptaldın. Kurdum hırladı ve volta attı, insanının yarattığı karmaşayı düzeltmek için dışarı çıkmasına izin verilmesini istiyordu.

İşte bu yüzden insanlardan nefret ediyordum. Tüm bu planlar, entrikalar ve çok fazla düşünmek işleri berbat etmemize neden oldu. Şimdi bile

Coral'ın değerli kurdunun, doğru yapamayacak kadar aptal olduğumuz için eşini alabilmek için dışarı çıkmayı talep ettiğini hissediyorum.

Sen çok aptalsın. Ben değil, kurdum hırladı. **Ben ne istediğimi biliyorum. Bana engel oldun.**

Yapmak zorundaydım.

Jareth'in söylediklerinden ve Coral'ın bana anlattıklarından sonra, onu güvende tutmanın tek yolu buydu. Eğer teorisi doğruysa, Fenrir sürüsü, kaybettikleri beta kurt Bruce için bir kan borcu sunusu yapılana kadar Cerberus'la çalışmaya asla gönüllü olmayacaktı.

Ki bu tam bir saçmalıktı.

Düzgün düşünemiyordum bile. Coral'ın hayatına pazarlık edilecek bir çipten başka bir şey değilmiş gibi davrandıkları için her birini öldürme dürtüsü kafamı allak bullak ediyordu.

Ne gerekiyorsa yapardım; gerekirse kendi kalbimi söküp atardım. Zaten şimdi de yapıyordum.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Mercan misafir odasının kapılarını açtı.

Benim gömleğimi giymiyordu.

Dişi bir şekil değiştirenin ödünç aldığı kıyafetlerle yanımdan geçerken kurdum öfkeyle uludu. Soluk mavi elbise göğsünün kıvrımlarını sarıyor ve kalçalarının etrafında bollaşıyordu.

elleri vardı. Omuzları çıplaktı ve tenini öpen birkaç çil dışında iz bırakmamıştı. Saçlarını ustalıkla başının üstünde toplayarak boynunun pürüzsüz derisini ortaya çıkarmış ve Bana eziyet ediyor.

Onu hâlâ ilk günkü gibi görebiliyordum, Amarok topraklarındaki su birikintilerinde yalınayak zıplayan periyi, ama o zaman ne kadar muhteşem ve güçlü olduğunu fark edememiştim. Şimdi merdivenden aşağı süzülürken kendini bir kraliçe gibi taşıyordu.

Onun bana ait olduğunu düşünmek yanılttı. Bu hayatı, benim hayatımı ya da dünyayı yalanlar ve karanlıkla çarpıtan sürü politikasını hak etmiyordu. Onu gölgelerle lekeleyecektim. Bu tehdidin suçlusu sürümdü. Kadere güvendiğimde yanılmıştım. Beni sevgisiz bir birliktelikle eşleştirmemiş, hak etmediğim biriyle alay etmişti.

Ve bencil bir pislik gibi, merdivenlerden inerken kolumu sahiplenici bir şekilde beline doladım. Birkaç gün içinde, ben bunu mümkün olan her şekilde bitirecektim, ama bu gece onun huzurunda içki içecektim.

*

Yemek odasına girdiğimizde vücudu hareketsiz ve elleri sabitti. Büyüyen bağımız sayesinde ona bağlı olmasaydım, Hissettiği utanç ve mahcubiyeti asla tahmin edemezdim. Kendimden her zamankinden daha fazla nefret ediyor, bunun ne kadarının benim davranışlarımdan kaynaklandığını merak ediyordum.

Jareth masanın başına uzanmış, ayaklarını bir sandalyeye dayamış, bir yığın klasörü karıştırıyordu.

Ophelia eteklerini savurarak ayağa fırladı ve iyileşmiş avuçlarını birbirine vurdu. "Bir şeyin yok. Seni üzeceğim ve benden sonsuza dek nefret edeceksin diye çok endişelendim."

"Sakin ol, Ophelia." Jareth başını salladı. "Eminim kendisine hatırlatılmasını istemiyordur."

"Sorun yok." Mercan gülümsedi, üzgün olan kendisi olduğu halde onları rahatlatmaya çalışıyordu. "Görünüşe göre hepiniz benim hakkımda çok şey biliyorsunuz, ancak duymadıysanız diye söylüyorum, ben gizliydim ve kurdumla sadece birkaç ay önce tanıştım. Hâlâ barışçıl bir ilişki kurmaya çalışıyoruz.

İlişki ve onu kontrol altında tutamadığım için özür dilerim. Lütfen yaramazlık yaptığım ve elini kestiğim için beni affet."

Jareth klasik *ciddi* sırtışıyla bana baktı. Gözlerimi ona dikmiş, yanlış bir şey söylemesi için ona meydan okurken homurdandım. Arkadaşıma saygısızlık edemezdi. Alfa başını salladı ve dosyalarına geri döndü. Ophelia'nın gözleri büyüdü ve hepimize baktı.

"Aman Tanrım, özür dilemeye gerek yok. Sonuçta burada hepimiz kurdüz." Coral'ın iz kalmadığını görmesi için ellerini gösterdi.

Ophelia her zaman hoşlandığım biri olmuştu ama Coral gözle görülür bir şekilde rahatladığında onun mükemmel bir Luna olduğunu anladım. Eğer öğürmememe neden olmasaydı onu öpebilirdim.

Mercan güldü. "Tekrar özür dilerim. Tüm bunlara hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Bakışları Jareth'e kaydı, sanki hâlâ işleri berbat ettiğinden biraz endişeleniyormuş gibiydi.

Bu konuda onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Sandalyesini çektim ve o otururken kulağının yanına eğildim. "Anubis, Cerberus sürüsünün yanında."

Yumuşak bir şekilde nefes verdi ve gözlerinde minnettar gözyaşlarıyla bana baktığında dünyadaki en gururlu şekil değiştiren bendim.

"Şu yaşlı kargaları silkelemenin zamanı geldi." Jareth ayaklarını yere indirdi ve klasörleri kapattı.

Arkadaşıma dikkatini. "Ve şimdi sıra sende, baş belası. Görünüşe göre soyun hakkında pek bir şey bilmiyorsun. Dosyaları senin için çektim.

Yap

Onları görmek ister misin?"

Onun yanıtını beklemeden klasörleri masanın diğer tarafına kaydırıldı.

Mercan bir eliyle onları yakaladı. "Tam olarak neye bakıyorum ne kadar?" Bağıın üzerine bir endişe dalgası çökerken, açmaya korkarak köşeyi karıştırdı.

Jareth parmaklarını çenesinin altında birleştirirken gülümsedi. "Ophelia bana annenin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin olmadığını ve seni kızdıran şeyin de bu olduğunu söyledi. Kendin görmek istersin diye düşündüm ama hazır değilsen, Sorun değil."

Olayların bu şekilde gelişmesi beni şaşırtmıştı. Buraya bunun için gelmemiştik. Ama Jareth'in kolundan çılgınca bir şey çıkarmasına izin verin.

Kurdum hırlamaya başladı. **Onun kurdu bundan hoşlanmıyor. Durdur şunu.**

Nereden biliyorsun? Coral'ın elindeki dosyaya bakarken sordum.

Çünkü onun acısını hissedebiliyorum, seni aptal piç. Eğer ona sahip çıkacak kadar erkek olsaydın, sen de hissederdin.

Bu onun kendi iyiliği için. Yumruklarımı iki yanımda sıktım, o dosyayı yırtıp Coral'ı buradan çıkarmamaya çalışıyordum.

Jareth'e döndüm, hırlayarak ve eğer bu ona zarar verecek bir numaraysa kışına tekme basmaya hazır bir şekilde. Sakin ve soğukkanlıydı, Coral'ın ne yapacağına karar vermesini bekliyordu. Klasöre bakarken kahverengi gözleri iri ve genişti.

Yumruğumu açtım ve bir elimi omzuna koydum. "Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz."

"Bilmek istiyorum." Beni omuz silkti.

Reddedilmenin acısıyla kurdum acı içinde uluyordu. Ama ben hak etmişti. Kendi seçimlerini yapması gerekiyordu. Bu yüzden bunu yapıyordum.

Yenilmiş bir şekilde sandalyeyi çektim ve o dosyayı açarken yanına oturdum.

Her sayfayı okuyup bir sonrakine geçerken gözleri hızla hareket ediyor ve pembe dudakları sessizce kelimeleri mırıldanıyordu. Bir an, acaba o da mı böyle okuyordu diye düşündüm. her kitap.

"Bu son kısım, koalisyon dağıldıktan sonra bir araya getirebildikleri istihbarattan elde edilen spekülasyonlardan ibaret." Jareth parmağını sayfaya vurarak dikkatimi dağıttı. Bu kadar yaklaştığını fark etmemiştim.

Geri çekilmesi için homurdandım. Bir adım uzaklaşırken ellerini havaya kaldırdı. Coral'ın görüş alanını takip ederek masanın üzerine yayılmış belgelere baktım.

Tarihler çakışırsa olası misilleme...

Denekler elde edildi...

Yalnız çam katliamı.

Coral dosyayı kapattı. Elinden kapmak istedim. Neden orada Lone Pine'dan bahsediliyor?

Ama avuçlarını üzerine koydu, kurdu yüzeyin altında dalgalanırken derin nefes aldı. Hepimiz izledik, bir Şey olmasını bekledik. Yeniden ortaya ıkıŐ. Gizli kurtların gücünü ve ne kadar vahşi olabileceklerini neredeyse unutmuştum. Ama Coral kendi başının çaresine bakabilirdi. Bana ihtiyaç yoktu.

Sana söylemiştim, kurdum havladı.

"Sanırım lavanta yağınız yoktur," dedi Coral. Hepimiz Şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Boş ver." Başını iki yana salladı. "Yani, eğer bu raporlarda söylenenler doğruysa, annem diğer birkaç ajanla birlikte gönderilmiş bir ajandı.

Artık var olmayan bu koalisyon tarafından Şekil değiştirenler. İnsanlar ve Şekil değiştirenler arasında bir kavga çıkmadan ve tüm iletiŐimi kaybetmeden önce Ethica'da istihbarat toplamak için bir doktorun, sanırım babamın koruması altındaydı."

Oh, Tanrım. Bütün mesele bu muydu? Ellerimi yüzümde gezdirirken i çektim. "Jareth, Şu ılgın komplo teorilerini bırak artık."

"Bunu ben yazmadım." Jareth masaya otururken omuz silkti. "Bu arŐivlerden. Kaydedildiğinde biz yavruyduk."

Eğer bu doğruysa ve Lone Pine hakkında bilgisi varsa, önce bana göstermesi gerekirdi. Katledilenler benim halkım, benim ailemdi.

Dinler miydin? Canavarım benimle alay etti. Çenemi sıktım ve dümdüz önüme baktım.

Coral'ın yumuşak eli benimkinin içine kaydı ve dalgın dokunuŐa bakarak donakaldım. Ne yaptığının farkında değil gibiydi. yapıyor. zgn olmasına rağmen içgüdüsel olarak teselli verdi.

Ben bunu hak etmedim.

Yine de parmaklarım onunkilerin etrafında kıvrıldı.

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim," dedi. "Ama Şimdi ne alakası var anlamıyorum."

Eğer onun beynini parçalara ayırabilseydim, ayırırdım. Her bir katmanlı ve kafa karıŐtırıcı parçanın içine dalmak bir macera olurdu.

Ona sahip ık ki baŐlayabilelim.

Ama yapamadım.

"Bilmek istersin diye düşündüm." Jareth dosyayı geri aldı ve sanki bir şeyler çözmeye çalışıyormuş gibi onu süzdü. "Gerçekten hiçbir fikrin yok muydu?"

"Yok." Ona parlak bir gülümseme verdi. Başka biri olsa hiç rahatsız olmamış gibi görünürdü ama ben onun hoş yüzünün ardındaki tedirginliği hissedebiliyordum. Bunun işe yarayacağından emin değildim ama elini sıkıca kavradım.

"Kan borcunun annemle bir ilgisi olmadığını bilmek güzel. Kayıtlara göre Fenrir sürüsüyle hiçbir bağlantısı yok." O mükemmel gülümsemesi odayı aydınlatırken bana döndü. "Ama buradaki herkes benim bilmediğim şeyleri biliyor gibi görüldüğü için, Beta Bruce denen o pislik öldü diye benim neden ölmem gerektiğini açıklayabileceğinizi umuyorum."

*

"Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydik, ama bu sorunu çözdükten sonra bizi görmeye geleceğine söz vermen gerekecek." Ophelia Coral'ı her iki yanağından da öptü. "Bir dahaki sefere iş konuşmayacağız. Çocuklar birbirlerine hırlarken saklanıp çikolata yiyeceğiz ve şarap içeceğiz."

"Bu hoşuma giderdi." Coral başını salladı. "Kurt gibi davranıp ellerini tırmaladığım için tekrar özür dilerim."

"Endişelenme. Benim kurdum büyürken bundan çok daha kötülerini yaptı." Ophelia güldü ve kurdumun rahatsızlığını hissetmiş olacak ki bana bir öpücük kondurdu.

Jareth eliyle sardığı sigarasından son bir nefes çekti ve Evin yanından uzaklaşırken parlayan kuru çizmesinin altında ezdi. "Bu kan borcu durumu bir kez Eğer ilgilenirsen senin için bir işim olabilir."

"Bunu düşüneceğim," dedi Coral. Aramızdaki bağın hâlâ devam eden tedirginliği onu uzaklaştırmak istememe neden oldu. Elini tutmak için uzandım ama o beni atlattı ve kollarını ona doladı.

Jareth. "Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim. Başka türlü gerçeği öğrenebileceğimi hiç sanmıyorum ve tüm yalanlardan bıktım."

"Bir şey değil." Onun kokusunu içine çekti, ki bu onun kokusu değildi. Hırlarken gözlerimdeki kurt parladı.

"Sanırım arkadaşını kızdırdın." Jareth onun başının üzerinden bana gülümsedi. Eğer arkadaşım olmasaydı, şu anda ölmüş olurdu.

"Yaşayacak." Coral sırtarak ön verandadan atlamak için döndü.

"Yakında ona sahip çıkacağım." O yürümeye devam ederken Jareth güldü

ve pençelerimi geri çekmeye çalıştım.

Bunu hak etmişti, ben de koluna bir yumruk attım. "Arkadaşım hakkında konuşma. Ve şu anda bunu neden yapamayacağımı biliyorsun."

"Büyük Skoll'un bir gün gelip de beni öldüreceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim.

asil bir kurt oldu." Jareth pazısını ovuştururken başını salladı. Gitmek niyetiyle onun aptalca sözlerini bir kenara ittim.

Uzanıp beni ensemden yakaladı ve alnımızı birbirine bastırdı.

"Biyolojik savaş konusunda yanılmışım ama

O saflar bir şeyler planlıyor. Coral'ı koruyacağım ve Cerberus sürüsüne yardım edeceğim çünkü önümüzdeki günlerde sana yanımda ihtiyacım var. Acele et ve bu aptal kan borcunu bitirmek için gerekiyorsa Nolan'ı öldür. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var."

"Sen delisin, kardeşim." Onun maskaralıklarına gülümsedim. Sebepleri benim için önemli değildi. Alfalar söz konusu olduğunda, ona borçlu olmak umurumda değildi. Coral korunduğu ve sürüsü güvende olduğu sürece, sonuç ne olursa olsun ona borçluydum.

"Bunu yakında söyleyemeyeceksin." Jareth beni geri itti. "Şimdi acele et ve kızını yakala. Seni beklemiyor."

Güzel beyaz kurt çoktan çakılların üzerinde kaymaya başlamıştı. araba yolu. Aya doğru bir uluma sesi çıkardı ve arkasına bakmadan koşmaya başladı.

*

Coral ateşin yanına çömelmiş, kurumuş pelin dallarını koparıp içine atarken ve alevlere dalgın dalgın bakarken ateş sakın çöl gecesinde çıtırdıyordu. Aradaki mesafeye dayanamıyordum. ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ona yakın olmak için duyduğum bu fiziksel ihtiyaç her geçen dakika daha da güçleniyordu. Kendimi tuttum

Yumuşak ışıktaki onu izlerken başımı kayaya yaslayarak sabit durdum.

"Üşüdün mü? Gömleğimi ister misin?" Kumaşı ona doğru fırlatırken sordum.

Gerçekten pürüzsüz, göt herif. Bu gece onun vücudunu kendi zevkim için kullandıktan sonra, ona örtmesini söylüyordum.

Coral yerdeki gömleğe baktı ve sonra onu görmezden geldi. Bana dönerken gözlerinde kurt parladı.

Bunu hak etmiştim.

"Annen hakkında konuşmak ister misin?" Kelimeler yuvarlanıp duruyordu. Neyim olduğunu bilmiyordum.

Sırıttı ve dizlerini göğsüne çekerek toprağın üzerine oturdu. "Lone Pine'da olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

Arkadaşımla pençeleri vardı ve derin kesiyorlardı.

Yine de bizim dünyamızdan değildi. Neler olduğu ya da kim olduğum hakkındaki hikayeleri duymamıştı. O benim için bir gizemken, ben de onun için aynıydım. Belki de en iyisi buydu. Ne yaptığımı bilseydi, bunun için benden nefret edebilirdi.

"Hayır." Başımı kayaya yasladım ve yüzümü kapattım. Kalbim küt küt atsa da gözlerimi kırpmadım. Kendime bunun en iyisi olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Eğer bana kızarsa, sonunda daha az acıyacaktı.

"Sinir bozucusun." Coral homurdandı.

"Nasıl yani?" Onu izlemek için tek gözümü açtım.

"Çünkü senin ve kurdunun beni eşiniz olarak istediğinizi hissedebiliyorum ama siz anlamayı reddediyorsunuz."

Neredeyse tükürüğümde boğuluyordum. Daha önce hiç kimse bana bu kadar dürüstçe seslenmiş miydi? Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Anlaştık mı?"

"Evet, mağara adamı." Gözlerini devirdi. "Sana bana sahip çıkmanı söyledim ama sen çıkmadın."

Gözlerimi kaçırıp, gece gökyüzüne baktım ve kendimden düşündüğümde daha fazla nefret ettim. "Buraya gel."

"Hayır." Bana sırtını döndü ve ateşin yanındaki toprağa uzandı. "Sana kızmamı istiyorsun, isteğin olsun. Şimdi uyu. Yarın uzun bir yolculuk günümüz var ve ben Cerberus'a dönüp sürünle ilgili meseleyi hallet."

*

Sırtının yükselip alçalmasını izleyerek uzandım.
Kurdum kafamın içinde kudururken ateşi söndürmeye çalışıyordum.
Vardiyayı zorlamak ve eşini sıcak tutmak istedi. Bana hatırlatması
gerekiyordu.
aptal olduğumu söyledi.

*Onu güvende tutmaya çalışıyorum, dedim. Senin benim için yaptığın
gibi.*

Onun yerine ona zarar veriyorsun. Hırladı.

*Anlamıyorsun. Uyuduğundan emin olduğumda gözlerimi kapattım. Bu
insani bir şey.*

İnsanlar zayıf ve aptaldır.

Biliyorum.

*

Çığlıkları beni çağırıyor, binlerce gecedir olduğu gibi rüyalarım
giriyordu. Annemin yadigârı çini tabaklar, barakamızın ince duvarlarına
sıçrayan insan kurşunlarıyla paramparça oldu. Çizmeli bir ayak ön kapıyı
tekmelediğinde tavuklar çırpındı ve tüyler uçuştı.

Ablam çığlık atıyor, birbirlerini savunmaya çalışırken annemin
yanında havada kayıyordu. Hızlı silah sesleri. Benim
Arka odadan sürünerek çıktığımda annemin kana bulanmış bedeni yerde
yatıyordu.

"Koş, bebeğim."

Siyah plastik maskeler ve kalın zırhlar, beni evimizdeki katliamdan
almak için uzanan safları kapladı.

Babamın devasa kurdu kapımızın önüne düştü. Kalın postu, asla
durdurma şansı olmayan kurşun delikleriyle doluydu. Koyu yeşil
Son nefesini verirken gözleri benimkilere odaklanmıştı.

"Dövüş."

Kurdum kontrolü ele aldı, beni güvenli bir yere sakladı ve her şey
kırmızıydı. Yabani diyorlardı. Zeminimiz kanla kayganlaşmıştı. Maskeleri
parçalanmıştı. Silahları olmadan güçsüzlerdi. Öldüler.
insan pisliği. Ama orada durmadı.

O durmazdı.

Nolan'ın kurdu o kapıdan girene kadar değil.

Rüyaya tutundum, Fenrir sürüsünün Alfa'sının geleceği anı bekledim, böylece karanlığa ve sessizliğe geri dönebilecektim.

normal uyku.

Öyle bir şey olmadı.

Nolan gelmiyordu.

Sırtımın altındaki toprağı tırmalayarak soğuk terler içinde uyandım. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Başımı yana çevirdiğimde dünya yavaşça eğildi. Ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Coral gitmişti.

Onu almışlardı. Onu koruyamadım.

Hayır. Ayağa fırladım, hâlâ rüyanın kalıcı etkileriyle savaşıyordum ve dişlerim uzamıştı. Onu takip etmek için havayı kokladım. Koku.

Yabancı bir kokuyla birlikte, neredeyse kaçıracağım kadar yumuşak bir toprak çıtırtısı geldi. Başka bir kurt. Bir erkek. Birisi kamp alanımıza girmeye cüret etmişti.

Gölgesine doğru sıçradım ve sağımdaki hareket bulanıklığını yakaladım. Elim onun tüylü boynuna dolandı. Cesedi kayaya çarptım, çığlık atarken ağızımdan tükürükler uçtu.

"Eşim nerede?"

Kalbim acıdı.

Berrak gece göğünün altında açık çölde yürüdüm, kendimi düşüncelerime kaptırmıştım. Ay o kadar parlaktı ki Kum beyaz görünüyor ve gömülü kaya parçalarından parıldayan elmaslar gibi yansıyor. Çorak kaktüslerin ve sıradağların gölgeleri ufku kıran tek şey mesafeydi. Omzumun üzerinden ateşin için için yanan korlarına ve Skoll'un uyuduğu kaya oluşumuna baktım.

Aptal değildim. Bilmediğim bir yerde fazla uzağa gitmezdim. Sadece bir dakikalığına yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Kafamın içinde bir kurt varken ne kadar yalnız olabilirsem o kadar. İhtiyacımı ve neden eşimle kucaklaşmadığımı anlayarak usulca sızlandı. O bile açıkça istediği halde bizi sahiplenmediği için üzgündü.
Erkekler.

Erkeklerden bahsetmişken, Jareth'in bu gece söylediği her şeyi hâlâ kafamda oturtmaya çalışıyordum.

Bruce mu? Ciddi misin? Nolan'ın beni istemesinin sebebi o pislikti. Öldü. Aklıma yatmayan bir şeyler vardı ve bunu çözebilmek için Kera'ya dönmek için sabırsızlanıyordum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

Evet, ama bazen çok fazla şey bilebilirsin.

Yüzümü gökyüzüne çevirdiğimde iç çektim. Radyoaktif bulut örtüsünden etkilenmemiş milyarlarca yıldız parıldıyordu. Sage bu manzaraya bayılırdı. Annemin bundan vazgeçtiğine inanamıyordum.

Annemizi düşündüğümde her zaman yaptığı gibi kurdum yine sızlandı ama bu sefer geri çekilmedi.

Benden ne saklıyordun? Kum oturmak için çok uygun bir yerdi, ben de öyle yaptım. Huzurlu bir sessizlik vardı ve dirseklerimin üzerinde gökyüzünü izliyorum. *Devam et. Şimdi dinliyorum.*

Sessizdi, ben de sabırla bekledim ve ihtiyacı olan her şey için burada olduğumu ona bildirdim. Kurdum çok uzun zamandır ihmal edilmiş bir parçamdı. Kendimize bakmanın zamanı gelmişti.

Yine sızlandı, bu sefer daha endişeliydi. Onun kalp kırıklığını ve tereddütlerini sanki kendiminkilermiş gibi hissedebiliyordum.

Her neyse. Ben hazırım. Gözlerimi kapadım, bedenimin gevşemesine izin verdim ve ona ihtiyaç duyduğunda kontrolü ele alma özgürlüğü tanıdım. Ophelia ve Jareth'in tepkisini görmek içimde bir şeyleri harekete geçirmişti. Onlar kurduma benden daha çok güveniyorlardı. Bırakmayı öğrenmemin zamanı gelmişti. *Sana güveniyorum.*

*

Kan.

Çok fazla kan vardı.

"Onu bana ver," diye bağırdı bir kadın. Ses kulaklarıma yabancıydı ama kurdum onu tanıdı. Kendini güvende hissediyordu ve...

Hissetti!

Bu benim anım değildi. Bu onundu. Ona bakıyordum. Duyumlara dayalı bulanık renklerden oluşan odaklanmamış bir mercek. Sıcak ve soğuk ışık alanları sesleri çevreliyordu.

"Onu bana ver," diye bağırdı kadın.

"Melinda. Yapmam." Güçlü kollar beni kucakladı. Babamın kokusu solmak yerine daha da güçlenmişti. *"Ya sana zarar verirse?"*

"Ona şimdi ihtiyacım var." Kadın homurdandı.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama onları açmaya ve kurduma verdiğim güveni bozmaya cesaret edemedim.

Kurdum annesinin göğsüne bastırılırken çikolata, sıcaklık ve ev hissi duyularımı harekete geçirdi.

"Seni buradan çıkarmalıyım. Kan nakline ihtiyacımız var. Bu çok fazla. Melinda, yapma..." Babamın telaşlı sesi, hatırladığım sakin ve ağırbaşlı adamdan çok farklıydı. arka plan gürültüsü.

Yumuşak parmaklar başımızdaki ıslak tüyleri düzeltti. *"Biz yaptık en iyisi."* Nazik dudaklar kulaklarımızın arkasına bastırdı. *"Çok güzelsin bebeğim. Benim için güçlü olmanı istiyorum. Kendini korumak için saklan. Baban ve kız kardeşin Sage dışında kimseye güvenme. Hepinizi terk etmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm."*

Annesinin hayatı elinden kayıp giderken kurdum sızlandı, soğuk bir göğsü körü körüne dürttü. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama yer değiştirdi. Annesinin sözlerine güvenerek.

Bebek gözleri iğnelere, tüplere ve bipleyen makinelere odaklanmaya çalıştı. İlk insani nefesimi çığlık atarak verirken beni tutan el yatağın kenarından düştü.

*

Yumruğumu ağızma soktum ve yüzümü kuma bastırmak için döndüm, kurdumun acısından koptum. Hıçkırıklarım dindiğinde kendimi yerden kaldırdım.

Gerçekten gizli değildin.

Bizi güvende tutmak için saklanıyordun.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyordu. Kurdum, içli ve yas tutan bir iniltiyle ağlarken nefes nefese kalmıştı. O kadar çok şeyden vazgeçmişti ki. İkimiz de çok şeyden vazgeçmiştik. Sonunda, annemizin son isteğini yerine getirmek için kendimizi ikiye böldük. Ama benim insan beynim henüz gelişmemişti.

Bu yüzden kurdum ikimizin de yükünü taşıdı.

Annemiz ölmek istemedi. Sesi güçlüydü. Bir şekil değiştirenin gücünü taşıyordu. Bir amacı vardı. Geride bıraktığı sevdiği çocuklar vardı.

Jareth'in bana gösterdiği dosyayı düşünürken burnumdaki sümüğünü sildim. Melinda koalisyona katılma ve birkaç yıl önce Ethica'ya casus olarak girme kararını verdiği on yedi yaşındaydı.

Ben doğmadan önce. O sırada bir doktor onlarla çalışıyormuş, Şehir sınırları dışında meydana gelen bazı çatışmalar sırasında bağnazların yozlaşmış doğasını ortaya çıkarmak.

Ne tür bir insandı? Gerçeği ortaya çıkarmak için mi savaşıyordu?

Yoksa yapmaya değer bir iş gördü ve öne çıkmaya mı karar verdi?

Babama aşık olmasaydı ve bana hamile kalmasaydı, bugün hala hayatta olur muydu?

Kurdum uludu ve onu yatıştırmak için elimi kalbime koydum.

Evet, biliyorum. Titrek bir nefes aldım. *Aşk berbat bir şey.*

Ortak anılarımızla otururken aramızdaki düşünceli sessizlik, derimdeki tüyleri diken diken eden canavarca bir hırıltıyla bozuldu.

Skoll. Ayaklarımın üzerindeydim ve kurdum bana hızını verirken çölde koşarak kampa dönüyordum. Acı, korku ve kana susamışlığın kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu. Sönmekte olan ateşin yanında kayarak durdum. Skoll'un yumruğu, yüzü morarmaya başlayan çıplak bir şekil değiştiren erkeğin boynuna sarılmıştı.

"Neler oluyor?" Ellerimi kaldırarak usulca yürüdüm, neyin içine girdiğimden emin değildim.

"Yaralandın mı?" Skoll kelimeleri homurdanarak söyledi ve şekil değiştirenin boynunu sıkıca kavrarken bana bakmak için döndü. Sırt kasları esnedi

ve yeşil gözleri kurtla birlikte daha koyu parlarken titredi.

"Hayır." Başımı salladım, gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum. Onu ilk gördüğümde tehlikeli olduğunu hissetmişim ama bir yanımda bu yönünü asla göremeyeceğimi düşünüyordu.

"Ben iyiyim." Ellerimi kaldırarak yaklaştım. "Neler oluyor?"

Sanki beni gerçekten görmüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Onunla kurdu arasında bir savaş derisinin altında dalgalanıyordu.

"O adamı bırakıp benimle konuşmak ister misin?" Ateşin yanından geçerken yumuşak bir sesle kurduna ulaşmaya çalıştım.

"Tamam." Adamın lanet boynunu kırıp cesedi bir bez bebekten farksızmış gibi yana fırlatırken kemikler kırıldı ve mide bulandırıcı bir *patlama* sesi gecenin içinde yankılandı.

Boğazımın arkasındaki safra yükseldi ve ellerimi ağzıma kapatırken sessiz bir çığlıkla yuttum.

Tamam, Coral. Belki de bu iyiydi. O kadar uzun süredir kurt değiştiren biri değildim. Kurallar benim için hala bulanıktı.

"Şimdi konuşmak istiyorsun." Skoll iki uzun adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. "Nereye gittin?"

"Ben... Uh..." Bir adım geri çekilip açık çöle baktım, ta ki gözlerim şekil değiştirenin cesedinin şekilsiz yumruğuna kilitlenene kadar.

"Sadece yürüyüşe çıktım." Sesim çok gırtlaktan ve panikle çıkmıştı.

Skoll tokat yemiş gibi irkildi. "Korkmuşsun." "Ben iyiyim," diye hemen yalan söyledim. "Kimdi o?"

nemli olan kelimeydi.

"Onu hissetmedin mi?" Skoll, yüzü boş kalırken benim ifademi okumaya çalışarak sordu.

Derin bir nefes aldım ve burun deliklerim açıldı. Cadejo sürüsünden ikinci kurt. Skoll tüm dünyamın eksenini kaydırmadan dakikalar önce o gece dvştğm kurt.

"Onun burada ne işi vardı?" Fısıldadım.

"O bir avcıydı." Skoll homurdandı. "Sadece kardeşini öldürmekle kalmadın, kan borcu işareti muhtemelen hayatında kalan tek şeydi. Kera'ya intikam talep ettirdiğinde, Alfa Oscar'ı onu bir çöp gibi atar ve sürü için yargılatırdı.

Suçlar. Alfalar avcılarının gücünü piyon gibi kullanırlar. oyunlar. Ama hiç kuşkunuz olmasın, Sebastian siz ölene kadar durmayacaktı."

Ellerimi kulaklarıma götürdüm, sesindeki öfke ve acıdan nefret ediyordum. Kurdum da onu kesip geçerken sızlandı. Ona her şeyin yolunda olduğunu göstermek için alfa gücüne boyun eğerek boynumu bkmemi istedi. Ama bunu yapamazdım.

Bende ciddi bir sorun vardı. "Korkuyorsun."

Omuzları kt.

Başımı salladım, öyle olup olmadığımdan emin değildim. Bu biraz şok ediciydi.

Bunu daha sonra hallederiz. şu anda, benden şunu söylememi bekliyordu. Bir şey. Aramızdaki bağdan gelen kırılğanlık kalbimi sızlattı.

"Onu tanıyor muydun?" Beynim hala sersemlemişken sormayı düşünebildiğim tek şey buydu.

"Yapsam fark eder mi?" Gözlerini kaçırdı.

Bundan nefret ettim. Ondan gelen utanç ve acıdan nefret ediyordum. İğdsel olarak yaklaştım ve koluna dokunmak için uzandım. Hiç irkilmedi.

Bu iyiye işaretti.

"Benim için önemli." İçimi çektim, aramızdaki bağın alevlendiğini hissettim.

cilt bağlantılı. *ıldırımam gerekirken beni sakinleştirdikleri için bu eş feromonlarına lanet olsun.* "Neredeyse hiçbir şey bilmiyorum

Senin hakkında. Göbek adını bile bilmiyorum. Ve sen bu dünyadan bıkmış gibi konuşuyorsun, oysa benim gelecek için hâlâ çok umudum var. Hayatın hakkında daha fazla şey anlamamı istiyorsan, beni içeri almaya başlamalısın."

Çöl gecesinin sessizliği, sadece kendi ritmiyle atan kalplerimizle bizi kuşattı.

"Yangın için daha fazla çalı toplamalıyız," diye homurdandı Skoll, uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadan.

"Ben giderim," dedim.

"Hayır." Eli, hâlâ kolunun üzerinde duran benimkinin üzerinde kenetlendi. "Artık tek başına gitmek yok. Bu güvenli değil. Ben bu kan borcu meselesini halledene kadar olmaz."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Jareth'in bize anlattıklarından sonra, sanırım bunu kendim halledebilirim. Cerberus'a döndüğümde, Bruce'un bana zarar vermeye çalışan kötü bir pislik olduğuna dair kanıt toplayacağım ve bunu Nolan'a götüreceğim. Bizi dinlemek zorunda kalacak. Özellikle de diğer sürüler arkamızdayken."

"Fenrir bölgesine adım atmayacaksın," diye hırladı. "Bu çok tehlikeli. Ve eğer benim dünyam hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsan, Bunu anlayın, Alfalar her zaman bir adım öndedir. Mantiğin galip geleceğini düşünebilirsiniz, ama bahse girerim o zaten gerçeği biliyor ve zaten kendi amacı için çarpıttı."

Ona kimin bu kadar kötü zarar verdiğini sormak istedim ama bu biraz klişe. Onun yerine başımı salladım ve kazandığını düşünmesine izin verdim. Dudaklarımı yanağına değdirmek için parmak uçlarımda durdum. "Sabah konuşuruz.

Sabahleyin, sen canavarlara dikkat ederken ben de bu gece seni sıcak tutması için biraz çalı çırpı getireyim."

Skoll'un karanlık kahkahası, beni göğsüne çekip ayaklarımı yerden keserken acı dolu bir hırıltıyla karıştı. Burnunu saçlarıma gömdü.

"Nereden geldin, günüşiğim?"

"Ethica," dedim ona tekrar, kucağında eriyerek. Kokumu içine çekerek kıkırdadı. "Harry."

"Ne?" Gözlerimi kırptım.

Bilime lanet olsun, en son ne zaman tıraş olmuştum? Yanaklarım kızardı ve onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

İkimizi de yere indirdi ve beni kolunun ve bacağının altına sıkıştırdı.

"Benim göbek adım Harry. Babamın adıydı," diye kulağıma fısıldadı. "Nefret ediyorum."

"O kadar da kötü değil." Alt dudağımı ısırdım, beni toprağa yapıştıran bedeninin ağırlığına karşı mücadele ettim.

"Evet, öyle." İç çekti. "Uyuyacak kadar sıcak mısın?"

Adam tam bir fırın gibiydi. İstesem de daha fazla ısınamazdım.

"Benim planım seni sıcak tutmaktı," diye homurdandım. tuzağına yakalandı.

"Benim için endişelenme." Saçlarımı okşadı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ben de öyle," diye fısıldadım, anlamasını istiyordum.

Beni görmezden geldikçe nefes alış verişleri daha da düzene giriyordu ve onu tokatlayarak uyandırmak istiyordum ama ağır mağara adamı battaniyesinin altında hareket edemiyordum.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle gözlerimi kapattım ve düşüncelerimi serbest bıraktım. Bugün kitaplara geçecek bir gündü. Tek seferde işlenmesi gereken çok fazla bilgi vardı, ancak bunları yönetilebilir parçalara ayıracak ve her seferinde bir konuya odaklanacaktım.

Her şeyden önce, şu kan borcu meselesi. Bunu hallettiğimde Skoll bu kadar endişelenmeyi bırakabilirdi. Belki de beni sahiplenmemesinin sebebi buydu. Kim ölü bir şekil değiştirenle çiftleşmek ister ki?

Kurdum derin bir iç çekti. Bu onun için de çok fazlaydı. *Merak etme, güzel kız. Ben bize göz kulak olurum.*

"Evet, onu tanıyordum." Skoll'un gecenin sessizliğindeki derin sesi ödümü koparmıştı. Neyse ki yere yapışmışım da atlayıp kaçmadım.

"Avcı olarak askere alındığımızda gençtik. Böyle seçimler yapmak için çok gençtik. Ve şimdi artık Avcılar, saflardan seçilen ve prestij şansı sunulan yeni bir dizi yüz bizim yerimizi alacak. Bizler onlar için değiştirilebilir mallardan başka bir şey değiliz."

Nefesimi tutarak devam etmesini bekledim, sözünü kesmekten çok korkuyordum.

Ama bu sefer gerçekten uykuya daldı.

Tüm vücudu gevşedi ve bana hareket etme özgürlüğü verdi. Yüzüne bakarken akmayan gözyaşlarımı kırıştırdım. Bir horlama sesi Parmağımı çenesinin sert çıkıntısının üzerinde gezdirirken, onu bu kadar sinirli ve tüm dünyaya karşı temkinli yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Kera beni etkilemiş olmalıydı, çünkü her kimse onu öldürmek istiyordum.

Güneşin ilk ışıkları uyuduğumuz kayanın gölgelerine doğru ilerlediğinde kıpırdandım. Gecenin geri kalanı Huzurlu. Artık eşim kollarımdayken rüyalarım girmeyecekti. Yarı uyanık bir halde ona doğru uzandığımda yanımdaki zeminin boş olduğunu gördüm.

"Coral!" Biz ayağa fırlarken kurdum yüzeye çıktı. "Güzel.

Uyanmışsın." Sesi çölde bir kuş cıvıltısıydı, Canavarımı anında sakinleştirdi. "İşte kahvaltınız."

Kız kardeşinin almamız için ısrar ettiği sepeti taşıdı ve kucağımın yanında yere koydu. İçine baktım. Son yemeğimizden kalan peynir, kek ve kurabiyelere dokunulmamıştı.

"Buraya gel ve benimle ye." Bir kurabiye uzattım, kalp atışlarım normale dönerken ellerimle bir şeyler yapmak istiyordum.

"Ben zaten yedim." Çıplak ayak başparmağını kuma gömdü. Tekrar sepete baktım. "Hayır, yemedin."

"Evet, yaptım," diye mırıldandı, gözlerime bakmayı reddederek. Kurabiyeyi daha da uzatarak bekledim.

"Bak. Bu sabah senin için avlanmaya çalıştım," diye söze başladı, "güzel bir kahvaltı yapmanı istedim, ama Burada kertenkele ve yılanlardan başka bir şey yok. Sonra bir tane bulduk ve benim kurdum..."

Durakladı ve yanakları kıpkırmızı olmuş bir halde bana baktı. "Şey, onu yedi."

Gülümsememi gizleme zahmetine girmedim. "Sana başka bir yılan getirmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Mercan öğürmesini bastırarak ürperdi.

"Kahvaltını yapmanı istiyorum, sonra da acele edip yola koyulalım.

Kera'yla ne kadar çabuk konuşursam bu kan borcu meselesini o kadar çabuk bitirebilirim, böylece beni kurtarmak için başka kimseyi öldürmek zorunda kalmazsın. Yeri gelmişken, onu gömmeliyiz. Yapılacak en doğru şey bu." Başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı.

Sebastian'ın cesedinin hâlâ yattığı kumun üzerindeki yumruyu görmek için yana doğru eğildim. O iyi bir avcı ve şekil değiştirendi. Kardeşini seviyordu. Coral'ı açıkça rahatsız ettiği halde neden onun ölümünü umursamakta zorlanıyordum?

Kurabiyeden bir ısırık aldım, ağızımda patlayan fıstık ezmesinin tadını beklemiyordum.

"İkinizin kavga ettiği gece kardeşini öldürdüğün gibi onu da öldürseydin onu da gömer miydin?" Karışımın tadını çıkararak düşünceli bir şekilde çiğnedim.

Kızın rengi soldu. "Muhtemelen. Ama artık senin için bir anlamı olduğunu bildiğime göre, kesinlikle evet."

Kurabiyenin geri kalanını ağızıma attım ve ayağa fırlayarak yaklaştım. "Seni öldürmek istedi. Senin sempatini hak etmiyor."

"Belki de değil." Kuru dudaklarını yaladı. Eğer isteseydi bunu onun için yapardım. "Ama dediğin gibi, bu onun işiydi. Biri kardeşimi öldürseydi ben de çok üzülürdüm. Şimdi git kahvaltını bitir de bugün için harekete geçelim."

*

Onun isteği üzerine sığ bir mezar kazdık. Onu akbabalara bırakabilirdim ama o kadar kararlı görünüyordu ki hayır diyemedim. Güneş hızla yükseliyordu ve mezar kazıcısını iterken teninde boncuk boncuk ter vardı.

Son bir avuç toprağı da cesedin üzerine dök.

"Bir şey söylemeli miyiz?" Su kesesini benden aldı ve çantama geri koymadan önce kana kana içti.

"Ne söylememi istiyorsun?" Omuz silktilim.

"Lanet olası kurtlar," diye mırıldandı gözlerini devirirken ve kendini vardiyaya bıraktı. Beyaz kurt patileri üzerinde kuma indi ve koşmaya başladı. Kurdum uluyarak serbest bırakılmak için yalvardı.

Yeni kazılmış toprak yığınınına dönüp baktım ve hayvanıma dizginleri verirken başımı salladım.

*

Coral'ın kurdu tek bir odakla önümüzde durdu ve oyun için zaman bırakmadı. Bu benim kurduma acı veriyordu ama kendi hızında koşması için ona alan tanıdı. Ona bunun tadını çıkarmasını söylemeye çalıştım çünkü yakında ayrılmamız gerekiyordu. Ama o beni engelledi, insanımı dinlemeyi reddetti. düşünceler.

Onun yerine onlarla yalnız oturdum. O düşünmüş olabilir Bu durumu Nolan'la halledecekti ama Fenrir topraklarına ayak basmayacaktı. Hayatı onların eline teslim edilerek riske atılamayacak kadar değerliydi. Tüm bu çileyle ilgili tek endişem genç Alfa'ydı. Aiden'in varisi. Yapmak zorunda olduğum şey için benden nefret edebilirdi ama bir gün beni anlaması için dua ettim.

Ama bu düşünceler üzerinde uzun süre durmadım çünkü güzel beyaz bir kurt, kurdumu daha da hızlandırırken dikkatimi çekmeye devam etti, Çölde rüzgarda uçan bir melek gibi.

Onun için adam öldürürdüm ve hiç pişmanlık duymazdım. Dürüstçe mi? Daha azı için öldürürdüm.

Cerberus bölgesine vardığımızda gece için kamp kurmayı ve ayrılma vaktim gelmeden önce onunla birkaç saat daha baş başa kalmayı umuyordum. Olmak üzere olduğum şeyle lekelenmemiş daha fazla anı biriktirmek istiyordum.

Ona yalan söylememiştim ya da gerçek doğamı saklamamıştım ve o da şimdiye kadar her şeyi anlayışla karşılamıştı. Ama herkesin bir kırılma noktası vardır. O sadece Henüz onunkine ulaşmadı.

Kurdum geride kaldığında onu rotasından çıkarmaya ya da yavaşlatmaya çalışsam da ipucunu almadı. Kurdu daha çok koştu, bütün gece ormanda yarıştı.

Bu senin hatan, diye azarladı canavar beni. Zar zor nefes alıyordu ama onu durdurma arzumu paylaşıyordu. **Eğer ona sahip çıksaydın, insanla konuşabilirdik.**

Kurtla konuşabildiğini sanıyordum. Güldüm. Her şey için beni suçlamayı ona bırak.

Kasları ayak uydurmak için daha fazla çalışırken tükürük çenesinde köpürdü. **Ayrıca senin hatan. Senin kibrin yüzünden kurdu beni cezalandırıyor.**

Bu beni duraksattı. İstedğim bu değildi. Yapmak zorundaydı. Bunu onun güvenliği için yaptığımızı anlayın.

Bizden nefret etmesini istedim. *Eşimizi korumak zorundayız.*

Kurdum serseri bir huff ile hızını artırdı. **Senin korumanı istemiyor.**

*

Kuşlar ağaç tepelerinden ısıık çalarak sabah çığını silkeledi. Coral'ı takip ederken nefes nefese kalan kurdumun kemikleri yorgun düşmüştü. vadiye ve Cerberus kasabasının kenarındaki iki kulübenin bulunduğu açıklığa doğru ilerledi.

Güneş ışınlarının basit çatıları aydınlattığını görmek uzak bir anının acısını getirdi. Burası bizim bulunduğumuz bölgeye çok benziyordu. doğdu. Hiçbir yaygara ya da gösterişli zenginlik gösterisi yoktu. Sadece vahşi doğa ve ormanın içine sıkışmış basit konutlar vardı.

Coral sığ dereden atladıktan sonra yer değiştirdi ve titrek bacakları üzerinde tökezleyerek ilerledi. Anında insan formunda onun yanında buldum kendimi ve onu dik tutmak için kolumu beline doladım.

"Ben iyiyim." Beni omuz silkti. "Git üzerine bir şeyler giy."

Ses tonu sırtıma inen bir kırbaç gibiydi ve kurdum hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardı. **Hak ettin.** Belki de bunu hak etmişim.

"Kera!" Çığlık atarak avluya doğru yürüdü. "Seni güzellik uykundan uyandırmaktan nefret ediyorum ama cidden konuşmamız gerek."

*

El oyması sandalyelerden birine itildim. Büyük kulübenin ortasında yıpranmış ahşap bir masa vardı. Cadı küçük mutfağın etrafında koşuşturuyor, önümüze cızırdayan yemek tepsileri koyuyordu. Maddock, Alfa Kera ve güneş ışığım yanımdaki küçük masanın etrafında kambur kambur oturuyordu.

Kadınlar hızlı hızlı konuşuyor, bazen birbirleriyle örtüşüyorlardı. Hayatım boyunca hiç bilmediğim bir şekilde sıcaktı. Burada hiç gösteriş yoktu. Büyüklük yoktu.

salonlar ya da resmi yemek odaları. Dirsek dirseğe otururduk, ahşap duvarlar sıcaklığı içeriye hapsederken dökme demir sobanın buharıyla kaplanırdık.

"Önce yemeğimizi yiyelim, sonra konuşmamızı bitiririz." Sage önümdeki yontulmuş seramik tabağa bir porsiyon yemek koydu.

Yaprak parçaları yumuşak pişmiş yumurta ve patatesleri süslüyordu. Üzerine mor bir sıvı dökülmüştü. Burnumu indirip kokladım, dikkat çekmediğimi düşünüyordum. Ama daha iyi bilmeliydim. Bu kadar küçük bir evde sır olmaz.

Herkes bana bakarken hareket etmeyi bıraktı.

"Yumurtalı şey." Alfa Kera bir ağız dolusu yemeğin üzerine çatalını bana doğrultarak konuştu. "Şikayet etme. Sadece ye."

Coral masanın altından bacağıyla beni dürttü ve ben de itaatkâr bir şekilde bir ısırık aldım. Lezzet patlaması karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Teşekkür ederim. Bu çok lezzetli," diye iltifat ettim cadıya, ağızıma bir çatal dolusu daha atarken.

Masanın etrafındaki aileyi inceleyerek sessizce yemek yedim. Onları burada bir araya getiren art niyetli ya da siyasi bir amaç değildi. Gerçekten lezzetli bir yemeğin ve birbirlerinin arkadaşılığının tadını çıkarıyorlardı.

Hafızama kaydetmek için Coral'ın bakışlarını çaldım. Kız kardeşinin onun üzerine titreyişini ve onun bunu gülümseyerek karşılayışını. Karnını gösteriş yapmadan doyurması. Alfa'nın destek için ona yaslanışını.

Sanki rahatsız olacağımı, hatta bana kızacağını düşünmüş, nazik olmak istemiş gibi bacağına bacağıma bastırdı.

Ondan bunu geride bırakmasını isteyemezdim. O sevgi ve ışık dolu bir yere aitti. Ama ben burada bir yabancı olurdum. Onun dünyasını karanlıkla lekeleyecektim. Onu güvende tutmak için neler yapabileceğimi öğrendiğinde bana eskisi gibi bakmazdı.

O anda Coral'ın tıpkı tüm hikâyelerde anlatıldığı gibi kalbimi çaldığını fark ettim. O gerçekten benim aşk hikayemdi. Ve bu trajik bir hikaye olmalıydı.

Midem çalkalandı ve dikkat çekmemek için çatalı yavaşça tabağa koydum.

Kera, "Haberciler Fenrir sürüsünün görüşme talebimizi yine reddettiğini ve Alfa'nın Beta'mın üzerindeki kan borcunu kaldırmayı reddettiğini söylüyor," dedi.

Gözlerimi onunkilere diktim ve söylenmemiş meydan okumayla yüzleştim. Sanki bu bir sorun değilmiş gibi başını çevirdi ve ben de hiç bu kadar reddedilmiş hissetmemiştim.

"Ama Alfa Oscar bu kan borcuyla tüm ilişkisini kestiğini ve topraklarında sizi koruyacağına dair söz verdiğini bildirdi." Kera Coral'a baktı. "Görünüşe göre Beta Victor sizin adınıza övgü dolu sözler söylemiş ve müzakereleri yeniden başlatmak için yarın geri gelecek."

Coral elini benimkinin içine sokana kadar hırladığını fark etmemiştim. Onun dokunuşu beni o ana bağladı ve gözümü dikip Bu kadar basit bir şeyin nasıl bu kadar çok şey ifade edebileceğini merak ediyordum.

"Bu iyi bir şey. En azından yakın zamanda sahile gitmeyi planlamadığım sürece seyahat edebilirim." Masanın etrafına bakarak gülümsedi.

Bu korkunç şakaya sadece kız kardeşi güldü. İnsanlarla bu kadar uzun süre birlikte olmak kafalarına tuhaf şeyler yapmış olmalıydı.

"Her neyse." Coral gözlerini devirdi. "Alfa Jareth de Bay Karanlık ve Sersem yüzünden Cerberus'u destekliyor." O

Elimi sıktı, sanırım beni kastetti. "Ama bana bazı çılgın bilgiler de verdi."

"Ne kadar çılgınca?" Kera öne doğru eğildi. Hevesi onu yavru bir köpek gibi gösteriyordu.

"Çok çılgınca." Coral uzun bir nefes verdi ve kız kardeşine baktı. "Bazılarını seninle daha sonra konuşacağım. Ama şu kan borcu meselesi. Nolan'ın beni neden öldürmek istediğini biliyorum. Eski dostumuz Bruce'u hatırlıyor musun?"

Coral, Jareth'in kısa sürede edindiği az sayıdaki bilgiyi onlara çabucak aktardı. Bruce, Delilah'ya eşlik etmesi için gönderilmiş ve onun ölümünden sonra bir daha geri dönmemişti. Onun bu sürünün Beta'sı olduğunu öğrendiklerinde, çifte ajan olarak hareket ettiğine dair söylentiler çıktı.

Fenrir sürüsünün korkak şekil değiştirene duyduğu nefreti bildiğim için onlardan şüpheliydim ama Coral ve Jareth bunun bununla bir ilgisi var. Bazı söylentiler bunun Fenrir/Cerberus sınırlarını kapalı tutmak için bir oyun olduğunu belirtmektedir. Bu daha çok Mantıklı. Alfalar bu gibi durumları hep çarpıtmıştır.

Yine de fark etmedi. Beta değiştirici öldüğüne göre, bu Kan borcu iki yoldan biriyle bitmeliydi. Ve Coral'ın ölümü bir seçenek değildi. Eğer Nolan emri iptal etmeyi reddederse, ödülü asla ödeyemeyeceğinden emin olacaktım.

"Eğer durum buysa, o zaman kan borcu benim başıma kalmalı." Maddock hırlayarak sandalyesini geriye itti. "Haini öldüren benim."

"Kendin söyledin, tüm kan borçları böyle işlemez." Peçeteyi kucağımdan aldım ve masanın üzerine koydum. "Eşit bir hayat için bir hayat istiyorlar. En çok acıyı bu şekilde verirsin."

Kulübenin sıcaklığı sözlerimle birlikte soğumuş gibiydi ve ayağa kalkarak Coral'ın elini son bir kez sıktım, sonra parmakları benimkilerden ayrıldı. "Fenrir, Delilah'nın ölümünden beri keder içinde boğuluyor.

İntikamlarını alana kadar tatmin olmayacaklar ve herkes acı çekiyor. Ama endişelenmenize gerek yok. Bölgemizdeki diğer sürüler sizi destekliyor ve Coral burada güvende olacak. Bu işi kendim halletmek için sabah Fenrir'e gidiyorum."

"Ah, demek ki bir beyni var." Kera sıırıttı. "Ben de senin doğru şeyi yapmanı bekliyordum."

Ağzım sıkı bir şekilde önce Alfa'ya sonra da Sage'e başımı salladım. "Yemek için teşekkür ederim."

"Skoll, bekle!" Ben odadan çıkarken Coral arkamdan seslendi.

Maddock elini omzuna koyduğu sırada ona döndüm. "Bırak onunla ben konuşayım. Kahvaltını bitir. Kız kardeşin bilmek istiyor..."

Kapıyı arkamdan kapattığımda sözlerinin geri kalanı kısa kesildi.

*

Ben ormanda volta atarken kurdum sessizdi. Ellerimi yüzümde gezdiriyor, Coral'ı bu işin peşini bırakmaya nasıl ikna edeceğimi düşünüyordum. Onunla özel olarak konuşmalıydım. Alfa çevrelerinde geçirdiğim onca yıldan sonra, gerçeği bu şekilde açıkça söylemekten daha iyisini biliyordum.

Ama bu yerle ilgili bir şey benim farklı bir yönümü ortaya çıkarıyordu. Uzun zamandır gömdüğüm bir yanıımı. Ya da belki de sorun yer değildi. Belki de benim güneş ışığımdı. Nolan'ın sözlerini düşünerek acı acı güldüm. *Aşk bizi değiştirir*. Ne kadar ironik.

Sürü infazcısı yaklaşırken omuzlarımı dikleştirdim, derse hazırdım.

"Benimle yürü." Maddock başını hafifçe çevirerek ormanın derinliklerini işaret etti ve ben de başımı salladım.

*

Tepemizdeki kuşlar cıvıldarken ve orman zemini ayaklarımızın altında çıtırdarken rahat bir sessizliğe gömüldük. Ama bunun tadını çıkaracak kadar uzun sürmedi.

Maddock, "Alfa kurt olmanın ne demek olduğunu bildiğimi iddia etmiyorum," diye söze başladı. "Bir zamanlar nadir bir sigma olmanın bir lanet olduğunu düşünürdüm ama şimdi sizden daha şanslı olduğumu biliyorum."

Konuya girmesini beklerken biraz kıkırdadım.

"Senin hakkında anlatılanlar doğruysa, şu anda nelerle mücadele ettiğini ancak hayal edebilirim. En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapmaktan seni alıkoymayacağım, ama sana söylüyorum, bu şekilde olmak zorunda değil."

"Başka bir seçeneğiniz varsa, dinliyorum."

"Dinlemeniz gereken ben değilim." Maddock çenesindeki sakalı kaşıdı. "Kızlarımız senin sandığından çok daha zekiler. Bırak Coral istediği kanıtı arasın. Bu kız şeytanla bile konuşabilir. Ona bir şans verin."

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki kurtlar bir kez Ağızlarında kan var, mantık dinlemiyorlar." İçimi çektim. "Onu korumak benim görevimken onu tehlikeye atmayacağım."

"Bu senin yapacağın bir seçim değil." Beni yavaşça gözden geçirdi, olmayan bir şey bulmaya çalışıyordu. Bunu yapacak kadar onurlu değildim.

arka koltukta oturup onun incinmesine izin verdim, böylece iyi bir adam gibi görünebilirdim.

"Sage'in kurtların inine girmesine izin verir misin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ama eğer bu işe gönül verdiyse, pençelerimi uzatmış bir şekilde hemen arkasında olurdum."

"Yani geri çekilmemi ve onun incinmesine izin vermemi istiyorsun," diye zorladım, mantıklı düşünmesini sağlamak istiyordum.

"Hayır. Biraz nefes almanı ve eşinin geleceği hakkında söz sahibi olmasına izin vermeni istiyorum. Onun mutluluğunu elinden alma. Koruma ihtiyacını anlıyorum ama aşk bizi anlayamayacağımız şekilde değiştirir.

Bazen sevdiklerimiz savaşmak için daha iyi bir yol bulurken korumak kenarda durmaktır."

Farklı şeyler söyleseydi, onu görmezden gelebilirdim, ama bu özel olanlar beni duraklattı. Onları tekrar düşündüm. *Aşk bizi değiştirir.*

"Bunu yapamam," diye itiraf ettim. Beni yönlendiren alfa doğam bile değildi. Hayatımda kurtarmaya değer tek şeyin Coral olduğunu ve bunu bir daha kimse elimden almadan önce öleceğimi nihayet kabul edebilmiştim.

"Seni asla affetmeyecek." Maddock kulübeye geri dönerek odun yığınınına doğru ilerledi. "Ve hayatının geri kalanında senin seçimin yüzünden kendini suçlayacak."

Sözleri beni derinden yaralarken gözlerimi kapattım. Ama bunu zaten biliyordum.

Beni gerçekte olduğum canavar olarak görecekti. Zaten sadece an meselesiydi.

Ondan hoşlandım, kurdum konuşmak için bu anı seçti. Hem o hem de kurdu senin bir aptal olduğunu düşünüyor. Bu konuda hepimiz hemfikiriz.

"Ben yokken onun güvende olduğundan emin olacaksın." Yapacağını biliyordum ama bunu yüksek sesle duymam gerekiyordu.

"Eğer yapmazsam kız kardeşi beni öldürür." Maddock öksürdü, dosdoğru önüne baktı ve baltayı alırken göz göze gelmeyi reddetti. "şimdi o süslü kolları sıvayın ve işe koyulun. Eğer onu terk edeceksen, son bir kez daha eşinin ihtiyaçlarını karşılayabilirsin. odun istifliyor."

"Yani... Benim için bir adam öldürdü." Son tabağı yıkamayı bitirdim ve Kera'ya uzattım.

Hem Kera hem de Sage aynı anda "Bu çok ateşli," dedi.

"Öyle mi?" Suyu kapattım.

Skoll kesinlikle ateşliydi.

Ve sinir bozucuydu.

Ve bir gizem.

Ve artık ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Sage ne dediğimi anlamış gibiydi. "Kendini savunmak için miydi yoksa "bu düşmanlarının kanı" türünden bir şey miydi?"

"Cadejo'dan gelen ikinci avcı kurttu. Kaçan kurt," diye açıkladım.

"Bu sorunun çözüldüğüne sevindim." Kera tabağı kurulamayı bitirdi ve rafa istifledi.

"Ama şekil değiştireni tanıyordu. Birlikte bir geçmişleri vardı," dedim. İkisi de donup bana baktıklarında, keşke bir şey söylemeseydim diye hayıflandım.

Sage boğazını temizledi. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama biz tamamen farklı bir yaşam tarzında büyüdük. Burada şiddet hoş karşılanmıyor.

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, bu erkeklerin sizi sevdiklerini göstermelerinin bir yolu da budur."

"Keşke başka bir şekilde gösterseydi," diye fısıldadım. Kurdum onaylarcasına homurdandı.

"Ne demek istiyorsun?" Kera omuzlarını dikleştirdi. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Bilinçsizce boynuma dokundum. Ama ilişkimin dramına girmenin zamanı değildi. İlgilenmemiz gereken daha önemli şeyler vardı.

ile. Kera, Skoll'un işleri kendi yöntemiyle halletmesinden memnun olsa da, benim için savaşmıyordu. "Bana şu Bruce denen adam hakkında bildiğin her şeyi anlat. Alfa Nolan'la konuşmadan önce tüm detaylara ihtiyacım var."

"Sana daha iyi bir şey vereceğim." Kera bulaşık havlusunu astı.

"Hadi gidip eski odasına bakalım. Kader olmalı çünkü

Temizlikçiler henüz onun eşyalarını yakmadı."

*

Kera'nın peşinden koştum ve Sage ile daha sonra buluşacağıma söz vererek kulübeden hızla çıktım. Avluda, Skoll'un çıplak göğsündeki ter parıltısını izlerken, izlerimde durdum.

Maddock'un kız kardeşim için kışlık odun depoladığını söyledi.

Kurdum mırıldandı, onun derisini yalama arzusu ile böyle bir aptal olmayı bırakana kadar soğuk omzunu tutma arasında kaldı.

Aynısı, kızım. Lanet olası aynısı.

Beni izlediğimi hissederek yeşil gözlerini kaldırdı ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Alnındaki teri sildiğinde kalbim en az üç kez çarptı ve tekrar göğsüme çarptı.

Odun yığınına bırakıp avluya doğru yürüdü. "Nereye gidiyorsun?"

Yavaş bir nefes verdim. "Bir şeyi kontrol etmek için. Hemen döneceğim."

"Ben de seninle geleceğim." Kokusu daha güçlüydü, yaz sonu güneşinin sıcaklığıyla daha da belirginleşmişti.

Keşke üzerine bir gömlek giyseydi.

Gömleğine uzandığında neredeyse sızlanacaktım.

"Gerek yok." Kera kolumdan tutarak beni trans halinden çıkardı.

"Maddock'un yardıma ihtiyacı olabilir ve dediği gibi, hemen döneceğiz."

*

"Anubis toprakları nasıldı?" Kera başını sallayarak birkaç Hala Alfa'nın malikanesinde takılan işçiler çeşmenin üzerindeki harç çatlaklarını onarıyorlardı.

"Alfa Jareth ve onun Luna Ophelia'sını seveceksin." Ben içten içe küçük çıldırışımı hatırlayarak ürperdi. "Genç ve ilerici sayılırlar. Bu arada, Sage ile konuşmam gerekiyor ama annemin babanı neden terk ettiğini biliyorum."

İkimiz de ön kapıda durduk, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek bu eve musallat olan ölüleri uyandırabilirmiş gibi etrafımıza bakındık.

"Ve?" Kera hiçbir hayalet ortaya çıkmayınca sordu.

"Görünüşe göre bu dünyada bildiğimizden daha fazlası var." Yavaşça sızlandığında kurduma zihinsel bir okşama verdim. "Jareth Ethica'yı izliyor. Eskiden Ethica'ya casuslar gönderen bir koalisyon vardı.

Ama şimdi sanırım bu işi kendi başına hallediyor. Her neyse, annem de giden casuslardan biriydi."

"Saf şehirdeki casuslar mı?" Kera kıkırdadı. "Bu sadece bir şekil değiştiren efsanesi."

Yüzüm ısındı, ama bıraktım. Bununla başka bir zaman ilgilenecektim. Şu anda farklı bir görevim vardı. Beni hayatta tutan türden.

"Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi." Kera kapıyı iterek açtı. "Tam olarak ne arıyorduk?"

*

Bruce'un eski odası, yenilenmiş hizmetli dairesinin birinci katındaydı. Yeni yatağa ve duvarlardaki boyaya rağmen oda leş gibi kokuyordu.

Kera köşedeki sandık yığınına işaret ederken bir pencere kırdı. "Bunlar onun. Yemin ederim zamanlama mükemmel işledi çünkü bunun son yakmada gözden kaçtığı haberini aldım ve bu gece çıkarmalarını söyledim."

Eğer işleri gerçekten kader yürütüyorsa, sessiz bir dua ile Çünkü Bruce'un eşyalarına dokunmak beni ürkütüyordu.

*

"İğrenç." Kera ikinci sandıktan kullanılmış bir tanga çıkardı ve yere bırakırken titredi.

Çakılar, yıkanmamış giysiler, birkaç tozlu şarap şişesi ve ter lekeli bir tığ işi battaniye yatağın üzerinde duruyordu.

hepsi ilk sandıktan boşaltıldı. Burnumu tıkadım ve ikinci sandıktaki diğer çöpleri karıştırdım.

Parmaklarım giysi yığınının içinde sert bir şeye değdi ve onu yavaşça dışarı çektim. Güzel bir kadının boyalı bir portresi.

Altın rengi saçları kızıla çalan, çarpıcı gözleriyle bana baktı. "Burada neyimiz varmış?" diye sordum.

Kera portreyi elimden çekip aldı ve göğsüne bastırdı. "Neden onda annemin resmi var?"

Kera'yı acı içinde görmekten nefret ediyordum. "Dediğim gibi, Jareth Annen öldükten sonra Fenrir sürüsüyle temasa geçtiğine ikna oldu. Yoksa onun Apollo'nun Beta'sı olduğunu nereden bilsinler ve bu Beta'ya karşılık Beta takasını nasıl istesinler? Belki de annene aşıkta ve onun intikamını almak için kaldı."

"Bence bu Jareth denen adam hayalperest bir aptal." Kera açık pencereye döndü, hâlâ elinde annesinin portresini tutuyordu korumacı bir şekilde. "Eğer Nolan onunla temas halindeyse, neden tek torunu hakkında hiçbir şey yapmadı?"

"Bilmiyorum." Kollarımı ona dolamak istedim ama o bana sırtını döndü.

"Önemli değil." Duygularını bastırdı ve taş gibi soğuk Alfa yine. "Aradığınız şeyi bulabildiniz mi? Sürüye geri dönmem ve marketteki tadilatı kontrol etmem gerekiyor."

Dudağımı çiğneyerek odaya baktım. Tam olarak ne arıyordum? İhanet kanıtı mı? Adımı temize çıkaracak bir şey mi? Bruce'un entrikacı bir pislik olduğuna dair sağlam bir kanıt mı?

Kera haklıydı. Jareth olmayan şeyleri birbirine bağlıyordu ve ben de komplonun içine düşmüştüm.

Hayal kırıklığına uğrayarak iğrenç pislikleri sandığa geri atmaya başladım. "Nolan seninle herhangi bir temasta bulunmayı reddediyor."

"Evet." Kera omuz silkti. "Haberciler göndermeye çalışıyorum ama cevap hep aynı."

"Belki de sen değilsindir." En azından öyle olmamasını umuyordum. Onun böyle bir hayat yaşamasını istemedim. "Kan borcu halledildikten sonra intikam ihtiyacını doyurmak için."

"Deli misin sen? Sakın böyle konuşma. Kendini benim için feda etmiyorsun."

"Öyle bir planım yoktu." Güldüm. "Ama onunla konuşacağım ve en azından davamızı savunacağım."

"Hayır. Hayatını riske atmana izin vermeyeceğim."

Omzumu onunkine doğru ittim. "Berbat bir Beta olduğumu biliyorum ama bırak da bunu ikimiz için de düzelteyim. Onu dinletebileceğimden oldukça eminim."

Umarım. Ama bu benim hayatımdan daha önemli bir şeydi. Eğer Skoll Doğru, bunu Kera'ya zarar vermek için yapıyorlardı. Ve kimse arkadaşlarıma bulaşamaz.

"Hiçbir şeyi beceremiyorsun." Hırladı. "Keşke ben de senin gibi olabilseydim. Her zaman çok pozitifsin. Herkes seni seviyor. Sage ve eşin sana her şeyden çok değer veriyor."

Onu kucağıma çekerken gözlerim yaşlarla doldu. "Sage ve ben de seni her şeyden çok seviyoruz. Ve Maddock huysuz bir Kurt adam, ama senin için öleceğini biliyorum. Yine de eş meselesine hiç girmeyelim."

Ortamı yumuşatmak için gülümsemeye çalıştım. "Adam bana sahip bile çıkmıyor."

"Ne?" Kera geri çekildi ve kolunu burnunun üzerinde gezdirdi ama kırmızı çerçeveli gözleri ağlamayı reddetti. "Onu öldürmem mi gerekiyor? Neden sana sahip çıkmıyor?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim, ağzımdan kaçırduğım için utandım. Bu etrafta reklamını yapmak istediğim bir şey değildi ama Sanki üzerimde bir işaret varmış gibi. Resmen yürüyen bir reklam panosuydum:

Bu kurtta bir sorun var.

Kurdum iç çekerek bana teselli gönderdi ve ben de onun kucağına doğru eğildim.

"Ciddiyim. Onu öldürmemi mi istiyorsun?" Kera dimdik ayağa kalktı. "Sana zarar verip bundan kurtulabileceğini sanıyorsa aptalın tekidir."

İçimdeki korumacılık duygusu, ondan nefret etmemesi için sözlerimi kısmamı sağladı. "Eminim kendine göre sebepleri vardır." Kera beni inceledi ve ben daha açık sözlü bir dürüstlük bekledim ama onun yerine yüz hatları yumuşadı.

"Dişilerin erkeklerin onları sahiplenmesini beklemesinin hep aptalca olduğunu düşünmüşümdür." Kolunu benimkine doladı ve bizi kapıya doğru çevirdi. "Hadi buradan çıkalım ve kafanı dağıtmak için eğlenceli bir şeyler yapalım."

Odadan çıkarken başımı omzuna yasladım. "Üzgünüm bu bir fiyaskoydu. Seni tekrar yumruklamamı gerektirmediği sürece biraz eğlenmeye varım."

O kadar yüksek sesle güldü ki neredeyse kaırıyordum. Gıcirtısı yatağın ayakucunda gevşek bir döşeme tahtası vardı. Ondan uzaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sen iyi misin?" Kera sordu.

İşte bu kadar.

Bunu içten içe biliyordum. Planlar veya belgeler, iletişim Bruce ve Nolan arasında. Belki bundan daha fazlası olabilirdi. Fenrir'in Alfa'sı hakkında, ihanetini göstermek için diğer sürülere götürebileceğim bir tür suçlayıcı kanıt. Onu sınırları açmaya zorlayacaklardı ve Kera için cevaplar alacaktık. Nabzım beklentiyle atıyordu.

Annem bir casus olarak böyle mi hissediyordu?

"şunu kaldımama yardım et." Tahtayı yerinde tutan eğilmiş çiviye söktüm.

Kera gözlerini kocaman açarak beni izledi.

Oda. Beklemeye zahmet etmedim. Ellerim bu gizli kanıta ulaşmak için kaçınıyordu.

Yakaladım seni, piç kurusu.

Levyeyle geri döndüğünde, parmağımdan uzun bir kıymığı emiyor ve yıpranmış tek sayfayı ışığa tutuyordum. Bu herhangi bir resmi belge değildi. El yazısıyla yazılmış mektup neredeyse okunaksızdı. Kelimeler büyük ve ocuksuydu.

"Bu benim büyükbabama gönderdiğim mektup." Kera yanımda omuz omuza durdu. "Bruce bunu neden saklıyordu?"

*

Hayatımdaki kaos ve gürültü olmadan düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Kera kâğıtları katlarken kederli ve sakindi.

Mektubu, arkasını dönüp Alfa'nın malikânesinden çıkarken bana uzattı. Ama onun kalp kırıklığı beni derinden etkilemişti.

Bütün bunları hak etmemiştir.

Hayatım çok iyi olmayabilir ama bana yalan söyleyen Hükümet, birlikte büyüdüğünüz sözde aile tarafından defalarca kasıtlı olarak dövülmekten çok daha az acı veriyor.

Yapacağım son şey olsa bile bunu onun için düzeltecektim.

Kıyafetlerimi ormanda katladım ve mektubu güvenli bir yere sakladım.

içlerinde, dikkatimi eş bağının beni çektiği uzaktaki kulübeye çevirdim. Skoll hâlâ oradaydı ve bekliyordu. Yakında mantıklı düşünmesini sağlayacaktım ama şimdilik bunu tek başıma çözme zamanıydı. Kurdum homurdanarak koruyucu bir enerji dalgası gönderdi.

Haklısın. Bunu birlikte çözeceğiz.

Gözlerimi kapattım, kendimi vardiyaya bıraktım ve ben insan dramıyla uğraşırken onun beni korumasına izin verdim.

Dün geceki yolculuğumuzdan en ufak bir yorgunluk duymadan, sanki dünya yanıyormuş gibi koştu. İçine atması gereken bir sürü bastırılmış saldırganlık da vardı.

Onu daha da hızlandırdım, ona tezahürat yaptım ve düşünmek için varlığımızın derinliklerine yerleştim. Nasıl parçaladığımın bir önemi yoktu.

iki senaryoya geri döndük. Birincisi Skoll haklıydı ve Nolan Kera'nın zarar görmesini istedi. Kanıtlar bu yöne işaret ediyordu. Bruce çifte ajan olarak çalışıyor olsun ya da olmasın, sonuç yine de Aynı. Nolan artık Kera'yla konuşmak istemiyordu. Ve Bruce çocukken ona ulaşmasını engellemiştir. Bunun Kera'yla hiçbir ilgisi yoktu. Ben.

Yine de Nolan'ın oğlunun kader arkadaşını önemseyeceğini ve onu öldürmeye çalışmayacağını düşünürsünüz.

Skoll'un deyimiyle, belki de oyundaki bir başka piyondum.

Skoll'u düşününce kurdum dişlerini gösterdi. Onu kontrol etmek için uzandım ve bana onun mağara duvarına bağlanmış, serbest bırakılması için yalvaran bir görüntüsünü gönderdi.

Hafifçe güldüm ve düşüncelerime geri döndüm.

İkinci seçenek Bruce'un Nolan'ı oynadığıydı. Bruce'un ne kadar kötü olduğunu biliyordum, bu yüzden bu tarafa yöneldim. Ve eğer Nolan gerçeği biliyorsa, torununun ona ihtiyacı olduğunu ama yardımının reddedildiğini öğrenirse...

İşte buydu. Bunun gerçekliğini iliklerime kadar hissettim. Belki saflık ediyordum ama bu dünyada iyi şeyler olduğuna inanmak istiyordum. Aile birbirini önemsemelidir. İletişimsizlikler Berbat. Ama hasarlı bir köprüyü onarmak için tek ihtiyacınız olan tek bir inşaatçıdır. Bruce'un iğrençliğine dair kanıtım vardı. Eğer Nolan dostumu evlat edinmiş ve ona bakmışsa, en iyisine inanmayı ona borçluydum. Büyükbabasını tekrar hayatına sokmaya çalışmayı Kera'ya borçluydum. Onu düzeltebilirdim. Bu.

Ve umarım bu süreçte hayatta kalırım.

Yapbozun parçaları yerine oturduğu için rahat bir nefes alarak son onayını almak için kurduma uzandım çünkü bir şeyler ters giderse ikimizin de hayatı söz konusuydu.

Yavaşlayarak tırıs giderken nefes nefese kaldı. **Dostum.**

Biliyorum. Keşke aynı varoluş düzleminde yaşasaydık da onu fiziksel olarak kollarıma alabilseydim. *Bizimle çalışması için onu ikna edeceğim. Yalnız olmayacağız.*

Başını salladı. Kaybetme ve başarısızlık duygusu beni boğdu.

Bizi istemiyor.

Kalbim paramparça oldu. O kadar kırılmıştı ki, akıllı canavarımı tam bir cümle kullandığı için tebrik bile edemedim.

Bu doğru değil, diye onu teselli etmeye çalıştım, her ne kadar aklımdaki şüpheleri dile getirmiş olsa da. Ama bu sadece benim aklım değildi. Onun da aklındaydı. Elbette böyle hissedecekti. *Skoll aptalın teki ama bizi ne kadar çok istediğini biliyorum. Bir şey onu engelliyor.*

Kurdum şırıl şırıl akan derenin kenarında durdu, ağzını indirip kristal berraklığındaki sudaki yansımasına bakarken Bir içki al. Onun gözlerinden kendi gözlerimi gördüm. Neden bu kadar üzgündüler? Sakinleştirici bir nefes aldım.

Kendimi koruyamadığım zamanlarda beni koruduğun için tekrar teşekkür ederim. Acı içinde inlediğinde gözlerimi kapattım. *Hayır. Ben ciddiylim. Çok şey yaşadın ve bundan sonra seninle ilgileneceğime söz veriyorum. Fenrir'e gidip Kera için bunu düzeltmek istemiyorsan,*

Yapmayacağız. Skoll'un bizi sahiplenmesini sağlamak için zaman harcamamı istiyorsan, harcayacağım.

Kurdum durgunlaştı, sudaki çarpık yansımasına baktı ve sabırla cevabını bekledim.

Alfa'yı koru. İçini çekti ve beni güldürmek için gizli servis muhafızlarının karikatürize edilmiş bir görüntüsünü gönderdi.

Peki ya eşimiz? Aramızdaki bağı severek gülümsedim. Kendinle tamamen uyum içinde olmanın çok sağlıklı bir yanı vardı.

Ağır bir pençe suya sıçrayarak beni hazırlıksız yakaladı ama kurdum irkilmedi. Devasa gri canavarın Geliyorum.

Skoll'un kurdu kaygan nehir taşlarının üzerinden geçti, onu korkutmamak için yavaşça ilerliyordu. Benim kurdum kaskatı kesildi, dümdüz bakıyordu.

İleride. Gri kurt inledi. Kıyıya tırmanıp kızın boynuna sokulurken karnı sırılsıklamdı ve su damlıyordu. Kadın onu görmezden geldi.

Hadi, aptal kız, diye dalga geçtim. Oynamak istiyor.

Başını salladı ve adam ayaklarının dibindeki toprağı eşelerken ona sırtını döndü.

Bunu istiyorsun, onu ikna etmeye çalıştım, tam olarak değil neden saldırmadığını anlamaya çalışıyordu. Skoll'un kurdu onun etrafında dolanırken başını eğip boyun eğiyordu. Bir alfa kurdun yapması garip bir şeydi ve ben onun maskaralıklarına güldüm ama Skoll hiç eğlenmedi.

Kurdum yorgun bir iç çekişle kalçalarının üzerine oturdu. Gri kurt öne doğru süründü, burnunu pençesine çarparken sızlandı. Bunu gerçekten istiyordu ama o kadar canı yanmıştı ki bunun ötesinde bir yol göremiyordu.

Kurt yanlış bir şey yapmadı, dedim. *Asıl kızman gereken adam.*

Bunu atlatmasına yardım etmek istedim. Yaşadığı onca şeyden sonra bir molayı ve endişelenmeden oyun oynama şansını hak ediyordu.

Kurdum tekrar başını salladı, pençesini burnunun üzerine koydu ve bir tür acı veren veda öpücüğüyle kulağını ısırdı.

Alfa'yı koru, dedi ve beni yer değiştirmeye zorladı.

Hepsi senin suçun. Kurdum hırladı, beni parçalamak istiyordu. Onu suçladığımı söyleyemem. Coral'ın yüzüme indirdiği tokadı başımı sallayarak karşıladım.

"Kurdum sana çok kızgın."

"Biliyorum." Başımı öne eğdim. *Tanrım, biliyordum.* Ona bu kadar yakın durmak ve bağımızdaki çalkantılı duyguları hissetmek beni öldürüyordu.

Maddock'un tavsiyesine kulak vermek ve eşimin hak ettiği gibi bir şekil değiştiren olmak istedim. Ancak iyi niyetler sizi bir yere kadar götürebilir. Harcamak
Gün boyunca sessiz bir yalnızlık içinde ellerimle çalışarak
Gelecek kışlar için rahatlık sağlayacak bir şey, beni onun düşündüğü şekilde etkilememişti.

Basit yaşam tarzları, bu dünyadaki güç dengesizliğinden etkilenmediklerini kanıtlıyordu. Kim olduğum ve gördüklerim nedeniyle, benim görevim sadece eşimi korumak değil, sürüsüne de göz kulak olmaktı. Burası onun eviydi. Başka bir hayatta, benim de olabilirdi.

Ama sonunda kaderin yolunu anladım. Coral'la çiftleşmemin bir sebebi vardı. Onu koruyabilecek tek kişi bendim. Ve bu da onu acıdan korumak anlamına geliyordu.
Bağımızı mühürlüyor.

"Benimle yürür müsün?" Elimi uzattım, güneşin altın saatinin yüzünü nasıl öptüğünü ve saçlarını nasıl aydınlattığını hatırladım.

"Nereye?" Elini benimkinin içine sokarken iç çekti. Bizim Yapışık bedenler doğanın amaçladığı huzuru getirdi, ama doğa acımasızdı.

Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Zarar verebilecek olanlar sadece insanlar değildi. Coral bana bunu göstermişti. O hayatta kalmıştı çoğunlukla zarar görmemişti; bu dünya tarafından kırılan bendim.

"Bilmiyorum." Omuz silktilim. "Kurdumun seninkiyle birlikte koşmasına izin vermeyi umuyordum ama bu bir seçenek gibi görünmüyor."

Senin yüzünden. Hırladı. Onu duymazdan geldim. Coral göz ucuyla beni izliyor, aramızdaki ilişkiden bir şeyler seziyordu. ancak bu konuda yorum yapmamayı tercih etmiştir.

"Seni bir randevuya götürmeme ne dersin?" diye sordu.

Gururum biraz kırılmıştı ama merak ediyordum. "Beni bir randevuya mı götürüyorsun? Bu işler böyle yapılmaz."

"Ne zamandan beri işlerin nasıl yapıldığını umursuyorsun?" Gözlerini devirdi. Beni ormanın içinden kıyafetlerini sakladığı yere doğru çekerken gülümsemekten kendimi alamadım.

*

İkimiz de saygın birer şekil değiştiren gibi giyindikten sonra Coral Maddock'un kamyonetini ödünç aldı. Yürümeyi tercih ederdim ama onun kokusuyla dolu bir kutunun içinde olmak hoşuma giden bir rahatlıktı. Cerberus'un küçük kasabasının sadeliği onun parlayan ışığına bir fon oluştuyordu. Dakikada bir mil konuşuyordu ve ben dinlemekten memnundum.

"Gördüğünüz gibi," kamyonu park ederken durakladı, "Nolan, Kera'nın ona ulaşmaya çalıştığını bilmiyor ve bahse girerim bir kez öğrendiğinde, tüm bu kan borcu olayını durdurabilir ve sınırları tekrar açabiliriz."

Keşke onun masum inancını ve iyiliğini şişeleylebilseydim de ona zarar vermeyi düşünen herkese yayabilseydim. Ama işin özü de buydu. Ne kadar iyi olursa olsun ona zarar vermek isteyen insanlar vardı.

Pencereden dışarı bakarken dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Önemli bir şeyi unutuyorsun."

"Ve bu?" Coral kontak anahtarını aldı.

"Kurtlar incinmiş duyguları yatıştırmayı umursamazlar. Onlar Güç ve intikam istiyorlar." Anlayacağını umarak olabildiğince açık bir şekilde anlatmaya çalıştım.

"Buna inanmayı reddediyorum." Kapıyı iterek açarken bana o kendine özgü gülümsemelerinden birini verdi. "Kurtların sarılmaya ihtiyacı vardır, tıpkı

herkes. Şimdi acele et ve biz sırada beklemek zorunda kalmadan o sevimli kışını kamyonundan çıkar."

*

Coral'ın beklememi istediği odanın arka tarafına yakın tavernadaki masaya oturdum ve Cerberus sürüsünün şekil değiştirenlerinin akşam yemeği için içeri girişini izledim. Bu sürü daha kabaydı. Onları Nolan'ın büyük salonunda hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. Bu işi şimdi bitirmek için bir neden daha vardı.

Savaş çıkarsa Mercan'ı sayılarıyla koruyamazlardı. Dişlerini karıştıran ve zaten sarhoş olan bu sürüler, eğitilmiş bir milisle boy ölçüşemezdi. Neyse ki diğer sürüler şimdilik onları destekliyor. Ama bu ne kadar sürecek?

Coral'ın dönmesini beklerken önümdeki birayı yudumlayıp planlarıma son şeklini verdim. Eğer Nolan bu kan borcunu ödemek için hayatta değilse, kimse harekete geçmeyecekti. Ama bir Alfa'yı öldürmek hafife alınacak bir şey değildi. En az zararı vermek için akıllı davranmalıyım.

Resmi bir meydan okuma tek yoldu.

Aiden'in Alfa iddiasını destekleyecek bir yaşlılar konseyi kurabilmesi için yaklaşık on yılı vardı. Ama o bile çok küçüktü. Yaklaşık on dört yaşında olacaktı. Ergenlikten sonra da vahşi bir çocuğun kana susamışlığını taşımadığı sürece, başkalarının ona meydan okuması riskini göze alamazdım.

Birçoğu da denerdi.

Fenrir bölgedeki en geniş topraklara sahipti. Alfa Nolan'ın doğrudan kontrolünden kilometrelerce uzakta, kenar mahallelerde her gün daha fazla alfa kurt doğuyordu. Güldüm. Lennette'in sözlerini düşünerek kendi kendime acı acı söylendim. Belki de dişi şekil değiştiren her zaman haklıydı.

Her neyse, Aiden için yirmi yıl daha makul olurdu. Onu beklemek için çok uzun bir süreydi. Onsuz geçen yirmi yıl bana cehennem gibi geldi. Ama bağı tamamlamadan, o devam edip başka birini bulabilir.

Homurdanmamak için uzun bir yudum aldım.

İçten içe, bunun için beni affedeceğini ve belki de kabul edeceğini umuyordum.

yanımdaki rolü. Nazik ve düşünceliydi. İyi bir Luna olurdu. Ama ben zaten biliyordum ki

onun konumunu zayıflatmaya çalışmak için. Onlara zarafeti öğreteceğinden hiç şüphem yoktu, ama bu onun için nasıl bir hayat olurdu?

Büyük ihtimalle, hayatını yaşamaya devam etmek için bizden uzaklaşacaktı. İşte bu yüzden bunu yapmak zorundaydım. Ona hiç sahip olmadığım seçenekler sunuyordum. O bunları hak ediyordu.

Karanlık bir yanım işin bu noktaya gelmesinden memnundu. Nolan'ın gözlerinin içine bakmak ve ona ne kadar ahlaksız olduğunu göstermek istedim.

olur. Çünkü bunun olacağını biliyordu. Akli başında hiçbir alfa kurt bir başkasının eşini tehdit etmezdi. Artık kendini dokunulmaz ve tanrısal sanıyor olmalıydı.

Fenrir sürüsünün Alfa'sı olmak için meydan okurken karşısına dikilecek ve onu evlat edindiği oğluyla herkesin önünde dövüşmeye zorlayacaktım. Ve ben bunu halka açıklayacaktım. Gölgelerden uzaklaşmaya çoktan yemin etmiştim. Fenrir sürüsünün ışığı görme zamanı gelmişti.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Coral masaya iki büyük tabak rosto, buharda pişmiş sebze ve ekmek koydu. "Sage bulaşıklar için yardıma ihtiyacım vardı."

Koruyucu bir öfke içimi parçaladığında ellerine ve narin parmaklarına baktım. "Neden bana yardıma ihtiyacın olduğunu söylemedin? Yemeğimi getirmene gerek yoktu, ben de bulaşıkları yıkardım."

"Çünkü yardıma ihtiyacım yoktu." Ekmeğinden bir parça kopardı ve ağzına attı. "Ayrıca mağara adamı, tabağın ne olduğunu bildiğini sanmıyordum. Şimdi ye."

İçimdeki duygularla savaşıarak çiğnemesini izledim. "Burada kalıp böyle mi yaşamak istiyorsun? Ya sana daha fazlasını verebilseydim?"

"Neyden daha fazla?" Coral ekmeği yutarken kollarını iki yana açarak güldü. Şaka yapmadığımı anladığında, ellerini kucağında birleştirdi. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım."

Neredeyse biram boğazıma kaçacaktı. Tanrı aşkına, ne hakkında yalan söylemişti? Biliyor musunuz? Bilmek istemedim. Hiçbir şey istemedim.

daha fazla sır. Özellikle de ondan. O herkes gibi lekeli değildi.

İkiyüzlü. Kurdum homurdandı.

Çatalı avucumun içinde sıkıca kavradım. *Bu farklı bir şey. Bu onun kendi iyiliği için.*

"Oh bilim, o kadar da kötü değil. Panik havası estirmeyi bırak." Sesini alçalttı ve utancın sıcaklığının aramızdaki bağı sarstığını hissettim.

"Ben gerçekten berbat bir Beta'yım. Sürünün bana ihtiyacı olduğunu söylediğimi biliyorum ama asıl benim onlara ihtiyacım var. İlk başta, annem onları terk ettiği ve o canavarı yarattığı için onlara borçlu olduğumu düşündüm.

Apollo, ama Jareth bana onun gerçekte kim olduğunu gösterdikten sonra, daha çok onun gibi olmak istediğimi fark ettim. Burada bana ihtiyaç var ve onların hayatlarını daha iyi hale getirmek için gerçek bir değişim için mücadele etmek istiyorum. Bencilce olabilir ama bana ihtiyaç duyulması iyi hissettiriyor. Ve onlar için daha iyi bir Beta olmaya çalışmaya devam edeceğim."

Çatalımı yere bıraktım, gözlerindeki ateş beni büyüledi ve pervane gibi ateşe çekildim. "Neden bunu benden saklama ihtiyacı hissettin?"

"Çünkü bana mükemmelmışim gibi bakman hoşuma gitti." Tek omzuyla omuz silktili. "Belki ikimiz de o kadar iyi değiliz ama Cerberus sürüsünde birlikte çalışırsak ikimiz de daha iyi olabiliriz."

Yarısı yenmiş ekmeğe uzanırken elini yakaladım ve başparmağımı parmak eklemlerine sürttüm. "Sen mükemmelsin ve sana bundan daha azını hissettiren herkesi öldüreceğim. Ben de dahil."

Yapışık ellerimize bakarken kızardı. "Madem bu kadar mükemmelim, neden bana sahip çıkmıyorsun?"

Şimdi kendini öldürsen de olur, dedi kurdum **kendini** beğenmiş bir şekilde.

Yine de şaka yapıyordu, çünkü birlikte batacaktık.

Tabağıma bakarken elini sıktım. "Mükemmel zamanı bekliyorum."

Coral içini çekti ve elini benimkinden çekti. "Baskı yok. Önce halletmemiz gereken işler var. Şimdi beni dinle, yarın Fenrir paketine gitmiyorsun."

"Ben değil miyim?" Emri üzerine kaşlarım havaya kalktı.

"Hayır." Parlak bir şekilde gülümseyerek kurdumun dilinin dışarı sarkmasına neden oldu. "Bu gece benimle kalacaksın ve düğün bitene kadar bekleyeceksin.

yarın Cadejo paketiyle buluşacağız. O zaman birlikte çalışacağız. Onunla ve benimle bir toplantı ayarlamak için Alfa Nolan'la konuşabilirsin. Bakalım bunu sınırdan yapabilecek miyiz, böylece korkmana gerek kalmaz."

"Seni Fenrir sürüsünün Alfa'sıyla görüştürmemi mi istiyorsun?" Tüm bu ironi karşısında başımı sallayarak sordum. O çok Heyecanlıydı, güvende olacağından çok emindi ve ona ne isterse vereceğime söz vermiştim.

"Lütfen?" Parmaklarını çaprazladı.

"Pişmiş say." Çatalı elime aldım ve yumuşak rostonun dilimde eriyişinin tadını çıkardım.

*

Coral, üzerinde sadece benim gömleğim olan küçük yatağında kollarıma sarıldı. İçimdeki canavar onun yakınlığını arzuluyordu.

Kıçının

Fenerin ışığı kısıkken onu göğsüme yasladığımda kasıklarına bastırdı. Ama aramızdaki bağa çarpan arzuya teslim olmayacaktım.

Bu gece olmaz.

Bu andan yararlanamazdım. Bir şekilde, ben farkına varmadan Coral beni onurlu bir şekil değiştirene dönüştürüyordu. Ve aramızdaki bağı daha fazla beslemeden önce ona yerine getirmem gereken bir söz vermiştim.

"Sabah toplantı var." Alfa Kera koridorda yürürken parmaklarını kapıya vurdu. "Bütün gün ayakta kalma Gece."

Coral yüzünü omzuma yaslamak için döndü ve fenere uzanırken kahkahasını bastırdı.

Düğmeye dokunmadan önce elini yakaladım. "Biraz daha açık kalsın. Sana kitap okumak istiyorum."

"*Wuthering Heights* mı?" Ses tonundaki heyecan beni felç etmekle tehdit ediyordu. Başımı salladım, saçlarını kokladım. Bu da kehribarın içine koyup hayatımın sonuna kadar saklayacağım bir başka anıydı.

"Umalım da ikinci sefer daha iyi olsun." Göğsüme doğru kıvrıldı. Kurdum en sevdiği hikâye için yüzeye çıktı, hiçbir şey söylemedi ama melankolisi belliydi.

"Şaka yapıyorum." Elini kalbimin üzerine koydu. "Eğer sen seviyorsan, ben de sevmeyi öğreneceğim."

Nefes alış verişi yavaşlayana ve kurdum iç çekerek sakinleşene kadar yüksek sesle okudum. Yine de kalplerimizden başka bir şey duymayana kadar okudum.

ve tüm Cerberus sürüsünün derin uykusu kulaklarımda çınılıyordu. Gözlerimdeki nem kabarana ve sayfadaki mürekkep kalınlaşana kadar okudum.

Uyuyan güzelimi rahatsız etmemeye dikkat ederek feneri kapatmak için uzandım.

"Senin sesinle daha iyi," diye fısıldadı, rüya ile uyanıklık arasında bir yerde yakalanmıştı.

Tanrılara onun için orada kalabilmek için dua ettim. Her zaman güzel bir rüya. Perdelerin dışındaki ay gibi karanlıkta ona sarıldım. gökyüzündeki yolculuğuna devam etti ve sahip olabileceğimiz hayatın yasını tutmamaya çalıştı.

Gerçek dünyada kaybolup derin bir uykuya daldığında, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım ve yanağına son bir nazik veda öpücüğü kondurdum.

Hafif bir esinti kır çiçekleriyle dolu tepelerin üzerinden yuvarlanıyor ve uzaktaki taş çitleri okşuyordu. Bozkırda yalnız bir kurt aya doğru uluyordu. Kendimi sarsarak uyandım, göğsümü tuttum çünkü biliyordum ki...

Heathcliff lanet bir şekil değiştirendi.

"Haklıydın," diye bağırdım karanlığın içinde, gecenin bir yarısı uyandırılmanın onu rahatsız edip etmeyeceğini umursamayacak kadar heyecanlıydım.

Gece. Döndüm, ellerimle öpebilmek için kalın çenesini aradım.

Yatağın kenarı soğuktu. Yastığı soğuktu. Tüm oda çok soğuktu. Hiç böyle hissetmemiştim. Birbirine dolanmış battaniyeleri üzerimden çekti, hala gerçekçi rüyamdan dolayı kafam karışıktı.

Benden yarım saniye önce sert bir şey yere çarptı. İnleyerek komodinin üzerindeki feneri yakmak için uzandım.

Beynimin odamda yerde oturduğumu algılaması için birkaç kalp atışı geçmesi gerekti. Tek başıma.

Kurdum uludu ama ben onu susturdum, hâlâ uyanmaya çalışıyordu. I

Yanımda yerde duran nesneye bakarken gözümü kırptım. Skoll'un *Uğultulu Tepeler* kitabının kopyası bana bir tür kabus alameti.

Yastığın üzerinde bırakmış ya da okurken uyuyakalmış olmalı. Ama uyuyakalmışsa, neden burada değildi?

Dostum, **diye** bağırdı kurdum elimi göğsüme koyarken.

Hayır, onu temin ettim. Bana bir söz verdi. Aramızdaki bağ sayesinde bunu hissettim. O bizi seviyor. Bizi terk etmeyecek.

Sersemlemiş gözlerle yatak odamı taradım. Seyahat çantası gitmişti. Kokusu kayboluyordu.

"Hayır." Başımı salladım, buna inanmak istemiyordum. Hâlâ bir rüyanın içindeydim. Gerçekten berbat bir rüya. Kendimi çimdikledim. Kesinlikle uyanıktım.

Tüm bölük pörçük konuşmalarımız geri geldi ve bir çeşit ipucu arıyordu. Ama her şey apaçık ortadaydı. Beni sahiplenmemişti. Beni istemedi. Ben iyi değildim. Yeterince.

Kera'yı uyandırmamak için ağlamamı susturmak amacıyla ellerimi ağızıma kapattım. *Nasıl bu kadar güvenebildim?*

Kurdum dişlerini göstererek hırladı.

Yüzümü çabucak kuruladım ve başımı salladım. *Haklısın. Siktir et onu.*

Hayır. Hırladı, on üçüncü doğum günümde Sage'in hızlı fotoğraflarını gönderdi. Hediyeği açarken.

Kitaplığa bakarken gözlerim yukarı fırladı.

Jane Eyre kitabımı izinsiz almıştı. Öfke Ayağa fırladığımda görüşüm bulanıklaştı. Eşimi bulup öldürecektim.

*

Kurdum öfkelenmişti ve uluyordu, tüm dünyayı paramparça etmeye ve mağara adamımızı bulup onu geri getirmeye hazırды. Böyle bir şey yapacağını bilmeliydim.

"Coral, bu güvenli değil."

"Coral, beni dinlemelisin."

"Bu aptal kan borcunu ben hallederim çünkü ben büyük ve güçlü bir adamım."

Burada benim lanet hayatımdan bahsediyoruz. Benim de söz hakkım olmalıydı. Benim yerime seçim yapamazdı.

Arkadaşım gibi tam bir canavar olmadığım için, Kera'yı uyandırmak için koridorda tepindim. Bir kız asla arkadaşlarına haber vermeden bir yere gitmemeliydi.

*

"Öylece gitti mi?" Kera inledi ve ışığı engellemek için yüzüne bir yastık koydu.

"Evet." Seyahat çantasını bulmak için dolabına bakarken homurdandım.

Amarok'a giderken kullandığımız çanta. Skoll'unki kadar güzel değildi ama

işe yarar.

"Ve şimdi Nolan'la uğraşmak için Fenrir sürüsüne gideceğini düşünüyorsun." Kera yastığı başından kaldırmadan alt rafı işaret etti.

Çantayı çekip çıkardım, en azından bu kısmın kolay olması beni rahatlattı. "Tabii ki öyle. Büyümüş, aptal, alfa kurt. Alınma ama."

"Alınmadı." Battaniyeleri üzerinden atarken içini çekti. "Pekâlâ. Ben de geliyorum."

"Hayır, değilsin." Feneri kapattım. "Yatağına dönüyorsun ve yarın Beta Victor ile buluşacaksın. Plana sadık kalacağız. Oh, ve Sage'i benim için hallet. Eğer şimdi gidersem, hızlı davranabilirim. onu sınıra varmadan durdurmaya yeter."

"Peki ya sınırı aşarsa ya da seni dinlemezse?" Kera dik oturdu, yüzünde endişe vardı.

Çantaya bu yüzden ihtiyacım olduğunu belirtmeye zahmet etmedim. Başında yeterince sorun vardı. Ve eğer Skoll benden daha iyi bildiğini düşünecek kadar kalın kafalıysa, başına başka bir şey daha gelecekti. "İş o noktaya gelirse bir not bırakırım. Ama aptalca bir şey yapmayacağım."

"Coral. Bekle." Ses tonundaki panik kalbimi sızlattı. "Bütün bu zahmete değer mi? Onun senin kaderin olduğunu biliyorum ama kader her zaman doğru şeyler yapmaz."

Kurdum acele etmem için bana hırlarken kapıda duraksadım. O *muydu*? Onu hâlâ çok az tanıyordum. Beynim bana tedbirli davranmamı söylüyordu ama kurdum ve kalbim elimizde bir şey olmadığı konusunda hemfikirdi.

seçim. "Onun bana, benim de ona ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var, geri dönsen iyi olur yoksa sürü sınır anlaşmasını kendim bozarım," diyen Kera'nın Alfa komutu koridorda beni takip etti.

Bruce'un bir kan borcuna değmediğinin tek fiziksel kanıtı olan kıyafetlerimi ve aptal kitabı aceleyle Çanta.

Skoll beni istemeyebilir. Bu acı gerçeği kabul etmek zorundaydım. Ama öyle ya da böyle kitabımı geri alacaktım.

Kurdumun kontrolü ele almasına izin verdiğimde ay ağaçların arkasında alçalmaya başlamıştı bile. Başını çantadan geçirdi ve havayı kokladı ve Skoll'un solmakta olan kokusunu aldı. Sadece birkaç saatlikti. Acele edersek, sürü topraklarımızdan ayrılmadan önce onu yakalayabilirdik.

Maddock'un kulübesinin çarpan ön kapısı kurdumun sızlanmasına neden oldu. Sage ekose pijamalarıyla bahçeden uçarak geldi ve tüylü terlikler. Onu gizlice geçebileceğimizi düşünmek aptallıktı. Cadı olmasa bile, kardeşim pek bir şey kaçırmazdı.

Kollarını kurdumun üzerine atmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Coral, bunlar olduğu için çok üzgünüm."

Kurdum yeri eşeliyor, sızlanıyor ve onun ipucunu anlamasını umuyordu. Gitmemiz gerekiyordu.

"Tamam." Sage onu son bir kez daha sıktı. "Maddock bunun olabileceğinden endişeleniyordu. Seni sahiplenmediğine göre, eğer seni sahiplenirse hayatta kalabileceğinden emin olmaya çalışıyor olabilir..." Sesi kesilirken ellerine baktı.

Ne yaparsa? Çığlık attım. Kurdum zıplayarak Sage'in yüzünü yaladı ve acele edip tükürmesi için onu teşvik etti.

"Bir hayat için bir hayat." Sage gözyaşlarını geri kırdı. "Çok geç olmadan gidip onu durdurun."

Hayır. Sözleri kafama dank edince nefesim kesildi. Kurdumun acı dolu uluması vadide yankılanırken o tam bir depar attı, hayatımızda hiç yapmadığımız kadar hızlı koşuyordu.

*

Yapamazdı. Yapamazdı. Hiçbir yolu yoktu.

Neden benim için kendini feda etsin ki?

Ama sonunda taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Hareketleri aptalcaydı, bazen yanlış şeyler söylüyordu ama nasıl hissettiğini inkar ediyordu.

Ben de hissetmiştim. Beni sevdiğini iliklerime kadar hissediyordum. Tüm o çalıntı bakışlar ve bana dokunma şekli, sanki beni hafızasına kazıyormuş gibiydi. Bunun son kez olacağını mı düşünüyordu?

Nasıl bu kadar kör olabildim?

Beni sahiplenmek istedi ama onunla birlikte ölmeyeyim diye bunu yapmadı. Ama neden onun ölümünden sağ çıkabileceğimi düşündü ki? Çiftleşme bağı tamamlanmadan ölmek mi? O zaten ruhumun o kadar derinlerine işlemişti ki onu asla çıkaramazdım.

O kendini öldürmeden önce ben onu öldürürdüm.

Kurdum sızlandı, susmam için yalvardı.

Gözlerimi kapattım, ona tüm gücümü verdim, böylece karanlık ormanda koşarken onun solan kokusuna odaklanabilsin.

Birkaç saat sonra koku daha da güçlendi ve ikimiz de sevinç çılgınlıkları attık. O kadar da hızlı gitmiyordu. Ciğerleri yanıyordu ve ben onun acısını emmeye çalıştım, o daha hızlı hareket ederken ona sahip olduğum her şeyi verdim. Artık bir savaş yolundaydık.

Şafaktan önceki alacakaranlık puslu bir sis getirdi ve ay gökyüzünden kayboldu. Ama ışığa ihtiyacımız yoktu. Onun kokusuna kilitlenmişti ve Cerberus bölgesinin sınırına yaklaştıkça saf hor görülmüş kadın adrenaliniyle koşuyordu.

Onu görmeden önce hissettik ve varlığımızı belli etmek için yavaşlayacak kadar önemsemedik. Bırakalım bize saldırsın. Zaten yapmaya çalıştığı gibi kalbimizi söküp almasına izin verdik.

Haklı bir öfke dolu hırıltıyla çalıların arasından fırlayan kurdum, ağaçların arasına sızdı ve Geri.

Skoll'un kurdu şaşkınlıkla bir havlama sesi çıkardıktan sonra dönüp ön pençeleriyle onu yere yapıştırdı. Çamurun içinde kırırdanırken dişlerini gösterdi, hırladı ve boynunu sıktı. Onun Derin bir uluma ruhunun derinliklerine seslendi. Bir dizi kırık sızlanmayla çenesini başının üstüne koydu. Kurdum sakinleşti, nefes nefese onun altında.

Ama dostum bu kadar kolay kurtulamayacaktı. Benim derdim adamlaydı, kurtla değil.

Yer değiştir, seni pislik. Beni tutan bağları kopararak insan bedenimin tüm kontrolünü geri aldım. Kurdum, eşinden özür dileyen son bir iç çekişle bana izin verdi.

Suratına yumruk atmadan önce kemiklerinin yeniden düzenlenmesini beklemedim.

"Neyin var senin?" *Ahh*. Dişlerimi sıktım, elimi salladım. *Neyim vardı benim?* Taş bir zemine çarpmak gibiydi.

"Burada olmamalısın." Skoll çenesini ovuşturdu ve gözlerindeki ölümcül yoğunluk kurdumun sinmesine neden oldu. Bu iyiydi. O kendi işini yapmıştı. Ben işimi yaparken o da saklanabilirdi.

Ona dik dik bakmak için çenemi kaldırdım. "Ah, affedersiniz. Sen bizi terk ederken benim evde oturmamı mı bekliyordun?"

"Seni terk etmiyordum," diye tükürdü, yaklaşırken üzerimde yükseliyordu. Daha akıllı bir kurt kaçırdı. Ama o aklımı kaçırmama neden oluyordu.

"Kesinlikle öyle görünüyor." Omuzlarımı dikleştirdim, onu bayıltmaya hazırdım. Ağır kıcını bir mağaraya sürükleyip bağlayacaktım. Bakalım bundan hoşlanacak mı?

Ellerimi yumruk yaparken tüm vücudum titriyordu.

Skoll kaşlarını çattı ve o hınzır sırıtış yüzüne yayıldı. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Beni sahiplenmiş olsaydın bunu bilirdin," diye karşılık verdim, sözlerimin canımı yakmasını istiyordum. Gecenin bir yarısı gizlice kaçıp kitabımı aldığı için utanmış görünme nezaketini bile göstermedi.

"Sana söyledim, günüşiğim. Doğru zaman değil." Başını eğdi ve kurdunun onu kovaladığını hissettim.

Ama bu yeterli değildi.

"Ne zaman?" Acı acı güldüm. "Sen öldükten sonra mı? Başka bir hayatta mı? Söyle bana Skoll. Bu mükemmel zaman ne zaman? Çünkü ne düşünüyorum biliyor musun? Bu mükemmel zamanla ilgili değil. Çünkü sende yok mükemmel bir eş."

Öndeyken durmalıydım. Artık savunmasız kelimeler ağızımdan döküldüğüne göre, onları geri toplayamazdım. Havada asılı kaldılar, beni açıkta, çığ ve çıplak bıraktılar.

Yine de yerimde durdum, bunu kabul ettim. Bende yanlış olan bir şey yoktu.

"Bunu nasıl söylersin?" Elini enseme dolaştırırken gözlerinde kurt parladı.

"Çünkü beni terk ettin." Göğsünü ittim, onu uzaklaştırmaya çalıştım.

"Coral. Hayır." Ellerimi tuttu ve kalbine bastırđı. "Sen benim gemişimde istediğim her şeysin ve keşke benim geleceğim de öyle olabilirseydi. Bu dünyada senden daha mükemmel bir şey yok." Dudakları benimkilere sertçe çarptı.

Ama bunu yapamadı.

Bana sahip olmasına ve beni çiftleşme bağımızda boğmasına izin verilmiyordu. Çok kızgındım, çok ileden çıkmıştım. Dişlerim uzadı, kan çekiyordu.

Skoll ağzını çekerken homurdandı. Alnını benimkine bastırđı. Boynumun arkasındaki kavrayışını sıkılaştırıp beni yerimde tutarken çenesinden aşağı kan damlamasını izledim.

İhtiyacının tüm gücü bana çarptı. Niyetim kesinlikle bu değildi.

Ama vücudum ondan daha fazlasını istemek için kamburlaşırken ilkel tepkime engel olamadım.

"Dur." Kesik kesik bir nefes verdim ve gözlerimi arkalarında yanan yaşlara karşı kapattım.

"Bu doğru. Duracağız." Eğilip dişlerini kulağımda gezdirirken karanlık kıkırdaması tenimde dans etti. "Güvenliğin konusunda bu kadar dikkatsiz davranmayı bırakacaksın ve ben de Seni eve götürdükten hemen sonra, sana zarar vermeye cüret eden herkesi durduracağım."

"Hayır." Başımı salladım, hâlâ gözyaşlarımla savaşıyordum. "Benim için kendini feda etmene izin vermeyeceğim."

"Kendimi feda etmek mi?" Arkasına yaslandı. "Tam olarak ne yapacağımı düşünüyorsun?"

Ona ters ters bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hayatını benimkiyle değiştirmeyecek misin?"

"Um." Gözlerini kaçırdı ve aramızdaki bağda hissettiğim gerginlik titreşimi kafamın karışmasına neden oldu.

"Anlat bana." Bileklerimi onun elinden kurtardım.

"Gerçekten mi? Bu aklımın ucundan bile geçmedi." O bir verdi Dizlerimin bağını çözen çocuksu bir gülümseme. "Sanırım mecbur kalsaydım bunu yapardım ama ben bir şehit değilim ya da o kadar asil değilim."

"Peki o zaman ne yapacaktın?" Gözlerimi kırptım. Belki de bunun bir seçenek bile olmaması beni biraz incitmişti. Bu da beni tuhaf yapıyordu.

Hiçbir zaman akli başında olduğumu
iddia etmedim. "Nolan'ı öldür." Omuz
silkti.

İnleyerek elini ensemden ittim. "Bu alfa kurt saçmalığını çoktan
aştım. Kimseyi öldürmeyeceksin. Kıçını kaldırıp yatağıma geri
döneceksin ve bir buluşma ayarlamamızı bekleyeceksin. O zaman
bana neden yalan söylediğini ve neden sahiplenmediğini tartışabiliriz..."

Her zamanki gibi ağzım beynimden daha hızlı çalışıyordu.
Beynim yetiştiğinde çenemi kapattım. Gökyüzü sabahın erken
saatlerindeki griliğiyle üzerimizde aydınlanırken Skoll'a baktım.

"Alfa için ona meydan okuyacaksın." Kollarımı göğsümün üzerinde
kavuşturdum.

"Evet." Yüzüme bakmadan önce bakışları kısa bir süreliğine
göğüslerime kaydı.

"Ve beni sahiplenmiyorsun, bu yüzden Cerberus'un Beta'sı olarak
burada kalmak ve Fenrir sürüsüne bağlı olmamak gibi bir seçeneğim var."
Başımı salladım, bu aptal mağara adamıyla uzlaşmaya çalışıyordum.

"Zor bir karar verdim ama senin mutlu olmanı istiyorum." Omuzları
sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi çöktü.

Daha yakına eğildim, kurdum derimin altında öfkeyle dalgalanıyordu.
dişlerini daha da uzattı. "Ve bunu önce benimle tartışmadın, böylece
geleceğimize birlikte karar verebilirdik."

Meydan okuyan bir sırtışıla bana baktı. "Hayır, yapmadım,
günüşiğim. Kendi mutluluğunu benim için feda etmene izin veremezdim.
başka biri."

Nasıl çalıştığından tam olarak emin değildim ama içgüdülerimin
ve kurdumun beni ele geçirmesine izin vererek kollarımı omuzlarına
attım ve
dişlerini boynuna geçirdi.

Kanı dilimi kaplarken Skoll'un kasları esnedi ve
Damarlarımda beyaz bir şimşek çaktı. Uluması gökyüzündeki bulutları
parçaladı ve güçlü elleri kalçalarımı kavrarken beynimde yankılandı.
Sırtım ağaca çarpmıştı ama ben
Tutuşumu gevşet.

Bacaklarımı kalçalarına doladım, biraz daha sert ısırırken onu
kendime çektim.

Homurdandı, bedenlerimizin arasına uzandı ve sikini içime soktu.

O daha hızlı pompaladıkça kan ağzıma doldu ve ben yukarı aşağı kaydım, her itişini açgözlülükle karşıladım. Onun acısını kendi acımmış gibi hissediyordum, bu da onun zevkini artırıyordu.

Çünkü bu aptal, mağara adamı, görkemli, berbat, alfa kurt şekil değiştirici benimdi.

Ve eğer kafasını kışından çıkaramazsa, o zaman bizim için kararları ben verirdim.

Dişlerim gidebildiği kadar derine battı ve onu içime çektim, benim olduğunu iddia ettim -herkesin iddiamaya karşı çıkmasına meydan okuyarak- o

beni ağacın kaba kabuğuna sertçe çarptı.

Ruhlarımız çarpışırken, arzu ve acının girdabında birleşirken onun salıverilmesindeki zirveyi hissettim. Dişleri köprücük kemiğimin üstündeki hassas eti delerken döllerı seksime damladı. Acıyı bir şekilde yalayıp yuttu, bunu istediği için alıyordu. Beni daha sert ısırması ve hızla kenara tırmanırken bana geri vermesi için inledim.

İtiş gücü gittikçe artarken sırtına yapıştım ve çenemi gevşeterek yüzüm gömülü halde doruk noktamda çığlık attım. boynuna karşı.

Dünya etrafımızda ışıkla patladı ve çiftleşme bağı son haline yerleşirken onun varlığının her parçası benimkiyle birleşti. dinlenme yeri. Kollarına yığıldım.

*

"Ne yaptın, günüşiğim?" Skoll fısıldayarak yüzümdeki saçları taradı. Bir şekilde beni hareket ettirmişti, böylece yumuşak çimlerin üzerinde yatıyordum. I

Gözlerimi açtığımda gülümsedi. Sabah güneşinin ışıkları, saç örgüsünden kaçan beyaz telleri başının etrafında bir hale gibi parlatıyordu.

Çok güzeldi. O her şeydi.

Biz birlikte her şeydik.

Gerçek olduğundan emin olmak için çenesine dokundum.

Tatmin olmuş bir şekilde elimi başının arkasına götürdüm ve onu kendime çektim. "Ben kendi kararımı verdim. Şimdi uzan ve beni öp,

dostum."

Bunu yaptığına inanamıyorum.

Yapabilirim.

Parmaklarım asla tam olarak iyileşmeyecek olan yara izinin kabarık kenarlarında gezindi. Coral'ın boynumdaki mükemmel diş izleri. Beni sahiplenmişti.

Bunun nedeni Fenrir sürüsünün Luna'sı olmak istemesi ya da bir şeyler beklemesi değildi.

O, benim güneş ışığım, beni istedi.

Kurdum bir kez daha mutlu bir iç geçirdi.

Kıkırdadım ve elimi daha fazla dokunmak için göğsüme götürdüm.

Hiç iyileşmeyen tanıdık yaralar. Mercan'ın çimlerin üzerinde uyumasını izlerken güneşin üzerinden kara bir bulut geçti.

Yaptığı şeyin bedelini bilmiyordu.

Eş bağının hediyesi başka hiçbir şeye benzemiyordu. Ruhunu benimkiyle birleştirmiş, bizi gerçekten bir yapmıştı. Onun hiçbir parçası yoktu

dokunamadığım ya da ulaşamadığım. Onun göremediğim hiçbir anısı yoktu.

Bütün sabah o yumuşak dudakları öpmüş ve zihnine dalmıştım, Kollarımda tuttuğum eşimi yaratan anları keşfediyordum. Saf şehirdeki kız kardeşinden aldığı sevgiyle büyümüştü.

Arkadaşlar, Mia, boyayla oynanan garip bir oyun - hiçbir şey saklamadan hikâyesinin sayfalarını çevirmeme izin verirdi.

Öldürmek istediğim birkaç kişi olmasına rağmen -Tony the Tank listemin başındaydı- başka bir hayatı yaşamamanın nasıl bir his olduğunu hiç bilmemiştım. Onunki pembe gözlüklerle renklendirilmişti çünkü o her zaman ışığı arardı.

Bu yüzden onu karanlığımla lekeleyemezdim. O çiftleşme bağının diğer ucunu keşfetmeden ve tüm benliğimi keşfetmeden önce anılarımı nasıl engelleyeceğimi öğrenmeliydim.

"Neyin var?" Coral'ın gözleri yüzüme dokunduğunda açıldı. "Hiçbir şey yok." Başımı salladım.

Bırak görsün. Kurdum bana ihanet etti.

Nefes nefese kaldı ve adam düşüncelerimi kafasına sokmaya çalışırken elini geri çekti. "Benden istemediğin bir şey mi var?"

Gördün mü?"

Büyük kahverengi gözlerine baktım, tereddüt ettiğini hissettim ve içlerinde güvenden başka bir şey göremedi. "Benden sana her şeyi göstermemi istemezsin değil mi?"

Gülümsedi ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Bu eş bağı olayı oldukça havalı. Zihnimde dolaşıp benimle ilgili her şeyi görmek süper bir güç gibiydi. Bilmek isterdim

Seninle ilgili her şeyi de biliyorum ama beklemek istersen anlarım. Senin rızan olmadan sana sahip çıktım, bu yüzden işleri biraz hızlı ilerletiyor olabilirim."

Bağımızın yeni oluşan gücü ortak duygularımızı yoğunlaştırırken, onun utancı beni hasta etti.

Çenesinden tutup yüzünü güneşe doğru eğdim. "Utanmak yok. Unutma, bu bizim aşk hikâyemiz."

Başını salladı ve elini kaldırarak parmaklarını havada oynattı. "Peki, yapabilir miyim?"

Başımı yana eğdim. "Ne yapabilir misin?"

"Bilirsin işte." Omuz silkti. "Örümcek hislerimi kullanarak beynine gireceğim."

Örümcek hisleri bir filmde geliyordu. Bunu onun anılarından öğrenmiştim. Söylemesi garip bir şeydi, ama Tanrılar, onun tuhaflıklarını seviyordum.

Eğer ona göstermezsen, asla bilemezsin. Benim kendini beğenmiş kurdum mantığının sesi idi.

"Kaçmayacağına söz verir misin?" İsteği nefesimle söyledim.

"Asla." Boğazının alt kısmına vurdu. iz bıraktığını iddia ediyordu. "Artık bana bağlısın. Ölüm bizi ayırana kadar. Ya da sanırım ruhlarımız parçalanana kadar."

Ona boş boş baktım.

"Boş ver." Güldü. "Hâlâ ölümden sonraki hayatı anlamaya çalışıyorum. İzin verir misiniz?" Parmaklarını tekrar oynattı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kucağıma çektim. Kuyruğumu kıştırıp koşmadan önce rahatlamak için yüzümü boynuna yasladım ve kokusunu içime çektim.

En iyi kararıma rağmen gözlerimi kapattım. "Keşke sana görebileceğin daha iyi bir şey verebilseydim."

İlk başta, son anılarımı gözden geçirirken zihnimdeki varlığı tüy gibi hafıftı. Zihnime girip çıkıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz anlar, bir süre Jareth'in mutfağında elma yememe odaklandı. Kalbinin mutluluktan kabardığını hissedene kadar bana aşık olduğunu anladığı anın o an olduğunu fark etmemiştim.

Onun yanında her zaman yeşil elma yemeyi aklıma not ettim.

Ama sonra hızla derine daldı. Ben onun ne gördüğünü anlamaya çalışırken hayatım bulanıklaştı. Bir noktada, o Beyinlerimiz birleşmiş gibiydi. Onunki benimkinden çok daha hızlı hareket ediyordu. Eğer gözlerinde bana duyduğu hayranlığın aynısı bu olaydan da çıkarsa, sonsuza dek onunla yakalamaca oynayacaktım.

Gökyüzünden düşen ve Lone Pine sokaklarını kaplayan küllerin arasından yürüdüğünde, geçici olarak elini uzattım. Sessizliği çok şey anlatıyordu. O asla sessiz olmazdı. Bunu bekleyerek korkularımı bastırdım.

"*Bir tane daha,*" diye fısıldadı kulağıma, beni de kendisiyle birlikte karanlıktan çekip çıkardı ve Lennette'in çığlık attığı sahil kenarındaki yatak odama çarptı. Coral ikimizi de oradan çekip çıkarırken dişlerini gösterdi.

Yüzümü boynuna yasladım ve tüm anıları geri gömmeye çalıştım.

Ona sarılmama izin verdi, sırtımı ovarken aramızdaki bağa rahatlık gönderdi. "Artık bitti. Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Gitmesini bekliyordum ama kıpırdamadı. Ona sarıldım, sevgisinin kırık parçaları tekrar bir araya gelene ve nefes alabilene kadar yeniden düzenlemesine izin verdim.

Yumuşak dudaklar alnıma bastırdı. "Dürüst olmak gerekirse, çok daha kötüsünü bekliyordum."

"Daha mı kötü?" Gözlerinin içine bakmak için geri çekildim. "Sana daha ne kadar göstermemi istiyorsun?"

"Bir şey mi saklıyordun?" Parmaklarını kıpırdattı Hava.

Elini tuttum, acıyan çukuruna rağmen gülüyordum. Sadece içime bakarak onun ışığına maruz kaldım. "Hayır. Sana her şeyi gösterecek kadar güvendim."

"Her zaman böyle olmalı." Gülümsedi. "Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, kendinizden bahsetme şeklinize bakılırsa, kötü kalpli bir cani olmanızı bekliyordum."

"Öyle olsaydım beni yine de sever miydin?" Onu daha yakına çekerken tahrik olduğunu hissederek homurdandım. Eğer karanlık istiyorsa, ona karanlığı verirdim. Bu hikâyemizin sadece başlangıcıydı.

"Belki sonra." Elimden kurtulurken göz kırptı. Dirseklerime yaslandım ve ayağa kalkıp sırtını germesini izledim.

Kaçmıyordu. Bu iyiye işaretti. Belki de canavar haklıydı.

Ben her zaman öyleyim. İç çekti.

Coral derin bir nefes alarak uzaktaki ağaçlara baktı. nefes al. "Şu *kadın* Lennette." Göz ucuyla bana baktı.

Kıskandığında çok tatlı oluyordu ama endişelenecek bir şey yoktu. "Evet?"

"Lennette gerçek nedeni bilmekle ilgili bir şey söyledi Nolan seni evlat edindi." Mercan ürperdi ve öğürdü. "Bilime lanet olsun, onun hakkında konuşmak bile midemi bulandırıyor. Neden onun haklı olduğuna inanıyorsun?"

Bir parça ot aldım ve iki elimin arasında döndürdüm. Parmaklar. "Bir sürüde birden fazla alfa kurdun doğması nadir görülen bir durumdur. Ancak Fenrir o kadar büyük ki, kenar mahallelerdeki bazı küçük kasabalarda ara sıra bir alfa doğuyor. Genellikle sorun yaratmazlar çünkü o kadar uzaktadırlar ki fazla bir takipçi ya da destek toplamazlar. Sürünün alfası olmak için Nolan'a meydan okuyabilirler, ancak çoğu asla kasabalarını terk etmez veya Nolan'ın karşısına çıkmaz. yol."

"Ama sen yaptın." Alt dudağını ısırdı ve sikim sertleşti. *Tanrım, ona karşı bu tepkiyi vermeyi hiç bırakmayacak mıydım?*

"Ve gücünle ilgili söylentiler hızla yayıldı. Tüm o insanları alt ettiğinde sadece üç yaşındaydın." Düşünceleri beni yumuşatmadı ama ereksiyonumu gizlemek için doğruldum.

Tekrar bana bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunu yaptıkları için üzgünüm. Bilmiyorduk. Tarih kitaplarında ya da

okulda öğretildi."

"Sen hiçbir şey yapmadın günüşiğim, bu yüzden özür dilemeyi bırak.

herkes." Acı çekmesine neden olacak kadar güçlü bir sempati duymasından nefret ediyordum. Onun düşüncelerini okuyabilmek ve her duygusunu hissedebilmek alışmak için biraz zaman alacaktı. "Ama evet, ben olsam

yaşlandıkça Nolan'ın hükümdarlığına bir tehdit olarak görüldüm. Beni öldürebilirdi ama o beni evlat edindi."

"Ve siz bunun politik bir hamle olduğunu düşünüyorsunuz. Bu kadar umut vaat eden bir çocuğu öldürmek kötü görünebilirdi ama sizi o yetiştirdiyse sadakatinize hükmedebilirdi. Düşmanlarını yakınında tutmak gibi bir şey.

şey." Doğrudan ruhuma baktı. "Fenrir sürüsünün Alfa'sı olmak istiyor musun?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkdim. "Korumak ve liderlik etmek benim doğamda var ama avcı olmanın ve çeşitli sürüler için çalışmanın verdiği özgürlük bana politikadan hiç hoşlanmadığımı öğretti."

"Beni dinle." Dizlerinin üzerine çöktü. "Sence Belki de Nolan bunun olabileceğini biliyordu ve sizi varis olarak atamadan önce kontrol etmeniz için size fırsat verdi? Oğlan Aiden üç yaşında bile değil. Onların tek oğlu olduğun yıllar çok uzun sürdü.

Nolan da senin nasıl bir Alfa olabileceğini görmek için izliyordu."

Dünyaya bakış açısını sevdim. Masumiyeti

Tatlı. "Hiç iktidarda kalmayı önemsemeyen bir Alfa ile karşılaştın mı?"

"Evet." Tekrar ayağa fırladı. "Kera."

"Kera sayılmaz." Gözlerimi devirdim, nerede olduğumu merak ediyordum.

bu alışkanlığı edinmiş. "Bu pozisyonda hâlâ yeni. Güç herkese olduğu gibi onu da yozlaştıracaktır."

"Jareth yozlaşmış mı?"

İçimi çektim. "Diğerleri kadar kötü değil ama pozisyonu değişti onu."

"Bir çocuktan bir erkeğe mi?" Coral gülümsedi. Eğer bunu yapacaksa Her anımı kendi anısıymış gibi hatırlarken, onları daha küçük dozlarda vermeliydim. Ama artık geri almak için çok geçti.

"Gel hadi." Elini uzattı. "Ona soracağız." "Kime, neyi soracağız?" Ayağa kalktım.

Ama sormama gerek yoktu. Başıımı salladığım da gülümsemesi daha da parlaklaştı.

"Coral, hayır. Bu kötü bir fikir. Fenrir toprakları senin için güvenli değil. Orada seni kimin avlayacağını bilmiyorum."

"Bir boşluk buldum." Burnumun ucunu öptü. "Nolan bir savaş başlatmadan beni kendisi öldüremez, bu yüzden gizlice avcılar tuttu. Sana da eşini bulup geri getirmeni söyledi. Fenrir topraklarına girmek için Fenrir'li Alfa Nolan'dan bizzat izin aldım. Eğer reddederse, onu öldürebilirsin. Ama benim için kayınvalidemle tanışma vakti geldi."

"Eğer bunu yapacaksak, benim yöntemimle yapacağız," Skoll'un sesi yeni eşleşmiş bağlantımız üzerinden bana geldi. Onun da kafamın içinde olmasına alışmak bir dakika alacaktı. Tüm düşüncelerimi duyup duymadığını merak ettim. Mesela ya ben onun hakkında düşünüyorsam...

"Coral," diye hırladı.

"Seni çok net duyuyorum patron." Demek istediğimi kanıtlamak için, kurdum akan derenin buz gibi suyunda dururken dilini dışarı çıkardı.

Dürüst olmak gerekirse, şemaları tartışmaya bile çalışmayacaktım. Karşı koymadığı için hâlâ çok şaşkındım.

Skoll'un kurdu başını salladı ve kokumuzu örtmek için iki kat geri çekildi. Yani benim kokumu. Onun kokusu bu topraklarda her yerdeydi. Kurdumun mırlamak istemesine ve beni içimde güvende ve rahat hissettirmesine neden olması akıl sağlığımı ciddi şekilde sorgulamama neden oldu.

Ama bunların hiçbirisi mantıklı değildi zaten.

Eşimi birkaç saat önce almıştım ve şimdi ölmemi isteyen yeni kayınvalidemle buluşmak için acele ediyordum.

Ve Kera'ya aptalca bir şey yapmayacağına söz vermiştin.

*

Suyun içinde o kadar uzun süre yürüdük ki kurdumun pençeleri uyuştı. Daha hızlı hareket etmek, dışarı çıkıp koşmak istiyordu ama arkadaşına güvendiği için yoluna devam etti. Skoll'un kurdu tam onun üzerindeydi. Hareketlerindeki ölümcül hassasiyet ve sabit saat beni tedirgin etti.

Ve onun kötü tarafında olan ben değildim.

Şimdi hem insana hem de canavara bağlı olmak garipti. Skoll gibi onu tam olarak duyamıyordum, tıpkı kurdumun bana gönderdiği görüntüleri göremediği gibi, ama duygularını hissedebiliyor ve onu eşimin diğer parçası olarak hissedebiliyordum.

Biraz tuhaf olduğunu düşündüğüm daha mantıklı bir taraf gibi görünüyordu. Ama hata yapmayın, bu canavar tehlikeliydi. Ben Benim kurdumun saklanarak ikimizi de hayatta tutmak için çok şey yaşadığını düşünmüştüm ama Skoll'un kurdu o kadar genç yaşta bile ve onu korumak için çocuğu sakladı.

Bağnazların dostuma verdiği zararı düşündüğümde içimi iğrenç bir tiksinti ve acı duygusu kapladı. Onun gibi değildim. Hayata karşı bıkkın bir bakış açısı vardı ama şimdi öfkesini anlayabiliyordum. Onun anılarını yaşayabilmek bizi birbirimize daha derin bir şekilde bağlıyordu. sempatiden daha fazla. Ortak ruhumuzun geri getirilemeyecek bir parçasını kırmışlardı.

Skoll bir konuda yanıliyordu. Onun kurdu şu olabilir. Merhamete ihtiyacı olmayan ölümcül bir yırtıcıydı ama insanların açtığı çatlakları onarmak için canavara sarılmam gerekecekti. yaratıldı.

*

"Bu gece burada duracağız." Skoll'un kurdu burnunu tepenin kenarındaki kayalık çıkıntıya doğru kaldırırken omzumuzu dürttü.

Kurdum sudan çıktığı için o kadar mutluydu ki kıyıya atladı ve havada kayarak kıyıya dizlerimin üzerine çöktüm.

Bunu yapacağın zaman beni uyarmalısın! Esnedi ve geri çekilirken bana yatağımın görüntüsünü gönderdi

"Onu çok mu zorladık?" Skoll çıplak, görkemli insan formuyla anında yanımdaydı ve ayağa kalkmama yardım ediyordu.

"Boş ver onu. Dramatik davranıyor." Dizlerimdeki kum ve çakıl taşlarını fırçaladım. "Bütün gece koşabilir ama patileri ıslanınca birden bitkin düşüyor."

Kurdum bana huffladı.

Ben de ona huffladım.

Skoll beni kollarının arasına alırken güldü.

"Muhtemelen beni her yere taşıma konusunu konuşmalıyız. şey," diye homurdandım. "Göğsüne bastırılmaktan hoşlanmadığımdan değil, ama yürüyebilirim."

"Hiçbir yerde kokunuzun izini bırakmak istemiyorum." O Beni tepeye taşırken başımın üstünü okşadı. "Ateş yok Bu gece. Seni sıcak tutacağım. Kurdum avlanacak ama çiğ et yemeyi dert etmiyorsan geri dönmen gerekecek."

"Ağzımda olmasını istediğim tek bir çiğ et türü var insan formu." Dudağımı ısırdım ve ona baktım. Beni daha sıkı tutarken kasları esnedi ve bahsettiğim organa kan gittiğini hissettim.

"Burada olmaz, günüşiğim. Sen tamamen güvende olana ya da Nolan ölene kadar gardımı indiremem."

Surat astım ama itiraz etmedim. O haklıydı.

Bu seferlik.

"Neden bunun tek yol olduğunu düşündüğünü anladığımı bilmeni isterim." İçimi çektim.

"Ve işleri neden... Güzel bir şekilde yapmaya çalıştığınızı anlıyorum," diye mırıldandı.

Anında aydınlandım. "Gördün mü? Bunu kabul etmek o kadar da zor değilmiş. Ve eğer planım başarısız olursa, B seçeneğine de varım."

"B seçeneği mi?" Gülümsememeye çalışırken dudakları seğirdi.

"Alfa'yı öldürdüğün yer." Parmaklarımı çenesinde gezdirmek için uzandım. "Ama tam zamanlı bir Luna olmayacağım ya da sürümü bırakmayacağım, bu yüzden başkenti Cerberus sınırına yaklaştırmamız gerekecek."

Derin göğüslü kahkahası içimde titreşti. "Yeterince makul. Zaten o gök fareleriyle yaşamaktan hiç hoşlanmadım ve sürekli sahilde olmak için fazla solgunum."

*

Skoll'un öfkeli komutu beni çok hoş bir rüyadan uyandırdı: "*Şimdi yer değiştirmen ve burada kalman gerekiyor.*" İnleyerek, az önce bıraktığı yerdeki sıcak noktaya yuvarlandım ve anında kendimi kurduma teslim ettim.

Tabii ki bu kadar kolay olmazdı.

Fenrir topraklarına bir tür drama olmadan vals yaparak girmeyi gerçekten bekliyor muydum?

"Ne oldu?" Kurdum kayanın gölgesine doğru geri çekildi. I duyularıyla uzandı ve onu bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğunu görmeye çalıştı.

"Skoll?" Sessiz gecedan başka bir şey yoktu. Esinti bile durgundu. Cevap vermesini beklerken kalp atışlarımızı yavaşlattık. Kolay hedef olmak istemiyordum ama bir şey olursa kalmam için ısrar ettiğı yeri terk ederek onu kızdırmak da istemiyordum.

Kurdum bana bir filmde aptal kızın çığlık atarak kötü adamın tuzağına doğru koştuğı ve kahramanın onun için pazarlık yapmak zorunda kaldığı bir sahne gönderdi.

Garip bir şekilde spesifik olduğunu söyledim. Ama demek istediğınızı anlıyorum.

Arkamızdaki gizli yarığın olduğu kayalara daha da yaklaşırken başını salladı, böylece eğer kayarsak dereye inebilecektik. gerekli.

"Skoll," diye tekrar denedim, çiftleşme bağıımız aracılığıyla uzandım. İyi olduğunu hissettiğimde rahat bir nefes aldım. Kızgındı ama iyiydi.

Pençelerin taşla sürtünmesi kurdumun tüylerini diken diken etti ve üstümüzdeki kayanın üzerindeki iri gri kurdu görmek için döndü. Tepedeki tüneğinden aşağıya bakarken gecenin soğuşunda nefesi sıcak geliyordu.

Kahretsin, dostum böyle heyecanlandığında seksi bir canavardı. Bu.

Ne izlediğini görmek için dönüp ağaçları taradık. ve nefeslerimizi yavaşlatırken dışarı çıkacak bir şey için aşağıdaki alan. Suyun sıçramasıyla birlikte kurdumun kafası yana doğru savruldu. A Kırılan dal dikkatini geri çekti. Uzaktan gelen bir hırıltı kulaklarını kıpırdattı. Yine de kokularını alamayacak kadar yukarıdaydık.

"Beş." Skoll'un kafamın içindeki sesi bana çığlık attırdı. Neyse ki kurdum dışında kimse beni duyamıyordu.

"Korkmayın. Daha fazlasını göndermelilerdi." Onlara saldırmaları için meydan okuyan güçlü uluması, kurdumun yeri eşelerken dişlerini göstermesine neden oldu.

Aptal alfa erkeğı, diye inledim aşağıdaki gölgeler bize doğru koşan kurtlara dönüşürken.

İki kurt önden gidiyordu. Postları koyu renkti ve Azalan ayın bulutların arkasına saklanan alçak ışığında ayırt edilemiyordu. Arkadaki iki kişi bizi kuşatmak için uzaklaşırken, biri hemen arkalarından koştu ve topuklarına yakın durdu.

Kurdum dişlerini sıkmış, dövüşmek için can atıyordu. Enerjisi beni besliyordu ve bu işi çabucak bitirmek istediği için onu suçlayamazdım. Skoll'un kurdu tepemizde oturmuş, ölümcül öfkesi bağın içinde dalgalanırken derin derin nefes alıyordu. Bu benim psikopat kurdumu daha da kızdırıyordu. Daha sert. Onunla birlikte kan dökmek istiyordu. Kurtların cesetleri tepenin dibindeki kayaların arkasında kaybolduğunda neden onlarla yüz yüze gelmediğimizi sormak üzereydim.

Saniyeler sonra gevşek kayaların üzerinden atlayarak ve toprakta kayarak yeniden ortaya çıktılar. Bizi kuşatmaya çalışan kurtların sinirli hırıltılarını duyduğumda kendi kendime gülümsedim. Pençeleri kayalık uçurumun arka tarafına kaydı ve geri dönmek zorunda kaldılar.

Tam da Skoll'un istediği yerde.

İlk kurt sırtın tepesini aştığında Skoll sırtına atladı. Sert bir ısıruk ve başını sallayarak kurdun boğazını parçaladı. İkinci kurt savunmaya geçti, tepeden aşağı kayaların arasına doğru geri çekilirken hırılıyordu.

Üçüncü kurt onun üzerinden atladı. Skoll'un canavarı onu havada bacağından yakaladı ve kurdun kafasını ıslak bir çatırtıyla bir kayaya çarptı. Cesedi tepeden aşağı fırlattı ve kurda hırlamak için döndü.

savunmacı kurt. Ama orada durdu, hareket etmedi.

Kurdum şaşkınlıkla sızlandı, neden saldırmadığını merak ediyordu ama onu hemen susturdum. Dikkatinin dağılmasının sebebi biz olmayacaktık.

Aramızdaki bağa geçici olarak uzandım ve tereddütünü anlıyorum. Bu kurt ona tanıdık geliyor gibiydi. Ama kesinlikle bir arkadaş değil.

Çok geç, Skoll ve benim kurdum, yan taraftaki kurtlardan biri yolunu bulup Skoll'un arka tarafına indiğinde ikisi de döndü. Kurt dişlerini eşimin bacağına geçirdi.

Bundan sonra canavarımı zapt etmek mümkün değildi. Pençeleri havada uçuşarak saldırdı ve kurdun yumuşak etinden bir parça kopardı.

ve tırnaklarını kurdun kasıklarına batırdı. Skoll kurdu silkeledi ve büyük bir ısırıkla boynunu kırdı.

Beşinci kurt bize doğru uçu ve Skoll onunla mücadele etmek için dönerken beni yolumdan çekti. Patilerimizin üzerindeydik, eşimizi korumak ve tanıdık kurdun arkadan saldırmadığından emin olmak için etrafımızda dönüyorduk.

Ama kurt kuyruğunu kıstırdı ve tepeden aşağı kaçtı. Çiğ etin tadı hala dişlerini kaplarken, kurdum hırladı.
Chase.

Engibeli zeminde uçarken patilerinin altındaki çakıllar kayıyordu. Arazi onu yavaşlatmıyor olsaydı bile Kaçan kurt kızımın hızından yoksundu. Ona kolayca yetişti, kafasını onun yan tarafına çarptı ve ayaklarını yerden kesti.

Kurt bacaklarını havaya kaldırmış ve boynunu eğmiş bir şekilde hareketsiz dururken, kadın öldürmek için içeri girdi.

"Günüşiği, dur!" Ağzı kurdun boynuna kapanırken Skoll haykırdı.

Gözlerimi kapadım, vahşileşmesini bekliyordum ama yumuşak dişlerini boğazına dayayarak onu tutarken çenesi acıyla kilitlendi.

"Bizi tehdit eden her şeyi öldürdüğümüzü sanıyordum." Kalbi göğsüne doğru sertçe atıyordu ve ikimiz için de yavaşlamasını diledim.

"Bu bir tehdit değil," dedi Skoll acı bir sesle, çömelerek Başının üstünü okşarken insan formundaki kurdumun yanında.

Tutuşunu bıraktı ve onun yanına oturdu, kanı yalamak için zarif bir pençesini kaldırırken nefes nefese kaldı.

Skoll kurdu ensesinden yakaladı. "Annen burada kurt avladığını biliyor mu Steven?"

"Devam et ve yardım çağırmak için sürü bağlantısını kullan." Şekil değiştireni tokatlayarak uyandırdım ve onu Nolan'ın çalışma odasındaki sandalyeye bağladım.

"Söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı halde gerçekten çok konuştu." Coral odanın arka tarafındaki rafta duran kitapların başlıklarını daha iyi okuyabilmek için parmak uçlarında durdu. "Ayrıca, yan kapıları kullanmanın nesi var? Kapıyı hiç çalmaz mısın?"

"Görünmeyi umursamadığım zaman yaparım." Son düğümü atmayı bitirdim ve kokusunu içime çekmek için ona doğru yaklaştım. "Dikkatleri üzerimize daha fazla çekmeden buluşmanızı sağlamanın en hızlı yolu buydu."

Coral döndü ve kucağımda eridi. "Yalan söylediğini biliyorsun, değil mi?"

"Bu yüzden sandalyeye bağlı." Şekil değiştiren gözyaşlarına boğulurken başının üstünden ona baktım.

Neden bu beta kurdun benim için iyi bir yedek olacağını düşündüler, asla bilemeyeceğim. Bildiğim tek şey, onu buraya sürüklerken ağzından çıkan her şeyin saçmalık olduğuydu. Leş gibi kokuyordu.

Görünüşe göre Coral'ın eşim olduğunu bilmiyordu. Çünkü ben Koku almadığından kesinlikle emindi, o zaman neden bana saldırmaya çalışıyordu? Kan borcunu kimin çıkardığını bilmiyordu. O sadece işini yapıyordu.

Kötü bir şekilde, ekleyebilirim. Bütün ekip bir araya gelse bile beta kurt beni görünce sinmişti. Nolan bu kurdu eşimin peşine gönderdiğinde gerçekten aklını kaçırmıştı.

Şeytandan bahsetmişken.

Fenrir sürüsünün alfası evin ön kapılarını açıp kükrerken Coral elini benimkinin içine soktu ve derin bir nefes aldı.

Meydan okumaya hazır ol. Coral'ın önüne geçerken kurduma döndüm, bu işi çabucak bitirmek istiyordum.

Ben buradayım. Ama bırak konuşsun.

Nolan çalışma odasına daldığı sırada başımı salladım.

"Bunun anlamı ne?" Kana susamış bir halde sandalyeye bağlı Steven'a bakarak hırladı.

"Lütfen Alfa," diye gevelemeye başladı şekil değiştiren. "Skoll yine vahşileşti. Onda bir sorun var."

"Sessizken onu daha çok seviyordum," diye fısıldadı Coral elimi onun elinin üzerinde sıkarken.

"Skoll?" Nolan gözlerini kırıştırdı. Bakarken dişlerini geri çekti. Çalışma odasının etrafında. Beni kitaplığın gölgesinde görünce kurdu geri çekildi ve yüzü yumuşadı, Mercan'ı hâlâ arkamda tutuyordu. Geri. "Evdesin."

"Burası benim evim değil." Yüzündeki rahatlamayı görmenin şokuna hazırlıklı olmadığım için başımı salladım. "Ve eşime kan borcu yüklediğin gün seni Alfa'm olarak reddetmiştim."

"Ne? Hayır." Nolan yumruğunu kalbine vurarak hâlâ Coral'ın elini tutan elime baktı. "Eşini buldun. Sen onu bize getirdi. Ne kan borcu? Nedir bu?"

Hırladım, uykusuz geceler ve bastırılmış saldırganlıktan sonra sabrım tükenmeye başlamıştı. Belki de gerçekten kayıyordu ve ben de sürüye bir iyilik yapmış olur. "Bu Alfa oyunlarından bıktım. Doğruyu söyle, yaşlı adam. Neden arkadaşımın ölüm emrini verdin? Hain Bruce'a karşılık mı? Misilleme yapmayacağımı mı sandın? İntikam ihtiyacın seni bu kadar kör mü yaptı?"

"Anlamıyorum." Bir adım geri çekildi.

Coral elimi sıkana kadar titrediğimi fark etmemiştim. "Doğruyu söylüyor." Beni geçip ışığa doğru adım attı. öğle güneşi pencereden içeri giriyordu. Nolan ona baktı, gülümserken rahatlıyordu. Altın sarısı saçlarının sırtında dalgalanışını izlerken böyle bir tepki vermesine neden olan gülümsemesini ancak hayal edebiliyordum. Elini benimkinden çekti ve tokalaşması için ona uzattı.

"Ben Coral, Skoll'un kader arkadaşı ve Cerberus sürüsünün Beta'sıyım.

Sizi böyle rahatsız ettiğim için üzgünüm ama sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Ayrıca, beni öldürmek istemediğine de sevindim."

Parmaklarımı alnıma bastırdım ve Coral son birkaç gündür yaşadığımız her şeyi anlatırken Nolan'ın masasının karşısındaki sandalyeye çöktüm.

"Artık beni çözebilir misiniz?" Steven bağları çekiştirdi. "Hayır," diye homurdandık Nolan ve ben. Coral bana baktı ve ben de el sallayarak

Devam etmesi için onu ikna ettim, hâlâ nerede yanlış yönlendirildiğimi anlamaya çalışıyordum.

Dakikalar önce, evlatlık babamı öldürmeye ve Fenrir'in Alfa'sı olmaya hazırdım. Şimdi ne yapacağımı anlamaya çalışıyordum. özledim. Başa dönmek zorunda kaldım, asla böyle bir şey yapmayacağına dair önceki inancıma geri döndüm ve tüm kablolardan beslenen çarpık varsayımlar. *Belki de bu ay hastalığı beni düşündüğümünden daha kötü etkiledi.*

"Yani, görüyorsunuz..." Coral'ın endişeli sesi beni kendime getirdi. Düşünceler. Yıpranmış seyahat çantasını karıştırdı -ona bunlardan yeni bir tane almalıydım- ve mektubu çıkardı.

"Kera gerçekten o kadar da kötü biri değil. Her mesaj gönderdiğinde buluşma taleplerini reddettiğini biliyorum ve kızgın olmanı anlayabiliyorum." Coral durakladı ve gülümsemesinin parlaklığını artırdı. "Ama çocukken sana ihtiyacı vardı.

Onu sevmeni falan beklemiyorum, ama eğer onu tanısaydın Benim gibi, sen de yapardın. Senden istediğim ona bir şans vermek. Babasına hiç benzemiyor ve onu öldürdü, yani teknik olarak, intikam alınır. Değil mi?"

"Ne mesajları?" Alfa'nın tehlikeli hırıltısı Steven'a döndü.

Havaya sidik kokusu sinmişti. "Alfa Nolan, lütfen. Sana yalvarıyorum. Bu bir oyun. Çılgın Alfa Apollo hâlâ hayatta olmalı. Skoll'u sana karşı kullanıyor."

"Sessizlik." Nolan'ın tüm gücü şekil değiştireni titretirken benim kanım kaynamaya başladı.

Bu sümüklü yılan.

Yılanlar daha onurludur.

"Hmm." Coral başını salladı. "Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Kera'nın isteklerini almadığınıza göre, neden şu şekilde başlamıyoruz İlk mi?"

Nolan daha önce taktığını hiç görmediğim bir okuma gözlüğü taktı. Cam, sayfayı okurken gözlerindeki yaşları büyütüyordu. Gözlerimi kaçırdım ve bu adamı daha az düşündüğüm için kendimden nefret ettim.

"Bilmiyordum." Sesi kesildi ve temizlemek için öksürdü.

"Ve korkak Bruce'un bunu başından beri sakladığını söylüyorsunuz."

"Evet. Ve Alfa Jareth, Bruce'un bunu saklamak için çifte ajan ya da öyle bir şey." Coral, Nolan'ın masasına otururken içini çekti. "Ama eğer sen onunla çalışmıyorsan, kim çalışıyordu?"

Steven'a döndük.

Çılgınca başını salladı. "Bu çılgınlık. Alfa Jareth komplo teorileriyle tanınır. Seni elde etmek için yalan söylüyor..."

"Eşim hakkında konuşurken kullandığın kelimelere çok dikkat et." Ses tonumdaki tehdidi gerçekleştirmeye hazır bir şekilde homurdandım.

Nolan elini kaldırdı. "Onun ihanetiyle daha sonra ilgileneceğiz ama ikimiz de biliyoruz ki hiçbir şeyin arkasındaki beyin o değil."

"O zaman kim?" Coral sordu.

Nolan nefesini içine çekerken odadaki hava soğudu. "Gertrude!" Luna'sına yanına gelmesini emrederken Alfa gücü vücudundan yayılıyordu.

*

"Beni mi çağırdınız?" Gertrude çalışma odasına girerken sanki kahvaltıdan yeni gelmiş gibi görünüyordu. Steven'a bakarken burnunu sıktı. "Tanrım, bu çocuk şimdi neye bulaştı?"

Beni orada otururken görünce gözleri büyüdü ve yanağıma bir öpücük kondurmak için odanın diğer ucuna uçtu.

"Eve döndün," diye bağırdı. Bakışları boynumda yeni oluşan yara izine takıldı. Nefes nefese kaldı ve ellerini ağzının üzerine kapattı. "Ve çiftleştiniz mi? Nerede o?"

Kaşlarımı çattım, yüz ifadesini inceledim. Onu daha önce hiç bu kadar heyecanlı gördüğümü sanmıyorum. "O..."

Gertrude sözümü bitirmemi beklemeden arkasını döndü ve bir vites değiştirici hızıyla Coral'ın yanına koştu.

Sandalyeyi tekmelediğimde dişlerim uzadı ve Nolan hırlayarak dostuma yaklaştı.

"Ben Coral." Garip bir el sallayışla masanın üzerinden atladı. "Cerberus sürüsünün Beta'sı."

Gertrude tokat yemiş gibi sendeleyerek geri çekildi. "Hayır. Bu mümkün değil." Nolan'a bakarken gözleri buğulandı. "Bu bir tür hastalıklı oyun mu?"

Ona gitmek istedi, acısını dindirmek istedi. Ben yapmadım. Bu duyguyu kendimde tanıyana kadar ondan bilemezdim. Ama o bunu yapmadı. Nolan eş bağına karşı savaştı ve bir Alfa'nın gücüyle metanetli durdu. "Seni son nefesime kadar seveceğim ama buna göz yumamam. Bana ne yaptığını söyle."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Gertrude bana dönerken gözlerini kuruladı ve kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Cerberus? Seni bir daha asla göremeyeceğiz. Çocuklarımdan birini daha o sürüye kaptıramam."

"Gertrude..." Nolan başladı.

Coral'a dönerek onu görmezden geldi. "Beta olduğunu söylemiştin ama sana burada farklı bir pozisyon versem nasıl olur? Ödeyeceğiz ne istersen. Biz..."

"Gertrude," dedi Nolan tekrar, onun dikkatini çekerek. Konuşmayı bıraktı ve Nolan mektubu uzatırken korku dolu gözlerle ona baktı. "Gel de oku şunu."

*

Steven'a baktım ve Gertrude hıçkıra hıçkıra ağlarken onun tepkisini izledim.

"Bize ihtiyacı vardı."

"Hâlâ sana ihtiyacı var," diye ısrar etti Coral, hem Alfa'yı hem de Luna'yı kucaklamak için kollarına aldı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Parmaklarım daha fazlasını yapma ihtiyacıyla seğırdi. Yüzünden sümükler akarken Steven hiçbir şey söylemeden kucağına baktı. Onu Coral'dan yeterince uzağa sürüklemem gerekiyordu, böylece ona işkence ederken attığı çığlıklardan rahatsız olmayacaktı. Muhtemelen o kadar uzun sürmeyecekti ama uzun sürmesini istiyordum.

Nolan Coral'ın sırtını sıvazladı ve dişlerini uzatırken başının üzerinden bana baktı. *"Eğer onu şimdi çıkarmak istiyorsan, birkaç dakika içinde orada olacağım."*

Kollarımı sıvayarak başımı salladım. İşler hâlâ yolunda gitmiyordu. Mercan'ın haklı olduğunu ve bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu kabul edecek kadar kurdum, ama yine de kafasında bir kan borcu vardı. Birisi onu...

Çocuğun sana ihtiyacı var.

Ayağa fırladığımda oda dönmeye başladı. "Aiden nerede?"

*

Alfa'nın evinde telaşlı bir faaliyet vardı. Beta Calder tam bir askeri kıyafetle durmuş, bölgedeki karakollarımızla bağlantı kurmaları ve yaya olarak izimi kaybettirdikten sonra seyahat eden tüm araçları durdurmaları için şekil değiştirenlerden oluşan ekipler organize ediyordu.

Coral yavrunun odasını karıştırırken homurdandım. *Odysseia'nın kopyasını çocuğa bırakmıştım. Bunu nasıl gözden kaçırdım?*

Coral, "Bu senin hatan değil," dedi.

İyi niyetli olduğunu bilerek başımı salladım. Kurdum endişeliydi, Soğuk kokuyu avlamak ya da Steven'ı sonsuza dek parçalamak için tekrar serbest bırakılmak istiyordu. Kaçmadan önce öfke dolu ulumayı bastırmak için yumruğumu ağzıma götürdüm. Hain şekil değiştiren daha önce kırılmıştı

Annesini ispiyonlayarak iyi bir vuruş yapmıştık.

Sarah Alfa varisini aldı.

Bunca zaman, o olmuştu. Beni bu eve ilk getirdiklerinde vahşi hayvanımla ilgilenen tatlı bakıcı.

Çocukken benim sırdaşımdı. Bahçeden onun çiçeklerini toplardım ve hikâyelerimi dinlerken okumayı öğrenirdim. Yine de eşimi öldürmek istedi.

Neden?

"Benim hatamdı." Nolan kapı aralığında durmuş Gertrude usulca onun göğsüne yaslanarak hıçkırdı. "Alfa olarak sürüme göz kulak olmak benim görevim. Bruce Delilah'yı koruyamadığımda ve ölümünden sonra bir daha geri dönmediğinde, annesini günahları için cezalandırmak istemedim. Ona daha fazlasını vererek ve yardım ederek

Kalan oğlum hayata tutunursa, onun acısını hafifletebilirim. O aptal çocuğun mesajlarımızı kesip değiştireceğini hiç düşünmemiştim."

"Ona bunu yapmasını söyleyen oydu." Coral onu elimi tuttu. "Bazı insanların kendi acılarını dindirmek için başkalarına zarar verecek kadar kederlerinden kör olmaları senin suçun değil."

Nolan gözlerinde yaşlarla bana baktı ve evin hayaletleri kederleriyle ağırlaştı. Hepimizin yaptığı bu değil miydi? Kendi acımızda boğuluyor ve saldırganlaşıyorduk. Bu döngü sona ermeliydi.

Dostumdan güç alarak omuzlarımı dikleştirdim ve elini bırakırken nazikçe sıktım. I

Odayı geçip beni evlat edinen anne ve babamı kollarıma aldım ve benim gibi aptal bir kurdun hayatlarına girmesine izin verdikleri için sessizce onlara teşekkür ettim.

"Onu yakaladık." Calder haberi sürü bağlantısından yayınladı. "Otuz mil güneyde. Şekil değiştirenler takipte."

*

Kürkünün tek bir kılına dokunursa onu öldürürüm.

Sanırım hepimiz göreceğiz.

Kurdum burnunu omzunun üzerinden çevirip Coral'ın beyaz kurdunun biz av partisinin önünde ilerlerken yanımızda koştuğunu gördü. Fenrir sürüsünün Büyük Alfa'sı önden gidiyordu. Devasa siyah kurdu, kâbuslarımda bana verdiği rahatlığı hâlâ veren korkunç bir görüntüydü. Hiçbir özür ona olan güvenimi boşa çıkarmamı telafi edemezdi ama kendi kendime daha iyi bir adam olmaya çalışacağıma yemin ettim.

Yüzlerce şekil değiştiren av için bir araya gelmiş ve bir zamanlar kurtların sığındığı bir insan devlet parkı olan yerde aşırı büyümüş bir yolda ilerleyen aracı takip etmişti.

Nolan ona ilk ulaşan oldu ve o kadar güçlü bir Alfa komutu gönderdi ki araba hemen durdu.

Sarah sürücü tarafındaki kapıyı açıp dışarı fırladı. Elindeki küçük tabancayı kaldırırken gözleri korkudan irileşmiş ve kırmızı benekli yanakları gözyaşlarıyla dolmuştu.

"Onu yere bırak!" Nolan yer değiştirerek başka bir komut verdi.

"Nnn... ooo... Hayır," diye kekeledi, silahı kendine çevirirken Alfa gücüne karşı savaştı.

Beyaz bir kürk parıltısı farların yanından geçerek Sarah'yı yere düşürdü ve tabancayı ormana doğru uçurdu.

Coral'ın kurdu koşarak yanıma geldiğinde kalbim tekrar göğsüme çarptı.

"Bir daha asla böyle bir şey yapma." Ruhumuz bedenimize geri döndüğünde hem kurdum hem de ben şoka girmiştik.

"Bir daha böyle bir durumla karşılaşacağımızı sanmadığım için, tamam." Sürü etraflarında bir çember oluştururken Gertrude ile oturmaya giderken bize kurt gibi bir gülümseme verdi.

Hırlayarak, kurdum araca doğru ilerledi. Nolan Sarah'yı ayağa kaldırdı. "Oğlum nerede?"

Hemşire Nolan tarafından dik tutularak sallandı ve çığlık atmaya başladı. "Oğlum nerede? Çocuklarım ne olacak? Çocuklarım acı çekerken ben sizin bencil alfa kurtlarınızı büyüttüm ve ne için?"

Arabayı koklayıp Alfa varisinden herhangi bir iz ararken kurdum onu susturdu. Taze kesilmiş odun ve şeker kokusu, yani Aiden'in kokusu çok güçlüydü.

Pençelerim gövdenin alt tarafına çarptı ve kurt köpeğim hırlayarak burnuyla kilidi itmeye çalıştı. Ben yapamadan Açmak için geriye doğru kayarken bagaj kapağı patladı ve kasırga gibi bir tüy yumağı dışarı fırladı.

"Onu öldüreceğim!"

Kurdum ağır bir pençesini yavrunun sırtına koyarak rahat bir nefes aldı. Aiden dönerek karnına vurdu ve kurdum onun üzerine yattı.

Aiden durdu ve parlak gözlerle bana baktı. *"Geri döndün."*

Başımızı salladık, Nolan Sarah'yı omuzlarından kavrarken yavruyu kendine zarar vermemesi için tuttuk.

"Neden? Senin için yaptığım onca şeyden sonra, neden bana böyle ihanet ediyorsun?"

"Sana ihanet etmek mi?" Tiksintili bir kahkaha attı. "Oğlum senin yüzünden öldü. O iğrenç deli Alfa ile geçirdiği yıllar

sonunda sınırı geçerek paket yasasını çiğnemesini sağlamayı başardı. Siz korkaklar Delilah'ın intikamını almak için hiçbir şey yapmazken, benim betam

Oğlum savaşmak için beynini kullandı. Tüm Cerberus'u yok edebildik. Ve bir anda, hepsi bir hiç uğruna oldu."

Çenesini kaldırdı ve onun yüzüne tükürdü. Nolan, Tanrı onu korusun, benim olabileceğimden çok daha iyi bir adamdı.

Tükürüğünü sildi ve başını salladı. "Biz bu işi çözene kadar onu ve oğlunu hapse atın."

Aiden, Sarah götürülürken ona havladı. Gertrude'un kurdu ileri atıldı ve yavru saklanmaya çalışarak altıma girdi. Fenrir'in Alfa'sı yaklaşıp çocuğu kucağına alana kadar Aiden rahatlamadı.

"Evet, oğlum." Yavrunun kulaklarının arkasını kaşıdı. "Kendini kurtarabilirdin."

Gertrude kıpırdandı ve yavru, Alfa varisini eve taşırlarken parmaklarını çekingen bir şekilde dürttü. Nolan bana baktı, ben de Bizsiz devam etmesi için başını salladı. Şu anda babasına ihtiyacı olan başka bir çocuk vardı.

Coral'ın kurdu sürünerek yanıma geldi ve oturdu. *"Ben Cerberus sınırındaki kokuyu örtbas etmenizle bununla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum."*

Arkadaşıma baktım. Bembeyaz paltosu güneşin altında parlıyordu. Bana koşulsuz bir sevgiyle bakarken kahverengi gözlerinde ay ışığı ve altın sarısı parlıyordu. *"O zamanlar bunun içgüdü olduğunu düşünmüştüm ama belki de kaderdi."*

"Gözlerini kapat ve bakmak yok." Beni sırtında taşıırken ellerimi Skoll'un yüzünün üzerinde tuttum.

"Bizi uçurumdan aşağı atmayacağını nereden bileyim?" diye homurdandı ama sözlerindeki gülümsemeyi duydum.

"Bana güvenmek zorundasınız. Neredeyse geldik."

Teknik olarak, son birkaç gün içinde herhangi bir zamanda aklımı okuyabilir ve sürprizi mahvedebilirdi, ama o iyi davrandı. Ona bunu göstermek için sabırsızlanıyordum.

Skoll yürümeyi bıraktı ve havayı kokladı. "Sarina gitti mi?"

"Evet. Yavruyu geçen hafta eve geri götürdüler. Benden vaftiz annesi olmamı istediğini söylemiş miydin?" Bacaklarımı beline daha sıkı doladım ve çenemi omzunun arkasına yasladım.

"Birkaç kez." Güldü. "Buradayız." "Hey!

Bakmak yok demiştim."

Gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu göstermek için başını yana çevirdi. "Bir avcının duyularına sahibim, günüşiğim. Ayrıca burası hafızama kazındı. Şimdi bakabilir miyim?"

"Bir saniye." Sırtından atladım, titremesini izlemek için yanından geçerken parmaklarımı kalçalarında gezdirdim.

Her şeyin istediğim yerde olduğundan emin olmak için mağaraya son bir kez baktım. "Tamam. İçeri girebilirsin."

Skoll girişe yaslandı, alt dudağını yuvarladı. Etrafına bakınırken gülümsemesini gizlemek için dişlerinin arasına aldı. "Bütün bunları kendin mi yaptın? Buraya kadar taşımana yardım ederdim."

"Evet. Biliyorum. Büyük. Güçlü. Adam." Gözlerimi devirdim. "Ama o zaman sürpriz olmazdı."

"Pembe yastıklar mı?" Bir kaşını kaldırdı ve bana doğru yaklaştı.

"Nefret mi ediyorsun?" Neden birden gerildim? O Skoll'du. burada bahsediyorduk. Adam vücudumun her yerini görmüş ve bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şekillerde dokunmuştu.

Aramızdaki mesafeyi kapattı, beni kollarıyla ve sarhoş edici kokusuyla sardı. "Bayıldım buna. Ne kadar kalacağız? Bütün evi hazırlamışsın gibi görünüyor."

Kaşlarımı çattım ve mağaraya tekrar bakmak için ondan uzaklaştım. O kadar da çok değildi. Tüllü gölgelikli bir şilte koymuştum ve evet, yastıklar pembeydi ama yorgan altın rengiydi. İki sandalyeli bir bistro masası, biraz yemek takımı ve tatil kitaplarımız için küçük bir kitaplık vardı.

"Burası bizim kaçış evimiz." Kendi omzumla onun omzunu ittim. "Ve her şey nihayet yoluna girdiğine göre Kera'nın şeyinden önce iki haftamız var, bu yüzden sana düzgün bir düğün ya da balayı vermediğim için birkaç gün burada takılabileceğimizi düşündüm."

Hırlamaya başladığında kaçtım. Alfa kurtlar başkasının sorumlu olmasından hoşlanmazdı.

Onu kızdırmak gülünç derecede eğlenceliydi.

"Buraya gel." Sandalyelerden birine otururken iç çekti, oyunlarımdan bıkmıştı.

"Hayır, teşekkürler." Başımı iki yana salladım ve dirseklerimi yatağa dayayarak ona baktım.

"Buraya gel dedim." Kurdu gözlerinde parlarken kalçasına dokundu.

Git. Kurdum nefes nefese kaldı ve bana denemek için can attığı her şeyin yaramaz bir görüntüsünü daha gönderdi.

Yavaşça ona doğru ilerlerken Skoll'un yoğun yeşil gözleri her hareketimi izliyordu. Şekil değiştirenlerin avantajlarından biri de Her zaman kıyafet giymek, onun yüzündeki takdiri izleyebilmemdi.

Bağ aracılığıyla bunu hissetmek bana farklı bir şey yaptı Yine de. Benim arzumu al ve onunkiyle ikiye katla. Onun önünde durduğumda çoktan ıslanmış ve zonkluyordum.

"Arkanı dön," diye emretti. İtiraz edecek oldum ama başını salladı. Kurdum mırıldanmaya başladı. Onun bu yönünü seviyordu. Bana söyleneni yaptım.

"Otur."

"Emredersiniz efendim." Sahte bir selam verdim ve kendimi onun kucağına bıraktım.

Ayak bilekleri benimkileri yakaladı ve ben kalçalarına otururken bacaklarımı hızla açtı. Ellerinden biri göbeğimi kavradı ve diğeri boğazımı yakaladı.

Nefesim kesilirken gözlerim büyüdü.

Ağzını kulağıma doğru indirirken başparmağı yavaşça klitorisimin etrafında dolaştı. "Bana güveniyor musun?"

İnlerken başımı salladım, eline doğru eğildim. "Söyle."

Bir parmağını içime kaydırды.

"Sana güveniyorum."

"Güzel." Skoll kıkırdadı ve kulağımın memesini ısırdı.

dişleri. Parmağını çekti ve iki parmağını içeri sokup üst duvar boyunca sürüklemek için kıvrımadan önce klitorisimi yuvarladı. Zevki iliklerime kadar hissettirirken ona karşı gevşeyerek titredim.

Eli boğazımda sıkılaştı ve kaskatı kesildim.

"Bunu unutma, günüşiğim. Beni sahiplenmiş olabilirsiniz ama sen benimsin." Koyu tonu tenimde lezzetli bir şekilde dans etti ve tırnaklarımı bacaklarına geçirirken ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oldu.

"Rahatla," diye fısıldadı, parmaklarını daha hızlı hareket ettirirken boynumun her iki tarafındaki baskıyı yavaşça artırdı ve beni yeni yükseklikler.

Ona doğru bastırdım, kontrolünü hissettim ve hisler üzerime yıkandıkça bana sadece almak istediğim kadarını vereceğini bilmenin güvenliğini hissettim.

Ona sarıldığımda, boynuma nazik öpücükler kondururken kollarında sivilaşıırken sertçe yere yığıldım, ağladım ve titredim.

İşaretime geldiğinde sustu. "Bu da ne?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ne gördüğüne baktım ve gülümserken yanaklarım hafifçe kızardı. "Halatlar."

"Neden yatağın altında ipler var?" Skoll kasları titrerken saçlarıma doğru hırladı.

Tekrar ona sokuldum, kollarını etrafıma sardım ve çiftleşme bağımızın saf neşesini ve rahatlığını içime çektim. "Çünkü dostum, seninle milyonlarca yeni maceraya atılmak istiyorum."

"Neden bu elbiseyi giymek zorundayım?" İpeksi avcı yeşili kumaşın göğüs dekolteye tehlikeli bir şekilde inen yakasını çekiştirdim ve ayaklarımın dibinde yere değen yan tarafa bir yırtmaç açabilmeyi diledim.

Bunun içinde asla dövüşmem.

"Dur yoksa uzatacaksın." Coral saçlarımla oynamaya devam ederken elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Çıplak omuzlarıma ve açıkta kalan sırtıma düşen uzun lüleler halindeydi.

Ve eğer birini öldürmek zorunda kalsaydım kesinlikle yüzüme vururdu. "Muhteşem görünüyorsun." Sage pencereden uzaklaştı, Koluma dokunarak kalbimin hızlı atışını yavaşlatan sakinleştirici bir büyü dalgası gönderdi.

"Teşekkürler." İkisine de gülümsemek için bir adım geri attım. Coral'ın saçları da benimkiler gibi dağınık ve kıvrıktı. Hepimiz makyajlıydık ama Sage'in yanakları doğal bir pembeydi ve cildi bu sabah onu zorla sahilden çıkardığımızdan beri yeni bronzlaşmış gibi parlıyordu. Çok güzellerdi. Bütün elbiselerimizi nereden bulduklarını asla bilemeyeceğim.

Ayaklarına bakarken homurdandım. "Topuklu giymiyorum."

"Senden bunu asla beklemezdim, Alfa." Coral göz kırptı bir çift rahat ayakkabı çıkardı.

Onu öpebilirdim.

Kapının çalınmasıyla Sage, eşine kapıyı açmak için odanın diğer ucuna koştu.

"Vakit geldi." Maddock bana bakarken başını salladı ve boynundaki dar takım elbisenin yakasının altını kaşdı. Coral, Skoll'un yanına gidip sanki iki saatten fazla ayrı kalmışlar gibi ona tutkulu bir öpücük verirken bana başıyla onay verdi.

Başını dik tut, Kera. Kendi kendime başımı salladım. *Zayıflık gösterme.*

Alfa Nolan'ın evinin koridorunda yürürken ellerimi arkamda birleştirdim. Büyükbabam ve büyükbabam -hâlâ söylemesi tuhaf bir şey- Cerberus'un bölgeye geri dönmesine resmen hoş geldin demek ve Alfa olduğumu kabul etmek için benim şerefime bir ziyafet veriyordu.

Onların iznine ihtiyacım yoktu ama Coral bunun halkla ilişkiler açısından iyi olacağını söyledi.

Ki bu aptalcaydı.

Bu elbise de aptalcaydı.

Cildimin yumuşak dokunduğu yerler resmen sürünüyordu. malzeme. Ondan kurtulmak istedim. Hem elbiseden hem de insan tenimden. Nefes alacak bir yere ihtiyacım vardı.

Beta ve İnfazcım arkadaşlarıyla birlikte iki yanımda duruyordu. büyük balo salonuna girdiğimizde. Bakışları görmezden geldim, Alfa Nolan ve Luna'sına hitap etmeye giderken başımı dik tuttum Yerime oturmadan önce.

Coral bana bir içki uzatırken Sage bir doz daha sakinleştirici sihirle bana süttü. Minnetle gülümsedim, bu iki kadının hayatıma girmesini hak edecek ne yaptığımdan emin değildim. Ama onlar burada olmasaydı şu anda berbat bir halde olurum.

Bu kadar gergin olmak bana göre değildi ama büyük bir kalabalık vardı.

Bu elbisenin içinde olmasaydım ve herkes bana bakmayı bıraksaydı kendimi daha rahat hissedirdim.

Odayı taradım, daha fazla insan içeri girdikçe çıkışların nerede olduğunu not ettiğimden emin oldum.

"İşte Uki." Coral kadehindeki beyaz şarabı yudumlarken odanın karşısındaki dişi Alfa'ya gülümsedi.

Uki el salladı ve ben de kendimi garip hissederek karşılık verdim. Çok mu resmi değildi? Ayağa kalkmalı mıydım?

Tanrım, burası sıcak olmaya başladı.

"Oh merhaba." Kaşınan boğazımı yatıştırmak için biramdan uzun bir yudum aldığım da Coral'ın sesi canlandı. "Alpha Oscar'ın bu kadar genç ya da bu kadar ateşli olduğunu fark etmemiştim. Onunla toplantılar yapmalıydık Beta Victor yerine."

Skoll onun yanında homurdandı ve kız onun elini tuttu. "Sen çok daha ateşlisin, bebeğim."

Biramın geri kalanını yudumlarken ensemde boncuk boncuk ter biriktiğini hissettim.

Kendine gel, Kera. Sürünü yüzüstü bırakma.

"Hangisi o?" Coral'a dönerek sordum.

"Odanın arka tarafında duruyor ve Alfa'yla konuşuyor. Jareth. Lanet bilim, bu doğru. Sen de henüz Jareth'le tanışmadın. Şuradaki siyah saçlı, düşünceli iki Alfa adamını görüyor musunuz?" İşaret etti.

Avizenin üzerindeki ışıklar gürültüyle birlikte bulanıklaştı. şenlikler soldu. Burun deliklerim alevlendi. Kurdum uludu, özgür bırakılmak istiyordu. Parmaklarımı elbisenin ince kumaşına geçirdim ve destek için onu kavradı.

Zaman yavaşlarken kalbim kulaklarımda gümbürdedi. Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştüğünde nefesim boğazımda düğümlendi. İki

Alfalar ayrılırken birbirlerinin omuzlarını alkışladılar. Kimin kim olduğundan emin değildim. Ama gözlerini kaldırdı ve odanın diğer ucundan bakışlarımı yakaladı.

Dostum.

*

Sevgili okuyucu,

Geri döndün! Benimle birlikte *Kader* Yolculuğu'na devam ettiğin için çok heyecanlıyım ve bu kitap hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum. Dürüst olacağım, Coral kişiliği ve gelişimiyle beni çok şaşırttı. Peki ya Skoll? O benim duygusal yolculuğumun karışık torbası. Hayatımda hiç bir kurgusal karaktere bu kadar sarılmak istememiştim.

Bu biraz garip çünkü onu ben yarattım.

Terapistime söyleme.

Her neyse! Bana dürüst yorumunuzu bırakabilirsiniz, içtenlikle minnettar olurum. Her yorum, sizin için daha fazla ve daha iyi hikayeler yaratmam için beni motive ediyor.

Sanırım o son hakkında da konuşmalıyız...

**Uçan kitap ya da kindle'dan kaçınmak
için ördek gibi kaç** (yan not -
kindle'ları fırlatmayın) Hangi Alfa
olacak?!?

Her kim olursa olsun, mükemmel olmak zorunda çünkü Kera muhtemelen şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim karakterlerden biri. Eğer öğrenmek istiyorsanız, hikâyesi *Alfa'nın Laneti*'nin kopyasını buradan edinebilirsiniz:

<https://www.amazon.com/gp/product/B0C2GN2S5V>

Ve eğer bana bağışlamak için sabırsızlanıyorsanız ya da kızlarımızı ve yolculuklarını takip etmek istiyorsanız, Facebook grubuma katılın @

<https://www.facebook.com/groups/heathercarsonreaders>

Ayrıca Tiktok/IG/FB @ heathercarsonauthor'dayım

Yakında konuşuruz ve sizden haber almak isterim!

-Heather

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

